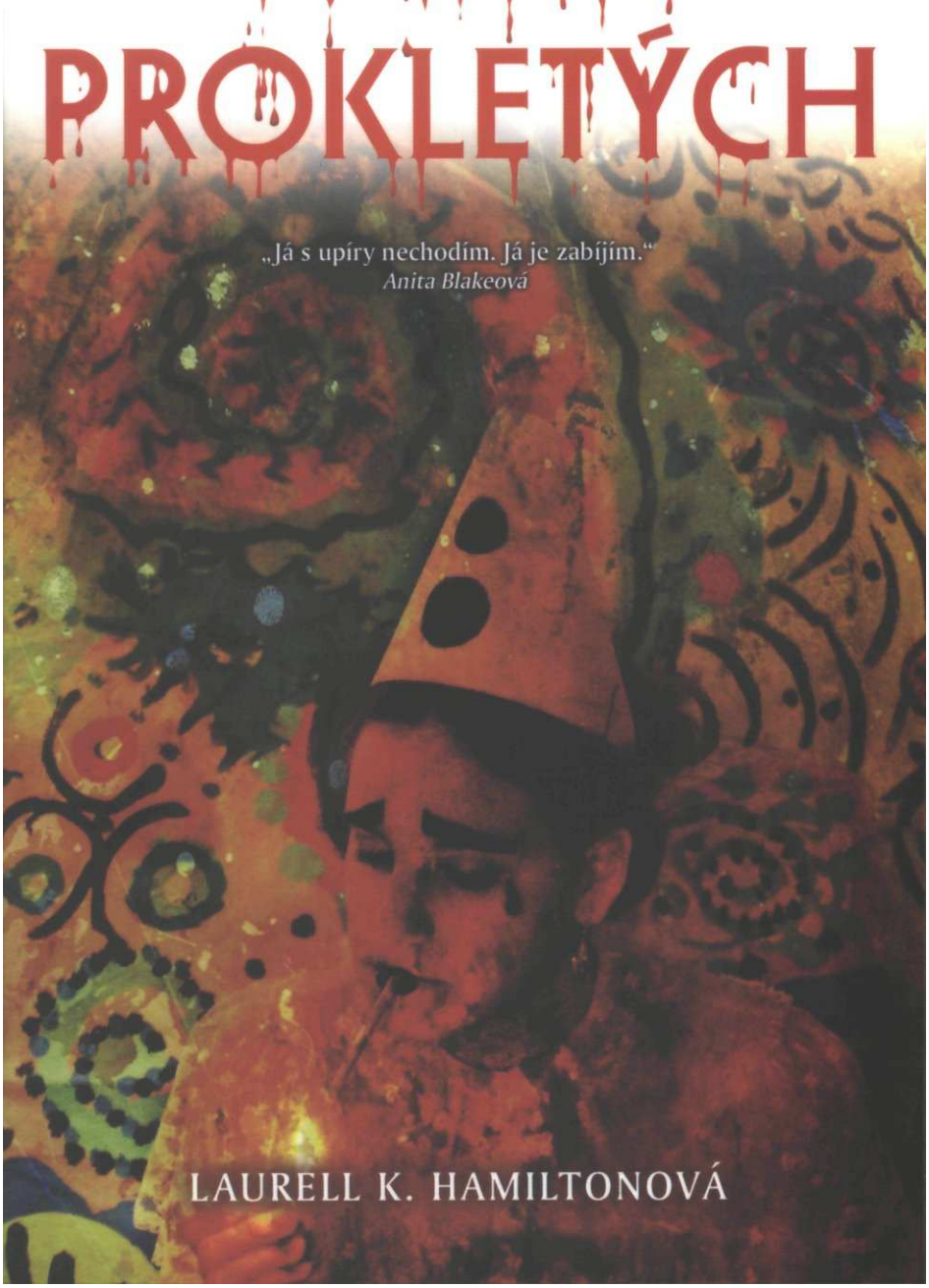
CIRKUS PROKLETÝCH

LAURELL K. HAMILTONOVÁ

CIRKUS PROKLETÝCH

TRITON

Laurell K. Hamiltonová
Cirkus prokletých

© 1995 by Laurell K. Hamilton
Translation © Lucie Lukačovičová, 2006
Cover © Alžběta Trojanová, 2006

ISBN 80-7254-894-8

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

1

Za nehty jsem měla zanesenou kuřecí krev. V odlupujících se skvrnách mi také pokrývala obličej a ruce. Když se živíte oživováním mrtvých, musíte občas prolít trošku krve. Pokusila jsem se očistit z nejhoršího, než jsem šla na tuhle schůzku, ale některé věci vyřeší jenom sprcha. Upíjela jsem kávu ze svého osobního hrníčku, na němž se skvěl nápis „Naštvi mě – a pocítíš důsledky“, a dívala se na dva muže sedící naproti mně.

Pan Jeremy Ruebens je nevysoký, tmavý a nevrlý. Nikdy jsem ho neviděla, že by se buď nemračil, nebo nekřičel. Rysy měl stažené doprostřed obličeje, jako by je stiskla jakási obří ruka. Dlaněmi si uhlazoval klopy kabátu, tmavomodrou kravatu, kravatovou sponu a límec bílé košile. Na okamžik složil ruce v klíně, pak jimi zase začal rejdit – kabát, kravata, kravatová spona, límec, zpátky na kolena. Odhadla jsem, že jeho vrtění vydržím sledovat tak ještě pětkrát, než začnu ječet, prosit o milost a slibovat, cokoli bude chtít.

Druhý muž byl Karl Inger. Nikdy předtím jsme se nesetkali. Měřil něco přes metr osmdesát. Když stál, tyčil se nade mnou i Ruebensem. Širokou tvář rámovaly husté, vlnité, krátce střižené zrzavé vlasy. Měl pořádné široké kotlety, které srůstaly s jedním z nejhustějších knírů, jaké jsem kdy viděla. Všechno úhledně upravené – kromě nepoddajných vlasů. Možná má špatný den na účes.

Ruebens si právě počtvrté přejel rukama po klopách. Čtyřikrát a dost.

Zachtělo se mi obejít stůl, chytit ho za zápěstí a zaječet: „Nechte toho!“ Ale řekla jsem si, že to by bylo poněkud nezdvořilé i na moje měřítka. „Nevzpomínám si, že byste byl takhle vyškubaný, Ruebensi.“

Pohlédl na mě. „Vyškubaný?“

Ukázala jsem na jeho ruce, jimiž donekonečna opakoval totéž. Zamračil se a složil dlaně na stehna. A tam je taky strnule nechal. Vtělené sebeovládání.

„Nejsem vyškubaný, slečno Anito.“

„Slečno Blakeová. A pročpak jste tak nervózní, pane Ruebensi?“ Upila jsem kávu.

„Nejsem zvyklý žádat o pomoc lidi, jako jste vy.“

„Lidi jako já?“ Vyslovila jsem to jako otázku.

Prudce si odkašlal. „Víte, co tím myslím.“

„Ne, pane Ruebensi, nevím.“

„No, královna zombií…“ Zarazil se uprostřed věty. Začínala jsem být naštvaná a zřejmě to na mně bylo vidět. „Bez urážky,“ dodal tiše.

„Jestli jste mě přišel urážet, tak vypadněte z mé kanceláře. Jestli chcete řešit obchodní záležitosti, tak řekněte, oč jde, a pak vypadněte z mé kanceláře.“

Ruebens vstal. „Říkal jsem ti, že nám nepomůže.“

„Nepomůže s čím? Sakra! Neřekli jste mi ještě ani slovo!“ ohradila jsem se.

„Možná bys jí měl prostě říct, kvůli čemu jsme přišli,“ nadhodil Inger. Hlas měl hluboký – příjemný, dunivý bas.

Ruebens se zhluboka nadechl, pak vydechl nosem. „Dobrá.“ Znovu se usadil na své místo. „Když jsme se viděli naposled, byl jsem členem organizace *Lidé proti upírům.*“

Povzbudivě jsem přikývla a usrkla kávu.

„Založil jsem novou skupinu *Lidé především.* Máme tytéž cíle jako LPU, ale naše metody jsou přímější.“

Upřeně jsem ho sledovala. Hlavním cílem LPU je uvrhnout upíry zpátky do ilegality, aby bylo možné je lovit jako zvířata. Mně to vyhovuje. Bývala jsem lovkyní upírů, vražedkyní upírů, chcete-li. Teď jsem popravčí upírů. Musím mít soudní příkaz zabít určitého upíra, jinak je to vražda. Abych získala soudní příkaz, musím dokázat, že daný upír je nebezpečím pro společnost, což znamená počkat, až začne zabíjet lidi. Nejnižší počet mrtvých byl pět, nejvyšší třiadvacet. To je spousta mrtvol. Za starých dobrých časů jsem prostě mohla upíra zabít, jakmile jsem ho uviděla.

„Co přesně znamená ‚přímější metody‘?“

„Vy víte, co to znamená,“ řekl Ruebens.

„Ne. Nevím.“ Myslím, že vím, ale on to bude muset říct nahlas.

„LPU se nepodařilo zdiskreditovat upíry pomocí médií a politické mašinérie. *Lidé především* je má všechny zničit.“

Usmála jsem přes okraj hrnku. „Myslíte tím zabít všechny upíry ve Spojených státech, až do posledního?“

„To je naším cílem.“

„Ale to je vražda.“

„Zabíjela jste upíry. Opravdu věříte, že je to vražda?“

Teď jsem to byla já, kdo se zhluboka nadechl. Před pár měsíci bych řekla, že ne. Ale teď prostě nevím. „Nejsem si tím už tak jistá, pane Ruebensi.“

„Jestli budou schváleny nové zákony, slečno Blakeová, upíři budou mít možnost volit. To vás neděsí?“

„Ano,“ kývla jsem.

„Tak nám pomozte.“

„Přestaňte se vytáčet, Ruebensi. Prostě mi povězte, co chcete.“

„Tak dobrá. Chceme vědět, kde přes den spí upíří Vládce města.“

Několik vteřin jsem na něj jen zírala. „To myslíte vážně?“

„Smrtelně vážně, slečno Blakeová.“

Musela jsem se usmát. „Co vás vede k tomu, že já vím, kde se přes den ukrývá Vládce města?“

„Ale no tak, slečno Blakeová. Když my můžeme přiznat, že se zastáváme vraždění, tak vy můžete přiznat, že znáte Nejvyššího z upírů,“ odpověděl mi Inger a lehce se usmál.

„Povězte mi, odkud máte tu informaci. Možná ji potvrdím, možná ne.“

Usmál se trochu víc. „A kdo se vytáčí teď?“

Na tom něco je. „Když řeknu, že znám Vládce města, tak co potom?“

„Prozradíte nám jeho úkryt,“ odtušil Ruebens. Dychtivě se naklonil dopředu, v obličeji téměř žádostivý výraz. Nijak mi to nezalichotilo. Nejsem to já, co ho bere, ale představa, že vrazí kůl do srdce Vládci města.

„Jak víte, že Nejvyšší je on?“

„V novinách *Veřejný zpravodaj St. Louis* vyšel článek. Pečlivě se tam vyhýbají jménům, ale ten tvor je zjevně on,“ vysvětlil Ruebens.

Říkám si, jak by se asi Jean-Claudovi líbilo, že o něm někdo mluví jako o „tom tvorovi“. Radši to nebudu zjišťovat. „Já vám řeknu adresu a vy půjdete a uděláte co? Probodnete mu srdce kůlem?“

Ruebens přikývl. Inger se usmál.

Zavrtěla jsem hlavou. „Myslím, že ne.“

„Odmítáte nám pomoci?“ zeptal se Ruebens.

„Ne. Prostě nevím, kde přes den spí.“ Oddechla jsem si, že můžu říct pravdu.

„Lžete, abyste ho chránila,“ obvinil mě Ruebens. Obličej mu potemněl, na čele se objevily hluboké vrásky, jak se zamračil.

„Opravdu nevím, pane Ruebensi, pane Ingere. Pokud chcete, abych pro vás oživila zombii, můžeme se bavit dál. Jinak…“ Nechala jsem větu vyznít do ztracena a věnovala jim svůj nejlepší profesionální úsměv. Nezdálo se, že by to na ně udělalo dojem.

„Souhlasili jsme se schůzkou v tuhle nekřesťanskou hodinu a za konzultaci platíme slušné peníze. Řekl bych, že byste alespoň mohla být zdvořilá.“

Chtěla jsem říct „Vy jste si začal“, ale to by znělo dětinsky. „Nabídla jsem vám kávu. Odmítl jste.“

Ruebens se zamračil ještě víc, oči přivřené vzteky. „Chováte se takhle ke všem svým… zákazníkům?“

„Když jsme se naposled setkali, nazval jste mě zombiímilovnou mrchou. Nic vám nedlužím.“

„Vzala jste naše peníze.“

„Vzal je můj šéf.“

„My jsme sem přišli za úsvitu, slečno Blakeová. Vy byste nám mohla na oplátku vyjít vstříc.“

Osobně jsem se s Ruebensem nechtěla setkat vůbec, ale jakmile od nich Bert vzal peníze, tak mi nic jiného nezbylo. Určila jsem schůzku za úsvitu, po celonoční práci, ale ještě před tím, než chodím spát. Takhle můžu jet domů a urvat osm hodin nepřerušovaného spánku. Ať si přerušovaný spánek raději užije Ruebens.

„Dokázala byste zjistit, kde Vládce města spí přes den?“ zeptal se Inger.

„Pravděpodobně ano, ale i kdyby se mi to povedlo, neřekla bych vám to.“

„Proč ne?“ zeptal se.

„Protože je s ním spojená,“ skočil mi do řeči Ruebens.

„Jeremy, mlč.“

Ruebens otevřel ústa, aby něco namítl, ale Inger mu nedal možnost: „Prosím, Jeremy, v zájmu naší věci.“

Ruebens se zjevně ztěžka snažil ovládnout vztek, ale nakonec ho spolkl. Sebeovládání vítězí.

„Proč ne, slečno Blakeová?“ otázal se Inger. Oči měl velmi vážné, příjemná jiskra se vytrácela jako tající sníh.

„Už jsem vyšší upíry zabíjela a na žádného z nich nestačil kůl.“

„Co tedy?“

Usmála jsem se. „Ne, pane Ingere. Pokud chcete lekce upírobijectví, obraťte se jinam. Už jen kvůli tomu, že kdybych vám odpověděla na vaše otázky, mohla bych být obviněna ze spoluúčasti na vraždě.“

„Řekla byste nám to, kdybychom měli lepší plán?“ chtěl vědět Inger. Chvíli jsem nad tím uvažovala. Kdyby byl Jean-Claude mrtvý, doopravdy mrtvý. Rozhodně by mi to usnadnilo život, ale… ale.

„Nevím,“ odpověděla jsem.

„Proč ne?“

„Protože si myslím, že by vás zabil. Nikdy bych nevydala nestvůrám člověka, pane Ingere. Ani člověka, který mě nenávidí.“

„My k vám necítíme nenávist, slečno Blakeová.“

Ukázala jsem hrnkem na Ruebense. „Vy možná ne, ale on ano.“

Ruebens na mě jenom zíral. Alespoň se to nepokusil popřít.

„Pokud přijdeme s lepším plánem, můžeme si znovu promluvit?“ zeptal se Inger.

Zadívala jsem se do Ruebensových vzteklých očiček. „Jistě, proč by ne?“

Inger vstal a podal mi ruku. „Děkuji, slečno Blakeová, že jste nám byla nápomocna.“

Moje ruka se ztratila v jeho dlani. Je mohutný, ale nesnažil se využít své výšky, abych se cítila malá. To umím ocenit.

„Až se příště sejdeme, Anito Blakeová, budete s námi spolupracovat mnohem ochotněji,“ řekl Ruebens.

„To znělo jako výhrůžka, Jerry.“

Ruebens se velice nepříjemně usmál. „Organizace *Lidé především* věří, že účel světí prostředky, Anito.“

Odhrnula jsem šarlatové sako. Pod ním jsem měla podpažní pouzdro a devítku Browning Hi-Power. Úzký černý pásek od šarlatové sukně byl dostatečně silný na to, abych na něj navlékla pouzdro. Pařížský model „aktivní teroristka“.

„Když dojde na přežití, Jerry, tak tomu věřím také.“

„Nemluvili jsme tady o násilí,“ namítl Inger.

„Ale tady dobrák Jerry o něm uvažuje. Chci jenom, aby on a zbytek vaší skupinky věděl, že to myslím vážně. Pleťte se mi do cesty a lidé budou umírat.“

„Nás jsou desítky,“ odsekl Ruebens, „ty jsi sama.“

„Jasně, ale kdo umře první?“ zeptala jsem se.

„Dost už, Jeremy, slečno Blakeová. Nepřišli jsme vám vyhrožovat, přišli jsme, abyste nám pomohla. Vymyslíme lepší plán a znovu si promluvíme.“

„Jeho s sebou neberte,“ upozornila jsem.

„Samozřejmě,“ přikývl Inger. „Pojď, Jeremy.“ Otevřel dveře. Zvenčí, z kanceláře, doléhalo tlumené klapání klávesnice. „Na shledanou, slečno Blakeová.“

„Na shledanou, pane Ingere. Opravdu mi nebylo potěšením.“

Ruebens se zastavil na prahu a zasyčel na mě: „Jsi ohavnost před tváří Boží.“

„Bůh i s tebou,“ odtušila jsem s úsměvem. Praštil za sebou dveřmi. Jak dětinské.

Sedla jsem si na okraj stolu a počkala, dokud jsem si nebyla jistá, že odešli. Až pak jsem vyšla ven. Pochybuji, že by se o cokoli pokoušeli na parkovišti, ale vážně se mi nechce začít střílet po lidech. Jasně, že bych to udělala, kdybych musela, ale raději se tomu vyhnu. Doufala jsem, že když ukážu pistoli, Ruebens vycouvá. Ale zřejmě ho to jen ještě víc rozzuřilo. Zakroutila jsem hlavou, abych se trochu zbavila napětí. Nepomohlo to.

Můžu jet domů, dám si sprchu a osm hodin nepřerušovaného spánku. Nádhera. Ozval se můj pager. Nadskočila jsem, jako by mě bodla vosa. Já a nervózní?

Zamáčkla jsem pager. Zaúpěla jsem nad číslem, které naskočilo na displeji. Policie. Abych byla přesná, tak místní oddělení pro supernaturální trestnou činnost. Útvar pro boj s nadpřirozenem. Mají ve státě Missouri na starost veškerou zločinnost spojenou s nadpřirozenem. Jsem jejich civilní odborník na nestvůry. Bertovi se líbí smlouva, kterou mám, a ještě víc se mu líbí skvělá publicita.

Pager znova zapípal. Stejné číslo. „Do prčic," zamumlala jsem. „Slyšela jsem tě hned napoprvé, Dolphe." Zvažovala jsem, jestli nepředstírat, že jsem už šla domů, vypnula pager a nejsem už k dosažení, ale neudělala jsem to. Pokud mě detektiv seržant Rudolf Storr shání půl hodiny po svítání, potřebuje moje odborné znalosti. Ksakru.

Vytočila jsem číslo a po sérii praskání konečně uslyšela Dolphův hlas. Zněl kovově a vzdáleně. Jeho žena mu k narozeninám koupila telefon do auta. Musel být na hranici dosahu signálu. Pořád lepší než mluvit přes policejní vysílačku. To vždycky zní jako rozhovor v nějakém emzáckém jazyce.

„Zdravíčko, Dolphe, co se stalo?"

„Vražda."

„Jaká vražda?"

„Taková, u které potřebuji tvou odbornost."

„Je kapánek moc brzo ráno na to, abych s tebou hrála na dvacet otázek. Prostě mi řekni, co se stalo."

„Copak, copak, vstala jsi dneska z postele špatnou nohou?"

„Ještě jsem se do postele vůbec nedostala."

„Soucítím s tebou, ale koukej sem přijet. Vypadá to, že tu máme oběť upíra."

Zhluboka jsem se nadechla a pomalu vydechla. „Do hajzlu."

„I tak se to dá říct."

„Nadiktuj mi adresu."

Udělal to. Přes řeku a skrz les, úplně v háji zeleným, v Arnoldu. Kancelář mám poblíž Olive Boulevard. Čeká mě tři čtvrtě hodiny jízdy – jenom tam. Nádhera.

„Přijedu, jak nejrychleji to půjde."

„Budeme čekat," slíbil Dolph a zavěsil.

Neobtěžovala jsem se loučit s telefonním tónem. Oběť upíra. Nikdy jsem nezažila, že by byla jen jedna vražda. Je to jako s bramborovými lupínky – jakmile zubáč jednou ochutná, už se nemůže spokojit jen s jedním. Otázka zní, kolik lidí zemře, než dostaneme tohohle vampa?

Nechtěla jsem o tom přemýšlet. Nechtěla jsem jet do Arnoldu. Nechtěla jsem se ještě před snídaní koukat na mrtvé tělo. Chtěla jsem jet domů. Ale tak nějak jsem neměla dojem, že by to Dolph pochopil.

Policie nemá moc smyslu pro humor, když řeší vraždu. Když o tom tak přemýšlím, já taky ne.

2

Mrtvola muže ležela na zádech, nahá a bledá ve slabém ranním světle. I když už svaly po smrti ochably, pořád vypadal dobře. Chodil posilovat, možná běhat. Delší žluté vlasy rozhozené po stále ještě zeleném trávníku. Hladká kůže na krku na dvou místech poznamenaná stopami špičáků. Pravá paže prokousnutá v ohybu lokte, odkud se běžně odebírá krev. Kůže na levém zápěstí potrhaná, jako by ji ohryzalo nějaké zvíře. V slabounkém světle se leskla bílá kost.

Změřila jsem stopy po kousnutí svým osvědčeným svinovacím metrem. Různá velikost. Přinejmenším tři různí upíři, ale vsadila bych všechen svůj majetek, že to bylo pět různých upírů. Vyšší upír a jeho smečka, nebo gang, nebo jak byste ksakru nazvali skupinu upírů?

Tráva byla navlhlá od ranní mlhy. Rosa prosakovala skrz kolena kombinézy, kterou jsem si oblékla, abych si neušpinila kostýmek. Moje vybavení pro průzkum místa činu doplňovaly chirurgické rukavice a černé tenisky. Nosívala jsem bílé, ale na těch je okamžitě vidět krev.

V duchu jsem se omluvila za to, co musím udělat, a roztáhla mrtvole nohy. Hnula jsem jimi snadno, žádná strnulost. Vsadila bych se, že není mrtvý ani osm hodin, neuplynulo dost času na to, aby nastala rigor mortis. Na scvrklých genitáliích zaschlo semeno. Poslední potěšení před smrtí. Upíři ho neočistili. Na vnitřní straně stehna, blízko slabin, jsem našla další stopy zubů. Nebyly tak surové jako ty na zápěstí, ale ani úhledné.

Na kůži kolem ran nezůstala krev, ani na zápěstí ne. Otřeli všechnu krev? Ať ho zabili kdekoli, musela tam být spousta krve. Nikdy by ji nemohli všechnu odstranit. Kdybychom zjistili, kde zemřel, získali bychom spoustu stop. Ale na hezky zastřiženém trávníku uprostřed naprosto obyčejné čtvrti žádné stopy nejsou. Vsadila bych se, že ne. Odhodili mrtvolu na místě stejně jalovém a nicneříkajícím jako odvrácená strana Měsíce.

Nad malou obytnou čtvrtí se vznášela mlha, podobna houfu vyčkávajících duchů. Držela se tak nízko při zemi, že jí člověk procházel jak závoji mrholení. Drobné kapičky ulpívaly na těle tam, kde se mlha vysrážela. Ve vlasech se mi srážely stříbrné perličky kapek.

Stála jsem na předním dvorku malého světlezeleného domu s bílými parapety. Zpoza jednoho rohu vybíhal řetězový plůtek, který lemoval prostorný zadní dvůr. Byl říjen a tráva dosud zelená. Nad domkem se rýsovala koruna javoru. Listy žhnuly jasnou žlutooranžovou, která je tak typická pro javory, jako by jejich listí bylo vyřezané z plamenů. Mlha ještě posilovala iluzi, zdálo se, že barvy krvácejí, stékají do vlhkého vzduchu.

Celou ulici lemovaly další malé domky s křiklavě zbarvenými podzimními stromy a jasně zelenými trávníky. Ještě bylo dost brzo, takže většina lidí ještě neodešla do práce, do školy nebo kamkoli jinam. Uniformovaní policisté drželi stranou docela slušný dav. Do země zatloukli kolíky, aby měla na čem držet žlutá policejní páska. Dav se tlačil tak blízko k pásce, jak se jen odvažoval. Asi dvanáctiletému klučinovi se povedlo procpat se dopředu. Obrovskýma hnědýma očima zíral na mrtvého muže, pusu otevřenou v tichém vyjeveném „jéé“. Panebože, kde má rodiče? Nejspíš taky očumují mrtvolu.

Tělo bylo bílé jak papír. Krev se vždycky sesedne v nejspodnějších částech těla. V tomhle případě by se měly objevit tmavé nachové skvrny na hýždích, pažích, nohou a celých zádech. Nic takového. Nezbylo v něm dost krve na to, aby vznikly.

Ať ho zabil kdokoli, naprosto ho vysál. Do poslední kapky? Pokusila jsem se potlačit úsměv, a nepovedlo se mi to. Když trávíte spoustu času prohlížením mrtvol, získáte specifický smysl pro humor. Musíte ho získat, jinak se naprosto zblázníte.

„Co je na tom tak zábavného?“ zeptal se kdosi.

Trhla jsem sebou a otočila se. „Ježíšikriste! Zerbrowski, přestaň se kolem mě takhle plížit.“

„Copak se naše drsná lovkyně upírů leká stínů?“ zakřenil se na mě. Neposlušné hnědé vlasy mu odstávaly ve třech oddělených chomáčích, jako by si je zapomněl učesat. Kravatu měl povolenou, na sobě světle modrou košili, která podezřele připomínala vršek od pyžama. Hnědé sako a kalhoty se s košilí celkem tloukly.

„Hezký pyžamko.“

Pokrčil rameny. „Mám ještě jedno s malými mašinkami. Katie si myslí, že jsou sexy.“

„Tvoji ženu berou vláčky?“

Zakřenil se ještě víc. „Když je mám na sobě já.“

Zakroutila jsem hlavou. „Věděla jsem, že jsi zvrhlík, Zerbrowski, ale dětská pyžamka, to je vážně úchylnost.“

„Děkuji.“ S úsměvem shlédl na mrtvé tělo. Úsměv se vytratil. „Co si o tom myslíš?“ kývl směrem k mrtvole.

„Kde je Dolph?“

„V domě. Mluví s tou paní, která našla tělo.“ Dal si ruce do kapes u kalhot a začal se pohupovat na patách. „Nese to dost těžce. Nejspíš první mrtvola, kterou viděla mimo příležitost pohřbu.“

„To jsou jediné příležitosti, při kterých většina normálních občanů uvidí mrtvého člověka, Zerbrowski.“

Prudce se zhoupl na špičky a znehybněl. „Nebylo by to krásné, kdybychom byli normální?“

„Někdy ano,“ odtušila jsem.

Znovu se zašklebil. „Jo, vím, co tím myslíš.“ Z kapsy u saka vytáhl zápisník, který vypadal, jako by ho někdo zmuchlal v pěsti.

„Teda Zerbrowski.“

„Hele, je to furt papír, ne?“ Pokusil se zápisník uhladit, ale nakonec to vzdal. Připravil si pero nad pokroucenou stránku. „Poskytni mi osvícení, ó mocná odbornice na nadpřirozeno.“

„Budu to muset opakovat ještě Dolphovi? Ráda bych tohle řešila jen jednou a pak šla domů spát.“

„Hele, já přece taky. Proč myslíš, že mám na sobě pyžamo?“

„Domnívala jsem se, že to je jen odvážný módní výkřik.“ Podíval se na mě. „Mm-hmm.“

Z domu vyšel Dolph. Dveře se zdály příliš malé na to, aby jimi prošel. Měří dva metry deset a je mohutný jako zápasník. Černé vlasy zastřižené těsně u hlavy, takže uši zůstaly odhalené po stranách tváře. Ale Dolph se o módu nestará. Kravatu měl těsně utaženou kolem límečku bílé sváteční košile. Museli ho vytáhnout z postele zrovna jako Zerbrowskiho, ale vypadal úhledně, upraveně a profesionálně. Nezáleželo na tom, v kolik hodin jste zavolali, Dolph byl vždycky připraven konat svou práci. Dokonalý policista od hlavy až k patě.

Tak proč Dolph velí nejméně populárnímu oddělení v St. Louis? Za trest, tím jsem si jistá, ale nikdy jsem se neptala na podrobnosti. Nejspíš se ani nikdy nezeptám. Je to jeho věc. Kdyby chtěl, abych to věděla, řekl by mi to.

Oddělení původně mělo jenom uklidnit liberály. Vidíte, řešíme supernaturální zločinnost! Ale Dolph vzal svou práci a své muže vážně. Za poslední dva roky vyřešili víc nadpřirozených zločinů než kterákoli jiná policejní skupina v zemi. Dolpha zvali, aby přednášel jiným policejním složkám. Dvakrát si dokonce jeho lidi vypůjčili do sousedních států.

„Tak, Anito, povídej.“

To je celý Dolph. Žádné úvodní fráze. „Zdar, Dolphe, taky tě ráda vidím.“

Jen se na mě zadíval.

„Dobrá, dobrá.“ Poklekla jsem u opačné strany těla, abych mohla ukazovat, zatímco jsem mluvila. Není nad vizuální pomůcky, když

chcete něco sdělit. „Samotné měření ukazuje, že se z toho muže napili přinejmenším tři různí upíři.“

„Ale?“ pobídl mě Dolph.

Myslí mu to rychle. „Ale já si myslím, že každé zranění je od jiného upíra.“

„Upíři neloví ve smečce.“

„Obvykle jsou to osamělí lovci, ale ne vždycky.“

„Proč by lovili jako smečka?“ zeptal se.

„Setkala jsem se jen se dvěma případy: za prvé jeden z nich je čerstvě mrtvý a starší upír ho učí, jak na to. Ale to by byly jen dva různé páry zubů, ne pět. Za druhé je ovládá vyšší upír, ze kterého se stala škodná.“

„Rozveď to.“

„Vyšší upír má téměř absolutní kontrolu nad svou smečkou. Někteří z vyšších využívají společný lov k upevnění soudržnosti skupiny, ale to by nepohodili mrtvolu tady. Schovali by ji tak, aby ji policie nikdy nenašla.“

„Ale tělo je tady,“ namítl Zerbrowski, „přímo všem na očích.“

„Přesně. Jedině vyšší upír, který se zcvoknul, by mrtvolu takhle pohodil. Většina vyšších by takhle nestavěla vraždu na odiv ani dávno předtím, než byli upíři před zákonem prohlášeni za živé. Přitahuje to pozornost, většinou pozornost s kůlem v jedné a křížem v druhé ruce. I teď, kdybychom dokázali najít upíry, kteří tu vraždu spáchali, můžeme získat soudní příkaz a všechny je zabít.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Takovéhle zabíjení neprospívá obchodu a ať jsou upíři jacíkoliv, jsou praktičtí. Nikdo se neudrží naživu a ve skrytu celá staletí, pokud není opatrný a nemilosrdný.“

„Proč nemilosrdný?“ chtěl vědět Dolph.

Vzhlédla jsem k němu. „To je naprosto praktické. Když někdo odhalí jejich tajemství, zabijí ho nebo z něj udělají svého… potomka. Správné obchodní zvyklosti, Dolphe, nic víc.“

„Jako mafie,“ utrousil Zerbrowski.

„Jo.“

„Co když zpanikařili?“ zeptal se Zerbrowski. „Už skoro svítalo.“

„Kdy ta žena našla mrtvolu?“

Dolph se podíval do zápisníku. „V půl šesté.“

„To je ještě několik hodin do úsvitu. Nemohli zpanikařit.“

„Jestli tu máme šíleného vyššího upíra, co přesně z toho vyplývá?“

„Znamená to, že budou zabíjet další lidi, a to ještě rychleji. Aby uživili pět upírů, budou nejspíš potřebovat krev každou noc.“

„Každou noc čerstvá mrtvola?“ Zerbrowski to vyřkl jako otázku.

Jenom jsem přikývla.

„Ježíšikriste,“ uklouzlo mu.

„Přesně.“

Dolph mlčel, díval se na mrtvého. „Co můžeme udělat?“

„Měla bych být schopna oživit tělo jako zombii.“

„Myslel jsem, že nedokážeš udělat zombii z oběti upírů,“ řekl Dolph.

„Nedokážu to, pokud má mrtvola povstat jako upír.“ Pokrčila jsem rameny. „Ať už je cokoli, kvůli čemu se z mrtvého stane upír, brání mi to v oživování. Nemůžu povolat z hrobu mrtvého, který je připravený povstat jako zubáč.“

„Ale z tohohle upír nebude,“ doplnil Dolph, „takže ho můžeš oživit.“

Přikývla jsem.

„Proč tahle upíří oběť znova nevstane?“

„Zabil ho víc než jeden upír, při hromadném pití krve. Aby se mrtvola stala upírem, je potřeba, aby se z něj živil jen jediný upír po dobu několika dní. Tři kousnutí končící smrtí a máte zubatého. Kdyby se každá oběť upírů mohla vrátit, už bychom se brodili po kolena v krvesajích.“

„Ale tuhle oběť můžeš oživit jako zombii?“ ujišťoval se Dolph.

Přikývla jsem.

„Kdy můžeš provést oživovací rituál?“

„Za tři noci ode dneška, ve skutečnosti za dvě. Dnešek se počítá jako jedna noc.“

„Kdy?“

„Musím se podívat na svůj pracovní rozvrh. Zavolám ti a řeknu ti hodinu.“

„Prostě povoláme z hrobu oběť vraždy a zeptáme se, kdo ho zabil. To se mi líbí,“ uculil se Zerbrowski.

„Tak jednoduché to není,“ zarazila jsem ho. „Sám víš, jak bývají zmatení svědci násilných činů. Když tři různí lidé vidí tentýž zločin, popíšou vám tři různé výšky pachatele, tři různé barvy vlasů.“

„Jo, jo, výpovědi svědků bejvaj fakt děsný,“ povzdechl si Zerbrowski.

„Pokračuj, Anito,“ pobídl mě Dolph. Tím zároveň vyjádřil: „Zerbrowski, sklapni!“ Zerbrowski sklapl.

„Člověk, co zemřel násilnou smrtí, je ještě zmatenější. Podělanej strachy tak, že si většinou nic moc nevybavuje.“

„Ale byl u toho,“ trval na svém Zerbrowski. Vypadal uraženě.

„Nech ji dokončit myšlenku, Zerbrowski.“

Oslovený naznačil, že si zamyká ústa a klíček odhazuje do trávy. Dolph se zamračil. Zakašlala jsem do dlaně, abych skryla úsměv. Netřeba v tom Zerbrowskiho podporovat.

„Chci tím říct, že sice můžu oběť oživit, ale možná nezískáme tolik informací, kolik byste očekávali. Vzpomínky, k nimž se dostaneme, budou zmatené a bolestné, ale mohly by zúžit možnosti ohledně toho, který vyšší upír skupinu vedl.“

„Vysvětli,“ požádal mě Dolph.

„Právě teď jsou v St. Louis pravděpodobně jen dva vyšší upíři. Malcolm, nemrtvý kazatel formátu Billyho Grahama, a Vládce města. Vždycky je tu možnost, že ve městě je někdo nový, ale to by si měl ohlídat Vládce města.“

„Podíváme se na hlavu Církve věčného života,“ prohlásil Dolph.

„Já si beru na starost Vládce města,“ doplnila jsem.

„Vezmi si s sebou někoho z nás jako krytí.“

Zavrtěla jsem hlavou. „To nemůžu. Kdyby zjistil, že jsem prozradila policii, co je zač, zabil by nás oba.“

„Nakolik je pro tebe nebezpečné se do toho pustit?“ zeptal se Dolph.

Co jsem měla říct? Velice? Nebo jim řeknu, že Vládce města za mnou pálí, takže budu nejspíš v pohodě? Ani jedno. „Zvládnu to.“

Díval se na mě, oči velice vážné.

„Navíc: máme vůbec na výběr?“ Mávla jsem rukou směrem k mrtvole. „Každou noc najdeme něco takového, dokud nenajdeme upíry, kteří za to můžou. Jeden z nás si musí promluvit s Vládcem města. S policií se bavit nebude, ale se mnou ano.“

Dolph se zhluboka nadechl, pak vydechl. Přikývl. Věděl, že mám pravdu. „Kdy to můžeš udělat?“

„Zítra v noci, pokud se mi povede přesvědčit Berta, aby moje schůzky kvůli oživování zombií svěřil někomu jinému.“

„Jsi si jistá, že Vládce města bude ochoten s tebou mluvit?“

„Jo.“ Problém s Jean-Claudem není se k němu dostat, ale vyhnout se mu. Ale o tom Dolph nevěděl, a kdyby věděl, mohl by trvat na tom, že půjde se mnou. A oba nás tím dostat pod kytky.

„Udělej to tak,“ řekl. „Dej mi vědět, co jsi zjistila.“

„Provedu.“ Vstala jsem a podívala se na něj přes odkrvenou mrtvolu.

„Kryj si záda,“ připomněl mi.

„Já vždycky.“

„Jestli tě Vládce města sežere, mohl bych si nechat tvoje parádní kombinézy?“ optal se Zerbrowski.

„Kup si vlastní, ty socko.“

„Radši bych získal ty, které halily tvoje svůdné tělíčko.“

„Dej si pohov, Zerbrowski. Mě mašinky neberou.“

„Co s tím sakra mají společného vlaky?“ ozval se Dolph.

Já a Zerbrowski jsme si vyměnili pohledy. Začali jsme se hihňat a nemohli přestat. Já se mohla vymluvit na nedostatek spánku. Byla jsem na nohou bez přestání čtrnáct hodin, oživovala mrtvé a debatovala s pravičáckými magory. Oběť upírů je dokonalým závěrem dokonalé noci. Mám právo se hystericky chechtat. Jen netuším, jakou výmluvu má Zerbrowski.

3

V říjnu bývá pár dní, které jsou téměř dokonalé. Nad hlavou se člověku rozprostírá čistě modré nebe, tak hluboké a bezchybné, že všechno pod ním je hned krásnější. Stromy podél silnice jsou karmínové, zlaté, rezavé, vínové, oranžové. Všechny barvy jsou neonově jasné, pulzují v těžkém zlatém slunečním světle. Vzduch je chladný, ale ne studený; kolem poledne stačí mít na sobě lehkou bundu. Počasí na dlouhé procházky po lesích s někým, koho chcete držet za ruku. Protože nikoho takového nemám, doufala jsem jen ve volný víkend, abych si mohla vyrazit sama. Na což se mi zatraceně tenčí naděje.

Co se týče oživování mrtvých, je říjen rušný měsíc. Všichni si myslí, že Halloween je přesně ta správná doba pro oživování zombií. Není. Jediný požadavek je tma. Na Halloween chtějí všichni schůzku o půlnoci. Domnívají se, že je to úžasná zábava strávit předvečer svátku Všech svatých na hřbitově, zabít kuře a sledovat zombie, jak vylézají z hlíny. Třeba bych mohla prodávat lístky.

V průměru povolám z hrobu pět zombií za noc. Což je o jednu zombii víc, než zvládne za jednu noc kdokoli jiný. Nikdy jsem neměla Bertovi prozradit, že čtyři zombie mě nevyčerpají. Moje chyba, že jsem tak zatraceně pravdomluvná. Pravda ovšem je, že ani pět zombií mě nevyčerpá, ale ať se propadnu, jestli to kdy Bertovi řeknu.

Když tak mluvíme o mém šéfovi, musím mu zavolat, jakmile se dostanu domů. Bude přímo nadšen, až ho požádám o volnou noc. Už jen při té představě jsem se musela usmát. Každý den, kdy si můžu do šéfa zaprudit, je dobrý den.

Zaparkovala jsem před domem skoro v jednu odpoledne. Prahla jsem jen po rychlé sprše a sedmi hodinách spánku. Osmi hodin jsem se vzdala, na to už je příliš pozdě. Večer se musím sejít s Jean-Claudem. Boží. Ale je to Nejvyšší upír ve městě. Bude vědět, jestli se tu potuluje další z vyšších upírů. Myslím, že jeden druhého vycítí. Pokud ovšem tu vraždu spáchal Jean-Claude, tak se pravděpodobně nepřizná. Ale ve skutečnosti jsem nevěřila, že to udělal. Je příliš dobrý

upíří obchodník na to, aby si špinil ruce. Je jediný vyšší upír, kterého jsem kdy potkala, co není nějakým způsobem šílený: psychotik, sociopat nebo tak něco.

Dobrá, dobrá, Malcolm není šílenec, ale nesouhlasím s jeho metodami. Je hlavou nejrychleji se rozrůstající církve v současné Americe. Církev věčného života nabízí přesně to, co slibuje název. Žádná slepá víra, žádná nejistota, prostě jen záruka. Můžete se stát upírem a žít věčně, pokud vás někdo jako já nezabije, neuvíznete v požáru nebo vás nesrazí autobus. U toho autobusu si nejsem jistá, ale vždycky jsem nad tím přemýšlela. Určitě existuje něco dost masivního, aby to i upíra poškodilo nad hranice jeho regeneračních schopností. Doufám, že někdy si tu teorii vyzkouším v praxi.

Pomalu jsem stoupala do schodů. Cítila jsem se celá ztěžklá. Oči mě pálily nedostatkem spánku. Bylo tři dny před Halloweenem a já se nemohla dočkat konce měsíce. Před Díkůvzdáním obchody nepůjdou tak dobře. Úpadek potrvá až do Nového roku, pak zase začne práce přibývat. Modlila jsem se za hustou sněhovou vánici. Není takový zájem, když je spousta sněhu. Lidi si myslí, že v hlubokém sněhu nedokážeme oživovat mrtvé. Dokážeme, ale nikomu to neříkejte. Potřebuju pauzu.

Chodbou se rozléhaly tiché šramoty způsobené mými sousedy, kteří bdí přes den. Zrovna jsem lovila klíče z kapsy u kabátu, když se otevřely dveře naproti mým. Ven vyšla paní Pringlová. Vysoká, štíhlá, hubenější věkem, bílé vlasy sčesané do drdůlku v týle. Prameny má dokonale bílé. Paní Pringlová se neobtěžuje s barvením vlasů nebo líčením. Je jí přes pětašedesát a je jí jedno, kdo o tom ví.

Její pomořanský špic Custard poskakoval na konci vodítka. Custard vypadá jako kulička zlaté srsti s liščími oušky. Váží míň než většina koček, ale patří mezi malé psy, kteří mají přístup velkých psů. V minulém životě byl určitě německou dogou.

„Dobrý den, Anito.“ Paní Pringlová se usmála. „Snad se až teď nevracíte z práce?“ Ve světlých očích se zračil nesouhlas.

Usmála jsem se. „No, ano, objevilo se něco… naléhavého.“

Povytáhla obočí, asi přemýšlela, co je asi naléhavý případ pro oživovatele, ale byla příliš zdvořilá na to, aby se ptala. „Nestaráte se o sebe, Anito. Když se budete takhle vyčerpávat, budete naprosto sešlá, až vám bude tolik co mně.“

„Asi ano.“

Custard na mě přátelsky ňafal. Neusmála jsem se na něj. Nemíním povzbuzovat malé vlezlé psy. Oním příznačným psím smyslem vycítil, že ho nemám ráda, a rozhodl se mě získat.

„Viděla jsem, že minulý týden u vás byli malíři. Je všechno opravené?“

Přikývla jsem. „Ano, všechny díry po kulkách už jsou zasádrované a zamalované.“

„Opravdu mě mrzí, že jsem nebyla doma. Nabídla bych vám, abyste šla přespat ke mně. Pan Giovoni říkal, že jste musela odjet do hotelu.“

„Ano.“

„Nechápu, proč vám nikdo z ostatních sousedů neposkytl alespoň přespání na pohovce.“

Usmála jsem se. Já to chápu. Před dvěma měsíci jsem u sebe v bytě zabila dvě vraždící zombie a měla jsem tu policejní přestřelku. Zničené zdi a jedno z oken. Některé kulky prošly stěnami do jiných bytů. Nikomu se nic nestalo, ale nikdo z nájemníků se mnou teď nechtěl mít nic společného. Mám silné podezření, že až za dva roky vyprší moje nájemní smlouva, budou chtít, abych se odstěhovala. Asi jim to nemůžu mít za zlé.

„Slyšela jsem, že jste byla zraněná.“

Přikývla jsem. „Jen trochu.“ Neřekla jsem jí, že rána po kulce nebyla z té přestřelky. Milenka jednoho velice zlého pána mě střelila do pravé paže. Po zhojeném zranění zůstala hladká světlá jizva, ještě pořád narůžovělá.

„Jak bylo na návštěvě u vaší dcery?“ zeptala jsem se.

Tvář paní Pringlové projasnil úsměv. „Vážně skvěle. Moje poslední, nejmladší vnouče je úžasné. Později, až se vyspíte, vám ukážu fotky.“ Znovu ten nesouhlasný pohled v očích. Učitelský výraz. Člověk se před ním začal kroutit, i když byl nevinný. A já už léta nejsem nevinná.

Pozvedla jsem ruce. „Vzdávám se. Jdu spát. Slibuju.“

„Koukejte jít. Pojď, Custarde, musíme ven na odpolední procházku.“ Psík zatančil na vodítku, táhl dopředu jako miniatura saňového psa.

Paní Pringlová nechala toho jeden a půl kila načechrané srsti, ať ji vleče chodbou. Zakroutila jsem hlavou. Nechat chlupatou kouli, aby mi šéfovala, to není moje představa o vlastnictví psa. Jestli si kdy znovu pořídím psa, tak já tady budu pán, jinak to jeden z nás dvou nepřežije. To je základní princip.

Otevřela jsem dveře a vešla do ticha svého bytu. Topení předlo, z ventilů sykal teplý vzduch. Akvárium zaškruňkalo. Zvuky prázdnoty. Bylo to úžasné.

Nový nátěr byl stejně omšele bílý jako ten starý. Koberec mám šedý; pohovka a s ní ladící židle, všechno bílé. Kuchyňka ze světlého dřeva, bílé a zlatavé linoleum. Kuchyňský stolek pro dva lidi je trochu tmavší než skříňky. Jediné barvy kontrastující s bílými stěnami jsou na zavěšeném moderním tisku.

Na místě, kam by většina lidí umístila pořádnou kuchyňskou linku, stojí u zdi asi stolitrové akvárium, šikmo od něj stereosestava.

Těžké bílé závěsy zakrývají okna a mění zlaté sluneční světlo v šerý soumrak. Když člověk spí přes den, potřebuje dobré závěsy.

Odhodila jsem bundu na pohovku, skopla boty na podpatku a užívala si pocit chůze po koberci. Dál jsem se zbavila punčocháčů a nechala je ležet vedle bot, pomačkané a opuštěné. Naboso jsem došla k akváriu.

Skaláry vypluly k hladině, škemraly o krmení. Všechny jsou větší než moje dlaň. Jsou to největší skaláry, jaké jsem kdy viděla mimo zverimex, ve kterém jsem je koupila. V tom obchodě mají na chov skaláry dlouhé skoro třicet čísel.

Sundala jsem si podpažní pouzdro a uložila browning jinam, do zvlášť upraveného pouzdra v hlavách postele. Kdyby na mě naběhli nějací špatňáci, můžu vytáhnout zbraň a zastřelit je. Každopádně takový je účel. Zatím to vždycky fungovalo.

Když jsem kostýmek a blůzu, které se dají vyčistit jen chemicky, pečlivě pověsila do skříně, rozplácla jsem se jen ve spodním prádle na postel. Na krku jsem si nechala stříbrný kříž, který nesundávám ani ve sprše. Jeden nikdy neví, kdy se do něj pokusí zakousnout nějaký otravný upír. Vždy připraven, to je moje heslo. Nemají to taky náhodou skauti? Pokrčila jsem rameny a vytočila číslo do práce. Po druhém zazvonění to zvedla Mary, naše denní recepční. „Oživovatelé Inc. Jak vám můžeme pomoci?“

„Zdravíčko, Mary, tady Anita.“

„Copak se děje?“

„Potřebuju mluvit s Bertem.“

„Právě se baví s perspektivním klientem. Můžu vědět, o co jde?“

„Na dnešek večer musí moji práci svěřit někomu jinému.“

„A jéje. Tak to mu řekni sama. Jestli bude na někoho ječet, tak ať ječí na tebe.“ Jako vtip to myslela jen zčásti.

„Dobře.“

Ztišila hlas až do šepotu. „Klient právě jde ke dveřím. Bert je tu za vteřinku.“

„Díky, Mary.“

Přepnula na čekací hudbu, než jsem jí stačila říct, ať to nedělá. Ze sluchátka se linula tlumená instrumentálka. Osekaná verze písničky Tomorrow od Beatles. Radši bych poslouchala praskání ve sluchátku. Naštěstí se Bert dostal k telefonu a zachránil mě.

„Kdy dneska můžeš dorazit, Anito?“

„Nemůžu.“

„Nemůžeš co?“

„Dneska nemůžu přijít.“

„Vůbec?“ Hlas vylétl o oktávu výš.

„Přesně.“

„Sakra! A proč ne?!“ Hned nadává. Špatné znamení.

„Po té ranní schůzce se mi ozvala policie. Ještě jsem se ani nedostala do postele.“

„Klidně se dospi, nedělej si starosti s novými klienty na odpoledne. Jenom přijď na schůzky, které máš večer.“

Hraje si na šlechetného a chápajícího. Něco není v pořádku.

„Nemůžu přijít ani na noc.“

„Anito, jsme tu přetížení! Máš na dnešek pět klientů. Pět!“

„Rozděl je mezi ostatní oživovatele.“

„Všichni jsou plně vytížení.“

„Poslyš, Berte, byl jsi to ty, kdo dal souhlas policii. Byl jsi to ty, kdo mi s ní uzavřel smlouvu. Myslel sis, že nám to poskytne skvělou publicitu.“

„Poskytlo nám to skvělou publicitu.“

„Jo, ale někdy to je jako dělat dvě práce na plný úvazek. Nemůžu zvládnout obojí.“

„Tak zruš smlouvu. Neměl jsem tušení, že ti to zabere tolik času.“

„Vyšetřujeme vraždu, Berte. Nemůžu toho nechat.“

„Ať si policie dělá svou špinavou práci sama.“

On má co říkat! Se svými úzkostlivě čistými nehty a útulnou bezpečnou kanceláří. „Potřebují moje znalosti a kontakty. Většina nestvůr se s policií bavit nebude.“

Chvíli bylo na druhé straně drátu ticho. Slyšela jsem zhrublý, vzteklý dech. „Tohle mi nemůžeš udělat. Vzali jsme jejich peníze, podepsali jsme smlouvy.“

„Už před několika měsíci jsem ti říkala, abys najal někoho dalšího.“

„Najal jsem Johna Burkeho. Má na starost některé případy zabíjení upírů a taky oživování mrtvých.“

„Jasně, John je velký přínos, ale potřebujeme někoho dalšího. Vlastně si myslím, že by si mohl dnes v noci vzít na starost přinejmenším jednu z mých zombií.“

„Pět oživení za noc?“

„Já to zvládám.“

„Ano, ale John není ty.“

To byla skoro poklona. „Máš dvě možnosti, Berte. Přesunout schůzky na jindy nebo je svěřit někomu jinému.“

„Jsem tvůj šéf. Můžu říct, abys dneska večer buď přišla, nebo máš padáka.“ Hlas měl pevný a věcný.

Byla jsem unavená a roztřásla mě zima, jak jsem tak seděla na posteli jen ve spodním prádle. Na tohle nemám čas. „Tak mě vyhoď.“

„To nemyslíš vážně!“

„Hele, Berte, jsem na nohou víc než dvacet hodin. Jestli se brzy neprospím, tak už nebudu pracovat pro nikoho.“

Dlouho byl zticha. Do ucha mi doléhal tichý a pravidelný dech. Nakonec Bert řekl: „Dobrá, dneska večer máš volno. Ale koukej být zítra zpátky v práci!“

„To ti nemůžu slíbit, Berte.“

„Ksakru, Anito, ty chceš padáka?“

„Tohle je nejlepší rok, jaký jsme kdy měli, Berte. Zčásti díky článkům o mně ve *Veřejném zpravodaji.*“

„Ty byly o právech zombií a o té vládní studii, na které se podílíš. Neúčastnila ses toho, abys propagovala naši firmu.“

„Ale funguje to, ne? Kolik lidí volá a ptá se přímo po mně? Kolik lidí říká, že o mně četli v novinách? Kolik z nich mě slyšelo v rádiu? Možná propaguju práva zombií, ale je to setsakra dobrý pro kšeft. Tak mi dej trochu volnosti.“

„Ty si nemyslíš, že bych to udělal, co?“ Zavrčel do telefonu. Je naštvaný.

„Ne, nemyslím.“

Dýchal prudce a mělce. „Koukej se tady radši zítra v noci objevit, jinak tě vezmu za slovo.“ Praštil mi se sluchátkem. Jak dětinské.

Zavěsila jsem telefon a dívala se na něj. Kalifornská Oživovatelská společnost mi před pár měsíci nabídla slušnou práci. Ale já se ve skutečnosti nechtěla stěhovat na západní pobřeží – a vlastně bych nechtěla ani na východní. Líbí se mi St. Louis. Ale Bert bude muset kapitulovat a najmout další pomoc. Takovéhle vytížení nevydržím. Určitě to po říjnu bude lepší, ale zdá se mi, že celý rok jdu od jednoho naléhavého případu ke druhému.

Během čtyř měsíců jsem nafasovala bodné rány, výprask, postřelení, škrcení a upíří kousnutí. Prostě přijde okamžik, kdy už se toho děje příliš mnoho najednou. Začínám trpět válečnou neurózou.

Svému mistrovi juda jsem nechala vzkaz na záznamníku. Chodím na trénink dvakrát týdně na čtvrtou hodinu, ale dneska to nezvládnu. Tři hodiny spánku by mi prostě nestačily.

Vytočila jsem číslo klubu Provinilé slasti. To je upíří striptérský klub. Zubatí Chippendale’s. Vlastní ho a vede Jean-Claude. Ze sluchátka se ozval Jean-Claudův hedvábný hlas, páteří mi proběhlo zachvění, i když jsem věděla, že to je jen nahrávka. „Dovolali jste se do Provinilých slastí. S největším potěšením vyplníme vaše nejtemnější fantazie. Zanechte, prosím, vzkaz a my se vám ozveme.“

Počkala jsem, až uslyším pípnutí. „Jean-Claude, tady Anita Blakeová. Potřebovala bych se s tebou dnes večer sejít. Je to důležité. Zavolej mi místo a čas.“ Nadiktovala jsem svoje číslo domů, pak jsem

zaváhala, chvíli poslouchala šelest pásky. „Dík.“ Zavěsila jsem a bylo to.

Buď mi zavolá, nebo ne. Pravděpodobně ano. Otázka je, jestli chci, aby se ozval. Ne. Ne, nechci, ale musím se pokusit – kvůli policii a kvůli všem těm nešťastným lidem, kteří jinak zemřou. Ale pro mě osobně není vůbec dobrý nápad vypravit se za Nejvyšším.

Jean-Claude na mě už vložil dvě znamení. Ještě dvě a stane se ze mě jeho lidská služebnice. Zmínila jsem se už, že ani jedno z těch znamení jsem nepřijala dobrovolně? Navěky být jeho služebnice… To mi nezní jako dobrá perspektiva. Zdá se, že Jean-Claude po mně taky touží, ale to je vedlejší. Zvládla bych to, kdyby šlo jen o tělo, ale on jde po mojí duši. A tu nemůže dostat.

Dva měsíce se mi dařilo se mu vyhýbat. Teď se sama dobrovolně vydávám do jeho dosahu. Pěkná blbost. Ale pamatuju si vlasy toho bezejmenného muže, rozhozené po stálezeleném trávníku. Stopy po zubech na papírově bílé kůži, křehkost nahého těla pokrytého rosou. Jestli si nepospíšíme, budou tu další těla k pokoukání. A pospíšit si znamená jít za Jean-Claudem.

Hlavou mi vířily představy dalších obětí upírů. A v každém případě by to byla zčásti moje vina, protože jsem byla příliš zbabělá na to, abych šla za Nejvyšším. Jestli to vraždění můžu zastavit teď, dokud je jen jeden mrtvý, klidně dám v sázku duši. Provinilost je úžasný zdroj motivace.

4

Plavala jsem v černé vodě silnými plynulými tempy. Měsíc byl velký a jasný, na jezeře vytvářel stříbřitou stezku. Zahlédla jsem černé obrysy stromů. Jsem skoro u břehu. Voda je teplá, teplá jako krev. V tu chvíli jsem věděla, proč je voda černá. Krev. Plavu v jezeře čerstvé teplé krve.

Okamžitě jsem se vzbudila se zalapáním po dechu. Rozhlédla jsem se tmou a pátrala… po čem? Něco se mi otřelo o nohu těsně před probuzením. Něco, co žije v krvi a v temnotě.

Zadrnčel telefon a já musela polknout výkřik. Obvykle nejsem takhle nervózní. Ksakru, vždyť to byla jen noční můra. Jenom sen.

Zatápala jsem po sluchátku a vyloudila ze sebe: „No?“

„Anito?“ Hlas zněl váhavě, jako by jeho majitel chtěl zavěsit.

„Kdo volá?“

„Tady Willie, Willie McCoy.“ Už když vyslovil jméno, byl mi rytmus řeči povědomý. Z telefonu zněl vzdáleně, prokládaný praskáním, ale poznala jsem ho.

„Willie, jak se ti vede?“ Ve chvíli, kdy jsem se zeptala, jsem toho zalitovala. Willie je teď upír. Jak se může dařit mrtvému člověku?

„Fakt dobře.“ V hlase mu zazněl veselý tón. Je rád, že jsem se zeptala.

Povzdechla jsem si. Pravda je, že mám Willieho ráda. Neměla bych mít ráda upíra. Žádného upíra, i když jsem ho znala v době, kdy byl ještě naživu.

„A co ty? Jak je?“

„Jde to. Copak se děje?“

„Jean-Claude dostal tvůj vzkaz. Vzkazuje, že se s tebou sejde v Cirkusu prokletejch dneska večer v osm.“

„Cirkus? Co tam dělá?“

„Teď ho vlastní. Tos nevěděla?“

Zavrtěla jsem hlavou, pak mi došlo, že mě nevidí, a dodala: „Ne, nevěděla.“

„Máš za nim přijít na show, co začíná v osm.“

„Jaká show?“

„Řikal, že ty prej budeš vědět.“

„Nádherně tajemné, není-liž pravda?“

„Hele, Anito, já jenom dělám, co se mi řekne. Dyť víš, jak to je.“

Vím. Jean-Claude vlastní Willieho sakum pikum, včetně duše. „To je v pořádku, Willie, není to tvoje vina.“

„Dík, Anito.“ Zněl nadšeně – jako štěně, které očekávalo kopnutí, a místo toho dostalo pohlazení.

Proč jsem ho utěšovala? Proč mi záleží na tom, jestli jsou raněny city nějakého upíra? Odpověď: Nepřemýšlím o něm jako o mrtvém. Pořád je to Willie McCoy, který má malé neklidné ruce a zálibu v křiklavých, jasně barevných oblecích a nehodících se kravatách. Smrt ho zas až tolik nezměnila. Kéž by ho změnila víc.

„Řekni Jean-Claudovi, že přijdu.“

„Vyřídím.“ Chvíli mlčel, z telefonu jsem slyšela jeho tichý dech. „Dneska v noci si krej záda, Anito.“

„Víš něco, co bych měla vědět?“

„Ne, ale… nevím.“

„Co se děje, Willie?“

„Nic, nic.“ Hlas měl vysoký a vyděšený.

„Lezu do pasti, Willie?“

„Ne, ne, nic takovýho.“ Jako bych viděla, jak urputně mává svýma drobnýma rukama. „Přisahám, Anito, nikdo po tobě nejde.“

Nechala jsem to plavat. Nemůže přísahat na nikoho, koho by znal. „Tak čeho se bojíš, Willie?“

„Jenom že je tu v okolí víc upírů než obvykle. Někerý z nich si moc nevybíraj, komu ublížej. To je všecko.“

„Proč je tu víc upírů, Willie? Odkud se vzali?“

„Nevim a nechci to vědět, víš? Musim končit, Anito.“ Zavěsil, než jsem se mohla zeptat na cokoli dalšího. Zněl opravdu vyděšeně. Bojí se o mě, nebo o sebe? Možná obojí.

Podívala jsem se na budík na nočním stolku – 18:35. Musím sebou hodit, jestli tu schůzku mám stihnout. Přikrývka přehozená přes nohy příjemně hřála. Vážně se mi chtělo zachumlat se zpátky, možná si ještě vzít jistého starého známého plyšového tučňáka. Jo, schovat se, to zní dobře.

Odhodila jsem deku a odešla do koupelny. Cvakla jsem vypínačem a malou místnost zalilo zářivě bílé světlo. Vlasy mi trčely do všech směrů, hromada těžkých černých kudrlinek. To mě odnaučí chodit spát s mokrou hlavou. Projela jsem je kartáčem a trochu se uvolnily, staly se z nich zpěněné vlny. Kudrlinky se svíjely všemi směry a nemohla jsem s tím lautr nic dělat. Leda si hlavu znova umýt a začít od začátku. Na to nemám čas.

Kvůli černým vlasům vypadala moje bledá kůže mrtvolně. Nebo to možná bylo tím světlem. Oči mám tak tmavě hnědé, že vypadají černé. Dvě jiskřivé jámy v nezdravě bílém obličeji. Vypadám asi tak, jak se cítím. Skvěle.

Co si člověk vezme na sebe, když jde na schůzku s Vládcem města? Já si vybrala černé džíny, černý svetr s jasně barevnými geometrickými obrazci, černé tenisky s modrými lemy a černomodrou sportovní ledvinku. Perfektně sladěné barvy.

Do podpažního pouzdra jsem uložila browning. Do ledvinky jsem hodila rezervní zásobník a kreditku, řidičák, peníze a malý kartáč. Přehodila jsem přes sebe krátkou koženou bundu, kterou jsem si koupila minulý rok. První, ve které nevypadám jako gorila. Většina kožených bund má tak dlouhé rukávy, že bych je nikdy nemohla nosit. Tahle bunda je černá, takže mi Bert nedovolí nosit ji do práce.

Zapnula jsem si ji jen napůl, abych měla dost místa a mohla sáhnout pro pistoli, kdyby bylo třeba. Na dlouhém řetízku se houpal stříbrný kříž, uklidňující, spolehlivá váha na hrudi. Kříž mi proti upírům bude víc platný než pistole, i když mám postříbřené kulky.

U dveří jsem zaváhala. Neviděla jsem Jean-Clauda celé měsíce. Nechci ho vidět ani teď. Vybavil se mi můj sen. Cosi, co žije ve tmě a krvi. Proč ta noční můra? Zase se mi Jean-Claude plete do snů? Slíbil, že se bude držet dál. Ale má jeho slovo nějakou váhu? Těžko říct.

Zhasla jsem světla v bytě a zavřela za sebou dveře. Zalomcovala jsem jimi, abych se ujistila, že jsou zamčené, a už mi nezbývalo nic jiného než odjet do Cirkusu prokletých. Žádné další výmluvy. Žádné další odkládání. Žaludek jsem měla tak stažený, až to bolelo. Tak se bojím. No a co? Musím jít, a čím dřív vypadnu, tím dřív se budu moct vrátit domů. Kdybych jen mohla věřit, že to s Jean-Claudem bude tak jednoduché. Nic, co se týkalo jeho, nebylo jednoduché. Jestli se dneska v noci dozvím něco o těch vraždách, zaplatím za to. Ale ne penězi. Těch má zřejmě Jean-Claude dost. Ne, jeho cena je bolestnější, osobnější, krvavější.

A já se dobrovolně přihlásila, že za ním půjdu. To bylo hloupé, Anito, velice hloupé.

5

Na střeše Cirkusu prokletých vykvetl svazek světlometů. Paprsky protínaly temnotu noci jako meče. Mnohabarevná světla, v nichž bylo vyvedené jméno cirkusu, se zdála slabší, když se nad nimi míhaly bílé pruhy. Kolem nápisu tančily ve strnulé pantomimě obrazy démonických klaunů.

Prošla jsem kolem obrovských plátěných cedulí, které pokrývaly stěny. Na jedné byl muž s odhaleným svalstvem a vnitřnostmi. Popatřte na muže bez kůže! Na druhé zase filmová varianta vúdú obřadu. Z otevřených hrobů se plazily zombie. Plakát se zombiemi se změnil od doby, kdy jsem byla v Cirkusu naposled. Nevím, jestli je to dobře nebo špatně; nejspíš ani jedno. Je mi ukradený, co tady provádějí, až na to… Až na to, že není správné oživovat mrtvé jenom pro zábavu.

Kdo pro ně oživuje zombie? Věděla jsem, že to musí být někdo nový, protože jsem pomáhala zabít jejich předchozího oživovatele. Byl to masový vrah a dvakrát mě málem připravil o život. V druhém případě na mě poštval ghúly, což by byla pěkně hnusná smrt. On pochopitelně taky umřel hnusnou smrtí, ale nebyla jsem to já, kdo mu roztrhal krk. To udělala upírka. Dalo by se říct, že jsem mu pomohla na cestě do záhrobí. Rána z milosti. Tak.

Na to, abych postávala venku s napůl rozepnutou bundou, bylo příliš chladno. Ale když si ji zapnu až ke krku, nedostanu se včas ke zbrani. Zmrznout na kost nebo být schopna se bránit. Klauni na střeše mají špičáky. Rozhodla jsem se, že vlastně vůbec není taková zima.

Ven se vyvalilo horko a hluk, aby mě uvítaly hned na prahu. Stovky těl stěsnaných v uzavřeném prostoru. Hučení davu se podobalo

oceánu, mumlavý a hlasitý zvuk bez významu. Dav je živel. Stačí slovo, stačí pohled a z davu se stane lynčující chátra. Bytost sama o sobě, naprosto odlišná od skupiny.

Byla tu spousta rodin. Maminky, tatínkové a dětičky. Děti měly k zápěstí uvázané balónky a tváře i ruce upatlané od cukrové vaty. Vonělo to tu jako na pouti: párky v těstíčku, skořicové plněné trubičky, sněhová zmrzlina, pot. Chyběl jedině prach. Suchý, dusivý prach zvířený stovkami nohou. Auta, jezdící po trávě tak dlouho, až prach zbarví stébla do šeda.

Ve vzduchu nevisel pach špíny, ale bylo tu něco jiného, stejně charakteristického. Pach krve. Tak slabý, až bych si člověk myslel, že se mu to jen zdá, ale byl tady. Sladký měděnkový pach krve smíšený s vůněmi vařících se jídel a ostrou vůní připravované zmrzliny. K čemu prach, že ano?

Měla jsem hlad a párky v těstíčku skvěle voněly. Mám se nejdřív najíst, nebo nejdřív obvinit Vládce města z vraždy? Muka volby.

K rozhodnutí jsem se nedostala. Z davu se vynořil nějaký muž. Byl jen o trochu vyšší než já, vlnité světlé vlasy mu padaly pod ramena. Na sobě měl chrpově modrou košili s vyhrnutými rukávy, které odhalovaly svalnatá předloktí. Těsné džíny kopírovaly štíhlá stehna. Na nohou měl kovbojské boty se všitým modrým vzorem. Jasně modré oči se hodily ke košili.

Usmál se, ukázal drobné bílé zuby. „Vy jste Anita Blakeová, že ano?“

Nevěděla jsem, co mám říct. Není vždycky dobrý nápad přiznat, kdo jste.

„Jean-Claude mi řekl, ať na vás čekám.“ Hlas měl tichý, váhavý. Na tom mladíčkovi něco bylo, něco téměř dětsky přitažlivého. Navíc opravdu ulítávám na pěkných očích.

„Jak se jmenujete?“ zeptala jsem se. Vždycky raději vím, s kým mám co do činění.

Usmál se ještě víc. „Stephen. Jmenuju se Stephen.“ Podal mi ruku a já ji přijala. Dlaň měl jemnou, ale pevnou, žádné stopy po fyzické práci, ale nějaké to posilování. Ale ne příliš. Dost na to, aby se mu svaly zpevnily, a ne narostly. Muži, kteří jsou vysocí jako já, by to neměli s posilováním přehánět. V plavkách je to v pohodě, ale v běžném oblečení pak vypadají jako zdeformovaní trpaslíci.

„Pojďte za mnou, prosím.“ Jako by to řekl číšník, ale když se zamíchal do davu, následovala jsem ho.

Vedl nás k velkému modrému stanu. Vypadalo to jako starý cirkusový stan. Takový jsem viděla jen na obrázcích nebo ve filmech.

Stál tam muž v pruhovaném kabátě a vykřikoval: „Představení skoro začíná, vážení! Připravte si lístky a pojďte dovnitř! Spatříte

největší kobru na světě! Sledujte, jak bude děsivý had předvádět úžasné kousky pod vedením krásné Shahar, zaklínačky hadů! Zaručujeme vám, že to bude představení, na jaké nikdy nezapomenete!“

Od stanu se táhla fronta lidí, kteří podávali lístky nějaké mladé ženě. Ta roztrhla každý lístek v půli a útržek podala zpátky.

Stephen sebevědomě a bez zaváhání kráčel podél fronty. Dostalo se nám několika zpruzených pohledů, ale dívka nám pokývla a my vešli dovnitř.

Nahoru se táhly řady sedadel. Stan byl obrovský. Téměř všechna místa byla obsazená. Vyprodané představení. Jéje!

Uprostřed jsem uviděla modré zábradlí, které tvořilo kruh. Cirkus s jedinou manéží.

Stephen se protáhl kolem kolen asi tuctu lidí až ke schodišti. Protože jsme byli dole, dalo se jít jedině nahoru. Následovala jsem ho po betonových schodech. Stan možná vypadal jako cirkusový, ale sedadla a schody tu byly napevno. Miniaturní koloseum.

Mám špatná kolena, což znamená, že můžu běhat po rovné ploše, ale jakmile se dostanu na kopec – nebo na schody – tak to bolí. Takže jsem se ani nesnažila držet krok se Stephenovým hladkým ladným poklusem.

Sledovala jsem, jak mu padnou džínsy, poněkud zpovzdáli. Hledala jsem stopy.

Rozepnula jsem si koženou bundu, ale nesundala jsem si ji. Bylo by vidět zbraň. Po zádech mi stékal pot. Upeču se.

Stephen se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že jdu za ním, nebo mě možná chtěl povzbudit. Věnoval mi úsměv, který se spíš podobal pouhému odhrnutí rtů, skoro vycenění zubů.

Zastavila jsem se uprostřed schodiště, sledovala jeho pružnou siluetu stoupající vzhůru. Kolem Stephena se shromažďovala energie, jako by se v jeho okolí vařil vzduch. Kožoměnec. Někteří lykantropové jsou obratnější ve skrývání své podstaty než jiní. Stephen v tom není až tak dobrý. Nebo mu je asi jedno, jestli to vím. Možné to je.

Lykantropie je nemoc jako AIDS. Je to předsudek nevěřit někomu kvůli nehodě. Většina lidí přežila útok a stala se pak sama kožoměncem. Nevybrali si to. Tak proč se mi už Stephen tolik nezamlouvá, když to vím? *Moi* – a předpojatá?

Počkal na mě na vrcholu schodů, stále hezký jako obrázek, ale vzduch se kolem něj chvěl energií vtěsnanou na příliš malém prostoru, jako by byl motor běžící na volnoběh. K čemu Jean-Claude zaměstnává kožoměnce? Možná bych se ho mohla zeptat.

Došla jsem ke Stephenovi. Něco z mých úvah mi muselo být vidět ve tváři, protože se zeptal: „Co se děje?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nic.“

Myslím, že mi nevěřil. Ale usmál se a vedl mě k budce, která se skládala převážně ze skla a těžkých závěsů, které zakrývaly cokoli uvnitř. Pro všechny kolem to vypadalo jako miniaturní hlasatelna.

Stephen došel ke dveřím zahaleným záclonami a otevřel je. Podržel mi je a naznačil, ať jdu první.

„Ne, vy jděte první,“ řekla jsem.

„Jsem gentleman.“

„Nechci, aby mi někdo otevíral dveře. Zvládnu to sama, děkuji.“

„A jéje, feministka.“

Popravdě jsem jen nechtěla mít drahouška Stephena za zády. Jestli si chce myslet, že jsem militantní feministka, ať si to myslí. Je to blíž pravdě než ledaco jiného.

Prošel dveřmi. Ohlédla jsem se zpátky do manéže. Odsud shora vypadala menší. Svalnatí muži oblečení v bederních rouškách pošitých flitry právě přitáhli vlastníma rukama vůz. Na voze byly dvě věci: velký pletený koš a snědá žena. Byla oblečená do hollywoodské varianty oděvu tanečnice. Husté černé vlasy jí spadaly jako plášť až ke kotníkům. Štíhlé paže, drobné opálené ruce se míhaly vzduchem v ladných křivkách. Dala se do tance před vozem. Kostým byl falešný, ale ona ne. Ona umí tančit. Ne kvůli svádění, ačkoli to byl ten případ, ale kvůli moci. Tanec je původně invokací nějakého božstva nebo podobné síly. Na to většina lidí zapomíná.

Vzadu na krku mi naskočila husí kůže a propracovávala se nahoru do vlasů. Třásla jsem se, zatímco jsem stála v tom vedru a potila se. Co je v tom koši? Vyvolávač venku říkal, že obří kobra, ale na světě není had, který by potřeboval tak velký koš. Ani anakonda, nejtěžší had na světě, nepotřebuje schránku tři metry na výšku a šest na šířku.

Něco se mi otřelo o rameno. Trhla jsem sebou a otočila se. Stál tam Stephen, skoro se mě dotýkal a usmíval se.

Spolkla jsem srdce, které mi málem vyskočilo pusou, a zadívala se na něj. Nadělám tolik povyku, abych ho neměla v zádech, pak ho nechám proklouznout za sebe. Jsi vážně bystrá, Anito, vážně bystrá. Jsem na něj naštvaná, protože mě vyděsil. Je to nelogické, ale je lepší být naštvaná než vyděšená.

„Jean-Claude je uvnitř.“ Usmál se, ale v modrých očích měl velmi lidský odlesk smíchu.

Zaškaredila jsem se na něj. Věděla jsem, že se chovám dětinsky a neohleduplně. „Až po tobě, chlupáči.“

Smích se vytratil. Velmi vážně se na mě zadíval. „Jak jste to poznala?“ Hlas měl nejistý a křehký. Spousta lykantropů se pyšní tím, jak se dovedou vydávat za lidi.

„To nebylo těžké.“ Což nebyla tak docela pravda, ale já mu chtěla ublížit. Jak dětinské, nepřitažlivé a upřímné.

Ve tváři najednou vypadal velice mladý. Oči mu naplnila nejistota a bolest.

Do háje.

„Podívejte, strávila jsem spoustu času ve společnosti kožoměnců. Vím, co mám hledat.“ Proč ho chci utěšovat? Protože vím, jaké to je být vyvrženec. Kvůli oživování mrtvých mě spousta lidí klasifikuje jako nestvůru. Někdy s tím i souhlasím.

Pořád se na mě díval, z očí mu hleděly raněné city jako rozšklebená rána. Jestli začne plakat, tak odcházím.

Beze slova se otočil a prošel otevřenými dveřmi. Okamžik jsem na dveře upřeně zírala. Z davu se ozvaly výkřiky a lapání po dechu. Ohlédla jsem se a uviděla to. Byl to had, ale nebyla to největší kobra na světě. Byl to největší had, jakého jsem kdy viděla. Na těle měl pruhy zašlé bílé a tlumené černošedé. Šupiny se leskly ve světle reflektorů. Hlavu měl přinejmenším půl metru širokou. Žádný had není takhle velký. Roztáhl kápi, která byla velká jako satelitní přijímač. Zasyčel, vystřeloval jazyk podobný černému biči.

Na škole jsem měla jeden semestr herpetologie. Kdyby měl ten had alespoň o dva a půl metru méně, řekla bych, že to je kobra egyptská. Nemohla jsem přijít na vědecký název, který by mě zachránil.

Tanečnice padla před hadem na kolena, čelem se dotkla země. Znamení její poslušnosti vůči hadovi. Vůči božstvu. Ježíšikriste.

Žena vstala a dala se do tance a had ji sledoval. Stala se živoucí flétnou, kterou mohl krátkozraký plaz sledoval. Nechci vidět, co se stane, jestli se splete. Jed by ji nestihl zabít. Zuby jsou tak velké, že by ji probodly jako meče. Umřela by na šok a ztrátu krve mnohem dřív, než by jed stihl začít působit.

Uprostřed manéže cosi vzrůstalo. Podél páteře mi přelétl závan magie. Je to magie, co udržuje hada v klidu, nebo ho magie povolává, nebo je to samotným hadem? Má sám od sebe nějakou moc? Ani nevím, jak to nazvat. Vypadá to jako kobra, možná největší na světě, ale stejně pro to nemám jméno. Bůh s malým „b“ by možná stačil, ale není to přesné.

Potřásla jsem hlavou a odvrátila se. Nechci vidět představení. Nechci tu jen tak stát, zatímco jeho jemná a chladná magie se mi otírá o kůži. Kdyby ten had byl nebezpečný, Jean-Claude by ho dal do klece, ne? Přesně tak.

Odvrátila jsem se od zaklínačky hadů a největší kobry na světě. Chci mluvit s Jean-Claudem a vypadnout odtud.

Otevřené dveře vyplňovala jen tma. Upíři nepotřebují světlo. A co lykantropové? Nevím. Tedy… Tolik se toho ještě musím naučit. Bundu jsem měla celou rozepnutou, tím líp pro rychlé tasení zbraně. Ačkoliv, po pravdě řečeno, pokud dneska v noci budu potřebovat rychle tasit, tak jsem pěkně v hajzlu.

Zhluboka jsem se nadechla a vydechla. Nemá smysl to odkládat. Bez ohlédnutí jsem prošla dveřmi do čekající temnoty. Nechci vidět, co se děje v manéži. Faktem je, že taky nechci vidět, co je za tou tmou. Mám na výběr? Asi ne.

6

Místnost vypadala jako skříň se závěsy na všech stěnách. Ve tmě lemované látkou jsem byla sama. Kam zmizel Stephen? Kdyby to byl upír, věřila bych, že prostě zmizel, ale lykantropové se tak neumějí vypařit. Takže tu musejí být druhé dveře.

Kdybych tuhle místnost stavěla, kam bych umístila vnitřní dveře? Odpověď: naproti těm prvním. Odrhnula jsem závěsy. Dveře tam byly. Jak prosté, milý Watsone.

Dveře byly z těžkého dřeva s řezbou nějakých květinových šlahounů. Místo kliky bílý knoflík s drobnými růžovými kvítky uprostřed. Dveře strašně podle ženského vkusu. Samozřejmě nejsou žádné zákazy, podle kterých by se mužům nesměly líbit květiny. Vůbec žádné. Byla to ode mě sexistická poznámka. Jako bych si ji ani nepomyslela.

Nevytáhla jsem pistoli. Vida, ještě nejsem naprosto paranoidní.

Otočila jsem knoflíkem a otevřela dveře dovnitř. Tlačila jsem do nich, až se dotkly zdi. Nikdo se za nimi neschovával. Fajn.

Tapety byly zašle bílé s jemnými stříbrnými, zlatými a měděnými ornamenty. Výsledný dojem byl lehce orientální. Koberec černý. Nevěděla jsem, že se koberce v takové barvě vůbec vyrábějí. Většinu jedné strany místnosti zabírala postel s nebesy. Zakrývaly ji černé průsvitné záclony, takže vypadala neurčitě, zamlženě, jako sen. Ve hnízdě černých dek a karmínových prostěradel někdo spal. Silueta nahého hrudníku ukazovala, že je to muž, ale tvář mu zakrývaly prameny hnědých vlasů jako závoj. Všechno to vypadalo trochu neskutečně, jako by spící čekal jen na filmařské kamery.

U protější zdi stál černý gauč, na němž byly poházené krvavě červené polštářky. U poslední stěny pohovka stejné barvy, na které se

choulil Stephen. Jean-Claude seděl na okraji gauče. Měl na sobě černé džíny zastrčené do kožených bot vysokých až ke kolenům a obarvených na hlubokou, téměř sametovou černou. Košili s vysokým krajkovým límcem měl na krku sepnutou šperkem s rubínem velkým jako palec. Černé vlasy tak dlouhé, aby se vlnily kolem krajky. Volné povlávající rukávy měl stažené na zápěstí krajkami, které se táhly přes ruce, až byly vidět jen konečky prstů.

„Odkud bereš ty košile?“ zeptala jsem se.

Usmál se. „Nelíbí se ti?“

Dlaněmi si přejel po hrudi, špičkami prstů zavadil o bradavky. Bylo to pozvání. Mohla bych si sáhnout na hladkou bílou látku a zjistit, jestli je tak jemná, jak vypadá.

Zavrtěla jsem hlavou. Nesmím se nechat rozptýlit. Podívala jsem se na Jean-Clauda. Hleděl na mě svýma očima v barvě půlnoční modři. Řasy je lemovaly jako černá krajka.

„Touží po vás, Pane,“ řekl Stephen. V hlase mu zněl smích, výsměch. „Cítím její touhu.“

Jean-Claude jen otočil hlavu a zadíval se na Stephena. „Já to cítím také.“ Slova byla nevinná, ale tón ne. Hlas se proplazil pokojem, hluboký a naplněný příslibem něčeho strašného.

„Nemyslel jsem to zle, Pane, nemyslel jsem to zle.“ Stephen vypadal vyděšeně. Nedivila jsem se mu.

Jean-Claude se obrátil zpátky ke mně, jako by se nic nestalo. Tvář měl příjemnou, pohlednou, zaujatou, pobavenou.

„Nepotřebuju tvou ochranu.“

„Ale já si myslím, že potřebuješ.“

Prudce jsem se otočila a zjistila, že za mými zády stojí další upír. Neslyšela jsem, že by se otevřely dveře.

Usmála se na mě, aniž odhalila špičáky. Trik, který se naučí staří upíři. Byla vysoká a štíhlá, měla tmavou pleť a dlouhé ebenové vlasy, které jí spadaly až k pasu. Na sobě měla lycrové karmínové cyklistické šortky, tak těsné, že bylo vidět, že nemá spodní prádlo. K tomu červenou hedvábnou volnou blůzu, která držela na tenkých špagetkových ramínkách. Vypadalo to jako vršek hedvábného pyžama. Oblečení doplňovaly červené sandály na vysokém podpatku a tenký zlatý řetízek s jediným diamantem. Slovo, které mě napadlo, znělo „neobvyklé“. Ladně vykročila ke mně, usmívala se.

„To má být výhrůžka?“ zeptala jsem se.

Zastavila se přede mnou. „Ještě ne.“ V hlase jí zazněl náznak jakéhosi jiného jazyka. Cosi temnějšího, s vinoucími se sykavkami.

„To by stačilo,“ řekl Jean-Claude.

Snědá žena se prudce otočila, černé vlasy za ní zavlály jako závoj. „Myslím, že ne.“

„Jasmíno.“ To jediné slovo bylo hluboké, temné a varující.

Jasmína se zasmála, znělo to hrubě, jako tříštění skla. Stoupla si přímo přede mě, zakryla mi výhled na Jean-Clauda. Natáhla ke mně ruku a já ustoupila dozadu, z dosahu.

Usmála se dost široce na to, aby odhalila tesáky, a znovu se po mně natáhla. Ustoupila jsem, a pak byla najednou u mne, rychleji, než jsem stihla mrknout, rychleji, než bych se stihla nadechnout. Chytila mě za vlasy a zvrátila mi hlavu dozadu. Konečky prstů se mi otřely o hlavu. Druhou rukou mě držela za bradu, prsty zaťaté jako živoucí kov. Hlavu jsem měla uvězněnou, znehybněnou v jejím sevření. Nemohla jsem dělat nic, pokud jsem nechtěla vytáhnout pistoli a zastřelit ji. A podle její rychlosti bych to nikdy nestihla včas.

„Už chápu, co se ti na ní líbí. Je tak hezká, tak křehká.“ Napůl se obrátila zpátky k Jean-Claudovi, téměř se ke mně otočila zády, ale pořád mě držela za vlasy a bradu.

„Nikdy bych neřekla, že si k sobě vezmeš člověka.“ Vyslovila to, jako bych byla zatoulané štěně.

Obrátila se zpátky ke mně. Přitiskla jsem jí hlaveň devítky k hrudi. Bez ohledu na to, jak je rychlá, můžu ji zranit, když budu chtít. V duchu cítím, jak je který upír starý. Je to zčásti přirozené nadání, zčásti cvik. Jasmína je stará, starší než Jean-Claude. Vsadila bych na něco přes pět set let. Kdyby byla čerstvě mrtvá, moderní střelivo, vypálené z bezprostřední blízkosti, by jí rozdrtilo srdce, zabilo by ji. Ale když jí je přes pět set a je vyšší upír, možná by ji nezabilo. Na druhou stranu – mohlo by.

Cosi se jí mihlo tváří, snad překvapení, možná závan strachu. Stála strnule jako socha. Nebylo ani znát, jestli dýchá.

Můj hlas zněl přiškrceně kvůli úhlu, ve kterém mi držela krk, ale povedlo se mi vyslovovat jasně. „Dej ruce pryč od mého obličeje. Velice pomalu. Slož obě ruce na temeni hlavy a propleť si prsty.“

„Jean-Claude, odvolej toho svého člověka.“

„Udělal bych, co říká, Jasmíno.“ Hlas měl příjemný. „Kolik upírů jsi už zabila, Anito?“

„Osmnáct.“

Jasmíně se trochu rozšířily oči. „Nevěřím ti.“

„Věř tomuhle, ty mrcho: zmáčknu spoušť a rozluč se se svým srdcem.“

„Kulky mi neublíží.“

„Postříbřené ano. Ustup ode mne. Hned!“

Jasmína odtáhla ruce od mých vlasů a čelisti.

„Pomalu,“ připomněla jsem jí.

Udělala, co se jí řeklo. Stála přede mnou, ruce s dlouhými prsty složené za hlavou. Odstoupila jsem od ní, pistoli pořád namířenou na její hruď.

„Co dál?“ zeptala se Jasmína. Na rtech jí stále pohrával úsměv. V tmavých očích se zračilo pobavení. Nelíbí se mi, když se mi někdo směje, ale když se člověk zaplétá s vyššími upíry, tak ledacos přejde mlčením.

„Můžeš dát ruce dolů,“ řekla jsem.

Jasmína to udělala, ale pořád na mě zírala, jako by mi narostla druhá hlava. „Kde jsi ji sebral, Jean-Claude? Koťátko kouše.“

„Řekni Jasmíně, jak tě nazývají upíři, Anito.“

Znělo to trochu moc jako příkaz, ale tohle se nezdála být vhodná chvíle k tomu, abych si na něj ječela. „Popravčí.“

Jasmíně se rozšířily oči. Pak se usmála, ukázala špičáky. „Myslela jsem, že budeš vyšší.“

„Mne to taky občas zklame.“

Jasmína zvrátila hlavu dozadu a zasmála se, divoce a lámaně, s náznakem hysterie. „Líbí se mi, Jean-Claude. Je nebezpečná, je to jako spát se lvem.“

Znovu ke mně vykročila. Držela jsem zraň v ruce a mířila na ni. Ani ji to nezpomalilo.

„Jean-Claude, řekni jí, že ji zastřelím, jestli necouvne.“

„Slibuji, že ti neublížím, Anito. Budu velice, velice něžná…“ Dovlnila se ke mně a já si nebyla jistá, co mám dělat. Hraje si se mnou, sadisticky, ale pravděpodobně ne smrtelně nebezpečně. Můžu ji zastřelit za to, že je osina za krkem? Myslím, že ne.

„Cítím ve vzduchu žár tvé krve a teplo tvé kůže jako parfém.“ Ladným krokem, s pohupováním boků, došla až ke mně. Mířila jsem na ni pistolí a ona se smála. Přitiskla hrudník k hlavni zbraně.

„Tak jemná, vzrušující, ale silná.“ Nebyla jsem si jistá, o kom mluví, jestli o mně, nebo o sobě. Ani jedna možnost nezněla lákavě. Otřela se drobnými ňadry o hlaveň, bradavkami zavadila o ústí. „Okouzlující, ale nebezpečná.“ Poslední slovo šeptavě zasyčela, přelilo se přese mě jako ledová voda. První vyšší upír, kterého jsem kdy potkala, jenž ovládá některé z Jean-Claudových hlasových triků.

Přes tenkou látku blůzy jsem viděla, jak jí tvrdnou bradavky. Jejda. Sklonila jsem zbraň k zemi a odstoupila od ní. „Ježíšikriste, to jsou všichni upíři, kterým je přes dvě stě, takoví zvrhlíci?“

„Mně je taky přes dvě stě,“ ozval se Jean-Claude.

„Vzdávám se.“

Jasmíně uklouzlo hřejivé zasmání. Ten zvuk mě pohladil jako horký vítr. Vydala se ke mně. Ustupovala jsem, dokud jsem nenarazila

do zdi. Opřela dlaně o zeď vedle mých ramen a začala se ke mně sklánět, jako by dělala klik. „Sama bych tě chtěla ochutnat.“

Vrazila jsem jí pistoli pod žebra, příliš nízko na to, aby se o ni mohla otírat. „Nikdo se mě špičákem ani nedotkne.“

„Drsná holka.“ Naklonila se tváří ke mně, rty mi přejela po čele. „Líbí se mi drsné holky.“

„Jean-Claude, udělej s ní něco, než jedna z nás umře.“

Jasmína se ode mě odtáhla tak daleko, jak mohla, aniž by pohnula rukama, lokty propnuté. Jazykem kmitla přes rty, záblesk tesáků, ale z valné části byly vidět jen vlhké rty. Naklonila se zpátky ke mně, ústa pootevřená, ale nešla po krku. Rozhodně se skláněla k mým rtům. Nechce mě *ochutnat*, chce mě jen ochutnat. Nemůžu ji zastřelit, ne, pokud mě chce jenom políbit. Nevystřelila bych, ani kdyby to byl muž.

Její vlasy, jemné jako hedvábí, mi sklouzly na ruce. Viděla jsem jen její obličej. Oči měla dokonale černé. Rty se přiblížila k mým. Dech měla hřejivý, voněl po mentolových bonbonech, ale pod tou moderní vůní bylo cosi jiného: sladký, zkažený pach krve.

„Je z tebe cítit stará krev,“ zašeptala jsem z bezprostřední blízkosti.

„Já vím,“ odpověděla, rty lehce zavadila o má ústa. Pak přitiskla ústa na moje v jemném polibku. Usmála se, naše rty se dosud dotýkaly.

Dveře se rozlétly, takže nás málem přirazily ke zdi. Jasmína se narovnala, ale ruku nechala kolem mých ramen. Obě jsme se podívaly ke dveřím. Žena se světlými, téměř bílými vlasy se divoce rozhlížela po pokoji. Když nás uviděla, její modré oči se rozšířily. Neartikulovaně vykřikla vysokým zuřivým hlasem.

„Pusť ji!“

Zamračila jsem se na Jasmínu. „To mluví ke mně?“

„Ano.“ Jasmína vypadala docela pobaveně.

Zato příchozí ani trochu. Rozběhla se k nám, ruce natažené, prsty pokrčené jako drápy. Jasmína ji chytila v jediném rozmazaném okamžiku čiré rychlosti. Žena kolem sebe mlátila a vzpírala se, rukama se pořád sápala po mně.

„Co se to tady sakra děje?“ chtěla jsem vědět.

„Marguerite je Jasmínina lidská služebnice,“ vysvětlil Jean-Claude. „Myslí si, že bys jí mohla Jasmínu odloudit.“

„Nestojím o Jasmínu.“

Jasmína po mně střelila vzteklým pohledem. Ranila jsem její city? Doufám, že ano.

„Podívej, Marguerite, ona je jenom tvoje, ano?“

Žena na mě hrdelně, neartikulovaně zavřískla. Možná hezký obličej měla zkroucený v bestiálním výrazu. Nikdy jsem neviděla tak

drtivou zuřivost. Bylo to děsivé, i když jsem v rukou držela nabitou pistoli.

Jasmína musela svou zmítající se služebnici zvednout ze země a držet ji ve vzduchu. „Obávám se, Jean-Claude, že Marguerite nebude spokojená, pokud ona nepřijme její výzvu."

„Jakou výzvu?" zeptala jsem se.

„Zpochybnila jsi její nárok na mne."

„Ne, nezpochybnila."

Jasmína se usmála. Takhle se musel usmívat had na Evu: příjemně, pobaveně, nebezpečně.

„Jean-Claude, nepřišla jsem sem kvůli tomu, co se tady teď děje, ať je to sakra cokoli! Nestojím o žádného upíra, a už vůbec ne o upírku," ohradila jsem se.

„Kdybys byla mou lidskou služebnicí, *ma petite*, nešlo by tu o žádnou výzvu, protože jakmile je někdo připoután k vyššímu upírovi, je to nezlomitelné pouto."

„Tak čeho se Marguerite bojí?"

„Že by ses stala Jasmíninou milenkou. Čas od času to tak Jasmína dělá, aby Marguerite přivedla k zuřivým záchvatům žárlivosti. Z nějakého důvodu, který nechápu, se to Jasmíně líbí."

„Ano, líbí." Jasmína se obrátila ke mně, světlovlásku pořád držela v náručí. Ač se služebnice bránila, upírka ji udržela snadno, naprosto bez námahy. Samozřejmě, upír je schopen uzvednout toyotu. Co je ve srovnání s tím středně velký člověk?

„Co přesně to znamená pro mne osobně?"

Jean-Claude se usmál, ale v tom úsměvu bylo cosi unaveného. Je znuděný? Nebo naštvaný? Nebo jen unavený? „Musíš s Marguerite bojovat. Pokud vyhraješ, Jasmína je tvoje. Pokud prohraješ, Jasmína patří Marguerite."

„Momentíček," ozvala jsem se. „Jaký druh boje? Pistole za úsvitu?"

„Beze zbraní," řekla Jasmína. „Moje Marguerite neumí zacházet se zbraněmi. Nechci, aby se jí něco stalo."

„Tak ji přestaň týrat," poradila jsem jí.

Jasmína se usmála. „To je právě součást zábavy."

„Sadistická mrcho."

„Ano, to přesně jsem."

Ježíšikriste, někoho prostě nemůžete ani urazit. „Takže chcete, abychom se o Jasmínu popraly?" Nemohla jsem uvěřit, že se na něco takového vůbec ptám.

„Ano, *ma petite*."

Zhluboka jsem se nadechla, podívala jsem se na pistoli, pak zpátky na ječící ženu, pak jsem schovala zbraň do pouzdra. „Můžu se z toho nějak dostat, aniž bych s ní bojovala?“

„Uznej, že jsi má lidská služebnice, pak k boji nedojde. Nebude to zapotřebí.“ Jean-Claude na mě hleděl, prohlížel si mou tvář. Oči měl velmi klidné.

„Takže to všechno bylo přichystané,“ konstatovala jsem. Vnitřnosti se mi stáhly první žhavou vlnou vzteku.

„Přichystané, *ma petite?* Neměl jsem tušení, že budeš pro Jasmínu takovým pokušením.“

„Blbost!“

„Uznej, že jsi má lidská služebnice a skoncujeme s tím.“

„A pokud neuznám?“

„Pak bojuj s Marguerite.“

„Fajn. Tak do toho.“

„Co by tě to stálo přiznat pravdu, Anito?“ zeptal se Jean-Claude.

„Nejsem tvá lidská služebnice. Nikdy nebudu. Kéž bys to prostě pochopil a nechal mě už, do hajzlu, na pokoji!“

Zamračil se. „Jak to mluvíš, *ma petite*.“

„Jdi někam.“

Usmál se. „Jak chceš, *ma petite*.“ Usadil se na okraj gauče, možná aby měl lepší výhled. „Začneme, Jasmíno, jakmile budeš připravená.“

„Počkat,“ zarazila jsem je. Sundala jsem si bundu a nebyla si jistá, kam ji mám položit. Muž, který předtím spal na posteli s černými nebesy, natáhl ruku z černých průsvitných závěsů. „Podržím vám ji.“

Chvíli jsem na něj koukala. Od pasu nahoru byl nahý. Paže, břicho i hrudník prozrazovaly, že chodí posilovat. Tak akorát, ne příliš. Buď byl dokonale opálený, nebo od přírody tmavé pleti. Vlasy mu spadaly ve vlnité záplavě na ramena. Oči měl hnědé a velmi lidské. To ráda vidím.

Podala jsem mu bundu. Usmál se, krátký záblesk zubů, který z jeho tváře smyl poslední zbytky rozespalosti. Seděl s bundou v jedné ruce, pažemi si objímal kolena, stále ještě skrytá pod černými a červenými přikrývkami. Opřel si tvář o kolena a dařilo se mu vypadat přitažlivě.

„Jsi už přichystaná, *ma petite*?“ Jean-Claudův hlas zněl pobaveně, s náznakem smíchu, v němž nebylo nic humorného. Jen výsměch. Ale jestli se vysmíval sobě nebo mně, to jsem nedokázala určit.

„Tak, asi jsem připravená,“ oznámila jsem.

„Pusť ji, Jasmíno. Uvidíme, co se stane.“

Zaslechla jsem Stephena, jak říká: „Dvacet babek na Marguerite.“

„To není fér. Nemůžu nevsadit na svou vlastní lidskou služebnici,“ namítla Jasmína.

„Vsadím se proti vám oběma, že vyhraje slečna Blakeová.“ To řekl muž na posteli. Podruhé jsem na něj letmo pohlédla a zjistila, že se na mě usmívá. Pak po mně Marguerite skočila.

Ohnala se mi po obličeji, já se kryla předloktím. Prala se jako malá holka, samé facky a škrábance. Ale byla rychlá, rychlejší než člověk. Možná díky tomu, že je lidskou služebnicí upírky, těžko říct. Nehty mi rozdrápla obličej, vyryla ostrý bolestivý šrám. Tak a dost. Konec hry na hodnou tetičku.

Jednou rukou jsem ji držela od sebe, zaryla mi zuby do kůže. Pravou pěstí jsem ji udeřila, jak nejsilněji jsem dokázala, vložila jsem do toho celé tělo. Hezký jistý zásah na solar plexus.

Marguerite mě přestala kousat a zlomila se v pase, rukama se chytila za břicho. Lapala po dechu. Fajn.

Na levé paži mi zůstal krvavý otisk jejích zubů. Sáhla jsem si na levou tvář a na prstech jsem taky ucítila krev. Bolelo to jak čert.

Marguerite klečela na podlaze a znova se učila dýchat. Ale dívala se na mě. Pohled modrých očí říkal, že boj ještě neskončil. Jakmile znova popadne dech, vrhne se na mě znova.

„Zůstaň, kde jsi, Marguerite, nebo ti ublížím.“

Zavrtěla hlavou.

„Nemůže se vzdát, *ma petite*, jinak bys získala Jasmínino tělo, pokud ne její srdce.“

„Nestojím o její tělo. Nestojím o ničí tělo.“

„Ale no tak, to přece není pravda, *ma petite*,“ usmál se Jean-Claude.

„Přestaň mi říkat *ma petite*.“

„Máš ode mne dvě znamení, Anito. Jsi na půl cesty k tomu stát se mou lidskou služebnicí. Uznej to a dnes v noci už nemusí nikdo trpět.“

„Jo, jasně,“ odsekla jsem.

Marguerite se pokoušela vstát. Nechtěla jsem, aby se zvedla. Přistoupila jsem k ní, než mohla vstát, a podkopla jsem jí kotníky. Zároveň jsem jí trhla rameny dozadu a padla na zem spolu s ní. Nasadila jsem jí páku na pravou paži. Pokusila se zvednout. Přitlačila jsem víc a Marguerite lehla zpátky na zem.

„Vzdej se.“

„Ne.“ Druhé srozumitelné slovo, které jsem od ní slyšela.

„Nebo ti zlomím ruku.“

„Tak mi ji zlom, dělej! Je mi to jedno.“ Ve tváři měla divoký, zuřivý výraz. Panebože. Nedá se s ní vůbec mluvit. Nádhera.

Využila jsem páku na kloub a obrátila ji na břicho, zatlačila jsem víc, téměř bych jí zlomila kost, ale neudělala jsem to. Ani kdybych jí zlomila ruku, nemuselo by to skončit boj. A já to chtěla vyřídit.

Využila jsem nohu a jednu ruku, abych udržela páku, ale klekla jsem jí na záda, až jsem ji mohla udržet u země jen svou vahou. Chytila jsem ji za světlé vlasy a zvrátila krk dozadu. Pustila jsem paži a chytila ji pravačkou kolem krku, loket na ohryzek a stiskla jsem artérie na obou stranách hrdla. Pravou ruku jsem zaklesla za své levé zápěstí a zmáčkla.

Nehty se mi ohnala po obličeji, ale přitiskla jsem oči na její záda a nemohla na mě dosáhnout. Vydávala dušené bezmocné zvuky, protože neměla dost vzduchu na to, aby křičela nahlas.

Zaťala mi nehty do pravé paže, ale měla jsem dost tlustý svetr. Vyhrnula mi rukáv, dostala se na holou kůži a začala mě drásat. Zabořila jsem jí tvář do zad a tiskla ji, až se mi třásly ruce a zatínala jsem zuby. Veškerou sílu jsem vložila do pravé paže, kterou jsem tiskla její štíhlý krk.

Přestala mě škrábat. Tloukla mě do předloktí jako křídla umírajícího motýla.

Uškrtit někoho do bezvědomí trvá docela dlouho. Ve filmech to vypadá snadné, rychlé, čisté. Není to snadné, není to rychlé, a setsakra určitě to není čisté. Cítíte, jak vám pod rukou buší tep po obou stranách krku škrceného, když se z něj snažíte vyždímat život. Škrcený se brání mnohem víc než ve filmu. A pokud chcete někoho zardousit úplně, tak ho raději držte ještě hodně dlouho po tom, co se přestane hýbat.

Marguerite pomalu zvláčněla, jedna část těla po druhé. Když už byla jen mrtvou vahou v mé náruči, pomalu jsem ji pustila. Ležela nehybně na zemi. Ani jsem neviděla, jestli dýchá. Škrtila jsem ji příliš dlouho?

Sáhla jsem jí na krk a zjistila, že má silný a pravidelný tep. Není mrtvá, je jen bez sebe. Fajn.

Vstala jsem a přešla k posteli.

Jasmína padla na kolena vedle Margueritina bezvládného těla. „Lásko moje, moje jediná, ublížila ti?“

„Je jenom v bezvědomí,“ vysvětlila jsem. „Za pár minut zase přijde k sobě.“

„Kdybys ji zabila, prokousla bych ti krk.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nezačínej tady zase s těmahle blbostma. Už jsem si užila tyátru až až na jednu noc.“

„Krvácíte,“ poznamenal muž na posteli.

Z pravého předloktí mi kapala krev. Marguerite mi sice nebyla schopna opravdu ublížit, ale škrábance byly dost hluboké na to, aby po některých z nich zůstaly jizvy. Paráda. Na vnitřní straně pravé paže už mám dlouhou úzkou jizvu od nože. Ale i se stopami po škrábancích mám na pravé paži míň jizev než na levé. Pracovní úrazy.

Krev ze mne kapala docela vytrvale. Na černém koberci nebyly skvrny vidět. Prima barva, pokud máte v úmyslu v pokoji krvácet.

Jasmína pomáhala vstát Marguerite. Hezký obličej měla stažený, až pod kůží vystupovaly kosti. Oči měla jasné, téměř horečnaté. „Čerstvá krev… a já se ještě dnes v noci nenapila."

„Ovládej se, Jasmíno."

„Nenaučil jsi svou lidskou služebnici slušnému chování, Jean-Claude," sykla Jasmína. Nevlídně mě sledovala.

„Nech ji být, Jasmíno." Jean-Claude vstal.

„Každého lidského služebníka je potřeba zkrotit, Jean-Claude. Nechal jsi to zajít příliš daleko."

Podívala jsem se na něj přes Jasmínino rameno. „Zkrotit?"

„Poněkud nešťastná součást procesu," odtušil. Hlas měl neutrální, jako by mluvil o krocení koně.

„K čertu s tebou." Vytáhla jsem pistoli. Držela jsem ji oběma rukama. Nikdo mě dneska v noci nebude krotit.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak někdo vstal na druhé straně postele. Muž dosud seděl pod přikrývkou. Zvedla se štíhlá žena, kůži barvy bílé kávy. Černé vlasy měla krátce zastřižené a byla nahá. Kde se tu sakra vzala?

Jasmína byla tak na metr ode mne, jazykem si přejížděla po rtech, špičáky se jí leskly ve světle lamp.

„Zabiju tě, rozumíš? Zabiju tě," dostala jsem ze sebe.

„Zkusíš to."

„Zábava a hry nestojí za to, aby se pro ně umíralo."

„Po pár stech letech to je to jediné, pro co *stojí* za to umřít."

„Jean-Claude, pokud o ni nechceš přijít, tak ji odvolej!" Hlas jsem měla vyděšený, vyšší, než jsem chtěla.

Na tuhle vzdálenost ji kulka připraví o celý hrudní koš. Pokud to bude fungovat, už ji nikdo neoživí jako nemrtvou. Nebude mít srdce. Ovšem je jí přes pět set let. Jedna rána možná nebude stačit. Naštěstí mám víc než jednu kulku.

Koutkem oka jsem zachytila pohyb. Už jsem byla napůl otočená, když mě něco strhlo na zem. Černoška mě tiskla k podlaze. Obrátila jsem proti ní zbraň, připravená vystřelit a bylo mi srdečně jedno, jestli je to člověk nebo ne. Chytila mě za zápěstí a stiskla. Rozdrtí mi kosti.

Zavrčela mi do obličeje, všechny zuby odhalené. Ten hluboký zvuk jako by měl srst a ostré tesáky. Takhle nemá vypadat lidský obličej.

Vytrhla mi browning z ruky, jako když berete dítěti lízátko. Držela ho špatně, jako by nevěděla, který konec zbraně je ten správný.

Kolem pasu jí někdo ovinul paži a odtáhl černošku ode mne. Byl to ten muž, který slezl z postele. Žena se na něj otočila, vycenila zuby.

Jasmína po mně skočila. Odsunula jsem se dozadu, zády ke zdi. Usmála se. „Beze zbraně už nejsi tak drsná, viď?“

Najednou klečela přede mnou. Neviděla jsem ji, ani rozmazaný náznak pohybu. Objevila se u mě jako kouzlem.

Tělem se mi opřela o kolena a přitiskla mě ke zdi. Zaťala mi prsty do nadloktí a přitáhla si mě. Měla neuvěřitelnou sílu. Černá vlkodlačka se proti ní zdála křehká.

„Jasmíno! Ne!“ Jean-Claude mi konečně vyrazil na pomoc. Ale nestihne to. Jasmína vycenila špičáky, zaklonila hlavu před útokem a já s tím nemohla lautr nic dělat.

Těsně mě k sobě tiskla, paže jsem měla uvězněné za zády. Kdyby mě přimáčkla ještě víc, vypadla bych na druhé straně.

„Jean-Claude!“ zaječela jsem.

Žár. Něco mi začínalo žhnout pod svetrem, nad srdcem. Jasmína zaváhala. Cítila jsem, jak se celá zachvěla. Co se to sakra děje?

Mezi námi vyšlehl jazyk modrobílého ohně. Vykřikla jsem a Jasmína mě napodobila jako ozvěna. Obě jsme křičely, když na nás vzplálo oblečení.

Odpadla ode mne, modrobílý oheň jí stravoval blůzu. Plameny olizovaly díru v mém svetru. Vyklouzla jsem z popruhů od pistole a hořící svetr si strhla.

Kříž na krku dosud planul jasným modrobílým plamenem. Trhla jsem za řetízek a ten se přetrhl. Upustila jsem kříž na koberec, kde plameny zeslábly a pak zhasly.

Na hrudi, na dekoltu, přímo nad srdcem jsem měla popáleninu ve tvaru dokonalého kříže. Popálenina druhého stupně – už se pokrývala puchýřky.

Jasmína ze sebe servala blůzu. Měla úplně stejné zranění, jen níž, mezi ňadry, protože je vyšší než já.

Klečela jsem na podlaze jen v podprsence a džínách. Po tvářích mi tekly slzy. Mám větší jizvu ve tvaru kříže na levém předloktí. Lidští poskoci jednoho upíra mě ocejchovali. Mysleli si, že je to vtipné. Smáli se jen do té doby, než jsem je zabila.

Popáleniny jsou hnusné. Každý centimetr bolí víc než jakékoli jiné zranění.

Jean-Claude stanul přede mnou. Kříž zářil bílým žhavým světlem, nehořel, ale to se ho upír nedotýkal. Vzhlédla jsem a zjistila, že si paží stíní oči.

„Dej to pryč, *ma petite*. Nikdo už ti dnes v noci neublíží, slibuji.“

„Proč si prostě nedáš odjezd a nenecháš mě samotnou rozhodnout, co budu dělat?“

Povzdechl si. „Bylo ode mě dětinské nechat to zajít tak daleko. Omluv mou pošetilost.“ Bylo dost těžké vzít omluvu vážně, když si

kryl obličej rukou a neodvažoval se podívat na můj zářící kříž. Ale byla to omluva. Od Jean-Clauda to bylo hodně.

Zvedla jsem kříž za řetízek. Když jsem si ho strhla, rozbila jsem zapínání. Budu si muset pořídit nový řetízek, než si dám kříž znova na krk. Druhou rukou jsem zvedla ze země svetr. Zela v něm vytavená díra větší než moje pěst. Přímo na hrudi. Svetr je zničený, a to nenávratně. Kam člověk schová zářící kříž, když nemá tričko?

Muž sedící na posteli mi podal mou koženou bundu. Podívala jsem se mu do očí a spatřila v nich starost a trochu strachu. Hnědé oči na mě pohlížely velmi zblízka a byly velmi lidské. Bylo to uklidňující, i když jsem si nebyla jistá proč.

Popruhy od podpažního pouzdra mi visely kolem pasu jako povolené kšandy. Vsoukala jsem se zpátky do nich. Na holou kůži to byl divný pocit.

Muž mi podal mou pistoli, pažbou napřed. Černá vlkodlačice stála na druhé straně postele, stále ještě nahá, a hněvivě na nás zírala. Nezajímalo mě, jak od ní dostal tu zbraň, byla jsem jen ráda, že ji mám zpátky.

S browningem v pouzdře jsem se cítila bezpečnější, ačkoli jsem nikdy nezkoušela nosit podpažní pouzdro na holém těle. Hádala jsem, že to bude pěkně dřít. No co, nic není dokonalé.

Hnědooký mi podal hrst papírových kapesníčků. Červené prostěradlo sklouzlo níž a odhalilo dlouhou linii nahého těla až do půli boků. Hrozilo, že z něj prostěradlo brzy spadne úplně. „Vaše ruka," upozornil mě.

Podívala jsem se na svou pravačku. Pořád ještě trochu krvácela. Bolelo to o tolik méně než popálenina, že jsem na to zapomněla.

Vzala jsem si kapesníčky a říkala si, co tady hnědoočko asi dělá. Miloval se s tou nahou ženou, s tou vlkodlačicí? V posteli jsem ji neviděla. Schovávala se snad pod ní?

Otřela jsem si paži, jak nejlíp to šlo. Nechtělo se mi zakrvácet si příliš koženou bundu. Pak jsem se oblékla a schovala stále ještě zářící kříž do levé kapsy. Jakmile bude z dohledu, záře by měla pohasnout. Jediný důvod, proč jsme to já a Jasmína odnesly, byl, že svetřík byl z tenké příze a její blůza odhalovala spoustu holé kůže. Když se upír dotkne posvěceného kříže, je to vždycky výbušná kombinace.

Jean-Claude na mě shlížel, teď, když už byl kříž bezpečně schovaný. „Omlouvám se, *ma petite*. Nechtěl jsem tě dnes v noci vyděsit." Napřáhl ke mně ruku. Kůži měl bledší než bílá krajka, která ji zakrývala.

Ignorovala jsem podanou ruku a opřela se o postel, abych mohla vstát.

Pomalu ruku spustil. Tmavě modré oči měl velmi klidné, jak na mě hleděl. „U tebe nikdy nic nevyjde, jak bych si přál, Anito Blakeová. Proč?“

„Možná bys to měl vzít jako znamení a nechat mě na pokoji.“

Usmál se, nepatrný pohyb rtů. „Obávám se, že na to je už příliš pozdě.“

„Co to má znamenat?“

Dveře se rozlétly, uhodily do zdi a odskočily zpátky. Na prahu stál nějaký muž, oči rozšířené, po tváři mu stékal pot. „Jean-Claude… had…“ Zdálo se, že sotva popadá dech, jako by po schodech až sem běžel.

„Co je s hadem?“ zeptal se Jean-Claude.

Muž polkl, dech se mu zpomaloval. „Zešílel.“

„Co se stalo?“

Muž zavrtěl hlavou. „Nevím. Zaútočil na svou cvičitelku Shahar. Je mrtvá.“

„Dostal se do publika?“

„Ještě ne.“

„Budeme naši debatu muset dokončit později, *ma petite.*“ Vyrazil ke dveřím a ostatní upíři ho následovali. Stephen šel s nimi. Dobře vycvičený. Štíhlá černoška přetáhla přes hlavu volné černé šaty s červenými květy. Nazula červené boty na vysokém podpatku a už byla ze dveří.

Muž vyskočil z postele, byl nahý. Nezbýval čas na stydlivost. Soukal se rychle do tepláků.

Není to moje věc, ale co když se kobra dostane mezi lidi? Není to můj problém. Zapnula jsem si bundu dost na to, abych zakryla, že nemám tričko, ale ne tak vysoko, abych nemohla tasit pistoli.

Vyběhla jsem ven, do jasného otevřeného prostoru stanu dřív, než se bezejmenný muž stihl obléknout. Upíři a kožoměnci stáli na okraji manéže, pomalu vytvářeli kolem hada kruh. Kobra zaplňovala manéž smyčkami černobílého těla. V hadí tlamě právě mizela dolní polovina těla muže oděného v bederní roušce pošité flitry. Tohle kobru zdrželo, aby nevyrazila do davu. Chvíli jí bude trvat, než se nakrmí.

Ježíšikriste.

Nohy oběti se cukaly, křečovitě kopaly. Nemůže přece být stále naživu. Nemůže. Ale nohy se zmítaly, jak mizely z dohledu. Bože, prosím, ať je to jen křeč. Ať už není naživu. Ta myšlenka byla horší než jakákoli noční můra, na kterou si vzpomínám. A já mám spoustu materiálu na noční můry.

Nestvůra v manéži není můj problém. Tentokrát si přece sakra nemusím hrát na hrdinu. Lidé křičeli a utíkali s dětmi v náručí. Pod nohama drtili sáčky s praženou kukuřicí a cukrovou vatu. Ponořila

jsem se do davu a začala si probíjet cestu dolů. K nohám mi dopadla žena s batoletem v náručí. Nějaký muž přes ně přelezl. Postavila jsem ženu na nohy a dítě vzala jednou rukou. Lidé se tlačili kolem nás. Měly jsme co dělat, abychom dokázaly stát na místě. Cítila jsem se jako skála uprostřed zdivočelé řeky.

Žena se na mě dívala, obrovské oči v drobném obličeji. Vrazila jsem jí dítě zpátky do rukou a postrčila jsem ji mezi sedadla. Chytila jsem za paže nejbližšího mohutného muže. Prostě jsem sexistka. „Pomozte jim!“ vykřikla jsem.

Muž se zatvářil vyděšeně, jako bych spadla z Marsu, ale z obličeje se mu zčásti vytratila panika. Vzal ženu za paži a začal si razit cestu k východu.

Nemůžu dovolit, aby se had dostal mezi lidi. Ne, pokud mám možnost tomu zabránit. Do háje. Ksakru, budu si hrát na hrdinku. Začala jsem zápasit s proudem, vydala jsem se dolů, zatímco všichni ostatní utíkali nahoru. Dostala jsem do pusy ránu něčím loktem, ucítila jsem chuť krve. Než se probojuju tímhle zmatkem, tak bude po všem. Panebože, doufám, že už bude po všem.

7

Vystoupila jsem z davu, jako bych prudce odhrnula oponu. Kůže mě brněla při vzpomínce na tlačící se těla, ale stála jsem sama na posledním schodě. Vřískající dav byl pořád nade mnou, všichni se snažili dostat se k východům. Ale tady, přímo nad manéží, nebyl nikdo. Ticho jako by se mi ovíjelo kolem rukou a obličeje. Ve ztěžklém vzduchu jsem sotva dýchala. Magie. Ale jestli upírů nebo kobry, to jsem nevěděla.

Nedaleko ode mě stál Stephen, od pasu nahoru nahý, štíhlý, jaksi elegantní. Jasmína na sobě měla jeho modré tričko, aby zakryla horní polovinu těla. Uvázala si tričko na uzel, takže odhalovala opálené ploché břicho. Vedle ní stála Marguerite. Černoška stanula po Stephenově pravici. Skopla boty na podpatku a teď stála v manéži bosá.

Jean-Clauda jsem viděla na vzdálené straně kruhu, po každém boku měl cizího světlovlasého upíra. Obrátil se a zadíval se na mě. Cítila jsem jeho dotek uvnitř mysli, kam se nikdy nikdo cizí neměl dostat. Stáhlo se mi hrdlo, po těle vyrazil pot. Nic na světě by mě v tu chvíli nepřimělo jít k němu blíž. Snažil se mi něco říct. Něco soukromého a příliš důvěrného na to, aby to řekl slovy.

Chraptivý výkřik přitáhl naši pozornost do středu manéže. Stranou leželi dva krvácející muži se zlámanými kostmi. Kobra se nad nimi vztyčila. Byla jako pohyblivá věž svalů a šupin. Zasyčela na nás. Ten zvuk byl hlasitý a rozléhal se.

Muži leželi na zemi u jejího ocasu. Jeden z nich se zazmítal. Je naživu? Jednou rukou jsem tiskla zábradlí, až mě bolely prsty. Měla jsem takový strach, že jsem vzadu v krku cítila žluč, a stydla mi kůže. Zdál se vám někdy takový ten sen, kdy jsou všude kolem hadi, na zemi je jich taková vrstva, že nemůžete jít, aniž byste na ně šlápli? Je to skoro klaustrofobický pocit. Ten sen vždycky končí tak, že stojím uprostřed lesa, ze stromů na mě padají hadi a já můžu jenom křičet.

Jean-Claude ke mně vztáhl štíhlou ruku. Krajka skrývala všechno kromě konečků prstů. Všichni ostatní upřeně sledovali hada. Jean-Claude sledoval mě.

Jeden z raněných se pohnul. Z úst se mu vydralo slabé zasténání, které jako by se v obrovském stanu rozlehlo ozvěnou. Byla to jen iluze, nebo ten zvuk měl opravdu ozvěnu? Na tom stejně nezáleží. Ten člověk je naživu a my ho musíme naživu udržet.

My? Co má to „my“ znamenat? Dívala jsem se do Jean-Claudových hlubokých modrých očí. Tvář měl bez výrazu, zbavenou všech emocí, kterým bych rozuměla. Nemůže mě očarovat pohledem. O to se postarala jeho vlastní znamení, ale oblouzení mysli by pořád zvládl, kdyby si dal záležet. Dával si záležet.

Nebyla to slova, jen impulz. Chtěla jsem k němu jít. Chtěla jsem k němu běžet. Cítit hladký pevný stisk jeho ruky. Jemnost krajek na kůži. Opřela jsem se o zábradlí, točila se mi hlava. Proč si sakra hraje s mou myslí? Copak nemáme jinou práci? Nebo ho ten had vůbec nezajímá? Možná to všechno byl trik. Možná on sám nařídil kobře, aby propadla vražednému šílenství. Ale proč?

Chloupky po těle jsem měla zježené, jako by mi po kůži přejela neviditelná ruka. Třásla jsem se a nemohla se ovládnout.

Dívala jsem se dolů na pár hezkých vysokých černých bot z měkké kůže. Vzhlédla jsem a setkala se s Jean-Claudovým pohledem. Opustil své místo v kruhu kolem kobry a přešel ke mně. Pořád lepší, než kdybych já šla k němu.

„Spoj se se mnou, Anito, a budeme dost mocní, abychom hada zastavili.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nevím, o čem to mluvíš.“

Konečky prstů mi přejel po paži. I přes koženou bundu jsem cítila jeho dotek jako linii ledu – nebo ohně?

„Jak můžeš být zároveň žhavý a mrazivý?“ zeptala jsem se.

Usmál se, sotva patrné zvlnění rtů. „Přestaň mi odporovat, *ma petite*, a můžeme tu kobru zkrotit. Můžeme zachránit ty dva muže.“

Dostal mě. Chvíle osobní slabosti nebo život dvou lidí. Skvělá volba.

„Jakmile si tě jednou pustím do hlavy, bude pro tebe příště mnohem snazší se tam vloudit. Mou duši nikdo do pařátů nedostane – za ničí život."

Povzdechl si. „Dobrá, je to tvoje rozhodnutí." Odvrátil se od mne. Chytila jsem ho za paži. Hřála, byla pevná a velmi, velmi skutečná.

Otočil se zpátky, oči rozšířené a hluboké jako tůně, jako dno oceánu. A právě tak smrtící. Jeho vlastní moc mě chránila, abych se do těch očí nepropadla. Sama bych byla ztracená.

Polkla jsem tak ztěžka, až to zabolelo, a odtáhla jsem od něj ruku. Měla jsem nutkání si ruku otřít o kalhoty, jako bych se dotkla něčeho nečistého. Možná to tak opravdu bylo.

„Ublíží tomu stříbrné kulky?"

Zdálo se, že o tom okamžik přemýšlí. „Nevím."

Zhluboka jsem se nadechla. „Pokud se přestaneš pokoušet hrabat se mi v hlavě, pomůžu ti."

„Radši budeš té nestvůře čelit s pistolí než se mnou?" Znělo to pobaveně.

„Přesně."

Odstoupil ode mne a mávl rukou směrem k manéži.

Přeskočila jsem přes zábradlí a dopadla vedle něj. Ignorovala jsem ho, jak jen to šlo, a vydala se ke kobře. Vytáhla jsem browning. Příjemná a pevná věc do ruky, uklidňující váha.

„Staří Egypťané ji uctívali jako boha, *ma petite.* Vedžo, královský had. Starali se o ni, obětovali jí, zbožňovali ji."

„Není to bůh, Jean-Claude."

„Jsi si jistá?"

„Jsem monoteistka, zapomínáš? Pro mne je to jen další nadpřirozená potvůrka."

„Jak chceš, *ma petite.*"

Obrátila jsem se zpátky k němu. „Jak jsi ji ksakru dostal přes celnici?"

Potřásl hlavou. „Záleží na tom?"

Pohlédla jsem na nestvůru uprostřed manéže. Zaklínačka hadů ležela stranou jako zkrvavená hromádka. Kobra ji nesežrala. Bylo to znamení úcty, citu, nebo prostě náhoda?

Kobra se začala plazit směrem k nám, šupiny na břiše se napínaly a stahovaly. Vydávaly suchý, šeptavý zvuk, jak se třely o podlahu.

Jean-Claude měl pravdu. Nezáleží na tom, jak se sem ta zrůda dostala přes hranice. Teď je prostě tady. „Jak ji zastavíme?"

Usmál se tak, že na okamžik byly vidět špičáky. Možná to bylo tím „my“. „Pokud dokážeš zneškodnit její tlamu, myslím, že o zbytek se postaráme.“

Hadí tělo bylo tlustší než sloup elektrického vedení. Zavrtěla jsem hlavou. „Když myslíš…“

„Dokážeš poranit tlamu?“

Přikývla jsem. „Jestli na ni budou platit stříbrné kulky, tak jo.“

„Moje malá ostrostřelkyně.“

„Sarkasmus si nech od cesty.“

Přikývl. „Pokud se chceš pokusit na ni střílet, tak si pospěš, *ma petite*. Jakmile se dostane mezi moje lidi, tak už bude pozdě.“ Tvář měl nečitelnou. Nedokázala jsem říct, jestli chce, abych to udělala, nebo ne.

Otočila jsem se a vyrazila přes manéž. Kobra se zastavila. Čekala, podobná kymácející se věži. Stála tam, jak jen něco bez nohou může stát, a čekala na mě. Jazyk podobný biči vystřeloval z tlamy. Ochutnávala okolní vzduch. Cítila mě.

Jean-Claude se najednou ocitl vedle mě. Neslyšela jsem ho se blížit, ani necítila. Jen další iluze. Právě teď mám úplně jiné starosti.

Promluvil tiše a naléhavě, myslím, že jsem ho slyšela jen já: „Udělám, co bude v mých silách, abych tě ochránil, *ma petite*.“

„Nahoře v kanceláři se ti to vedlo vážně skvěle.“

Zastavil se. Já ne.

„Vím, že se bojíš, Anito. Tvůj strach cítím až v žaludku,“ zašeptal, tiše a slabě jako závan větru.

„Přestaň se mi už kurvadrát hrabat v hlavě,“ zašeptala jsem a nebyla si jistá, jestli mě zaslechl.

Kobra mě pozorovala. Držela jsem browning oběma rukama a mířila na plazí hlavu. Odhadovala jsem, že jsem mimo dosah, ale jistá jsem si nebyla. Jak velká je bezpečná vzdálenost od hada většího než náklaďák? O dva státy dál? Nebo o tři? Byla jsem už dost blízko na to, abych viděla ploché černé hadí oči, prázdné jako oči panenky.

Jean-Claudova slova mi prolétla myslí jako padající okvětní plátky. Skoro bych přísahala, že jsem cítila květinovou vůni. S jeho hlasem se nikdy předtím nepojil závan vůně. „Přiměj ji, ať tě sleduje, ať se k nám otočí zády, než vystřelíš.“

Tepna na krku mi pulzovala tak silně, až mě bolelo dýchat. V ústech jsem měla tak vyschlo, že jsem ani nemohla pořádně polykat. Vykročila jsem, stále stejně pomalu, směrem od upírů a kožoměnců. Plazí hlava mě následovala, stejně jako předtím zaklínačku hadů. Pokud vyrazí do útoku, budu střílet, ale jestli mě bude jen následovat, dám Jean-Claudovi možnost zaútočit zezadu.

Samozřejmě je možné, že jí stříbrné kulky neublíží. Ve skutečnosti je ta zatracená zrůda tak velká, že střelivo, které mám v browningu, ji možná jen vydráždí. Cítila jsem se jako v jednom z těch hororů, kde se obrovská slizká příšera plazí blíž a blíž bez ohledu na to, jak do ní střílíte. Doufám, že to je jen hollywoodský výmysl.

Jestli jí kulky neublíží, tak je po mně. Vybavila se mi vzpomínka na kopající nohy polykaného člověka. Na hadím těle byla pořád vidět nerovnost, jako by sežral ohromnou krysu.

Kmitl jazykem ven a já zalapala po dechu, potlačila jsem výkřik. Proboha, Anito, ovládej se. Je to jen had. Je to obrovská lidožravá kobra, ale pořád jenom had. Jo. Tak.

Všechny chloupky na těle se mi zježily. Byla tu stále přítomna moc, kterou jsem cítila vyvolávat zaklínačku hadů. Jako by nestačilo, že ta obluda je jedovatá a má zuby dost velké na to, aby mě jimi probodla. Musí se do toho ještě míchat magie. Nádhera, prostě nádhera.

Vůně květin byla najednou těžší a silnější. Nevyvolal ji Jean-Claude. Vzduch plnila závany vůně ta kobra. Hadi nevoní jako květy. Páchnou po zatuchlině a když je jednou ucítíte, nikdy na to nezapomenete. Nic, co má srst, takhle nepáchne. Upíří rakve páchnou trochu podobně jako hadi.

Kobra za mnou otáčela svou obrovskou hlavu. „Tak pojď, ještě kousíček," šeptala jsem hadovi. To je celkem blbost, protože hadi jsou hluší. Vůně květin byla těžká a sladká. Sunula jsem se manéží a plaz mě napodoboval. Možná ze zvyku. Jsem malá a mám dlouhé černé vlasy, i když zdaleka ne tak dlouhé jako mrtvá zaklínačka. Možná ta příšerka chce někoho následovat.

„Pojď, hodná holka, pojď k mamince," šeptala jsem tak tiše, že jsem sotva hýbala rty. Jen já, had a můj hlas. Neodvažovala jsem se podívat přes manéž na Jean-Clauda. Nezáleželo na ničem, jen na mých nohou, kterými jsem šoupala po zemi, na plazícím se hadovi a na pistoli v mých rukou. Bylo to jako nějaký tanec.

Kobra otevřela tlamu, mihl se jazyk a poskytla mi výhled na zuby podobné kosám. Kobry mají pevné zuby, ne zatahovací jako chřestýši. Je milé vědět, že si ještě pamatuji něco z herpetologie. Ačkoli se vsadím, že dr. Greenburg nikdy v životě nic takového neviděl.

Strašně se mi chtělo smát. Místo toho jsem se podívala podél paže na tlamu nestvůry. Vůně květin už byla téměř hmatatelná. Zmáčkla jsem spoušť.

Hadí hlava sebou trhla dozadu, na zem vystříkla krev. Střílela jsem znovu a znovu. Čelisti se roztříštily na úlomky kostí a cáry masa. Kobra rozevřela zmrzačenou tlamu a zasyčela. Myslím, že to bylo něco jako výkřik.

Tělo silné jako telegrafní sloup uhodilo o zem, zmítalo se sem a tam. Dokážu ji zabít? Mohou ji pouhé kulky zabít? Vypálila jsem další tři výstřely do hlavy. Tělo se svinulo do sebe v obrovském gordickém uzlu. Černé a bílé šupiny postříkané krví se zuřivě stáčely přes sebe.

Jedna ze smyček se mihla směrem ke mně a podrazila mi nohy. Zvedla jsem se na kolena, opřená o jednu ruku, v druhé ruce pistoli připravenou znova zamířit. Narazila do mě další smyčka. Jako by mě zasáhla zmítající se velryba. Zůstala jsem ležet napůl omráčená pod desítkami kilogramů hadí váhy. Jeden ze závitů pruhovaného těla mě tiskl k zemi. Plaz se nade mnou vztyčil, z roztříštěných čelistí mu stékala krev a světlé kapky jedu. Jestli se mi ten jed dostane na kůži, zabije mě. Je ho příliš mnoho na to, abych se mu vyhnula.

Ležela jsem na zádech, had se svíjel přese mne a já střílela. Prostě jsem jen tiskla spoušť, jak hlava kmitla směrem ke mně.

Hada cosi zasáhlo. Cosi pokrytého srstí zaťalo zuby a drápy do plazího krku. Vlkodlak, který měl lidské paže porostlé srstí. Kobra se stáhla, přimáčkla mě svou vahou ještě víc. Hladké šupiny na břiše mi tiskly téměř nahou horní polovinu těla jako obrovská ruka. Nesežere mě, ale rozdrtí mě.

Vykřikla jsem a vystřelila do hadího těla. Pistole cvakla na prázdno. Do hajzlu!

Nade mnou se objevil Jean-Claude. Bledýma rukama zahalenýma v krajkách ze mě zvedl smyčku, jako by to nebylo několik desítek kilo živé váhy. Po rukou a po patách jsem se pozpátku plazila pryč. Lezla jsem jako krab, dokud jsem nenarazila na hrazení manéže. Pak jsem vyhodila prázdný zásobník a vytáhla z ledvinky další střelivo. Nevzpomínám si, že bych vypálila všech třináct nábojů, ale určitě jsem je vystřílela. Hodila jsem munici do komory a byla jsem připravená na všechno.

Jean-Claude vrazil paže až po lokty do hadího těla. Z masa vytrhl kus lesknoucí se páteře a roztrhl tím hada vedví.

Jasmína trhala obrovského hada jako dítě papír z karamelky. Tvář a horní část těla měla zmáčenou krví. Vytrhla z kobry část vnitřností a zasmála se.

Ve skutečnosti jsem nikdy neviděla upíry používat naplno nelidskou sílu. Seděla jsem na okraji manéže, nabitou pistoli v ruce, a jen jsem se dívala.

Černá vlkodlačka byla stále v lidské podobě. Odněkud vytáhla nůž a teď do hada vesele řezala.

Kobra švihla hlavou k zemi a odmrštila černošku stranou. Vzápětí se had vztyčil a udeřil se zničující silou. Zničená čelist zasáhla vlkodlačku do ramene, žena vykřikla. Jeden ze zubů projel zády ven. Ze zubu vytryskl na zem jed. Šaty prosákly jedem a krví.

Vyrazila jsem dopředu, pistoli připravenou, ale zarazila jsem se. Kobra tloukla hlavou ze strany na stranu, snažila se černošku setřást. Ale zub byl zaťatý příliš hluboko a tlama příliš poničená. Had byl uvězněn a vlkodlačka taky.

Nebyla jsem si jistá, jestli se mi podaří zasáhnout hadí hlavu, aniž bych zasáhla i oběť. Černoška křičela a kvílela. Bezmocně zatínala prsty do plazí tlamy, nůž upustila.

Jeden ze světlovlasých upírů po černošce chňapl. Had se vztyčil, zvedl ženu v čelistech, sápal ji jako pes hračku k okusování. Vlkodlačka znovu zavřískla.

Vlkodlak skočil hadovi za hlavu, držel se jako jezdec na hřbetě zdivočelého koně. Teď už jsem nemohla střílet, aniž bych někoho z nich zasáhla. Sakra! Musela jsem jen stát a přihlížet.

Přes manéž přibíhal muž, který byl předtím s černoškou v posteli. To mu trvalo tak dlouho, než si natáhl šedé tepláky a bundu? Teplákovou bundu měl rozepnutou, cípy za ním při běhu vlály a odhalovaly většinu opáleného hrudníku. Pokud jsem mohla odhadnout, tak byl neozbrojený. Co si ksakru myslí, že může udělat? Zatraceně!

Poklekl vedle těch dvou mužů, kteří byli ještě naživu, když celé tohle svinstvo začalo. Jednoho z nich odtáhl pryč od bitky. Rozumná úvaha.

Jean-Claude hrábl po černé vlkodlačce. Sevřel a zlomil zub, který jí probodl rameno. Zapraskání bylo hlasité jako výstřel z brokovnice. Žena měla rameno téměř oddělené od těla, praskaly kostní vazy. Naposled vykřikla a ztratila vědomí. Odnesl ji ke mně a položil ji na zem. Pravá paže jí visela na zbytcích svalů. Osvobodil ji od hada a málem jí přitom urval ruku.

„Pomoz jí, *ma petite*.“ Nechal ji u mých nohou, krvácející a v bezvědomí. Zvládám první pomoc, ale… Ježíšikriste… Neměla jsem možnost končetinu stáhnout. Nemohla jsem s ní nic udělat, paži měla nejen zpřelámanou, ale i rozervanou na kusy.

Stanem prolétl závan větru. Stáhl se mi žaludek. Zalapala jsem po dechu a vzhlédla od umírající dívky. Jean-Claude stál vedle hada. Všichni upíři trhali plazí tělo, ale kobra pořád žila. Vítr čechral Jean-Claudovi krajky na límci a černé pramínky vlasů. Vítr mi přelétl přes tvář a srdce mi málem vyskočilo až do krku. Jediný zvuk, který jsem slyšela, bylo hučení vlastní krve v uších.

Jean-Claude se zlehka pohnul. A já cítila, jak cosi ve mně vykročilo spolu s ním. Skoro jako by držel neviditelné provázky k mému srdci, tepu a krvi. Pulz jsem měla tak zrychlený, že jsem nemohla dýchat. Co se to děje?

Vyšší upír se vrhl na hada, zaryl mu ruce do masa těsně pod tlamou. Cítila jsem, jak se *moje* ruce zabořily do svíjejících se svalů. *Moje* ruce se prodraly ke kostem a zlámaly je. *Moje* ruce zajely hadovi do těla téměř až k lokti. Jeho tělo bylo slizké, vlhké, ale nehřálo. Naše ruce zajely dovnitř, pak zatáhly zpět, až nás námahou bolela ramena.

Hlava odlétla od těla a přelétla přes manéž. Hlava se ještě obrátila, tlama chňapala do prázdna. Tělo se stále svíjelo, ale had byl mrtvý.

Padla jsem na zem vedle zraněné ženy. Browning jsem měla pořád v ruce, ale nepomohl by mi. Znovu se mi vracel sluch a cit. Ruce jsem neměla zmáčené krví a slizem. Byly to Jean-Claudovy ruce, ne moje. Panebože, co se mi stalo?

Pořád jsem cítila krev na dlaních. Neuvěřitelně silná smyslová vzpomínka. Bože můj!

Něco se mi otřelo o rameno. Prudce jsem se otočila, pistoli jsem téměř opřela o mužský obličej. Byl to ten muž v šedých teplácích. Klečel vedle mě, ruce pozvednuté, oči upřené na zbraň v mých rukou.

„Jsem na vaší straně," upozornil mě.

Tep mi pořád duněl až v hrdle. Nevěřila jsem si, že zvládnu promluvit, tak jsem jen přikývla a přestala na něj mířit.

Sundal si teplákovou bundu. „Možná tímhle trochu zastavíme krvácení." Zmuchlal bundu a přitiskl ji na ránu.

„Pravděpodobně je v šoku," řekla jsem. Vlastní hlas mi zněl cize a prázdně.

„Vy sama taky nevypadáte právě nejlíp."

Taky jsem se právě nejlíp necítila. Jean-Claude se dostal do mé hlavy i těla. Jako bychom byli jedna bytost. Začala jsem se třást a nemohla jsem se ovládnout. Asi šok.

„Zavolal jsem policii a záchranku," řekl ten muž.

Dívala jsem se na něj. Tvář měl výraznou, vysoké lícní kosti, ostrá linie čelistí, ale jemnější rty mu dodávaly soucitný výraz. Vzpomněla jsem si na jiného muže s dlouhými hnědými vlasy. Na jiného člověka, který byl připoután k upírům. Zemřel ošklivou smrtí. A já ho nedokázala zachránit.

Na opačném konci manéže jsem zahlédla Marguerite, která přihlížela. Oči měla rozšířené, ústa pootevřená. Ona si to užívá. Panebože.

Vlkodlak se odtáhl od hada. Kožoměnec vypadal jako velice elegantní verze londýnského vlkodlaka, až na to, že byl nahý a měl genitálie. Vlkodlaci ve filmech jsou hladcí a bezpohlavní jako panenka Barbie.

Tenhle měl srst barvy tmavého medu. Blonďatý vlkodlak? Že by Stephen? Jestli ne, tak by Stephen musel zmizet a pochybuji, že by mu Jean-Claude něco takového dovolil.

„Nikdo ani hnout!“ ozvalo se. Na vzdálené straně manéže stáli dva muži z policejní hlídky, pistole v rukou. Jeden z nich dodal: „Ježíšikriste!“

Zatímco zírali na mrtvého hada, schovala jsem svou zbraň. Plazí tělo se dosud zmítalo, ale bylo mrtvé. Plazímu tělu prostě trvá déle než většině savců, než mu dojde, že je mrtvé.

Cítila jsem se lehce a prázdně jako vzduch. Všechno jako by bylo lehce mimo skutečnost. Nebylo to tím hadem. Bylo to tím, co mi udělal Jean-Claude, ať už to bylo cokoli. Potřásla jsem hlavou, snažila se ji pročistit, přemýšlet. Jsou tady policajti. Je pár věcí, které potřebuju zařídit.

Z ledvinky jsem vylovila identifikační kartičku zalitou v plastu a připjala si ji k límci bundy. Teď jsem byla za člena místního oddělení pro supernaturální trestnou činnost. Skoro stejně dobré jako policejní odznak.

„Pojďme si promluvit s policií, než začnou střílet.“

„Had je mrtvý,“ namítl můj společník.

Vlkodlak ještě dlouhou zašpičatělou mordou trhal zbytky kobry, rval z ní kusy masa. Ztěžka jsem polkla a odvrátila se. „Mohli by si myslet, že had není jediná nestvůra v manéži.“

„Aha.“ Řekl to velmi tiše, jako by ho to nikdy předtím nenapadlo. Co tady sakra dělá mezi těmi příšerami?

S úsměvem jsem vykročila k policistům. Jean-Claude stál uprostřed manéže, bílá košile prosáklá krví se na něj lepila jako zmáčená vodou, vykreslovala jednu bradavku. Po jedné straně obličeje měl rozmazanou krev. Paže až k loktům zbarvené šarlatem. Nejmladší upírka zabořila obličej do krve kobry. Nabírala si krvavé maso do úst a vysávala z něj krev. Mlaskavé zvuky se zdály hlasitější, než by měly být.

„Jsem Anita Blakeová. Pracuju pro místní oddělení pro supernaturální trestnou činnost. Mám tady doklady.“

„Kdo je to tam s vámi?“ Policista v uniformě kývl směrem k muži v teplácích. Pistolí velmi neurčitě mířil někam do manéže.

„Jak se jmenujete?“ sykla jsem koutkem úst.

„Richard Zeeman,“ odpověděl tiše.

„Richard Zeeman, nevinný svědek,“ zavolala jsem nahlas. To poslední byla pravděpodobně lež. Jak nevinný může být člověk, který se budí v posteli obklopený upíry a kožoměnci?

Ale policista přikývl. „Co ti ostatní?“

Sledovala jsem jeho pohled. Nevypadalo to o nic líp. „Manažer cirkusu a jeho lidé. Vrhli se na hada, aby se nedostal mezi návštěvníky.“

„Ale oni nejsou lidi…“

„Ne, nejsou to lidi," potvrdila jsem.

„Panebože na nebi! Kámoši na stanici mi tohle neuvěřej," vysoukal ze sebe druhý policista.

Nejspíš měl pravdu. Já tu byla a skoro tomu sama nevěřím. Obrovská lidožravá kobra. Panebože na nebi.

8

Seděla jsem v chodbičce, která sloužila účinkujícím jako vstup do velkého stanu. Osvětlení bylo stále tlumené, jako by se některým bytostem, které tudy procházejí, nezamlouvalo příliš mnoho světla. Jak překvapivé. Nebyly tu židle a sezení na zemi mě už začínalo trochu unavovat. Nejdřív jsem vypovídala policistům v uniformách, pak detektivům v civilu. Pak dorazili MOST a vyslýchání začalo znova od začátku. Dolph mi pokývl, Zerbrowski po mně střelil z imaginární pistole tvořené palcem a ukazováčkem. To bylo před hodinou a čtvrt. Už mě zatraceně začínalo unavovat, že mě všichni ignorují.

Richard Zeeman a vlkodlak Stephen seděli naproti mně. Richard měl ruce volně složené na koleni. Na nohou měl modrobílé tenisky, byl bez ponožek. I kotníky měl opálené. Husté vlasy mu spadaly na nahá ramena, oči měl zavřené. Mohla jsem si prohlížet jeho svalnatou hruď, jak dlouho jsem chtěla. Břicho měl ploché, nad okrajem tepláků se rýsoval trojúhelník tmavých chlupů. Hrudník dokonale hladký, bez jediného chloupku. To se mi líbí.

Stephen se schoulil na zemi a usnul. Na levé straně obličeje se mu vybarvovaly modřiny do tmavě purpurové a syrově červené, jak tomu bývá u opravdu ošklivých pohmožděnin. Levou paži měl na pásce, ale odmítl jet do nemocnice. Byl zabalený v šedé dece, kterou mu dali doktoři od ambulance. Pokud jsem mohla soudit, tak na sobě neměl nic jiného. Myslím, že přišel o šatstvo, když měnil podobu. Vlk byl větší a jeho nohy měly úplně jiný tvar. Takže těsné džíny a skvělé kovbojské boty se staly minulostí. Možná proto byla černá vlkodlačka nahá. Možná proto byl Richard Zeeman taky nahý? Je snad kožoměnec?

Myslím, že ne. Pokud ano, tak to skrývá obratněji než kdokoli jiný, koho jsem kdy viděla. Navíc kdyby byl vlkodlak, proč se nezapojil do boje s kobrou? Udělal nejrozumnější věc, jakou mohl udělat neozbrojený člověk – zůstal stranou.

Stephen, který na začátku večera vypadal úžasně, teď vypadal prachbídně. Dlouhé světlé lokny zmáčené potem se mu lepily k tváři.

Pod očima měl tmavé kruhy. Dýchal rychle a mělce. Oči pod zavřenými víčky mu kmitaly. Sen? Noční můra? Sní vlkodlaci o kůžiměnících ovečkách?

Richard pořád vypadal skvěle, ale jím nemlátila obří kobra o betonovou podlahu. Otevřel oči, jako by vycítil, že se na něj dívám. Opětoval pohled, v hnědých očích neutrální výraz. Dívali jsme se na sebe a mlčeli.

Obličej měl ostře řezaný, vysoké lícní kosti a pevné čelisti. Dolíčky ve tvářích zjemňovaly jeho tvář, takže vypadal na můj vkus poněkud příliš dokonalý. Nikdy jsem se necítila dobře v přítomnosti krásných mužů. Asi to bude nízkým sebevědomím. Nebo mě možná Jean-Claudův půvabný obličej naučil cenit si samotné lidské nedokonalosti.

„Je v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Kdo?“

„Stephen.“

Podíval se na spícího. Stephen slabě, bezmocně a zděšeně zakňučel ze spánku. Rozhodně se má noční můru.

„Neměl bys ho probudit?“

„Myslíte z toho snu?“

Přikývla jsem.

Usmál se. „Dobrý nápad, ale ten se neprobudí několik hodin. Mohli bychom to tu celé kolem něj vypálit a on by se nehnul.“

„Proč ne?“

„Opravdu to chcete vědět?“

„Jasně. Nemám právě nic lepšího na práci.“

Rozhlédl se ztichlou chodbou. „Na tom něco je.“ Znovu se opřel, hledal pohodlnější kousek zdi, o který by se opřel holými zády. Zamračil se. Tak to by bylo k pohodlnému kousku zdi.

„Stephen se proměnil z vlka zpátky v člověka v kratším časovém intervalu než dvě hodiny.“ Řekl to, jako by tím vysvětloval všechno. Nevysvětloval.

„A?“ pobídla jsem ho.

„Kožoměnci obvykle setrvávají ve zvířecí podobě od osmi do deseti hodin, pak se zhroutí a promění se zpět v člověka. Na předčasnou proměnu je potřeba spousta sil.“

Zadívala jsem se na snícího vlkodlaka. „Takže takovéhle zhroucení je normální?“

Richard přikývl. „Po zbytek noci bude mimo.“

„To není zrovna recept na přežití.“

„Spousta vlkodlaků skončí po kolapsu pod drnem. Lidští lovci dostanou kožoměnce poté, co ztratí vědomí.“

„Jak to, že toho tolik víte o lykantropech?“

„Je to moje práce," odtušil. „Učím přírodovědu na místní střední škole."

Jenom jsem na něj zírala. „Vy jste středoškolský učitel přírodovědy?"

„Ano." Usmíval se. „Vypadáte šokovaně."

Zakroutila jsem hlavou. „Jak se může učitel zaplést s bandou upírů a vlkodlaků?"

„Asi jsem měl prostě štěstí."

Musela jsem se usmát. „To nevysvětluje, že toho tolik víte o lykantropech."

„Měl jsem o tom přednášky na univerzitě."

Zavrtěla jsem hlavou. „Já taky, ale nevěděla jsem, že se kožoměnci zhroutí."

„Vy máte vystudovanou supernaturální biologii?" zeptal se.

„Jo."

„Já taky."

„Tak jak to, že víte o lykantropech víc než já?"

Stephen se pohnul ve spánku, ohnal se zdravou rukou. Deka mu sklouzla z ramene, odhalila břicho a část stehna.

Richard přetáhl deku přes spícího a přikryl ho, jako když ukládáte dítě. „Já a Stephen jsme už dlouho přátelé. Vsadím se, že vy zase víte o zombiích ledacos, co jsem se na univerzitě nedozvěděl."

„Pravděpodobně ano," připustila jsem. „Stephen není učitel, že ne?"

„Ne." Usmál se, ale nebyl to veselý úsměv. „Vedení školy se nedívá dobře na učitele, kteří jsou lykantropy."

„Legálně jim v tom nemůžou zabránit."

„Jo, jasně. Poslední učitel, který se odvážil učit jejich milované dětičky, dostal zápalnou bombu. Lykantropie není nakažlivá, když je postižený v lidské podobě."

„Vím."

Potřásl hlavou. „Promiňte, je to pro mě prostě ožehavé téma."

Můj projekt, který beru osobně, jsou práva zombií. Proč by Richard nemohl mít projekt, který bere osobně? Rovná možnost zaměstnání pro chlupáče. S tím se můžu ztotožnit.

„Jsi taktní, *ma petite*. To bych si o tobě nepomyslel." Na chodbě stál Jean-Claude. Neslyšela jsem ho přicházet. Ale byla jsem rozptýlená, bavila jsem se s Richardem. Jo, to bude tím.

„Mohl bys příště laskavě zadupat? Už mi je blbě z toho, jak se mi pořád plížíš za zády."

„Neplížil jsem se, *ma petite*. Rozptýlila tě rozmluva s naším pohledným panem Zeemanem." Hlas měl vlídný, sladký jako med, ale

stejně v něm zazněla výhrůžka. Cítila jsem ji jako studený vítr v zádech.

„Co se děje, Jean-Claude?“ zeptala jsem se.

„Děje? Co by se tak mohlo dít?“ Hlasem mu prosákl vztek a trocha hořkého pobavení.

„Nech toho, Jean-Claude.“

„Copak máš na mysli, *ma petite?*“

„Jsi naštvaný. Proč?“

„Moje lidská služebnice nezná všechny moje nálady. Jak hanebné.“ Poklekl vedle mě. Krev na bílé košili zaschla v hnědavou skvrnu, která se táhla přes většinu přední části oblečení. Krajka na rukávech vypadala jako pokroucená hnědá květina. „Toužíš po Richardovi proto, že je hezký, nebo proto, že je člověk?“ Upír téměř šeptal, mluvil důvěrně, jako by říkal něco úplně jiného. Jean-Claude uměl šeptat lépe než kdokoli jiný, koho znám.

„Netoužím po něm.“

„No tak, no tak, *ma petite.* Nelži.“ Naklonil se ke mně. Ruku s dlouhými prsty natáhl k mé tváři. Na dlani měl zaschlou krev.

„Za nehty máš krev,“ upozornila jsem ho.

Trhl sebou, ruku zaťal v pěst. Bod pro mě. „Neustále mě odmítáš. Proč to vůbec snáším?“

„Nevím,“ přiznala jsem po pravdě. „Pořád doufám, že tě to unaví.“

„Doufám, že tě budu mít po svém boku navěky, *ma petite.* Nenabízel bych ti to, kdybych si myslel, že mě začneš nudit.“

„Myslím, že ty bys začal nudit mě.“

Oči se mu trochu rozšířily. Myslím, že to bylo opravdovým úžasem. „Snažíš se na mě být uštěpačná.“

Pokrčila jsem rameny. „Ano, ale stejně je to pravda. Přitahuješ mě, ale nemiluju tě. Nevedeme spolu podnětné rozhovory. Nechodím celý den a neříkám si ‚Nesmím zapomenout povědět tenhle vtip Jean-Claudovi, nebo říct mu, co bylo dneska večer nového v práci.‘ Nevšímám si tě, když mi dáš tu možnost. Jediné, co máme společného, je násilí a mrtví. Pochybuji, že to stačí jako základ pro vztah.“

„Ale, ale, ty dneska nějak filozofuješ.“ Jeho oči v barvě půlnoční modři jsou jen pár centimetrů od mých. Řasy se podobají černým krajkám.

„Jsem jen upřímná.“

„Nechtěl bych, abys byla méně upřímná,“ odtušil. „Vím, jak pohrdáš lží.“ Pohlédl na Richarda. „Vím, jak pohrdáš nestvůrami.“

„Proč jsi na Richarda naštvaný?“

„Já jsem na něj naštvaný?“

„Sakra dobře víš, že jsi.“

„Možná začínám chápat, Anito, že jediná věc, kterou chceš, je jediná věc, kterou ti nemohu dát.“

„A co chci?“

„Abych byl člověk,“ řekl tiše.

Zavrtěla jsem hlavou. „Jestli si myslíš, že jediný tvůj nedostatek spočívá v tom, že jsi upír, tak se pleteš.“

„Vážně?“

„Jo. Jsi egoistický nafoukaný surovec.“

„Surovec?“ Jeho hlas zněl upřímně překvapeně.

„Chceš mě, a tak nevěříš, že já nechci tebe. Tvé skutky a tvé touhy jsou důležitější než čímkoli jiné.“

„Jsi moje lidská služebnice, *ma petite.* Tím se naše životy komplikují.“

„Nejsem tvoje lidská služebnice.“

„Vložil jsem na tebe znamení, Anito Blakeová. Jsi moje lidská služebnice.“

„Ne.“ Bylo to velmi rozhodné ne, ale žaludek se mi stáhl při představě, že má pravdu a já se ho nikdy nezbavím.

Díval se na mě. Oči měl tak obyčejné, jak jen mohly být, tmavé, modré, krásné. „Kdybys nebyla moje lidská služebnice, neporazil bych hadí božstvo tak snadno.“

„Znásilnil jsi mou mysl, Jean-Claude. Je mi jedno, proč jsi to udělal.“

Na tváři se mu usadil znechucený výraz. „Když používáš slovo znásilnění, tak sama víš, že tímto konkrétním zločinem nejsem vinen. Nikolaos tě uchvátila silou. Ona vtrhla do tvého vědomí, *ma petite.* Kdybys na sobě neměla dvě moje znamení, bývala by tě zničila.“

Projel mnou vztek, rozšířil se z hrudi do zad a do paží. Neskutečně jsem zatoužila ho uhodit. „A kvůli těm znamením mi můžeš vlézt do hlavy, převzít nade mnou vládu. Tvrdil jsi mi, že je pak těžší ovlivnit mou mysl, ne že je to snazší. V tom jsi taky lhal?“

„Dnes v noci jsem byl ve velké tísni, Anito. Mnoho lidí by zemřelo, pokud bychom toho plaza nezastavili. Čerpal jsem moc, odkud to šlo.“

„Ze mne.“

„Ano. Jsi moje lidská služebnice. Jen tím, že jsi blízko, se stávám mocnějším. To přece víš.“

Věděla jsem to, ale nevěděla jsem, že mnou dokáže prohnat svou moc jako zesilovačem. „Vím, že jsem pro tebe něco jako čarodějnický pomocníček.“

„Kdybys mi dovolila dát ti poslední dvě znamení, bylo by to víc než jen to. Bylo by spojení těla, krve a ducha.“

„Všímám si, že jsi nezmínil duši,“ podotkla jsem.

Hluboko z hrdla se mu vydral zoufalý povzdech. „Jsi nesnesitelná.“ Znělo to upřímně naštvaně. Prima.

„Už nikdy se mi násilím nehrabej v hlavě.“

„Nebo co?“ Vyslovil to jako výzvu, vztekle a zmateně.

Klečela jsem vedle něj a skoro mu plivla do obličeje. Musela jsem se zarazit a několikrát se zhluboka nadechnout, abych na něj neječela. Promluvila jsem klidně, tiše a zuřivě. „Jestli na mě ještě jednou takhle sáhneš, tak tě zabiju.“

„Zkusíš to.“ Obličej měl téměř přitisknutý k mému. Jako by při příštím nádechu měl přitáhnout mou tvář ke svojí. Naše rty by se setkaly. Vzpomněla jsem si, jak hebké jsou jeho rty. Jaké to bylo přitisknout se k jeho hrudi. Hrubá jizva ve tvaru kříže pod konečky mých prstů. Trhla jsem sebou zpátky, skoro mě přemohla závrať.

Byl to jen jeden polibek, ale vzpomínka na něj mě pálila po celém těle jako v mizerném příběhu z červené knihovny. „Nech mě na pokoji!“ zasyčela jsem mu do obličeje, ruce jsem zaťala v pěst. „K čertu, k čertu s tebou!“

Dveře od kanceláře se otevřely a objevila se hlava jednoho z uniformovaných policistů. „Nějaký problém?“

Obrátili jsme se k němu. Otevřela jsem pusu, abych mu velmi přesně řekla, co je za problém, ale Jean-Claude se ozval první. „Nic se neděje, strážníku.“

Byla to lež, ale co je vlastně pravda? Že nesu dvě upíří znamení a kousek po kousku ztrácím duši. Opravdu jsem si nepřála, aby se to obecně vědělo. Policie tak nějak není nakloněna lidem, kteří mají velmi těsné vztahy s nestvůrami.

Policista se na nás díval a čekal. Zavrtěla jsem hlavou. „Nic se neděje, strážníku. Jen už je pozdě. Mohl byste se zeptat seržanta Storra, jestli už můžu jít domů?“

„Jak se jmenujete?“

„Anita Blakeová.“

„Storrova oblíbená oživovatelka?“

Povzdechla jsem. „Jo, přesně ta Anita Blakeová.“

„Zeptám se.“ Policista se na nás tři chvíli díval. „Vy k tomu nemáte co dodat?“ Mluvil k Richardovi.

„Ne.“

Strážník přikývl. „Dobrá. Ale tomu „nic“, co se tady „neděje“, laskavě stáhněte volume doleva.“

„Samozřejmě. Vždy je mi potěšením spolupracovat s policí,“ přikývl Jean-Claude.

Policista poděkoval kývnutím a vrátil se do kanceláře. My zůstali klečet na chodbě. Kožoměnec stále spal na podlaze. Jeho tichý dech ani tak nerušil ticho, jako ho spíš zdůrazňoval. Richard se nehýbal,

černé oči upíral na Jean-Clauda. Najednou jsem si uvědomila, že já a Jean-Claude jsme od sebe sotva pár centimetrů. Cítila jsem obrys jeho těla, jako by vyzařoval teplo. Pohledem sjel z mojí tváře dolů po těle. Pod rozepnutou bundou jsem pořád ještě měla jenom podprsenku.

Na pažích a na hrudi mi naskočila husí kůže. Bradavky mi ztvrdly, jako by se mě dotkl. Žaludek se stáhl touhou, která neměla nic společného s krví.

„Nech toho!“

„Já nic nedělám, *ma petite.* Je to tvoje vlastní touha, co cítíš, ne moje.“

Polkla jsem a musela se od něj odvrátit. Dobrá, tak po něm toužím. Bezva, fajn, ale neznamená to ani ň. Tak. Odtáhla jsem se od něj a zády se opřela o zeď. Když jsem promluvila, nedívala jsem se na něj. „Přišla jsem dnes večer pro informace, ne flirtovat s Vládcem města.“

Richard tam jen seděl a díval se mi do očí. Nebylo v nich zahanbení, jen zájem, jako by tak úplně nevěděl, co jsem zač. Nebyl to nepřátelský pohled.

„Flirtovat,“ opakoval Jean-Claude. Nemusela jsem mu vidět do obličeje, abych za tónem hlasu postřehla úsměv.

„Víš, co mám na mysli.“

„Dlouho jsem tenhle obrat neslyšel.“

„Přestaň s tím!“

„S čím?“

Podívala jsem se na něj, ale oči mu jiskřily smíchem. Pomalu se usmál. V tu chvíli vypadal velmi lidsky.

„O čem sis chtěla promluvit, *ma petite?* Musí to být něco velice důležitého, že jsi za mnou dobrovolně přišla.“

Hledala jsem v jeho tváři výsměch, vztek nebo prostě cokoli, ale obličej měl hladký a příjemný jako tesaný mramor. Úsměv a jiskřící veselí v očích byly jako maska. Nedokázala jsem poznat, co leží pod ní. Nebyla jsem si ani jistá, jestli to chci vědět.

Zhluboka jsem se nadechla a pomalu vydechla pusou. „Dobrá. Kde jsi byl minulou noc?“ Dívala jsem se mu do obličeje, snažila se zachytit jakoukoli změnu výrazu.

„Byl jsem tady.“

„Celou noc?“

Usmál se. „Ano.“

„Můžeš to dokázat?“

Usmál se o něco víc. „Musím?“

„Možná.“

Zavrtěl hlavou. „Nesmělost a od tebe, *ma petite?* To ti nesluší.“

Tolik k pokusu být vychytralá a snažit se vytáhnout informace z Vládce města. „Jsi si jistý, že se o tomhle chceš bavit na veřejnosti?“

„Myslíš Richarda?“

„Ano.“

„Já a Richard před sebou navzájem nemáme žádná tajemství, *ma petite*. On je mýma lidskýma rukama a očima, protože ty jimi odmítáš být.“

„Co tím chceš říct? Myslela jsem, že můžeš mít jen jednoho lidského služebníka.“

„Takže to přiznáváš.“ V hlase mu zazněl náznak triumfu.

„Tohle není hra, Jean-Claude. Dnes v noci se umíralo.“

„Věř mi, *ma petite*, že pro mě vůbec není hra, zda přijmeš zbývající znamení a staneš se mou lidskou služebnicí nejen podle jména.“

„Včera v noci došlo k vraždě.“ Možná, že když se soustředím jen na zločin a na svou práci, tak se vyhnu slovním léčkám.

„A?“ pobídl mě.

„Byla to oběť upírů.“

„Aha,“ přikývl, „moje úloha v celé věci se vyjasňuje.“

„Jsem ráda, že se ti to zdá vtipné.“

„Smrt na upíří kousnutí je jenom dočasně fatální, *ma petite*. Počkej o třetí noci, až oběť povstane, pak ji vyslechni.“ Pobavení v jeho očích pohaslo. „Co se stalo, o čem jsi mi neřekla?“

„Našla jsem přinejmenším pět různých rozpětí u kousnutí na těle oběti.“

Cosi mu kmitlo očima. Nebyla jsem si jistá co, ale byla to skutečná emoce. Překvapení, strach, vina? Něco.

„Takže hledáš vyššího upíra, ze kterého se stala škodná.“

„Jo. Víš o nějakém?“

Rozesmál se. Celý obličej se mu projasnil, jako by mu pod kůží vzplála svíce. V jediném zběsilém okamžiku byl tak krásný, až jsem skoro nemohla dýchat. Ale nebyla to krása, které bych se chtěla dotknout. Vzpomněla jsem si na bengálského tygra, kterého jsem jednou viděla v zoo. Byl tak velký, že by se na něm dalo jet jako na poníkovi. Srst měl oranžovou, černou, krémovou, perleťově bílou. A oči zlaté. Tlapy, širší než moje ruka s roztaženými prsty, ho nesly sem a tam, sem a tam, až v blátě vyšlapal cestičku. Nějaký chytrák umístil jednu stěnu klece tak blízko k plotu, za nímž stáli návštěvníci, že bych se mohla natáhnout a snadno si na tygra sáhnout. Musela jsem zatnout ruce v pěst a strčit je do kapes, abych nesáhla přes mříže a tygra nepohladila. Byl tak blízko, tak krásný, tak divoký, tak… svůdný.

Objala jsem si kolena a přitiskla je k hrudi, ruce jsem pevně stiskla. Tygr by mi ukousl ruku, ale stejně tu byla maličká část mě samotné, která litovala, že jsem skrz mříže nesáhla. Sledovala jsem Jean-Claudův obličej, cítila jeho smích jako samet, který se mi otírá o

záda. Bude tu vždycky část mě, která bude přemýšlet, co by se stalo, kdybych prostě řekla ano? Je to možné. Ale s tím se dá klidně žít.

Díval se na mě, veselí v očích pohasínalo, jako poslední zbytky světla mizí z oblohy. „Na co myslíš, *ma petite?*“

„Nemůžeš mi číst myšlenky?“ zeptala jsem se.

„Víš, že nemůžu.“

„Nic o tobě nevím, Jean-Claude, naprosto totálně nic.“

„Víš o mně víc než kdokoli jiný ve městě.“

„Včetně Jasmíny?“

Sklonil zrak téměř zahanbeně. „Jsme velmi staří přátelé.“

„Jak staří?“

Podíval se mi do očí, ale tvář měl prázdnou, bez výrazu. „Dost staří.“

„To není odpověď.“

„Není. Je to vytáčka.“

Takže mi neodpoví na otázku. Ještě nějaká novinka? „Jsou tady ve městě nějací další vyšší upíři kromě tebe, Malcolma a Jasmíny?“

Zavrtěl hlavou. „Pokud vím, tak ne.“

Zamračila jsem se. „A to má znamenat co?“

„Přesně to, co jsem řekl.“

„Jsi Nejvyšší. Neměl bys o tom vědět?“

„Záležitosti ve městě jsou poněkud nejisté, *ma petite.*“

„Rozveď to.“

Pokrčil rameny a navzdory zakrvavené košili to vypadalo elegantně. „Za normálních podmínek by všichni slabší vyšší upíři museli mít mé svolení jakožto Vládce města, že tu mohou zůstat. Ale,“ znovu pokrčil rameny, „jsou zde tací, kteří si myslí, že nejsem dost silný na to, abych město udržel.“

„Byl jsi vyzván?“

„Řekněme, že očekávám výzvu.“

„Proč?“

„Ostatní vyšší se báli Nikolaos.“

„A tebe se nebojí.“ Nebyla to otázka.

„Naneštěstí ne.“

„Proč ne?“

„Na ně není tak snadné udělat dojem jako na tebe, *ma petite.*“

Chtěla jsem namítnout, že na mě neudělal dojem, ale to nebyla pravda. Jean-Claude vycítí, když lžu, tak proč se namáhat?

„Takže by tu mohl být jiný vyšší upír, aniž ty bys o tom věděl.“

„Ano.“

„Nevycítili byste se nějak navzájem?“

„Možná. Možná ne.“

„Díky, žes mi to osvětlil.“

Přejel si konečky prstů po čele, jako by ho bolela hlava. Může upíra vůbec bolet hlava? „Nemůžu ti říct, co sám nevím."

„Byli by…" tápala jsem po vhodném slově a nemohla ho najít, „byli by běžní upíři schopni někoho zabít bez tvého souhlasu?"

„Běžní?"

„Sakra, prostě mi odpověz na otázku."

„Ano, byli."

„Lovilo by pět upírů jako smečka, aniž by jim to nějaký vyšší upír soudcoval?"

Přikývl. „Hezky zvolené slovo, *ma petite*, a odpověď zní ne. Jsme samotářští lovci, pokud máme na výběr."

Kývla jsem. „Takže jsi za tím buď ty, Malcolm, Jasmína, nebo nějaký tajemný vyšší upír."

„Jasmína ne. Není dost silná."

„Dobrá. Takže buď ty, Malcolm, nebo nějaký tajemný vyšší."

„Opravdu si myslíš, že se ze mne stala škodná?" Usmíval se na mě, ale v očích měl mnohem vážnější výraz. Záleží mu na tom, co si o něm myslím? Doufám, že ne.

„Nevím."

„Šla bys za mnou, kdyby sis myslela, že bych mohl být šílený? To by od tebe bylo nediskrétní."

„Jestli se ti nelíbí odpověď, tak ses neměl ptát," odsekla jsem.

„To je pravda."

Dveře od kanceláře se otevřely. Vyšel Dolph, v ruce si nesl poznámkový blok. „Můžeš jít domů, Anito. Na výpovědi se spolu podíváme zítra."

Přikývla jsem. „Dík."

„Heh, vím, kde bydlíš." Usmál se.

Opětovala jsem úsměv. „Díky, Dolphe." Vstala jsem.

Jean-Claude se zvedl jediným plynulým pohybem, jako by byl loutka, kterou někdo vytáhl na neviditelných nitkách. Richard vstával pomaleji, opíral se o zeď, jako by byl celý ztuhlý. Když stáli, byl Richard asi o sedm centimetrů vyšší než Jean-Claude, měřil metr osmdesát pět. Je skoro moc vysoký na můj vkus, ale mě se nikdo na názor neptal.

„Mohli bychom si s vámi ještě promluvit, Jean-Claude?" zeptal se Dolph.

„Samozřejmě, detektive." Upír odešel chodbou. Na způsobu jeho chůze bylo cosi strnulého. Dělají se upírům modřiny? Zranili ho v boji? Záleží na tom? Ne, ne, nezáleží. Svým způsobem má Jean-Claude pravdu – kdyby byl člověk, byť kus egoistického parchanta, byly by tu jisté možnosti. Nejsem předpojatá, ale proboha, můj chlap

musí být alespoň živý! Chodící mrtvoly, ať jsou sebepěknější, nejsou podle mého gusta.

Dolph podržel Jean-Claudovi dveře. Pak se obrátil zpátky k nám. „I vy můžete jít, pane Zeemane."

„Co můj přítel Stephen?"

Dolph pohlédl na spícího lykantropa. „Vezměte ho domů. Ať se z toho vyspí. Promluvím si s ním zítra." Podíval se na hodinky. „Nebo spíš někdy později během dneška."

„Řeknu to Stephenovi, až se vzbudí."

Dolph přikývl a zavřel dveře. Osaměli jsme v tepajícím tichu chodby. Samozřejmě mi možná jen tepe v uších.

„Co teď?" zeptal se Richard.

„Pojedeme domů."

„Přivezla mě sem Rashida."

Zamračila jsem se. „Kdo?"

„Ta vlkodlačka, ta žena s rozervanou paží."

Přikývla jsem. „Tak jeď Stephenovým autem."

„Rashida nás přivezla oba."

Zakroutila jsem hlavou. „Takže jsi tu zanechán napospas."

„Už to tak vypadá."

„Mohl by sis zavolat taxíka."

„Nejsou peníze." Skoro se usmál.

„Fajn, hodím tě domů."

„A co Stephen?"

„Stephena taky." Usmívala jsem se a nevěděla proč, ale bylo to pořád lepší než plakat.

„Ani nevíš, kde bydlím. Mohlo by to být v Kansas City."

„Jestli je to desetihodinová cesta, tak si poraď sám," prohlásila jsem. „Ale jestli je to v rozumné vzdálenosti, odvezu tě."

„Je Meramec Heights v rozumné vzdálenosti?"

„Jasně."

„Jen si dojdu pro zbytek oblečení."

„Podle mě jsi oblečený dost."

„Někde tady mám kabát."

„Počkám tu."

„Dáš pozor na Stephena?" Tváří se mu mihlo cosi jako strach a vstoupilo mu do očí.

„Čeho se bojíš?" zeptala jsem se.

„Letadel, pistolí, velkých dravců a vyšších upírů."

„Souhlasím se dvěma ze čtyř."

„Půjdu si pro ten kabát."

Sklouzla jsem do sedu vedle spícího vlkodlaka. „Budeme čekat."

„Pospíším si." Řekl to s úsměvem. Usmívá se moc hezky.

Richard se vrátil oblečený v dlouhém černém kabátě, který vypadal jako z pravé kůže. Volně mu povlával kolem nahé hrudi. Líbilo se mi, jak mu kůže lemuje hrudník. Zapnul si kabát a utáhl kožený pásek. Černá kůže se mu hodila k dlouhým vlasům a hezkému obličeji. Na rozdíl od šedých tepláků a tenisek. Poklekl a vzal Stephena do náruče, pak vstal. Kůže zavrzala, jak napjal nadloktí. Stephen je stejně vysoký jako já a váží tak o necelých deset kilo víc. Je drobounký. Richard ho nesl, jako by vlkodlak skoro nic nevážil.

„Babičko, proč máš tak silné paže?“

„Neměl bych odpovědět ‚Abych tě lépe objala‘?“ Upřeně se na mě díval.

Cítila jsem, jak se krev nahnala do obličeje. Nechtěla jsem flirtovat, ne úmyslně. „Chceš, abych tě svezla, nebo ne?“ Hlas jsem měla hrubý vztekem a hanbou.

„Chci, abys mě svezla,“ řekl tiše.

„Tak si ten sarkasmus nech na koledu.“

„Nemyslel jsem to sarkasticky.“

Vzhlédla jsem k němu. Oči měl dokonale hnědé jako čokoláda. Nevěděla jsem, co říct, tak jsem nic neříkala. Taktika, kterou bych asi měla užívat častěji.

Otočila jsem se a vyrazila, za chůze jsem lovila klíčky od auta. Richard mě následoval. Stephen se k němu přitulil a ve spánku si přitáhl deku blíž k tělu.

„Parkuješ daleko?“

„Pár bloků odtud. Proč?“

„Stephen není oblečený do zimy.“

Zamračila jsem se na něj. „Cože, ty chceš, abych sem přijela s autem a vyzvedla vás?“

„To by od tebe bylo milé.“

Otevřela jsem pusu, abych řekla ne, pak jsem ji zase zavřela. Tenká deka příliš nehřála a některé rány Stephen utržil, když mi zachraňoval život. Můžu sem zajet autem.

Spokojila jsem se s tím, že jsem polohlasně skuhrala. „Já nevěřím vlastním očím. Dělám tady pro vlkodlaka rozvoz až do domu.“

Richard mě buď neslyšel, nebo se to rozhodl ignorovat. Chytrý hezký středoškolský učitel přírodovědy, má vystudovanou supernaturální biologii, co víc bych si mohla přát? Nechte mě chvilku přemýšlet a já na něco přijdu.

9

Auto jelo svým vlastním tunelem temnoty. Přední reflektory tvořily pohyblivý kruh světla. Říjnová noc se za autem zavírala jako dveře.

Stephen spal na zadním sedadle mojí novy. Richard seděl na sedadle spolujezdce. Napůl se otočil navzdory bezpečnostnímu pásu, aby na mě viděl. Je prostě zdvořilé dívat se na někoho, s kým právě mluvíte. Ale já se cítila v nevýhodě, protože jsem musela sledovat silnici. Jemu stačilo se na mě dívat.

„Co děláš, když máš volno?“ zeptal se.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nemám volno.“

„Nějaké zájmy?“

„Myslím, že ty taky nemám.“

„Musíš dělat i něco jiného kromě střílení obřích hadů do hlavy.“

Usmála jsem se a letmo na něj pohlédla. Naklonil se ke mně, nakolik to jen bezpečnostní pás dovoloval. Taky se usmíval, ale v jeho očích nebo držení bylo cosi, co dávalo znát, že to myslí vážně. Že ho zajímá, co odpovím.

„Jsem oživovatelka.“

Sepjal ruce, levým loktem se zapřel o sedadlo. „Dobrá, ale když neoživuješ mrtvé, tak co děláš?“

„Vyšetřuji zločiny spojené s nadpřirozenem. Většinou jsou to vraždy.“

„A?“

„A popravuji upíry, ze kterých se stala škodná.“

„A?“

„A nic.“ Znovu jsem na něj letmo pohlédla. Ve tmě jsem mu neviděla do očí, na to je má příliš tmavé, ale cítila jsem jeho pohled. Nebo to možná byla jen moje představivost. Jo. Příliš dlouho jsem se poflakovala kolem Jean-Clauda. Vůně Richardova koženého kabátu se mísila se slabým závanem kolínské. Něco sladkého a drahého. K vůni kůže se to hodilo.

„Pracuju. Cvičím. Chodím ven s přáteli.“ Pokrčila jsem rameny. „Co děláš ty, když zrovna neučíš?“

„Potápím se, jeskyňařím, pozoruju ptáky, zahradničím, zabývám se astronomií.“ Jeho úsměv byl slabou světlou skvrnkou v šeru.

„To máš určitě mnohem víc volného času než já.“

„Ve skutečnosti má učitel vždycky mnohem víc domácích úkolů než žáci.“

„To je smutné.“

Pokrčil rameny, kůže zavrzala a otřela se mu o tělo. Kvalitní kůže se vždycky vlní, jako by byla ještě živá

„Díváš se na televizi?“ zeptal se.

„Televize se mi před dvěma lety porouchala a doteď jsem si nepořídila novou.“

„Musíš přece dělat něco pro zábavu.“

Zapřemýšlela jsem o tom. „Sbírám plyšové tučňáky.“ Ve chvíli, kdy jsem to řekla, jsem toho zalitovala.

Zakřenil se na mě. „Vida, začínáme se k něčemu dostávat. Popravčí sbírá plyšové hračky. To se mi líbí.“

„To ráda slyším.“ I mně samé zněl můj hlas nevrle.

„Co se děje?“ chtěl vědět.

„Nezávazná konverzace mi nikdy moc nešla.“

„Vedla sis skvěle.“

Ne, nevedla, ale nebyla jsem si jistá, jak mu to mám vysvětlit. Nerada o sobě něco říkám cizím lidem. Obzvlášť těm cizím lidem, kteří mají něco společného s Jean-Claudem.

„Co ode mě chceš?“ zeptala jsem se.

„Jen zabíjím čas.“

„Ne.“ Tvář mu rámovaly vlasy dlouhé po ramena. Byl vyšší, silnější, ale jeho silueta mi byla povědomá. Ve ztemnělých stínech vypadal jako Phillip. Phillip byl jediný další člověk, kterého jsem kdy viděla ve společnosti nestvůr.

Phillip visící bezvládně v okovech. Krev mu stékala jako rudá záplava po hrudi. Dopadala na podlahu jako déšť. Světlo pochodní se lesklo na vlhkých obratlech odhalené páteře. Někdo mu rozerval krk.

Zavrávorala jsem u zdi, jako by mě někdo udeřil. Nemohla jsem dýchat. Někdo šeptal pořád dokola: „Panebože, panebože, panebože.“ Já. Sešla jsem po schodech, zády přitisknutá ke stěně. Nemohla jsem od něj odtrhnout pohled. Nemohla jsem sklopit oči. Nemohla jsem dýchat. Nemohla jsem křičet.

Plameny pochodní se mu zrcadlily v očích a vytvářely iluzi pohybu. Hluboko v plicích se zrodil výkřik a vylétl mi z hrdla. „Phillipe!“

Po zádech mi přejela vlna chladu. Seděla jsem v autě spolu s přízrakem svého špatného svědomí. Nebyla to moje vina, že Phillip zemřel. Já jsem ho nezabila, ale… ale stejně se cítím provinile. Někdo ho měl zachránit, a protože já jsem byla ta poslední, kdo k tomu měl příležitost, měla jsem to udělat já. Vina má mnoho podob.

„Co ode mě chceš, Richarde?“

„Nic nechci.“

„Lhát se nemá.“

„Proč si myslíš, že lžu?“

„Pečlivě pěstovaná intuice.“

„Je to už opravdu tak dávno, co se s tebou nějaký muž snažil vést nezávazný zdvořilý rozhovor?“

Chtěla jsem se na něj podívat, ale pak jsem se rozhodla, že to neudělám. Bylo to opravdu tak dávno. „Muž, který se mnou naposledy flirtoval, byl zavražděn. Člověk je pak přirozeně trochu opatrnější.“

Chvíli mlčel. „Uznávám. Ale stejně se o tobě chci dozvědět něco víc.“

„Proč?“

„Proč ne?“

Dostal mě. „Jak mám vědět, že ti Jean-Claude neřekl, aby ses se mnou spřátelil?“

„Proč by to dělal?“

Pokrčila jsem rameny.

„Dobrá, tak začneme znova. Předstírejme, že jsme se potkali ve fitness centru.“

„Ve fitku?“

Usmál se. „Přesně. Usoudil jsem, že v plavkách vypadáš úžasně.“

„V teplácích,“ opravila jsem ho.

Přikývl. „Že v teplácích vypadáš roztomile.“

„Radši bych vypadala úžasně.“

„Když si tě budu smět představit v plavkách, můžeš vypadat úžasně. V teplácích je to jenom roztomile.“

„No dobrá.“

„Nezávazně jsme se bavili a já tě pozval na rande.“

Musela jsem se na něj podívat. „Zveš mě na rande?“

„Ano.“

Potřásla jsem hlavou a věnovala zase pozornost silnici. „Nemyslím si, že je to dobrý nápad.“

„Proč ne?“ optal se.

„Už jsem ti to říkala.“

„Že kvůli tobě zabili jednoho člověka, to neznamená, že zabijou každého.“

Stiskla jsem volant tak, až mě rozbolely ruce. „Matka mi zemřela, když mi bylo osm. Když mi bylo deset, můj otec se znova oženil.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Lidé odcházejí a už se nikdy nevrátí.“

„To zní hrozivě.“ Hlas měl hluboký a tichý.

Nevím, proč jsem to řekla. Obvykle nemluvím s cizími lidmi o své matce. Když už jsme u toho, nemluvím o ní s nikým. „Hrozivě,“ opakovala jsem tiše. „I tak to můžeš říct.“

„Když nikomu nedovolíš, aby ti byl blízký, nikdo ti neublíží. Je to tak?“

„Ve věkové kategorii jedenadvacet až třicet let je příliš mnoho chlapů, kteří jsou prostě paka.“

Zašklebil se. „To musím uznat. Ani hezkých, chytrých a nezávislých žen není zrovna přebytek.“

„Přestaň s těmi lichotkami, ještě se začnu červenat.“

„Nepřipadáš mi jako někdo, kdo se snadno červená.“

Vybavila se mi nedávná scénka. Nahý Richard Zeeman, jak vedle postele zápolí s teplákovými kalhotami. Tehdy mě to neuvedlo do rozpaků. Vzpomněla jsem si na to až teď, když seděl tak příjemně blízko mě v autě. Obličej mi zalilo horko. Začervenala jsem se do tmy a byla ráda, že to Richard nevidí. Nechtěla jsem, aby věděl, že myslím na to, jak vypadal bez oblečení. Obvykle to nedělám. Taky obvykle nevidím chlapa úplně nahého, aniž bych s ním předtím šla na rande. Když tak o tom přemýšlím, tak na rande taky nevidím chlapa nahého.

„Sedíme ve fitku, popíjíme džus a já tě zvu ven.“

Velice upřeně jsem pozorovala silnici. Koutkem oka jsem neustále sledovala hladkou linii jeho stehna a níž. Uvádělo mě to do rozpaků, ale čím víc jsme se snažila na to nemyslet, tím jasnější se celý obrázek zdál.

„Do kina, nebo na večeři?“ zeptala jsem se.

„Ani jedno. Něco výjimečného. Jeskyně.“

„To se chceš na našem prvním rande plazit jeskyněmi?“

„Byla jsi někdy jeskyňařit?“

„Jednou.“

„Bavilo tě to?“

„Tehdy jsme se chystali přepadnout naše protivníky. Příliš jsem neuvažovala o tom, že bych mě to mohlo bavit.“

„Pak to musíš zkusit ještě jednou. Já se vydávám na speleologickou výpravu alespoň dvakrát za měsíc. Musíš si vzít na sebe nejstarší oblečení, vážně se ušpiníš a nikdo ti neříká, že si nemáš hrát v blátě.“

„V blátě?“

„Přijde ti to moc špinavé?“

„Na univerzitě jsem byla asistentkou v biologické laboratoři. Nic mi nepřijde moc špinavé.“

„Alespoň můžeš říct, že využiješ znalosti ze školy v práci.“

Zasmála jsem se. „Pravda.“

„Já svoje znalosti taky využívám, ale dal jsem se na vzdělávání mrňat.“

„Baví tě učit?“

„Moc.“ V tom jediném slově bylo štěstí a nadšení, které se často neslyší, když lidé mluví o své práci.

„Já mám svou práci taky ráda.“

„I když tě to nutí zahrávat si s upíry a zombiemi?“

Přikývla jsem. „Jo.“

„Sedíme s džusem u baru a já tě právě pozval na rande. Co řekneš?“

„Měla bych říct ne.“

„Proč?“

„Nevím.“

„To znělo podezíravě.“

„To já vždycky.“

„Ani se nepokusit je nejhorší neúspěch ze všech, Anito.“

„Nechodit na rande je moje volba, ne neúspěch.“ Cítila jsem se decánko v defenzivě.

„Řekni, že se mnou tenhle víkend půjdeš do jeskyní.“ Kožený kabát se zavlnil a zavrzal, jak se Richard pokusil poposednout ke mně blíž, než umožňoval bezpečnostní pás. Mohl by natáhnout ruku a dotknout se mě. Jedna část mě samé si to přála, což samo o sobě bylo tak nějak zahanbující.

Chystala jsem se říct ne, pak jsem si uvědomila, že chci říct ano. Což je pěkně hloupé. Ale bylo mi příjemné sedět ve tmě, uprostřed vůně kůže a kolínské. Ať tomu říkáme chemie, okamžité vzplanutí nebo jakkoli jinak, Richard se mi líbí. Je to už dlouho, co se mi naposled někdo líbil.

Jean-Claude se nepočítá. Nejsem si jistá proč, ale nepočítá se. Možná to má něco společného s tím, že je mrtvý.

„Dobrá, půjdu na speleologický výlet. Kdy a kde?“

„Skvělé. Sejdeme se před mým domem řekněme v sobotu v deset.“

„V deset ráno?“

„Nejsi ranní ptáče?“

„Nijak zvlášť.“

„Musíme vyrazit brzy, nebo se za jeden den nedostaneme na druhý konec jeskyně.“

„Co si mám vzít na sebe?“

„Nejstarší šatstvo. Já budu mít džíny a přes to kombinézu.“

„Taky mám kombinézu.“ Už jsem nedodala, že svoji používám k tomu, abych si neušpinila šaty od krve. Bláto se mi zdá mnohem příjemnější.

„Paráda. Ostatní potřebné vybavení dodám já.“

„Kolik dalšího vybavení budu potřebovat?“

„Bezpečnostní přilbu, světlo, možná chrániče na kolena.“

„To vypadá na hustý první rande.“

„Přesně.“ Hlas měl hluboký, tichý a tak nějak důvěrnější, než kdybychom jenom seděli v autě. Nebyl to Jean-Claudův kouzelný hlas, ale kdo by ho dokázal napodobit?

„Tady doprava," ukázal na jednu vedlejší ulici. „Je to třetí dům vpravo."

Vjela jsem na krátkou vyasfaltovanou příjezdovou cestu. Dům měl zdi zpola cihlové, zpola omítnuté nějakou světlou barvou. Ve tmě těžko říct. Nebyly tu žádné lampy, aby člověk něco viděl. Snadno se zapomíná, jak tmavá může být noc bez elektřiny.

Richard si rozepnul bezpečnostní pás a otevřel dveře. „Díky za svezení."

„Potřebuješ pomoct se Stephenem?" Když jsem se ptala, už jsem měla ruku na klíčku od zapalování.

„Ne, zvládnu to. Ale stejně díky."

„Není vůbec za co."

Zadíval se na mě. „Udělal jsem něco, co jsem neměl?"

„Zatím ne."

Usmál se, kratičký záblesk ve tmě. „Prima." Po hmatu otevřel zadní dveře od auta a vystoupil. Naklonil se dovnitř a vzal Stephena. Přidržoval deku, aby nesklouzla. Zabral spíš svaly na nohou než svaly na zádech; to se člověk naučí díky posilování. Zvednout lidské tělo je podstatně obtížnější než zvednout stejně těžká závaží. Tělo prostě není tak pěkně vyvážené jako tyč se zátěží.

Richard se opřel zády o dvířka od auta a tím je zavřel. Zadní dveře zapadly a já si rozepnula pás, abych je mohla zamknout. Richard mě pozoroval skrz dosud otevřené dveře na straně spolujezdce. Jeho hlas se nesl nad zvukem motoru běžícího na volnoběh: „Zamykáš kvůli bubákům?"

„Jeden nikdy neví," utrousila jsem.

Pokývl. „Jo." V tom jednom slově bylo cosi smutného, zamyšleného, zbaveného nevinnosti. Je hezké promluvit si s někým, kdo porozumí. Dolph a Zerbrowski chápou násilí a blízkost smrti, ale nechápou nestvůry.

Zavřela jsem dveře a nasoukala se zpátky za volant. Zapnula jsem si bezpečnostní pás a zařadila rychlost. Přední světla přelétla přes Richarda, Stephenovy vlasy vypadaly v jeho náruči jako žlutá skvrna. Richard se na mě pořád díval. Zanechala jsem ho ve tmě před jeho domem, kde jediným zvukem byl podzimní zpěv cvrčků.

10

Zastavila jsem před svým domem něco po druhé hodině ranní. Původně jsem měla v úmyslu jít spát mnohem dřív. Čerstvá popálenina ve tvaru kříže mě trápila žhavou sžíravou bolestí. Bolel mě

celý hrudník. Žebra i žaludek jsem měla bolavé a ztuhlé. Rozsvítila jsem malé světlo uvnitř auta a rozepnula si koženou bundu. Ve žlutém světle bylo vidět, jak se mi na kůži vybarvují modřiny. Chvíli jsem si nedokázala vzpomenout, jak jsem k nim přišla. Pak jsem si vybavila drtivou váhu hada, který se plazil přese mne. Ježíšikriste. Mám štěstí, že to jsou jen podlitiny a ne zlámaná žebra.

Zhasla jsem světlo a zase si zapnula bundu. Popruhy od pistole mě dřely na kůži, ale popálenina bolela tolik, že se modřiny a odřeniny zdály být celkem nicotné. Důkladná popálenina spolehlivě odvede pozornost od všeho ostatního.

Světlo, které obvykle zářilo nad schody, bylo rozbité. Ne že by to bylo poprvé. Stejně budu muset zavolat do kanceláře údržby a nahlásit to. Když to nenahlásím, nikdo to neopraví.

Vyšla jsem po třech schodech, než jsem si toho muže všimla. Seděl nahoře na schodech a čekal na mě. Krátké světlé vlasy, ve tmě skoro bílé. Ruce měl položené na kolenou dlaněmi nahoru, aby ukázal, že nemá žádnou zbraň. Tedy, že nemá žádnou zbraň *v ruce.* Edward má vždycky nějaké zbraně, pokud mu je někdo nesebere.

Když tak o tom přemýšlím, tak já vlastně taky.

„Dlouho ses neukázal, Edwarde."

„Tři měsíce," upřesnil. „Dost dlouho na to, aby se mi úplně zahojila zlomená ruka."

Přikývla jsem. „Mně vytáhli stehy asi před dvěma měsíci."

Jen tak seděl na schodech a díval se na mě.

„Co chceš, Edwarde?"

„Nemohla by to být jen zdvořilostní návštěva?" Skrytě se mi posmívá.

„Do hajzlu, dyť jsou dvě ráno. Chraň tě ruka Páně, jestli to je jenom zdvořilostní návštěva."

„Byla bys radši, kdyby šlo o obchod?" Promluvil tiše, ale neslo se to.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, ne." Nikdy bych nechtěla být pro Edwarda předmětem obchodu. Specializuje se na zabíjení lykantropů, upírů, čehokoli, co kdysi bývalo lidské, ale teď už není. Znudilo ho zabíjet lidi. Je to příliš snadné.

„Jde snad o obchod?" Hlas jsem měla pevný, bez zachvění. Bod pro mě. Mohla bych vytáhnout browning, ale pokud na sebe kdy doopravdy vytáhneme zbraně, tak mě zabije. Přátelit se s Edwardem je jako přátelit se s ochočeným leopardem. Můžete ho hladit a zdá se, že vás má rád, ale hluboko v duši dobře víte, že kdyby byl jednou dostatečně hladový nebo dostatečně rozzuřený, tak by vás zabil. Zabil by vás a nasytil se masem, které by oderval od kostí.

„Dnes v noci jde jen o informace, Anito. Žádné potíže."

„Jaký druh informací?“

Znovu se usmál. Přátelský starý dobrý Edward. Jasně.

„Můžeme jít dovnitř a probrat to? Tady venku je celkem zima,“ řekl.

„Posledně, když ses zastavil, tak se nezdálo, že bys potřeboval pozvánku k tomu, aby ses mi vloupal do bytu.“

„Teď máš nový zámek.“

Zakřenila jsem se. „Nedokázal jsi ho vypáčit, co?“ Upřímně mě to potěšilo.

Pokrčil rameny. Možná to bylo tou tmou, ale kdyby to nebyl Edward, tak bych řekla, že se zastyděl.

„Zámečník mi říkal, že je to zlodějovzdorné,“ poznamenala jsem.

„Nevzal jsem si s sebou beranidlo.“

„Pojď nahoru. Udělám kafe.“ Prošla jsem kolem něj. Vstal a následoval mě. Bez obav jsem se k němu obrátila zády. Edward mě možná jednoho dne zastřelí, ale nestřelil by mě do zad poté, co mi řekl, že se stavil jen na kus řeči. Edward není čestný, ale má své zásady. Kdyby měl v úmyslu mě zabít, oznámil by mi to. Řekl by mi, kolik mu za mě někdo zaplatil. Sledoval by v mých očích záblesk strachu.

Jo, Edward má své zásady. Jen jich má méně než většina lidí. Ale nikdy žádnou neporušil, nikdy nezklamal svůj vlastní zvrácený smysl pro čest. Když řekl, že dnes v noci se nemám čeho bát, taky to tak myslel. Bylo by milé, kdyby i Jean-Claude měl nějaké zásady.

Chodba byla tichá, jak už tak bývá uprostřed noci, uprostřed týdne, kdy všichni musejí ráno vstávat. Moji sousedi žijící ve dne bezstarostně spali v postelích. Odemkla jsem nové zámky a uvedla Edwarda dovnitř.

„Tohle je tvoje nová image, ne?“ zeptal se.

„Co?“

„Co se ti stalo s tričkem?“

„Hm.“ Uhlazený návrat do reality, to jsem celá já. Nevěděla jsem, co říct, nebo spíš kolik toho říct.

„Zase sis hrála s upíry,“ odhadl.

„Proč si to myslíš?“

„Ta popálenina ve tvaru kříže na tvé, hm, hrudi.“

Hm, ta. Fajn. Rozepnula jsem si bundu a přehodila ji přes opěradlo pohovky. Stála jsem tam jenom v podprsence a popruzích od pistole a podívala jsem se Edwardovi do očí, aniž bych se začervenala. Bodík pro mě. Rozepnula jsem si pásek, vyvlékla z něj podpažní pouzdro a vzala si ho s sebou do kuchyně. Položila jsem pistoli v pouzdru na linku a vytáhla z mrazáku zrnkovou kávu, na sobě jsem už měla jen podprsenku a džíny. Před kterýmkoli jiným mužem, ať živým nebo

mrtvým, bych se styděla, ale před Edwardem ne. Mezi námi nikdy nebylo žádné erotické napětí. Možná jeden druhého jednoho dne zastřelíme, ale určitě se spolu nevyspíme. Zajímala ho víc čerstvá popálenina než má prsa.

„Jak se ti to stalo?“ zajímal se.

Rozemlela jsem kávu v elektrickém mlýnku na koření, který jsem si za tímto účelem pořídila. Už jen díky vůni čerstvě mleté kávy jsem se cítila lépe. Dala jsem do překapávače filtr, nasypala dovnitř kávu, nalila vodu a zmáčkla tlačítko. To bylo to nejlepší, co jsem v rámci svých kuchařských schopností zvládla.

„Půjdu si na sebe hodit košili,“ oznámila jsem.

„Na tu popáleninu by sis neměla nic dávat,“ upozornil mě Edward.

„Tak si tu košili nezapnu.“

„Povíš mi, jak jsi k tomu zranění přišla?“

„Ano.“ Vzala jsem pistoli a odešla do ložnice. Vzadu ve skříni mám košili s dlouhými rukávy, která kdysi byla purpurová, ale vybledla do světlé lila. Je to pánská sváteční košile a sahá mi skoro až ke kolenům, ale je pohodlná. Vyhrnula jsem si rukávy k loktům a zapnula ji jen do poloviny. Nad popáleninou jsem ji nechala volnou. Letmo jsem se podívala do zrcadla a shledala, že většina poškození je skrytá. Bezva.

Zaváhala jsem a nakonec uložila Browning Hi-Power do pouzdra v hlavách postele. Edward a já dnes v noci bojovat nebudeme. A cokoli by prošlo přes dveře a nové zámky, by muselo nejdřív projít přes Edwarda. Cítila jsem se celkem bezpečně.

Seděl na pohovce, nohy natažené před sebou a v kotnících zkřížené. Sjel tak nízko dolů, až měl ramena na úrovni opěrek.

„Udělej si pohodlí,“ zakyselila jsem se.

Jen se usmál. „Povíš mi o těch upírech?“

„Ano, ale mám trochu problém se rozhodnout, kolik ti toho vlastně povědět.“

Usmál se ještě víc. „Přirozeně.“

Vytáhla jsem dva hrnky, cukr, opravdovou smetanu z ledničky. Káva kapala do malé skleněné konvičky. Voněla těžce, příjemně a tak silně, jako by se člověku mohla ovinout kolem rukou.

„Co chceš do kafe?“

„Udělej ho stejné jako pro sebe.“

Ohlédla jsem se na něj. „Žádné preference?“

Zavrtěl hlavou, stále ještě si hověl zapřený o opěrku.

„Dobrá.“ Nalila jsem kávu do hrnků, přidala do každého tři kostky cukru a spoustu smetany, zamíchala a postavila je na malý stolek pro dva.

„Ty mi ho nepřineseš?“

„Na bílém gauči se kafe nepije," sdělila jsem mu.

„Aha." Vstal jediným plynulým pohybem, ladným a energickým. Udělalo by to na mě dojem, kdybych nestrávila většinu noci s upíry.

Seděli jsme naproti sobě. Oči měl barvy jarního nebe, příjemná světle modrá, která ale stále ještě vypadá chladně. Tvář příjemná, neutrální pohled – a sledoval každý můj krok.

Pověděla jsem mu o Jasmíně a Marguerite. Vynechala jsem Jean-Clauda, upířího vraha, obrovskou kobru, vlkodlaka Stephena a Ricka Zeemana. Čili to bylo velmi krátké vyprávění.

Když jsem skončila, Edward tam seděl, upíjel kávu a díval se na mě.

Já taky upíjela a opětovala pohled.

„To vysvětluje tu popáleninu," poznamenal.

„Skvěle."

„Ale hodně jsi toho vynechala."

„Jak to víš?"

„Protože jsem tě sledoval."

Zírala jsem na něj, málem jsem se zalkla kávou. Když jsem mohla promluvit bez kašlání, dostala jsem ze sebe: „Cože jsi?"

„Sledoval jsem tě." V očích neutrální výraz, na rtech stále stejně příjemný úsměv.

„Proč?"

„Najali mě, abych zabil Vládce města."

„Na to tě najali před třemi měsíci."

„Nikolaos je mrtvá. Nový Nejvyšší ne."

„Nikolaos jsi nezabil ty, ale já."

„Pravda. Chceš polovinu peněz?"

Zavrtěla jsem hlavou.

„Tak na co si stěžuješ? Když jsem ti ji pomáhal zabít, zlomila mi ruku."

„Já vyfasovala čtrnáct stehů a oba jsme skončili s upířím kousnutím," dodala jsem.

„A očistili jsme se svěcenou vodou," navázal Edward.

„Což pálí jako čistit ránu kyselinou."

Edward přikývl a upil kávu. Cosi za jeho očima se pohnulo, cosi kluzkého a nebezpečného. Výraz se nezměnil, na to bych přísahala, ale to bylo najednou asi tak všechno, co jsem mohla udělat, abych se mu dokázala podívat do očí.

„Proč jsi mě sledoval, Edwarde?"

„Bylo mi řečeno, že se dnes v noci sejdeš s novým Vládcem města."

„Kdo ti to řekl?"

Zavrtěl hlavou, rty mu zvlnil nevyzpytatelný úsměv. „Byl jsem dneska v noci v Cirkusu prokletých, Anito. Viděl jsem, s kým tam jsi. Hrála sis s upíry, pak jsi šla domů, takže jeden z nich musel být Nejvyšší.“

Snažila jsem se udržet tvář bezvýraznou, až příliš bezvýraznou, takže moje snaha byla zjevná. Ale panika zjevná nebyla. Edward mě sledoval a já o tom nevěděla. Ví teď o všech upírech, s nimiž jsem se v noci setkala. Není to dlouhý seznam. Dojde mu to.

„Momentíček,“ ozvala jsem se najednou. „Tys mě nechal jít proti tomu hadovi, aniž bys mi pomohl?“

„Přišel jsem, až když utekli všichni diváci. Když jsem nakoukl do stanu, už bylo skoro po všem.“

Upíjela jsem kávu a pokoušela se vymyslet něco, co by zlepšilo situaci. Má kontrakt na zabití Vládce města a já ho dovedla přímo k němu. Zradila jsem Jean-Clauda. Proč mi to vadí?

Edward sledoval mou tvář, jako by si ji chtěl vtisknout do paměti. Čekal, až mě můj výraz zradí. Snažila jsem se zůstat nečitelná a nevyzpytatelná. Usmál se tím svým úzkým úsměvem koček, které žerou kanárky. Baví ho to. Mě ne.

„Sešla ses dnes v noci jen se čtyřmi upíry: Jean-Claudem, snědou exotickou kráskou, což musí být Jasmína, a dvěma blonďáky. Víš, jak se ti dva světlovlasí jmenují?“

Zavrtěla jsem hlavou.

Usmál se ještě víc. „Řekla bys mi jejich jména, kdybys je znala?“

„Možná.“

„Ti blonďáci nejsou důležití. Ani jeden z nich není vyšší upír.“

Dívala jsem se na něj, donutila jsem se k neutrálnímu, příjemnému, pozornému a naprosto nicneříkajícímu výrazu. Nicneříkající výraz mi zrovna nijak zářně nejde, ale asi jsem dostatečně cvičila…

„Takže zbývá Jean-Claude a Jasmína. Jasmína přijela nedávno; takže zbývá Jean-Claude.“

„Fakt si myslíš, že Vládce tohohle zatraceného města by se takhle ukazoval?“ Vložila jsem do hlasu veškeré opovržení, jakého jsem byla schopna. Nejsem právě nejlepší herečka na světě, ale možná se něco naučím.

Edward mě pozoroval. „Je to Jean-Claude, že ano?“

„Jean-Claude není dost mocný na to, aby si udržel kontrolu nad městem. To sám víš. Vždyť je mu – kolikže – něco přes dvě stě? Není dost starý.“

Zamračil se na mě. Prima. „Jasmína to není.“

„Pravda.“

„S žádným jiným upírem jsi v noci nemluvila?“

„Možná jsi mě sledoval do Cirkusu prokletých, Edwarde, ale když jsem se setkala s Nejvyšším, tak jsi asi sotva poslouchal za dveřmi. Ani jsi nemohl. Vampové a kožoměnci by tě slyšeli.“

Potvrdil to přikývnutím.

„Dnes v noci jsem se setkala s Vládcem města, ale nebyl to nikdo z těch, kdo sešli dolů bojovat s hadem.“

„Nejvyšší nechal svoje lidi riskovat život a nepomohl jim?“ Znovu se usmál.

„Vládce města nemusí být fyzicky přítomen, aby mohl propůjčit svou moc. To určitě taky víš.“

„Ne, nevím.“

Pokrčila jsem rameny. „Věř si tomu nebo ne.“ Ať tomu věří, modlila jsem se v duchu.

Mračil se. „Obvykle nejsi takhle dobrá lhářka.“

„Nelžu.“ Hlas jsem měla klidný, normální, pravdivý. Vtělená upřímnost.

„Jestli Jean-Claude doopravdy není Nejvyšší, tak víš, kdo to je?“

Ta otázka byla past. Nemohla jsem odpovědět ano na obě části otázky. Ale co, čert to vem, už jsem zalhala, tak proč s tím teď přestat? „Ano, vím, kdo to je.“

„Pověz mi to.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nejvyšší by mě zabil, kdyby zjistil, že jsem se s tebou bavila.“

„Můžeme ho zabít společně, stejně jako toho předchozího.“ Jeho hlas zněl děsivě rozumně.

Chvíli jsem o tom přemýšlela. Přemýšlela jsem o tom, že mu řeknu pravdu. *Lidé především* možná nemá na to zahrávat si s Vládcem města, ale Edward na to má. Mohli bychom Nejvyššího zabít společně jako tým. Měla bych rázem mnohem jednodušší život. Zavrtěla jsem hlavou a povzdechla si. Do háje.

„Nemůžu, Edwarde.“

„Nechceš,“ opravil mě.

Přikývla jsem. „Nechci.“

„Jestli ti věřím, Anito, tak to znamená, že potřebuju jméno Nejvyššího. Znamená to, že jsi jediný člověk, který to jméno zná.“ Přátelské vtipkování se mu vytratilo z obličeje jako tající led. Oči měl prázdné a nelítostné jako zimní nebe. Nikdo doma – rozhodně ne nikdo, s kým bych se mohla domluvit.

„Nechceš být jediný člověk, který to jméno zná, Anito.“

Má pravdu. Nechci, ale co mám říct? „Ber nebo nech být, Edwarde.“

„Ušetři se spousty bolesti, Anito; prozraď mi to jméno.“

Uvěřil. Zatra sakra. Sklopila jsem pohled a podívala se do svého hrnku, aby v mých očích nezahlédl záblesk triumfu. Když jsem zase vzhlédla, už jsem měla obličej pod kontrolou. Učiněná Meryl Streepová.

„Nepoddávám se výhrůžkám, to přece víš."

Přikývl. Dopil kávu a postavil hrnek doprostřed stolu. „Udělám, cokoli bude potřeba, abych dokončil svou práci."

„O tom jsem nikdy nepochybovala." Mluví o tom, že ze mě ty informace vymučí. Řekl to téměř lítostivě, ale to ho nezastaví. Jedna z Edwardových základních zásad zní: „Vždycky dokonči svou práci."

Nedopustí, aby mu něco tak nicotného jako přátelství pokazilo jinak bezchybné vysvědčení.

„Zachránila jsi mi život a já zachránil život tobě," pronesl. „Teď ti to k ničemu není. Chápeš?"

Přikývla jsem. „Chápu."

„Dobře." Vstal. Já taky. Dívali jsme se na sebe. Zakroutil hlavou. „Dneska v noci si tě najdu a zeptám se znova."

„Nenechám se terorizovat, Edwarde." Konečně jsem začínala být poněkud naštvaná. Přišel sem ptát se po informacích; teď mi vyhrožuje. Dala jsem svůj vztek najevo, žádné herectví nebylo třeba.

„Jsi drsná, Anito, ale ne dost." V očích měl neutrální, ale ostražitý výraz, jako ten vlk, na kterého jsem jednou narazila v Kalifornii. Prostě jsem obešla strom a tam stál. Strnula jsem. Do té doby jsem doopravdy nechápala, co znamená neutrální. Vlkovi bylo srdečně jedno, jestli mi ublíží nebo ne. Volba byla na mě. Když ho ohrozím, bude oheň na střeše. Když mu dám prostor k útěku, tak uteče. Ale vlkovi to bylo jedno; byl připraven na obě možnosti. Byla jsem to já, kdo cítil tep až v krku, byla jsem tak vyděšená, že jsem zapomněla dýchat. Zadržela jsem dech a zvažovala, jak se rozhodne vlk. Nakonec odklusal mezi stromy.

Znovu jsem se naučila dýchat a vrátila se do tábora. Měla jsem strach, ale když jsem nechala klesnout víčka, pořád jsem viděla světle šedé vlčí oči. Úžas nad tím, že jsem pohlédla na velkého dravce, aniž by mezi námi byly mříže klece. Bylo to úžasné.

Dívala jsem se na Edwarda a věděla jsem, že tohle je také svým způsobem úžasné. Ať tu informaci mám nebo ne, nedám mu ji. Nikdo mě nebude terorizovat. Nikdo. To je jedna z *mých* zásad.

„Doufám, že tě nebudu muset zabít, Edwarde."

Usmál se. „Ty zabít mě?" Posmíval se mi.

„To se vsaď," sykla jsem.

Smích mu zmizel z očí, rtů i tváře. Nakonec mě sledoval neutrálním dravčím pohledem.

Polkla jsem a připomněla jsem si, že mám dýchat pomalu a pravidelně. Zabije mě. Možná. Možná ne.

„Stojí Nejvyšší za to, aby jeden z nás zemřel?“ zeptala jsem se.

„Pro mě je to otázka principu.“

Kývla jsem. „Pro mě taky.“

„Pak víme, jak si stojíme.“

„Jo.“

Vydal se ke dveřím. Šla jsem za ním a odemkla mu. Zastavil se na prahu. „Máš čas do dnešního večera, než padne tma.“

„Odpověď bude stejná.“

„Já vím.“ Odešel, aniž se ohlédl. Sledovala jsem ho, dokud nezmizel dole na schodech. Pak jsem zabouchla dveře a zamkla je. Stála jsem tam, opírala se zády o dveře a snažila se najít způsob, jak se z toho dostat.

Když to řeknu Jean-Claudovi, možná bude schopen Edwarda zabít, ale nikdy bych nevydala člověka nestvůrám. Z žádného důvodu. Mohla bych Edwardovi povědět o Jean-Claudovi. Možná by dokonce dokázal Nejvyššího zabít. Mohla bych mu i pomoct.

Zkusila jsem si představit Jean-Claudovo dokonalé tělo proděravěné kulkami, zmáčené krví. Obličej ustřelený ranou z brokovnice. Zavrtěla jsem hlavou. To nemůžu udělat. Nevím přesně proč, ale nemůžu Jean-Clauda vydat Edwardovi.

Nemůžu zradit ani jednoho z nich. Čili jsem až po krk v řece plné aligátorů. Ještě nějaké novinky?

11

Stála jsem na břehu pod černými stromy, které ho lemovaly. Do dálky, do temnoty se táhlo černé jezero, jehož vlnky šplíchaly o břeh. Na nebi visel obrovský stříbrný měsíc. Měsíční světlo vytvářelo na vodě třpytivé obrazce. Z vody povstal Jean-Claude. Po vlasech a košili mu ve stříbrných pramíncích stékala voda. Krátké černé vlasy měl zmáčené do slehlých vlnek. Košile se mu lepila na tělo, takže se pod látkou jasně rýsovaly bradavky. Vztáhl ke mně ruku.

Měla jsem na sobě dlouhé tmavé šaty. Byly těžké a visely na mě jako závaží. Něco uvnitř sukně ji napínalo jako špatně tvarovaná krinolína. Přes ramena jsem měla přehozený těžký plášť. Byl podzim a zářijový měsíc byl v úplňku.

„Pojď ke mně,“ řekl Jean-Claude.

Sestoupila jsem z břehu a ponořila se do vody. Naplnila sukni, nasákla se do pláště. Strhla jsem si plášť a nechala ho klesnout ke dnu.

Voda byla teplá jako v lázních, teplá jako krev. Zvedla jsem ruku do měsíčního světla a tekutina, která mi stékala po kůži, byla hustá a tmavá a nebyla to voda.

Stála jsem na mělčině, v šatech, jaké jsem si nikdy předtím nepředstavovala, u břehu, který jsem neznala, a dívala se na nádherného netvora, který ladně kráčel ke mně zmáčený krví.

Probudila jsem se se zalapáním po dechu, ruce zaťaté do deky, jako by to bylo záchranné lano.

„Ty hajzle! Slíbil jsi, že necháš moje sny na pokoji," zašeptala jsem.

Digitální budík na nočním stolku ukazoval dvě ráno. Spala jsem deset hodin. Měla bych se cítit lépe, ale necítila. Jako bych prchala z jedné noční můry do druhé a ve skutečnosti se nedostala k odpočinku. Jediný sen, který jsem si pamatovala, byl ten poslední. Jestli byly všechny ostatní stejně hrozné, ani si je nechci pamatovat.

Proč mě Jean-Claude zase pronásleduje ve snech? Dal mi své slovo, ale možná jeho slovo nemá žádnou váhu. Možná.

Svlékla jsem se v koupelně před zrcadlem. Žebra a břicho jsem měla pokryté tmavými, téměř nachovými podlitinami. Hrudník mě při dýchám pobolíval, ale neměla jsem nic zlomeného. Popáleninu na hrudi jsem měla otevřenou, kůži zčernalou nebo pokrytou puchýřky. Popálenina bolí do hloubky, jako by se bolest zarývala skrz kůži až na kost. Je to jediné zranění, u něhož jsem přesvědčená, že mám nervová zakončení ještě pod kůží. Jak by jinak mohlo tak zatraceně bolet?

Ve tři mám sraz s Ronnie ve fitness centru. Ronnie je zkrácená podoba jména Veronica. Ronnie tvrdí, že jakožto soukromé očko získá víc práce, když si lidi budou myslet, že je muž. Smutné, leč pravdivé. Půjdeme posilovat a zaběhat si. Velice opatrně jsem si přes popáleninu natáhla černou sportovní podprsenku. Pružná látka sice tlačila na modřiny, ale jinak bylo všechno v pořádku. Natřela jsem si popáleninu antiseptickou mastí a překryla kouskem gázy. Na vrch přišlo červené pánské tričko bez límce a rukávů. Nakonec černé cyklistické šortky, sportovní ponožky s tenkým červeným proužkem a černé tenisky.

Tričko sice odhalovalo gázu, ale schovalo podlitiny. Většina pravidelných zákazníků fitka si už zvykla, že přicházím s modřinami nebo i něčím horším. Už se nijak zvlášť nevyptávali. Ronnie říká, že jsem na ně byla nevrlá. Ne, že by mi to vadilo. Jsem ráda, když mi dají pokoj.

Už jsem měla na sobě bundu a v ruce sportovní tašku, když zazvonil telefon. Chvíli jsem o tom přemýšlela, ale nakonec jsem ho zvedla.

„Slyším," ohlásila jsem se.

„Tady Dolph."

Stáhly se mi vnitřnosti. Další vražda? „Co se děje, Dolphe?“

„Máme identifikaci toho krásného neznámého, na kterého ses byla podívat.“

„Ta oběť upírů?“

„Jo.“

Vydechla jsem, protože do té doby jsem měla zadržený dech. Žádná další vražda a postupujeme; co víc si přát?

„Byl to Calvin Barnabas Rupert, přátelé mu říkali Cal. Šestadvacet let, čtyři roky ženatý, manželka Denise Smythe Rupertová. Neměl děti. Pracoval jako pojišťovák. Nepovedlo se nám najít žádné spojení s upíří komunitou.“

„Možná se pan Rupert jen ocitl ve špatný čas na špatném místě.“

„Náhodná oběť?“ Vyslovil to jako otázku.

„Možná.“

„Pokud je to náhodná oběť, tak nemáme žádný systém, nic, čeho se chytit.“

„Takže zvažuješ, jestli bych dokázala zjistit, jestli měl Cal Rupert nějaké kontakty s nestvůrami?“

„Ano.“

Povzdechla jsem si. „Pokusím se. Je to všechno? Jdu pozdě na sraz.“

„Všechno. Zavolej mi, jakmile něco zjistíš.“ Jeho hlas rozhodně zněl ponuře.

„Řekl bys mi, kdyby se našlo další tělo, že ano?“

Posměšně si odfrkl. „Zavolal bych tě, abys přeměřila pár zatracenejch kousnutí, jasně. Proč se ptáš?“

„Mluvíš dost pochmurně.“

V hlase mu zabublal smích. „Ty jsi říkala, že budou další mrtví. Změnila jsi snad názor?“

Chtěla jsem říct ano, změnila jsem názor, ale neřekla jsem to. „Jestli tu máme smečku zdivočelých upírů, dočkáme se dalších mrtvol.“

„Napadá tě, co by to mohlo být jiného kromě upírů?“ zeptal se.

Chvíli jsem o tom přemýšlela, pak zavrtěla hlavou. „Ani náhodou.“

„Fajn. Promluvíme si později.“ Telefon mi v ruce oněměl, než jsem stihla cokoli říct. Dolph si moc nepotrpí na dobrý den a na shledanou.

Do kapsy u bundy jsem si vzala záložní zbraň, devítku Firestar. Ke sportovnímu oblečení prostě člověk nemůže mít pouzdro s pistolí. Do firestar se vejde jen osm kulek na rozdíl od třinácti v browningu, ale browning má tendenci vykukovat z kapsy a přitahovat pozornost lidí. Navíc když nezvládnu špatňáky sundat osmi kulkami, tak mi těch

dalších pět pravděpodobně nepomůže. Ve sportovní tašce, v kapsičce na zip, jsem samozřejmě měla další zásobník. Člověk nemůže být v těchhle neklidných časech nikdy dost opatrný.

12

Já a Ronnie jsme si dávaly posilovací okruh ve fitku Vic Tanny. Mají tu dvě kompletní sady posilovacích strojů a ve čtvrt na čtyři ve čtvrtečním odpoledni tu není žádná fronta. Já jsem cvičila na zařízení na posilování boků. Když zatáhnete za postranní páku, stroj se posouvá do různých poloh. Pozice na procvičení přitahování vypadá poněkud obscénně, jako nějaký gynekologický mučicí nástroj. To je jeden z důvodů, proč nikdy do posilovny nenosím krátké volné šortky. Ronnie taky ne.

Soustředila jsem se na to, abych přitáhla stehna k sobě, aniž by závaží zacinkalo. Když závaží zvoní o sebe, znamená to, že cvičení nemáte pod kontrolou nebo máte příliš velkou zátěž. Cvičila jsem se sedmadvaceti kilogramy, což nebylo příliš mnoho.

Ronnie ležela na břiše a posilovala nohy. Ohýbala lýtka směrem k zádům, patami se téměř dotýkala zadečku. Svaly na lýtkách se jí napínaly a vlnily pod kůží. Ani jedna z nás není rozložitá, ale jsme pevně stavěné. Představte si Lindu Hamiltonovou v *Terminátorovi II.*

Ronnie skončila dřív než já. Přecházela kolem strojů a čekala na mě. Nechala jsem závaží klesnout jen s nepatrným cinknutím. Když končíte, tak můžete závaží klidně nechat zazvonit.

Vymanévrovaly jsme od strojů a začaly běhat kolečka na oválné trati. Trať lemovala prosklená stěna, za níž byl vidět modravý bazén. Plaval v něm jen jediný muž v plaveckých brýlích a černé sportovní koupací čepici. Ke druhé straně trati přiléhala tělocvična pro aerobik a posilovna s činkami. V zatáčkách byla zrcadla, takže se člověk vždycky viděl přibíhat zepředu. Když jsem měla špatný den, tak bych se klidně radši neviděla. Když byl dobrý den, bylo to docela zábavné. Dobrý způsob, jak se ujistit, že máte rovnoměrný krok a paže se pohybují v rytmu.

Za běhu jsem Ronnie řekla o oběti upířího útoku. Což znamenalo, že neběžíme dost rychle. Přidala jsem a stejně jsem pořád mohla povídat. Když běžně uběhnete šest a půl kilometru v horku, jaké jen v St. Louis umí nastat, tak upravená trať ve fitku Vic Tanny není žádná velká výzva. Uběhly jsme dvě kolečka a vracely se ke strojům.

„Ještě jednou – jak že se jmenovala ta oběť?“ Hlas měla normální, beze stopy po námaze. Přidala jsem do prudkého běhu. Veškerá konverzace utichla.

Tentokrát nás čekají stroje na posilování paží. Pro mě běžné přitahování a pro Ronnie zvedání nad hlavou. Pak dvě kolečka na trati a vyměníme si stroje.

Když jsem zase mohla promluvit, odpověděla jsem. „Calvin Rupert.“ Udělala jsem dvanáct přitažení s pětačtyřiceti kily zátěže. Ze všech posilovacích zařízení je pro mě tohle nejsnazší. Divné, co?

„Cal Rupert?“ zeptala se Veronica.

„Tak mu říkali přátelé. Proč se ptáš?“

Potřásla hlavou. „Znám jednoho Cala Ruperta.“

Dívala jsem se na ni a nechala tělo, ať cvičí bez mého soustředění. Zadržela jsem dech, což je chyba. Vzpomněla jsem si, že mám dýchat, a řekla: „Povídej.“

„Na jednoho jsem narazila, když jsem se vyptávala kolem organizace *Lidé proti upírům* během té vlny upířích vražd. Cal Rupert patřil k LPU.“

„Popiš mi ho.“

„Blonďák, modré nebo šedé oči, nepříliš vysoký, pevně stavěný, atraktivní.“

Možná je v St. Louis víc než jeden Cal Rupert, ale jaká je pravděpodobnost, že si budou takhle podobní? „Řeknu Dolphovi, ať se na to podívá, ale jestli byl členem LPU, tak ta vražda mohla být ze strany upírů poprava.“

„Co tím chceš říct?“

„Někteří lidé od LPU si myslí, že jediný dobrý upír je mrtvý upír.“ Měla jsem přitom na mysli *Lidé především*, malou skupinku pana Jeremyho Ruebense. Zabili už nějakého upíra? Je tohle odplata?

„Potřebuju zjistit, jestli byl Cal pořád členem LPU nebo se přidal k nové radikálnější skupině *Lidé především*.“

„Poutavý název,“ poznamenala Ronnie.

„Můžeš to pro mě zjistit? Kdybych se tam ukázala a vyptávala se, upálili by mě na hranici.“

„Vždycky ráda pomůžu své nejlepší kamarádce a zároveň policii. Soukromé očko nikdy neví, kdy se hodí mít zavázanou policii.“

„Pravda.“

Tentokrát jsem musela čekat já na Ronnie. Při posilování nohou je rychlejší. Horní část těla je zase moje silná stránka. „Zavolám Dolphovi, jakmile tady skončíme. Možná je to klíč. Byla by to sakra velká náhoda, kdyby ne.“

Rozběhly jsme se po trati a Ronnie se ozvala: „Tak už ses rozhodla, co si vezmeš na sebe na Catherininu halloweenovou oslavu?“

Ohlédla jsem se po ní a málem jsem zakopla. „Do háje.“

„Beru to tak, že jsi na ten večírek zapomněla. Stěžovala sis na něj ještě před dvěma dny.“

„Měla jsem trochu napilno, chápeš?“ zamumlala jsem. Ale nebylo to v pořádku. Catherine Maisonová-Gillettová je jedna z mých nejlepších kamarádek. Na její svatbě jsem měla na sobě dlouhé růžové šaty s nadýchanými rukávky. Bylo to ponižující. Všechny jsme vyřkly tu velkou lež všech družiček. Že můžeme ty šaty zkrátit a nosit je běžně ven. Ani omylem. Nebo bych si je mohla vzít na příští slavnostní příležitost, na kterou budu pozvána. Na kolik takových oslav vás pozvou, jakmile jednou skončíte vysokou školu? Na žádnou. Rozhodně ne na žádnou, na kterou bych si dobrovolně oblékla růžové šaty s nadýchanými rukávky a krinolínou, zašantročené z natáčení *Severu proti jihu*.

Catherine pořádá první večírek od svatby. Oslava Halloweenu začne dlouho před setměním, abych se mohla ukázat. Když si někdo dá tolik práce, člověk prostě musí přijít. Sakra.

„V sobotu mám rande,“ přiznala jsem.

Ronnie se zastavila a zírala na mě přes zrcadlo. Běžela jsem dál; jestli se chce na něco ptát, tak mě musí nejdřív dohonit. Dohnala mě.

„Říkala jsi rande?“

Přikývla jsem, šetřila jsem dechem na běh.

„Povídej, Anito!“ V hlase zazněl náznak výhrůžky.

Zakřenila jsem se na ni a pověděla jí upravenou verzi svého setkání s Richardem Zeemanem. Nicméně příliš mnoho jsem toho nevynechala.

„Tys ho viděla poprvé, když byl nahý v posteli?“ Byla vesele pobouřena.

Kývla jsem.

„Setkáváš se s muži na nejrůznějších zajímavých místech,“ rýpla si.

Znova jsme běžely po trati. „Kdy jsem naposled potkala nějakého chlapa?“

„Co třeba John Burke?“

„Kromě něho.“ Blbci se nepočítají.

Chvíli o tom přemýšlela, pak zavrtěla hlavou. „Moc dávno.“

„Jo.“

Šly jsme na poslední stroje, poslední dvě kolečka, pak si dáme protahování, sprcha a konec. Cvičení mě nijak zvlášť nebaví. Ronnie taky ne. Ale obě potřebujeme být ve formě, abychom mohly před

špatňáky utéct nebo je uhnat. Stejně jsem poslední dobou moc padouchů nepronásledovala. Zdá se, že mnohem častěji utíkám pryč.

Odebraly jsme se do otevřeného prostoru nedaleko raketbalových kurtů a solária. Bylo to jediné místo, kde bylo dost prostoru na to, aby se člověk protáhl. Vždycky dělám protahovací cviky před posilováním a po něm. Schytala jsem už příliš mnoho zranění na to, abych nebyla opatrná.

Začala jsem pomalu otáčet krk; Ronnie mě napodobila. „Asi budu muset to rande zrušit."

„Ať tě to ani nenapadne," ozvala se Veronica. „Pozvi ho na tu oslavu."

Podívala jsem se na ni. „Děláš si srandu. Na prvním rande ho pozvu mezi lidi, které vůbec nezná."

„Koho tam znáš ty kromě Catherine?" zeptala se.

Na tom něco je. „Viděla jsem jejího manžela."

„Byla jsi jí na svatbě."

„No jo."

Ronnie se na mě zamračila. „Ale vážně, pozvi ho na večírek a domluvte se na jeskyňaření na příští týden."

„Dvě rande s tím samým chlapem?" zavrtěla jsem hlavou. „Co když se jeden druhému nebudeme zamlouvat?"

„Žádné vytáčky," zarazila mě Ronnie. „Tohle se konečně za několik měsíců blíží nějakému seznámení. Tak to nezvorej."

„Nechodím na rande, protože na to nemám čas."

„Na spánek taky nemáš čas, ale dostaneš se k němu."

„Udělám to, ale možná na ten večírek nebude chtít jít. Já sama bych radši nešla."

„Proč ne?"

Dlouze jsem se na ni zadívala. Tvářila se docela nevinně. „Jsem oživovatelka, královna zombií. Na halloweenové oslavě jsem poněkud přebytečná."

„Nemusíš lidem říkat, čím se živíš."

„Nestydím se za to."

„Neřekla jsem, že stydíš."

Potřásla jsem hlavou. „Zapomeň na to. Nabídnu tuhle variantu Richardovi, pak se uvidí."

„Teď budeš určitě chtít na ten večírek nějaký sexy obleček," upozornila mě Ronnie.

„Já bych radši ne."

Zasmála se. „Já bych radši jo."

„Dobrá, dobrá, sexy obleček, pokud nějaký seženeme v mé velikosti tři dny před Halloweenem."

„Pomůžu ti a něco najdeme."

Pomůže mi. Něco najdeme. Znělo to tak nějak zlověstně. Já a rozechvělá před schůzkou?

13

Ve čtvrt na šest téhož odpoledne jsem volala Richardovi Zeemanovi. „Ahoj, Richarde, tady Anita Blakeová."

„Rád tě slyším." V hlase jako by se přes telefon prodral úsměv. Skoro jsem to cítila.

„Zapomněla jsem, že v sobotu odpoledne mám jít na halloweenový večírek. Začnou s oslavou ještě za světla, abych mohla přijít. Nemůžu se neukázat."

„Chápu." Hlas měl opatrně neutrální – neutrálně povzbudivý.

„Nechtěl bys jít na ten večírek se mnou? O halloweenové noci musím samozřejmě pracovat, ale den můžeme strávit spolu."

„A jeskyně?"

„Vynahradíme si je příště."

„Dvě rande. To by mohlo být vážné."

„Posmíváš se mi," obvinila jsem ho.

„To nikdy."

„Do háje. Chceš jít, nebo ne?"

„Když mi slíbíš, že spolu příští sobotu půjdeme do jeskyní."

„Máš moje nejzávaznější slovo."

„Platí." Chvíli bylo ve sluchátku ticho. „Na ten večírek nemusím mít kostým, že ne?"

„Naneštěstí ano."

Povzdechl si.

„Vzdáváš to?"

„Ne, ale dlužíš mi dvě rande za to, že se budu muset ponižovat před cizími lidmi."

Zašklebila jsem se a byla ráda, že to nemůže vidět. Udělalo mi to příliš velkou radost. „Platí."

„Jaký budeš mít kostým?" zeptal se.

„Ještě žádný nemám. Říkala jsem ti, že jsem na ten večírek zapomněla – a to je pravda."

„Hmm, mám za to, že výběr kostýmu by měl vypovědět o člověku docela hodně, co myslíš?"

„Takhle narychlo budeme mít štěstí, když najdeme vůbec něco, co nám padne."

Zasmál se. „Možná mám ještě eso v rukávu."

„Jaké?"

Znova se zasmál. „Nemluv tak zatraceně podezíravě. Mám kamaráda, který je blázen do občanské války. On a jeho žena rekonstruují oblečení z té doby.“

„Máš na mysli kostýmy?“

„Ano.“

„Budou mít něco ve správné velikosti?“

„Jakou máš konfekční velikost?“

To byla dost osobní otázka na někoho, kdo mě ještě ani nepolíbil. „Sedmičku.“

„Hádal bych menší.“

„Mám příliš široký hrudník na šestku a šest a půlky nejsou.“

„Široký hrudník, ho ho.“

„Nech toho.“

„Promiň, nemohl jsem odolat.“

Zapípal mi pager. „Sakra.“

„Co je to za zvuk?“

„Pager.“ Zmáčkla jsem knoflík a ukázalo se číslo – policie. „Musím to vzít. Můžu ti zavolat za pár minut, Richarde?“

„Budu čekat se zatajeným dechem.“

„Mračím se do sluchátka, doufám, že to víš.“

„Díky, žes mi to řekla. Budu čekat tady u telefonu. Zavolej mi, jakmile budeš hotova s – fňuk – prací.“

„Nech toho, Richarde.“

„Co jsem udělal?“

„Zatím, Richarde, ozvu se za chvilku.“

„Budu čekat.“

„Zatím, Richarde.“ Zavěsila jsem, než mohl udělat další vtípek na téma „já chudinka“. Nejsmutnější na tom je, že to považuju za roztomilé. Já snad potupně vrhnu.

Vytočila jsem Dolphovo číslo. „Anito?“ ozvalo se.

„Jsem to já.“

„Máme další oběť upírů. Vypadá stejně jako ta předchozí, ale je to žena.“

„Ksakru,“ ucedila jsem tiše.

„Jo. Jsme v DeSoto.“

„To je ještě jižněji než Arnold.“

„A?“

„Nic. Jen mi řekni adresu.“

Nadiktoval mi ji.

„Bude mi trvat přinejmenším hodinu, než se tam dohrabu.“

„Mrtvola nikam nepůjde a my taky ne.“ Znělo to, jako by ho kdosi zbavil veškeré odvahy.

„Vzpamatuj se, Dolphe, možná máme stopu.“

„Mluv.“

„Veronica Simsová poznala jméno Cal Rupert. Popis odpovídá.“

„Co děláš, že se bavíš se soukromým očkem?“ namítl podezíravě.

„Chodíme spolu do posilovny a vzhledem k tomu, že nám právě poskytla první stopu, tak být tebou, vyjadřuji se poněkud vděčněji.“

„Jasně, jasně. Třikrát hurá soukromníkům. A teď mluv.“

„Jeden Cal Rupert byl před dvěma měsíci členem LPU. Popis sedí.“

„Vraždy ze msty?“

„Možná.“

„Napůl doufám, že to je klíč. Alespoň máme odkud začít hledat.“ Napůl se zasmál, napůl si odfrkl. „Řeknu Zerbrowskimu, že jsi našla stopu. To se mu bude líbit.“

„My všichni bojovníci proti zločinu ve stylu Dicka Tracyho mluvíme policejní hantýrkou.“

„Policejní hantýrkou?“ I přes telefon jsem vycítila, že se zašklebil. „Když najdeš další stopy, ozvi se.“

„Rozkaz, seržante!“

„Sarkasmus si nech na koledu.“

„Prosím tě, vždycky používám čerstvý sarkasmus, ne schovaný od koledy.“

Zaúpěl. „Prostě sebou hoď a ať už jsi tady. Ať můžeme jít všichni domů.“ Telefon oněměl. Zavěsila jsem.

Richard Zeeman to zvedl po druhém zazvonění. „Prosím.“

„Tady Anita.“

„Co se stalo?“

„Ta zpráva byla od policie, potřebují mé odborné znalosti.“

„Zločin související s nadpřirozenem?“

„Jo.“

„Je to nebezpečné?“

„Pro toho člověka, který přišel o život, docela jistě.“

„Ty víš, že tohle jsem neměl na mysli,“ ohradil se.

„Je to moje práce, Richarde. Jestli se s tím nedokážeš vyrovnat, možná bychom spolu vůbec neměli chodit.“

„Hej, nestav se hned do obrany. Jen jsem chtěl vědět, jestli se ocitneš v nějakém osobním ohrožení.“ Znělo to rozhořčeně.

„Fajn. Musím jít.“

„Co kostýmy? Chceš, abych tomu kamarádovi zavolal?“

„Jasně.“

„Svěříš mi výběr svého kostýmu?“ zeptal se.

Po dobu několika úderů srdce jsem o tom přemýšlela. Svěřila bych mu výběr svého kostýmu? Ne. Mám čas shánět si kostým sama?

Pravděpodobně ne. „Proč by ne?“ rozhodla jsem se. „Darovanému koni na zuby nekoukej.“

„Přežijeme večírek a příští týden se půjdeme plazit blátem.“

„Už se nemůžu dočkat.“

Zasmál se. „Ani já ne.“

„Musím jít, Richarde.“

„Přinesu kostýmy k tobě, aby sis je mohla prohlédnout. Ale potřebuju adresu.“

Nadiktovala jsem mu ji.

„Doufám, že se ti tvůj kostým bude líbit.“

„Já taky. Uvidíme se později.“ Zavěsila jsem sluchátko do vidlice a zírala na něj. To bylo příliš snadné. Příliš hladké. Pravděpodobně mi vybere nějaký příšerný kostým. Oba se budeme cítit mizerně a ještě jsme uvízli se slibem druhého rande. Tfuj!

Ronnie mi podala plechovku s džusem a napila se ze své. Ona měla brusinkový, já červený grapefruit. Nesnáším brusinky.

„Copak tvoje zlatíčko říkalo?“

„Prosím tě, takhle ho neoznačuj,“ zavrčela jsem.

Pokrčila rameny. „Promiň, tak nějak mi to uklouzlo.“ Alespoň byla dost zdvořilá na to, aby se zatvářila zahanbeně.

„Protentokrát ti odpouštím.“

Zakřenila se a já věděla, že se ani v nejmenším nekaje. Já jsem si do ní rýpla dost často kvůli jejím partnerům. Výměna rolí je jenom fér. Odplata je děsná věc.

14

Slunce zapadalo do karmínového pruhu, který se podobal otevřené krvácející ráně. Na západě se kupila nachová oblaka. Vzduch byl těžký a voněl deštěm.

Ruffo Lane je úzká štěrkovaná cesta. Sotva dost široká na to, aby se na ní minula dvě auta. Narudlý štěrk chrastil pod nohama. Vítr šelestil ve vysoké vyschlé trávě v příkopu. Cesta mizela za kopcem. Po jedné straně, kam až jsem dohlédla, lemovala cestu policejní auta, označená a jasně viditelná. Cesta mizela za kopcem. V Jefferson County je spousta kopců.

Už jsem na sobě měla čistý overal, černé tenisky a chirurgické rukavice, když se najednou ozval můj pager. Musela jsem nahmátnout zip a tu zatracenou věc vytáhnout na slábnoucí světlo. Nemusela jsem se dívat na číslo. Věděla jsem, že to je Bert. Do setmění zbývá už jen půl hodiny, kdo ví jestli. Můj šéf se diví, kde jsem a proč nejsem v

práci. Říkala jsem si, jestli mě Bert opravdu vyhodí. Podívala jsem se na mrtvolu a nebyla si jistá, jestli mi to není jedno.

Žena byla schoulená na boku, ruce překřížené na nahých prsou, jako by i po smrti byla cudná. Násilná smrt znamená ultimativní útok. Budou ji fotit, nahrávat na video, měřit, rozřežou ji, pak zase zašijí. Ani jediná část, ať vnitřní nebo vnější, nezůstane nedotčená. Je to špatné. Měli bychom mít možnost přehodit přes ni plachtu a nechat ji být, ale to by nám nepomohlo zabránit další vraždě. A další vražda bude. Druhé tělo toho je důkazem.

Rozhlédla jsem kolem, po policii a lidech od záchranky, kteří čekali, až budou moci tělo odvézt. Kromě mrtvé jsem byla jediná žena. Obvykle to tak bylo, ale dneska večer mi to z nějakého důvodu vadilo. Vlasy dlouhé až do pasu rozhozené mezi stvoly plevele jako světlá záplava. Také plavovlasá. Je to náhoda, nebo ne? Dva lidé jsou celkem malý vzorek. Pokud bude další oběť blonďák, pak tu teprve máme určitou tendenci.

Kdyby všechny oběti byly bílé pleti, světlovlasé a byly členy *Lidé proti upírům*, pak máme klíč. Klíče pomáhají k řešení zločinu. Doufám, že nějaký klíč získáme.

Vzala jsem do zubů tenkou tužkovou svítilnu a změřila stopy po kousnutí. Tentokrát žádné ranky na zápěstích. Místo toho odřeniny od provazů. Svázali ji, možná pověsili od stropu jako kus hovězího. Neexistují žádní hodní upíři, kteří se živí z lidí. Nikdy nevěřte tomu, že se upír napije jenom trochu. Že to nebude bolet. To je jako věřit, že váš partner toho včas nechá. Jen mu důvěřujte. Jo, jasně.

Na obou stranách krku měla úhledné bodné ranky. Na levém prsu scházel kousek masa, jako by si do ní někdo kousl přímo nad srdcem. Ohyb pravé paže rozervaný. Tenký paprsek světla odhalil hlavici kloubu. Narůžovělé vazy napjaté, aby udržely paži pohromadě.

Poslední sériový vrah, na jehož případu jsem pracovala, trhal oběti na kusy. Chodila jsem po kobercích nasáklých krví tak, že pod nohama čvachtaly. Držela jsem v rukou kousky vnitřností, když jsem hledala stopy. Byla to nová nejhorší zkušenost mého života.

Dívala jsem se na mrtvou ženu a byla ráda, že není roztrhaná na kusy. A nebylo to proto, že jsem si myslím, že to byla rychlejší smrt, ačkoli jsem doufala, že skutečně byla. A nebylo to proto, že tu je víc stop, poněvadž není. Bylo to jen proto, že už nechci vidět žádné další zmasakrované lidi. Na tenhle rok jsem splnila plán.

Je svým způsobem umění držet baterku v puse a měřit zranění, aniž by se člověk poslintal. Mně se to podařilo. Tajemství spočívá v tom čas od času ocucávat konec svítilny.

Tenký paprsek baterky dopadl na stehna oběti. Chtěla jsem se podívat, jestli má ranku na slabinách stejně jako ten muž předtím.

Chtěla jsem se ujistit, že jde o práci stejných vrahů. Byla by to setsakra náhoda, kdyby tu lovily dvě upíří smečky, ale možné to je. Musím si být tak jistá, jak to jen jde, že tu máme jen jednu smečku škodné. Jedna je až až, dvě jsou zhmotněná noční můra. Bůh by určitě nebyl tak nelítostný, ale čistě pro jistotu… Chtěla jsem se podívat, jestli má ranku na slabinách. Ruce toho muže nenesly stopy po provazech. Buď se upíři začínají lépe organizovat, nebo šlo o jinou skupinu.

Paže měla přitisknuté k hrudi, upoutané k tělu posmrtnou strnulostí. S nohama nehne nic menšího než sekera, dokud rigor nepomine, což bude zhruba za osmačtyřicet hodin. Nemůžu čekat dva dny, ale taky se mi nechce rozsekat tělo.

Svezla jsem se na všechny čtyři před mrtvolou. V duchu jsem se omluvila za to, co se chystám udělat, ale nemohla jsem přijít na nic lepšího.

Tenký proužek světla se zachvěl na jejích stehnech jako maličký světlomet. Dotkla jsem se linie, která oddělovala nohy, a vsunula tam dlaň. Snažila jsem se po hmatu poznat, jestli tam má ranky.

Muselo to vypadat, že tady osahávám mrtvolu, ale nenapadal mě žádný důstojnější způsob. Vzhlédla jsem, snažila se nevnímat nepříliš poddajnou tuhost její kůže. Slunce bylo jen karmínovou skvrnou na západě, podobné vyhasínajícím uhlíkům. Opravdová temnota se rozlévala oblohou jako záplava černého inkoustu. A nohy té ženy se pod mýma rukama pohnuly.

Trhla jsem sebou, málem jsem spolkla baterku. Já a nervózní? Kůže mrtvé byla jemná. To před chvilkou nebyla. Oběť měla pootevřené rty. Neměla je předtím stisknuté?

To je šílenství. I kdyby byla upír, nepovstala by dřív než třetí noc po smrti. A zemřela na několik upířích kousnutí při jediné velké krvavé hostině. Je mrtvá, prostě mrtvá.

Její kůže slabě zářila do tmy. Nebe bylo černé. Pokud za těmi černorudými mraky byl měsíc, neviděla jsem ho. Přesto její kůže zářila jako v měsíčním svitu. Ne že by přímo svítila, ale téměř. Vlasy se třpytily jako pavučinky rozhozené v trávě. Ještě před chvílí byla mrtvá. Teď byla… krásná.

Dolph se nade mnou tyčil. Vzhledem k tomu, že měří přes dva metry, tak se nade mnou tyčí, i když stojím. Když jsem klečela, vypadal obrovský. Vstala jsem, stáhla si jednu chirurgickou rukavici a vyndala si tužkovou svítilnu z pusy. Nikdy se nedotýkejte ničeho, co možná budete dávat do pusy, poté, co jste sahali na otevřené rány cizího člověka. Kvůli AIDS. Strčila jsem baterku do náprsní kapsy u kombinézy. Sundala jsem si druhou rukavici a obě nacpala do postranní kapsy.

„Tak?“ pobídl mě Dolph.

„Nezdá se ti, že vypadá nějak jinak?“ zeptala jsem se.

Zamračil se. „Co?“

„Mrtvola. Nezdá se ti, že vypadá jinak?“

Zadíval se dolů na bledé tělo. „Když o tom tak mluvíš. Vypadá, jako by spala.“ Zavrtěl hlavou. „Budeme muset zavolat pohotovost a nechat doktora, aby ji prohlásil za mrtvou.“

„Nedýchá.“

„Chtěla bys, aby skutečnost, že nedýcháš, byla jediným kritériem?“

Chvíli jsem o tom přemýšlela. „Ne, asi ne.“

Dolph zalistoval notýskem. „Říkala jsi, že osoba, která zemře na víc upířích kousnutí, nemůže vstát z mrtvých jako upír.“ Předčítal mi moje vlastní slova. Spadla jsem do jámy, kterou jsem si sama vykopala.

„To je pravda ve většině případů.“

Zadíval se na ženu. „Ale ne v tomhle případě.“

„Naneštěstí ne.“

„Vysvětli to, Anito.“ Nezněl právě nadšeně. Nedivila jsem se mu.

„Někdy i jediné kousnutí může způsobit, že mrtvola povstane coby upír. Četla jsem o tom jen několik článků. Opravdu mocný vyšší upír dokáže nakazit každou mrtvolu, které se dotkne.“

„Kde jsi četla ty články?“

„Ve čtvrtletníku *Upír*.“

„Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel.“

Pokrčila jsem rameny. „Vystudovala jsem supernaturální biologii. Na něco takového musím být někde v seznamu.“ Napadla mě myšlenka, která vůbec nebyla příjemná. „Dolphe.“

„No?“

„Ten muž, první mrtvý… tohle je třetí noc.“

„Nesvítil ve tmě,“ namítl Dolph.

„Tělo té ženy taky nevypadalo špatně, dokud nepadla tma.“

„Myslíš, že ten muž povstane?“

Přikývla jsem.

„Do háje.“

„Přesně.“

Zakroutil hlavou. „Momentíček. Pořád ještě nám může říct, kdo ho zabil.“

„Nevrátí se jako normální upír. Zemřel na mnoho zranění Dolphe. Vrátí se víc jako zvíře než jako člověk.“

„Vysvětli.“

„Jestli vzali tělo do městské nemocnice v St. Louis, tak je v bezpečí za tvrzenou ocelí, ale jestli mě poslouchali, tak je v normální márnici. Zavolej do márnice a řekni jim, ať evakuují budovu.“

„Myslíš to vážně?“

„Naprosto.“

Ani se se mnou nehádal. Já jsem jeho odborník přes nadpřirozeno a co jsem řekla, bylo do značné míry svaté, dokud se neprokázalo, že je to jinak. Dolph se nikoho neptal na názor, pokud nebyl připraven se podle něj zařídit. Je dobrý šéf.

Vklouzl do svého auta, samozřejmě stálo nejblíž místa činu, a zavolal do márnice.

Opřela jsem se o otevřené dveře auta. „Tělo poslali do městské nemocnice St. Louis – běžný postup u všech upířích obětí. I u těch, o nichž náš expert přes nadpřirozeno řekne, že nevstanou.“ Když to říkal, usmál se na mě.

„Zavolej městskou nemocnici a ujisti se, že dali tělo do sklepních prostor.“

„Proč by přepravovali mrtvolu do upíří márnice a nedali tělo do sklepa?“

Potřásla jsem hlavou. „Nevím. Ale budu se cítit líp, když jim zavoláš.“

Zhluboka se nadechl a vydechl. „Okej.“ Znova zvedl telefon a zpaměti vytočil číslo. Je vidět, jaký rok letos Dolph má.

Stála jsem u otevřeného auta a poslouchala. Nebylo toho mnoho ke slyšení. Nikdo to nebral.

Dolph seděl a poslouchal vzdálené zvonění telefonu. Vzhlédl ke mně. V očích měl otázku.

„Někdo by tam měl být.“

„Jo.“

„Ten muž povstane jako bestie. Zmasakruje všechno, co se mu připlete do cesty, dokud se pro něj nevrátí vyšší, který ho stvořil, nebo dokud nebude doopravdy mrtev. Takovým se říká animální upíři. Neexistuje pro ně hovorové označení, na to jsou příliš vzácní.“

Dolph zavěsil a vyletěl z auta s výkřikem: „Zerbrowski!“

„Tady jsem, seržo,“ přiklusal Zerbrowski. Když Dolph zařve, tak člověk prostě bezpodmínečně přiběhne. „Jak to jde, Blakeová?“

Co jsem měla říct? Strašně? Pokrčila jsem rameny a řekla: „Dobře.“

Znova mi zapípal pager. „Ksakru, Berte!“

„Promluv si se svým šéfem,“ poradil mi Dolph. „Řekni mu, ať tě už sakra nechá na pokoji.“

To se mi docela zamlouvalo.

Dolph odrazoval, cestou hulákal rozkazy. Jeho muži se hnali je splnit. Já vklouzla do Dolphova auta a zavolala Bertovi.

Zvedl to po prvním zazvonění. To není dobré znamení. „Ve vlastním zájmu bys to měla být ty, Anito."

„A jestli nejsem?" zeptala jsem se.

„Kde k čertu vězíš?"

„Na místě činu s čerstvou mrtvolou."

To ho na okamžik zarazilo. „Právě promeškáváš prvního klienta."

„Jo."

„Nebudu na tebe ječet."

„To je rozumné," odtušila jsem. „Co se děje?"

„Nic kromě toho, že nejčerstvější člen společnosti Oživovatelé Inc. za tebe právě bere tvé první dva klienty. Jmenuje se Lawrence Kirkland. Sejdi se s ním u třetího klienta, ty zbylé tři si vezmeš na starost ty a ukážeš mu co a jak."

„Tys někoho najal? Jak jsi ho tak rychle našel? Oživovatelé jsou celkem vzácní. Obzvlášť takoví, kteří dokáží vytvořit dvě zombie za noc."

„Hledat talenty je moje práce."

Dolph vklouzl do auta a já se posunula na místo spolujezdce.

„Řekni šéfovi, že musíš končit."

„Musím už končit, Berte."

„Počkej, naléhavě tě sháněli, abys zatloukla kůl do jednoho těla v městské nemocnici St. Louis."

Stáhl se mi žaludek. „Jméno mrtvého?"

Odmlčel se, četl si jméno. „Calvin Rupert."

„Do hajzlu."

„Co se děje?"

„Kdy mi volali?"

„Kolem třetí odpoledne, proč?"

„Do hajzlu, do hajzlu, do hajzlu!"

„Co je, Anito?" naléhal Bert.

„Proč tvrdili, že je to naléhavé?" Zerbrowski se usadil na zadní sedadlo neoznačeného auta. Dolph zařadil rychlost, zapnul sirénu a majáček. Jedno auto označené jako policejní, se zařadilo za nás, světlo majáčku pulzovalo do tmy. No páni! Světla a sirény!

„Rupert byl z těch, kdo to mají uvedeno v závěti," vysvětlil Bert. „I kdyby přišel jen k jedinému upířímu kousnutí, přál si, aby mu probodli srdce kůlem."

To vypadalo na někoho, kdo byl členem LPU. Ksakru, já sama to mám ve své poslední vůli taky! „Máme soudní příkaz k exekuci?"

„Ten potřebuješ, jenom když ten člověk vstane jako upír. Máme povolení od jeho nejbližších příbuzných. Prostě jdi a bodni do něj kůl.“

Chytila jsem se palubní desky, jak auto drncalo o úzké cestě. O spodní část karoserie rachotil štěrk. Chytila jsem telefonní sluchátko mezi rameno a bradu a zapnula si bezpečnostní pás.

„Jsem právě na cestě do márnice,“ navázala jsem.

„Poslal jsem napřed Johna, když jsem se ti nemohl dovolat,“ řekl Bert.

„Před jak dlouhou dobou?“

„Volal jsem mu, když jsi nereagovala na pager.“

„Zavolej ho zpátky, řekni mu, ať tam nejezdí!“

Něco z mých pocitů mi muselo prosáknout do hlasu, protože se zeptal: „Co se děje, Anito?“

„V márnici nikdo nebere telefon, Berte.“

„A?“

„Upír už mohl vstát a všechny povraždit a John mu vleze přímo do rukou!“

„Zavolám mu,“ ujistil mě Bert. Spojení se přerušilo, takže jsem zavěsila sluchátko. Vyletěli jsme na New Highway 21.

„Můžeme toho upíra zabít, jakmile se tam dostaneme,“ oznámila jsem.

„To by byla vražda,“ namítl Dolph.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, pokud měl v závěti uvedeno, že si přeje posmrtný klid.“

„A měl?“

„Jo.“

Zerbrowski uhodil pěstí do opěradla sedačky. „Tak toho hajzlíka odstřelíme.“

„Jasně,“ kývla jsem.

Zerbrowski se šklebil. V rukou držel brokovnici.

„Máš v tom stříbrné střelivo?“ zeptala jsem se.

Zerbrowski se podíval na zbraň. „Ne.“

„Prosím, řekni mi, že nejsem jediná osoba v tomhle autě, která má nabito stříbrem.“

Zerbrowski se zakřenil. „Stříbro je dražší než zlato. Město nemá tolik peněz,“ vysvětlil Dolph.

To jsem věděla, ale doufala jsem, že se pletu. „Co děláte, když musíte čelit upírům a lykantropům?“

Zerbrowski se opřel. „Totéž, co děláme, když stojíme proti gangu s uzinama.“

„To jest?“

„Stojíme proti přesile.“ Nevypadal z toho nadšeně. Já z toho taky nebyla dvakrát nadšená. Doufala jsem, že zaměstnanci márnice prostě utekli a dostali se ven. Ale nepočítala jsem s tím.

15

Moje vybavení na upíry zahrnovalo upilovanou brokovnici nabitou stříbrem, kůly, dřevěnou palici a dost křížů a svěcené vody na to, aby se upír utopil. Naneštěstí moje vybavení na upíry odpočívalo ve skříni v ložnici. Dřív jsem ho vozila v kufru – kromě té upilované brokovnice, která byla vždycky ilegální. Kdyby mě chytili s tímhle vybavením a bez soudního příkazu k exekuci, šla bych automaticky sedět. Sotva před pár týdny nabyl účinnosti nový zákon. Má zabránit některým přespříliš horlivým popravčím, aby někoho zabili a pak řekli jen: „Jé, promiňte.“ Mimochodem, já nepatřím mezi ty přespříliš horlivé. Vážně ne.

Asi tak kilometr a půl před nemocnicí vypnul Dolph sirény. Naše auto zajelo na parkoviště tmavé a tiché. Policejní auto za námi nás následovalo. Další takové už na nás čekalo na místě. Dva policisté se krčili za autem, zbraně v rukou.

Vyhrnuli jsme se z tmavých aut, pistole připravené. Cítila jsem se, jako by mě zavlekli do nějakého filmu s Clintem Eastwoodem. Nikde jsem neviděla auto Johna Burkeho. Což znamenalo, že John se díval na svůj pager častěji než já. Jestli je ten upír bezpečně za kovovými zdmi, tak slibuju, že budu okamžitě reagovat na všechny zprávy na pageru. Prosím, jen ať mě to nestojí cizí životy. Amen.

Jeden z uniformovaných policistů, kteří na nás čekali, se přikrčený přesunul k Dolphovi. „Nic se nepohnulo od chvíle, co jsme dorazili, seržante.“

Dolph přikývl. „Dobře. Zvláštní jednotky tu budou, jakmile se k tomu dostanou. Jsme v pořadí.“

„Co tím chceš říct, že jsme v pořadí?“ zeptala jsem se.

Dolph se na mě podíval. „Zvláštní jednotky mají stříbrné kulky a dorazí sem, jakmile to půjde.“

„Budeme na ně čekat?“ zajímala jsem se.

„Ne.“

„Seržante, když řešíme situaci zahrnující nadpřirozeno, máme počkat na zvláštní jednotky,“ namítl uniformovaný policista.

„Pokud patříme k místnímu oddělení pro supernaturální trestnou činnost, tak ne,“ zarazil ho Dolph.

„Měli byste mít stříbrné kulky,“ ozvala jsem se.

„Mám v plánu nějakou zabavit.“

„Zabavit. Vážně užitečné.“

„Jsi civil. Počkáš venku. Takže neremcej.“

„Jsem také zákonná popravčí upírů pro stát Missouri. Kdybych reagovala na zprávu na pageru, místo abych ji ignorovala, protože jsem chtěla naštvat Berta, tak by ten upír už měl kůl v srdci a nemuseli jsme tu být. Nemůžeš mě z toho vynechat. Je to víc moje práce než vaše.“

Dolph se na mě chvíli upřeně díval, pak velice pomalu přikývl.

„Měla jsi držet klapačku,“ řekl Zerbrowski. „A mohla jsi počkat v autě.“

„Nechci čekat v autě.“

Jen se na mě zadíval. „Já jo.“

Dolph vyrazil ke dveřím. Zerbrowski ho následoval a já uzavírala skupinu. Jsem policejní odborník na nadpřirozeno. Jestli se dneska v noci něco pokazí, tak si budu muset zasloužit svůj plat.

Všechny oběti upírů jsou převáženy do sklepa staré městské nemocnice v St. Louis, a to i když zemřely v jiném okrese. Prostě není zase tolik márnic vybavených na to, aby si tam poradili s čerstvě povstalými upíry. Mají zvláštní sklep, kde je všechno vyztužené ocelí a na vnější straně dveří kříže. Je tam dokonce i nádrž s krví, která uhasí první touhu po krvi. Krysy, králíci, morčata. Jenom svačinka na uklidnění čerstvě povstalých.

Za normálních podmínek by tělo toho muže bylo v prostorách pro upíry a nebyl by vůbec žádný problém. Ale já jim slíbila, že tenhle je neškodný. Jsem jejich odborník, ten, koho volají, aby zatloukal mrtvým kůl do srdce. Když jsem řekla, že mrtvý je neškodný, věřili mi. A já se zmýlila. Bože, smiluj se, já se zmýlila.

16

Městská nemocnice v St. Louis trůní jako hranatý cihlový obr uprostřed bojové zóny. O pár bloků dál na jih se můžete podívat na muzikály přímo z Broadwaye, které vyhrály cenu Tony. Ale tady bychom klidně mohli být na odvrácené straně Měsíce. Kdyby na Měsíci byly slumy.

Zem zdobily střepy z vymlácených oken – jako rozbité zuby.

Tahle nemocnice, stejně jako spousta nemocnic ve vnitřním městě, přišla o dotace, takže ji zavřeli. Ale márnice zůstala, protože si nemohli dovolit stěhovat prostory pro upíry.

Sklep byl navržen na začátku devadesátých let, kdy si lidé ještě mysleli, že se jim podaří najít lék na vampyrismus. Zavřete upíra do sklepa, sledujte, jak povstane, a pokuste se ho „vyléčit“. Mnoho upírů spolupracovalo, protože chtěli být vyléčeni. Průkopníkem ve výzkumu léku byl doktor Henry Mulligan. Program byl pozastaven, když jeden z pacientů ohryzal doktoru Mulliganovi obličej.

Tolik ke snaze pomoci ubohým nepochopeným upírkům.

Ale sklepní prostory se stále používaly pro většinu obětí upírů. Většinou jen preventivně, protože dneska když se probudí upír, tak už na něj čeká upíří poradce, aby nově povstalého uvedl na cestu civilizovaného upírství.

Na upířího poradce jsem zapomněla. Je to průkopnický program, který začal teprve asi před měsícem. Dokáže animálního upíra zvládnout starší upír, nebo bude potřeba vyšší upír? Nevím. Prostě nevím.

Dolph měl pistoli připravenou v ruce. Bez postříbřených kulek to sice bylo lepší než na nestvůru plivat, ale jen o málo. Zerbrowski držel brokovnici způsobem, který napovídal, že ví, jak se s ní zachází. Za mnou se drželi čtyři uniformovaní strážníci. Všichni s pistolemi, připraveni ustřelit každému nemrtvému makovici. Tak proč mě to neuklidňuje? Protože nikdo kromě mě nemá ty zatracený stříbrný kulky.

Dvojité skleněné dveře se automaticky otevřely. Sedm zbraní zamířilo na dveře, jakmile se pohnuly. Prsty jsem měla zkroucené v křeči, jak jsem se snažila nestřelit do těch zapráskaných dveří.

Jeden ze strážníků spolkl zasmání. My a nervózní?

„Dobrá,“ ozval se Dolph. „Jsou tady civilisti. Nezastřelte je.“

Jeden ze strážníků byl blonďák, jeho parťák byl podstatně starší černoch. Druhým dvěma bylo mezi dvaceti a třiceti: jeden hubený vysoký, s výrazným ohryzkem; druhý malý a bledý, oči téměř skelné strachem.

Všichni policisté měli na kravatě sponu ve tvaru kříže. Nejnovější styl a standardní vybavení pro policii St. Louis. Kříže pomohou, možná jim i zachrání život.

Já neměla čas dát si kříž na jiný řetízek. Měla jsem na ruce náramek pro štěstí, na němž visely drobné křížky. Taky jsem měla nákotník, ne jen proto, že se hodil k náramku, ale kdyby se dneska v noci stalo cokoli neobvyklého, chtěla jsem mít něco v záloze.

Mohla bych tahat dřívka o to, bez čeho bych se radši obešla – jestli bez kříže nebo bez pistole. Radši mám obojí.

„Nějaký nápad, jak postupovat, Anito?“ zeptal se Dolph.

Není to tak dávno, co by se policie vůbec nevolala. Staré dobré časy, kdy byli upíři přenecháni hrstce odhodlaných odborníků. Tehdy

jste mohli prostě upírovi bodnut kůl do srdce a hotovo. Byla jsem jedna z mála hrdých a odvážných, byla jsem Popravčí.

„Mohli bychom utvořit kruh, pistolemi mířit ven. Zvýší to naši šanci, že nám nic neskočí na záda."

„Neuslyšíme, jak se blíží?" zeptal se blonďatý policista.

„Nemrtví nedělají žádný hluk," odtušila jsem.

Oči se mu rozšířily.

„Žertovala jsem, strážníku," řekla jsem.

„Hej," zamumlal tiše. Znělo to uraženě. Sotva mu to můžu zazlívat.

„Omlouvám se," dodala jsem.

Dolph se na mě zamračil.

„Říkala jsem, že se omlouvám."

„Nestraš zelenáče," napomenul mě Zerbrowski. „Vsadím se, že je to jeho první upír."

Černoch vydal něco mezi zasmáním a odfrknutím. „Je to jeho první den, hotovka."

„Ježíšikriste," vydechla jsem. „Mohl by počkat venku v autě?"

„Postarám se o sebe," ohradil se blonďák.

„O to nejde. Ale neexistuje nějaké nařízení, které by zakazovalo vás první den posílat na upíry?"

„Zvládnu to," trval na svém.

Zakroutila jsem hlavou. Do prdele. První den. Měl by někde řídit dopravu, ne si hrát na babu s živým mrtvým.

„Půjdu první," prohlásil Dolph. „Anita po mé pravici." Dvěma prsty ukázal na černocha a blonďáka. „Vy dva vlevo." Na druhé dva strážníky: „Vy dva za slečnu Blakeovou. Zerbrowski, kryj nám záda."

„Ty jo, pěkně děkuju, seržo," zamumlal Zerbrowski.

Skoro jsem to nechala být, ale nemohla jsem. „Jsem tady jediná se stříbrnými kulkami. Měla bych jít první," ozvala jsem se.

„Jsi civil, Anito," usadil mě Dolph.

„Už léta jsem nebyla civil a ty to víš."

Chvíli se na mě díval, pak přikývl. „Běž první. Ale jestli se necháš zabít, tak si to vyžeru."

Usmála jsem se. „Budu se snažit na to pamatovat."

Vystoupila jsem dopředu, trochu před ostatní. Za mými zády zhruba vytvořili kruh. Zerbrowski ukázal zvednutý palec. Usmála jsem se tomu. Dolph jenom sotva znatelně přikývl. Čas jít dovnitř. Čas najít nestvůru.

17

Stěny byly nahozené ve dvou odstínech zelené. Dole tmavá khaki a nahoře vyblitá zelená. Institucní zelená, okouzlující jak bolavé zuby. Podél zdí vedlo obrovské potrubí vyšší než já. Také bylo natřené nazeleno. Zužovalo chodbu na úzký průchod.

Trubky s elektrickým vedením tvořily tenčí stříbřitou nápodobu plynového potrubí. Je těžké zavést elektřinu do budovy, která pro to nebyla navržena.

Stěny byly nerovné, jak je někdo znova namaloval, aniž nejdřív seškrábal první nátěr. Kdyby člověk do té zdi kopal, odkryl by vrstvu po vrstvě různé barvy – jako pole na archeologickém nalezišti. Každá barva má svou vlastní historii, své vlastní bolestné vzpomínky.

Bylo to jako uvnitř ohromné lodi. Až na to, že namísto řevu strojů kolem nás tepalo téměř naprosté ticho. Jsou místa, kde na vás těžce dolehne mlčení. Městská nemocnice v St. Louis je jedno z nich.

Kdybych byla pověrčivá, jako že nejsem, řekla bych, že tahle nemocnice je dokonalé místo pro duchy. Jsou různé druhy duchů. Obvyklý typ jsou duše mrtvých, které zůstaly tady, když měly jít do nebe nebo do pekla. Teologové se po staletí dohadují, co pro Boha a církev znamená existence duchů. Myslím, že Boha to nijak zvlášť netrápí, ale církev ano.

Umřelo tady dost lidí na to, aby se tu hojně vyskytovali skuteční duchové, ale žádného jsem nikdy neviděla osobně. Dokud kolem mě duch neovine své studené paže, tak v něj klidně nebudu věřit.

Ale jsou další druhy duchů. Psychické dojmy, silné emoce, které vsáknou do zdí a podlah budovy. Je to jako citová nahrávka. Někdy včetně videozáznamu, jindy jen zvuk, někdy jen zamrazení v zádech, když přejdete přes určité místo.

Stará nemocnice byla protkaná mrazivými místy. Osobně jsem nikdy nic neviděla ani neslyšela, ale když jsem šla chodbou, tak jsem věděla, že někde tady, velice blízko, něco je. Něco čeká těsně z dohledu, z doslechu, z dosahu. Dnes v noci to pravděpodobně je upír.

Jediným zvukem byl šelest našich kroků a látky, my sami v pohybu. Nic jiného. Když je opravdu ticho, tak ledacos uslyšíte, i kdyby to bylo jen hučení krve, které vám tepe v uších.

Vynořil se přede mnou první roh. Jdu první. Přihlásila jsem se dobrovolně, že půjdu první. Musím projít za roh jako první. Ať je za ním cokoli, je to moje. Nesnáším se, když si hraju na hrdinku.

Svezla jsem se na koleno, pistoli v obou rukou, namířenou nahoru. Vystrčit za roh nejdřív zbraň je k ničemu. Nemůžu zastřelit to, co nevidím. Je několik různých způsobů, jak se dostat za roh, za který

nevidíte. Žádný z nich není blbovzdorný. Většinou záleží na tom, jestli se víc bojíte, že vás někdo zastřelí, nebo že vás někdo chytí. Protože tady někde je upír, tak mě mnohem víc trápí, že by mě mohl chytit a rozsápat mi krk.

Přitiskla jsem se ramenem ke zdi, zhluboka se nadechla a vrhla se dopředu. Rozhodně jsem nepředvedla úhledné překulení přes rameno do chodby. Jenom jsem tak nějak dopadla na levý bok, pistoli drženou v obou rukou namířenou před sebe. Věřte mi, tohle je nejrychlejší způsob, jak jste schopni zamířit za roh. Příliš bych ho nedoporučovala, pokud by nestvůry měly nějakou palebnou sílu.

Ležela jsem v chodbě, tep mi duněl v uších. Dobrá zpráva byla, že upír tam nebyl. Špatná zpráva byla, že tam leželo tělo.

Zvedla jsem se najedno koleno, aniž jsem přestala sledovat zšeřelou chodbu a hledat sebemenší náznak pohybu. Upíra někdy nevidíte, někdy ani neslyšíte. Cítíte jeho přítomnost v zádech a ramenou, zježí se vám chloupky vzadu na krku. Lidské tělo reaguje na vjemy starší než myšlení. Faktem je, že když budete přemýšlet místo jednat, můžete být rychle mrtví.

„Čisto," zavolala jsem. Pořád jsem klečela uprostřed chodby, zbraň namířenou, připravená na nejhorší.

„Už jsi skončila s válením se po zemi?" zeptal se Dolph.

Podívala jsem se na něj, pak zpátky do chodby. Nic tam není. Je to v pohodě. Vážně.

Mrtvola na sobě měla světle modrou uniformu. Na černozlaté nášivce na rukávu se vyjímal nápis „Ostraha". Muž měl bílé vlasy, silnou čelist, široký nos, řasy jako šedý lem proti bledým tvářím. Z hrdla mu zbyly jen krvavé cáry masa. V umělém světle se vlhce leskly obratle. Krev rozcáknutá po zelených zdech připomínala vzorek na morbidním vánočním přáníčku.

Mrtvý držel v ruce pistoli. Opřela jsem se zády o zeď po levé straně a sledovala chodbu na obě strany, až kam jsem dohlédla. Policie ať si prohlédne tělo. Moje práce je udržet nás dneska v noci naživu.

Dolph se shrbil vedle těla. Naklonil se dopředu, jako by udělal klik, aby se dostal obličejem ke zbrani. „Stihl vystřelit."

„V blízkosti těla jsem střelný prach necítila," namítla jsem. Nedívala jsem se na Dolpha, když jsem to říkala. Měla jsem spoustu práce s hlídáním chodby, jestli se v ní něco nepohne.

„Z revolveru se střílelo," zopakoval. Hlas měl zhrublý, přidušený.

Ohlédla jsem se po něm. Ramena měl ztuhlá, celé tělo strnulé jakousi vnitřní bolestí.

„Tys ho znal, že ano?" zeptala jsem se.

Dolph přikývl. „Jimmy Dugan. Pár měsíců to byl můj parťák, tehdy jsem byl mladší, než jsi teď ty. Odešel do penze, ale měl malý důchod, a tak si sehnal práci tady.“ Dolph zavrtěl hlavou. „Do hajzlu.“

Co jsem měla říct? „Je mi to líto“ nestačí. „Je mi to strašně líto“ je trochu lepší, ale pořád ne dost. Nic, co bych mohla říct, není adekvátní. Nic, co bych mohla udělat, to nezlepší. A tak jsem tam stála v krví pocákané chodbě a neudělala jsem nic, neřekla jsem nic.

Zerbrowski si klekl vedle Dolpha. Položil mu ruku na paži. Dolph vzhlédl. Očima mu kmitl záblesk nějakého silného pocitu; vztek, bolest, smutek. Všech zároveň, a přitom žádného. Dívala jsem se na mrtvého, pistoli pořád pevně sevřenou v ruce, a snažila se vymyslet něco užitečného, co bych mohla říct.

„Mají tady členové ostrahy stříbrné kulky?“

Dolph se na mě letmo podíval. Tentokrát nebylo pochyb: vztek. „Proč?“

„Hlídači by měli mít nabito stříbrem. Jeden z vás si tu zbraň vezme a budeme mít dvě pistole se stříbrnou municí.“

Dolph se jenom díval na pistoli. „Zerbrowski.“

Zerbrowski vzal zbraň jemně, jako by se bál, že muže probudí. Ale tahle upíří oběť už nepovstane. Hlava mu visela ke straně, svaly a šlachy přervané. Vypadalo to, jako by mu někdo obrovskou lžící vydlabal maso a kůži kolem páteře.

Zerbrowski zkontroloval bubínek. „Stříbro.“ Zaklapl bubínek zpátky do revolveru a vstal, zbraň v pravé ruce. Ve spuštěné levačce držel brokovnici.

„Nějaké náboje navíc?“ zeptala jsem se.

Zerbrowski se chystal znova si kleknout, ale Dolph zavrtěl hlavou. Prohledal mrtvého. Když skončil, měl ruce celé od krve. Pokusil se utřít zasychající krev do bílého kapesníku, ale krev se mu usadila v rýhách dlaní a za nehty. Odstraní ji jenom mýdlo a kartáček.

„Promiň, Jimmy,“ řekl tiše. Pořád ještě neplakal. Já bych plakala. Na druhou stranu, ženy mají v těle víc různých hormonů. Rozpláčeme se snadněji než muži. Vážně.

„Žádná další munice. Jimmy asi usoudil, že na debilní práci ostrahy stačí pět nábojů.“ Z hlasu čišel vztek. Vztek je lepší než pláč. Pokud ho dokážete ovládnout.

Dál jsem sledovala chodbu, ale oči mi pořád zalétaly k mrtvému. Je mrtvý, protože jsem neodvedla svou práci. Kdybych neřekla řidičům záchranky, že to tělo je bezpečné, tak ho dali do sklepa a Jimmy Dugan nemusel umřít.

Nenávidím, když jsem něčím vinna.

„Jdeme,“ prohlásil Dolph.

Ujala jsem se vedení. Další roh. Provedla jsem znova svůj rutinní postup – kleknout a překulit se. Napůl jsem ležela na boku, pistolí drženou oběma rukama jsem mířila do chodby. Mezi dlouhými zelenými zdmi se nic nehýbalo. Na zemi něco leželo. Nejdřív jsem uviděla dolní část mrtvoly. Nohy ve světle modrých kalhotách zmáčených krví. Ženská hlava s dlouhým hnědým culíkem ležela vedle těla jako zapomenutý kus masa.

Zvedla jsem na nohy, pistoli pořád v pohotovosti, hledala jsem něco, na co mířit. Nic se nehýbalo kromě krve, která stále ještě stékala po zdech. Okapávala pomalu jako večerní déšť, jak stékala dolů, houstla a srážela se.

„Ježíšikriste!“ Nebyla jsem si jistá, kdo z uniformovaných to řekl, ale souhlasila jsem.

Horní část těla byla rozervaná, jako by upír vrazil obě ruce do dívčina hrudního koše a trhl. Páteř roztříštěná jako skládačka. Kousky masa, krev a úlomky kostí rozházené po chodbě jako děsivé okvětní plátky.

V krku mě pálila žluč. Dýchala jsem pusou, hluboké, pravidelné nádechy. Chyba. Ve vzduchu byla cítit krev – hutná, teplá, trochu slaná. Slabá nakyslá stopa po rozervaném žaludku a tenkém střevě. Čerstvá smrt páchne jako něco mezi jatkami a latrínou. Smrt páchne po krvi a výkalech.

Zerbrowski propátrával pohledem chodbu, vypůjčenou zbraň v ruce. Má čtyři kulky. Já jich mám třináct, plus další zásobník v tašce. Kde je zbraň druhé oběti?

„Kde je revolver?“ zeptala jsem se.

Zerbrowski zalétl pohledem ke mně, pak k mrtvole dívky, pak zpátky do chodby. „Nevidím ho.“

Nikdy jsem se nesetkala s upírem, který by používal palnou zbraň, ale všechno je jednou poprvé. „Dolphe, kde je její revolver?“

Dolph si klekl do krve a snažil se mrtvou prohledat. Rozházel krvavé maso a kousky látky, jako by je zamíchal lžící. Kdysi by mě takový pohled připravil o oběd, ale teď už ne. Je to špatné znamení, že už nezvracím na mrtvoly? Možná.

„Rozhlédněte se kolem, hledejte zbraň,“ přikázal Dolph.

Čtyři strážníci vyrazili po okolí a hledali. Blonďák byl bledý a křečovitě polykal, ale zvládal to. Bod pro něj. Byl to ten vysoký s výrazným ohryzkem, kdo se zlomil jako první. Uklouzl na kousku masa a tvrdě dopadl do sedu, do kaluže sražené krve. Vyškrábal se na kolena a zvracel u zdi.

Dýchala jsem rychle a mělce. Krev a zmasakrovaná tkáň na mě nestačí, ale zvuk cizího dávení by mohl.

Přitiskla jsem se rameny ke zdi a vyrazila k dalšímu rohu. Nebudu zvracet. Nebudu zvracet. Bože, prosím, ať nemusím zvracet. Snažili jste se někdy na někoho mířit pistolí, když se přitom můžete vyzvracet z podoby? Jde to setsakra mizerně. Člověk je bezmocný, dokud neskončí. Poté, co jsem viděla těla ostrahy, nechci být bezmocná.

Blonďák se opíral o zeď. Tvář se mu leskla studeným potem. Podíval se na mě a já mu to vyčetla z očí. „Ne," zašeptala jsem, „prosím, nedělej to."

Bažant padl na kolena a bylo to. Přišla jsem o všechno, co jsem ten den snědla. Alespoň jsem nezvracela na mrtvolu. Jednou se mi to stalo a Zerbrowski mi to nikdy nezapomněl připomenout. V onom konkrétním případě si stěžoval, že jsem poškodila důkazy.

Kdybych byla upír, přišla bych ve chvíli, kdy polovina z nás sledovala obsah vlastního žaludku. Ale nic nevyklouzlo zpoza rohu. Nic s vřískáním nevyrazilo ze tmy. Máme kliku.

„Jestli jste všichni skončili," ozval se Dolph, „tak musíme najít její zbraň a toho, kdo to způsobil."

Otřela jsem si ústa do rukávu kombinézy. Potila jsem se, ale neměla jsem čas si kombinézu sundat. Černé tenisky se mi lepily k podlaze s tichými čvachtavými zvuky. Do bot se mi nasákla krev. Možná ta kombinéza není až tak špatný nápad.

Toužila jsem po studeném mokrém hadru. Místo toho tu byla jen nutnost pokračovat dál zelenou chodbou a zanechávat za sebou nevelké krvavé otisky. Prohlédla jsem si podlahu a všimla si. Stopy vedoucí pryč od těla, zpátky, k prvnímu hlídači.

„Dolphe?"

„Vidím je."

Nezřetelné otisky vedly přes tratoliště a za roh, pryč od nás. To „pryč" vypadalo dobře, ale já věděla, že nám to nepomůže. Jsme tady, abychom se seznámili blíž. Sakra.

Dolph poklekl vedle největšího kusu těla. „Anito."

Přešla jsem k němu, přitom jsem se vyhýbala krvavým otiskům. Nikdy nešlapejte na stopy. Policie to nemá ráda.

Dolph ukázal na zčernalý kousek látky. Opatrně jsem si klekla a byla ráda, že mám na sobě pořád ještě kombinézu. Můžu si po libosti kleknout do krve, aniž bych si ušpinila oblečení. Vždy připravena, jako správný skautík.

Mrtvá žena měla zčernalou a zuhelnatělou košili. Dolph se látky dotkl koncem tužky. Materiál se odlupoval v silných vrstvách, praskal jako okoralý chleba. Dolph prorazil jednou z vrstev díru a vrstva se zbortila. Z těla vyrazil závan popela a ostrý štiplavý zápach.

„Co se jí ksakru stalo?" zeptal se Dolph.

Polkla jsem, v krku mě dosud pálilo po dávení. Tohle mi zrovna dvakrát nepřidalo. „To není látka."

„Tak co to je?"

„Maso."

Dolph na mě jenom zíral. Držel tužku jako by se měla zlomit. „Myslíš to vážně?"

„Popáleniny třetího stupně."

„Co je způsobilo?"

„Můžu si půjčit tužku?" zeptala jsem se.

Beze slova mi ji podal.

Zaryla jsem ji do zbytku hrudního koše. Tkáň byla tak spečená, že se do ní košile vtavila. Odstraňovala jsem vrstvy a tužkou se prorývala dál. Tělo bylo děsivě lehké a křupavé jako spálená kuřecí kůže. Když jsem do popáleniny zaryla tak polovinu tužky, narazila jsem na něco pevného. Tužkou jsem to vyšťouchala nahoru. Když to bylo skoro na povrchu, sáhla jsem dovnitř rukou a vytáhla ze spáleného masa kousek pokrouceného kovu.

„Co je to?" chtěl vědět Dolph.

„Zbytek jejího kříže."

„Ne…"

Mezi černými sazemi probleskoval kousek roztaveného stříbra. „Tohle byl její kříž, Dolphe. Vtavil se jí do hrudi, zapálil oblečení. Co nechápu, je, proč upír neucukl od rozpáleného kovu. Upír by měl být skoro stejně popálený jako ona, ale není tady."

„Vysvětli."

„Animální upíři jsou jako závisláci na phencyclidinu. Necítí bolest. Myslím, že upír si ji přitiskl k hrudi, kříž se ho dotkl, vzplanul, ale upír ji nepustil, roztrhal ji na kusy, zatímco oba hořeli. Proti jakémukoli normálnímu upírovi by byla v bezpečí."

„Takže tohohle kříže nezastaví."

Zírala jsem na kousek kovu. „Zjevně ne."

Čtyři strážníci se poněkud zběsile rozhlíželi šerou chodbou. Nepočítali s tím, že kříže neúčinkují. Já taky ne. To o nevnímání bolesti byla jen poznámka pod čarou u jednoho článku. Nikdo nerozvíjel teorii o tom, že vás tudíž kříže neochrání. Jestli přežiju, musím napsat článek pro čtvrtletník *Upír*. Kříže vpálené do masa. Páni!

Dolph vstal. „Držte se u sebe, lidi."

„Kříže nefungují," ozval se jeden z policistů. „Musíme se vrátit a počkat na zvláštní jednotky."

Dolph se na něj jen podíval. „Můžete jít zpátky, jestli chcete." Pohlédl na mrtvou hlídačku. „Dál jdou jen dobrovolníci. Ostatní půjdou zpátky ven a počkají na zvláštní jednotky."

Dlouhán přikývl a dotkl se parťákovy paže. Ten ztěžka polkl, očima zalétl k Dolphovi, pak k důkladně propečené mrtvole. Nechal se od svého parťáka odtáhnout pryč chodbou. Zpátky do bezpečí a k příčetnosti. Nebylo by to hezké, kdybychom mohli odejít všichni? Ale nemohli jsme něco takového nechat utéct. I kdybych neměla příkaz k exekuci, museli bychom to zabít raději než riskovat, že se dostane ven.

„Co vy a ten mladej?“ zeptal se Dolph černocha.

„Nikdy jsem neutekl před příšerama. On může jít zpátky spolu s ostatníma.“

Blonďák zavrtěl hlavou, pistoli v ruce, na prstech napětím vystouplé žilky. „Zůstávám tady.“

Černoch se usmál a znamenalo to víc než slova pochvaly. Zvolil si jako muž. Nebo to byla volba dospělého člověka? Ať to je, jak chce, zůstává.

„Ještě jeden roh a budeme na dohled od sklepa,“ upozornila jsem.

Dolph pohlédl na poslední roh. Naše pohledy se setkaly a já pokrčila rameny. Nevěděla jsem, co bude za rohem. Tenhle upír dělá věci, které bych označila za nemožné. Pravidla se změnila v náš neprospěch.

Zaváhala jsem u zdi vzdálené od rohu. Přitiskla jsem se zády ke zdi a pomalu se posunula tak, abych viděla – za roh. Hleděla jsem do krátké rovné chodby. Na podlaze tam ležel revolver. Zbraň hlídačky? Možná. V levé stěně měly být velké ocelové dveře se zavěšenými kříži. Ocel vybuchla ven a změnila se v pokroucené stříbřité cáry. Nakonec tělo dali do sklepa. Mrtví hlídači nebyli moje vina. Měli být v bezpečí. Nikde se nic nehýbalo. Ve sklepě se nesvítilo. Byla to jen skvrna temnoty. Jestli v té místnosti číhal upír, tak jsem ho neviděla. Samozřejmě, zase jsem nebyla tak blízko. Jít blízko nevypadalo jako dobrý nápad.

„Vzduch je čistý. Až kam dohlédnu,“ ohlásila jsem.

„Nezdáš se tím příliš jistá,“ odpověděl mi Dolph.

„Taky si jistá nejsem,“ odtušila jsem. „Vykoukni za roh, co zbylo ze sklepení.“

Nevykoukl, ale podíval se. Tiše hvízdl.

„Jéžiš,“ vydechl Zerbrowski.

Přikývla jsem. „Přesně.“

„Je tam uvnitř?“ zeptal se Dolph.

„Myslím, že ano.“

„Ty jsi náš odborník. Proč vypadáš tak nejistě?“ zajímal se Dolph.

„Kdyby ses mě zeptal, jestli upír dokáže prorazit metr a půl tlustou postříbřenou ocelovou stěnou ověšenou kříži, tak bych řekla, že ani omylem.“ Zírala jsem na černou díru. „Ale tomuhle se to povedlo.“

„Znamená to, že jsi úplně stejně zmatená jako my?“ optal se Zerbrowski.

„Jo.“

„Tak to jsme pěkně v prdeli,“ ucedil.

Naneštěstí mi nezbývalo než s ním souhlasit.

18

Před námi se rozzívl sklep. Černočerná tma a uvnitř šílený upír; přesně podle mého gusta. Tak.

„Teď půjdu první já,“ řekl Dolph. V ruce držel zbraň druhé oběti. Svou vlastní schoval. Teď má stříbrné kulky. Teď půjde první. Dolph je v tomhle opravdu dobrý. Nikdy by neposlal nikoho ze svých lidí udělat něco, co by nebyl ochoten udělat sám. Přála bych si, aby Bert byl taky takový. Bert by klidně slíbil vaše prvorozené dítě a pak by se zeptal, jestli vám to nevadí.

Dolph zaváhal u otevřeného ústí sklepa. Tma byla tak hustá, že by se dala krájet. Dokonalá jeskynní tma. Temnota, ve které si můžete sáhnout na vlastní oční bulvu a nemrknout přitom.

Pobídl nás kývnutím zbraní, ale šel kolem sklepení dál chodbou. Krvavé otisky vstoupily do temnoty a zase vyšly ven. Krvavé stopy vedoucí chodbou a za roh. Rohy už mě začínají unavovat.

Já a Zerbrowski jsme stanuli každý z jedné strany vedle Dolpha. Krkem a rameny mi projelo napětí. Zhluboka jsem se nadechla a pomalu vydechla. Lepší. Vida, ani se mi netřesou ruce.

Dolph se nepřekulil, aby se za roh dostal. Prostě šel zády přitisknutý ke zdi, zbraň držel obouruč, připravený na všechno.

„Nestřílejte, nejsem mrtvý,“ ozval se hlas.

Ten hlas jsem znala.

„To je John Burke. Je se mnou.“

Dolph na mě pohlédl. „Vzpomínám si na něj.“

Pokrčila jsem rameny. Radši hraju na jistotu. Dolphovi věřím, že by Johna omylem nezastřelil, ale jsou tu další dva policajti, které neznám. Když jde o palné zbraně, vždycky pochybujte o bezpečnosti! Podle takového moudra se dá přežít.

John je vysoký, štíhlý, snědý. Krátké vlasy má naprosto černé s širokým bílým pramenem nad čelem. Je to překvapivá kombinace. Vždycky byl pohledný, ale teď, když si oholil vousy, vypadal méně jako hollywoodský záporňák a víc jako vůdčí typ. Vysoký, snědý a pohledný a ví, jak zabíjet upíry. Co víc bych si mohla přát? Spoustu věcí, ale o tom někdy jindy.

John s úsměvem vyšel zpoza rohu. V ruce držel pistoli, ale co bylo ještě lepší – v té druhé si nesl vybavení na upíry. „Vyrazil jsem napřed, abych se ujistil, že upír neunikne, zatímco jste na cestě."

„Díky, Johne," řekla jsem.

Pokrčil rameny. „Jen chráním veřejné blaho."

Teď jsem to byla já, kdo pokrčil rameny. „Jak chceš."

„Kde je ten upír?" zeptal se Dolph.

„Stopoval jsem ho," odtušil John.

„Jak?" zajímala jsem se.

„Krvavé stopy bosých chodidel."

Bosých chodidel. Ježíšikriste. Mrtvola neměla boty, ale John ano. Obrátila jsem se ke sklepení. Příliš pozdě, příliš pomalu. Setsakra velká chyba.

Upír vyletěl ze tmy příliš rychle na to, abychom ho viděli. Jen rozmazaná šmouha, která narazila do blonďáčka a uhodila jím o zeď. Mladík vykřikl, pistoli přitisknutou k upírovu hrudníku. Chodbou hlasitě třeskl výstřel, rozechvěl ozvěnou potrubí. Kulky vyletěly upírovými zády ven, jako by zasáhly jenom mlhu. Kouzlo.

Vyrazila jsem dopředu, snažila jsem se zamířit, aniž bych zasáhla blonďáka. Pořád křičel, bez ustání. Kolem se rozlétla sprška teplé krve. Střelila jsem stvůru do hlavy, ale neuvěřitelně rychle mi uhnula a udeřila mladíkem o druhou stěnu, aniž ho přestala sápat. Všude bylo spousta křiku a pohybu, ale všechno se zdálo vzdálené a zpomalené. V několika okamžicích bude po všem. Jediná jsem dost blízko a mám stříbrné kulky. Přiskočila jsem, až jsem se dotkla upíra a přitiskla mu hlaveň pistole do týla. Normální upír by mě to nenechal udělat. Zmáčkla jsem spoušť, ale upír se otočil, zvedl svou oběť do vzduchu a hodil ji na mě. Kulka šla mimo a my spadli na zem. Váha dvou dospělých mužů, kteří mi dopadli na hrudník, mi na chvíli vyrazila dech. Blonďáček ležel přese mě. Křičel, krvácel. Umíral.

Zapřela jsem zbraň upírovi o týl a vystřelila. Zadní část hlavy vybuchla ven v jemné sprše krve, kostí a čehosi těžšího a vlhčího. Upír dál rval hrdlo oběti. Měl by být mrtvý, ale nebyl.

Upír se zaklonil, vyceněné tesáky pokryté krví. Zarazil se jako člověk, který se potřebuje nadechnout mezi dvěma polknutími. Narvala jsem mu hlaveň pistole do tlamy. Zuby zaskřípaly o kov. Obličej vybuchl od horního rtu až po temeno hlavy. Spodní zuby zacvakly naprázdno, neměly do čeho se zakousnout. Bezhlavé tělo se vzepřelo na rukou, jako by se snažilo vstát. Přiložila jsem mu zbraň k hrudi a zmáčkla spoušť. Na tuhle vzdálenost by se mi mohlo podařit rozstřelit mu srdce. Nikdy jsem ve skutečnosti nezkoušela sejmout upíra jenom pistolí. Říkala jsem si, jestli to zabere. Říkala jsem si, co se stane, jestli to nezabere.

Tělem zrůdy projelo zachvění. Pak vydechla, dlouhý vzdech beze slov.

Dolph a Zerbrowski odtahovali stvůru dozadu. Myslím, že už byla mrtvá, ale čistě pro jistotu jsem jejich pomoc ocenila. John pocákal upíra svěcenou vodou. Tekutina na umírajícím upírovi bublala a syčela. Umíral. Doopravdy umíral.

Blonďáček se nehýbal. Jeho parťák ho odtáhl ze mě, přitiskl si ho k hrudi jako dítě. Krev přilepila plavé vlasy k obličeji. Světlé oči měl široce otevřené, upřené do prázdna. Mrtví jsou vždycky tak či onak slepí.

Byl to statečný, hodný kluk; i když nebyl o tolik mladší než já. Ale já se cítila o milion let starší, když jsem hleděla do jeho bledé mrtvé tváře. Je mrtvý, prostě jen tak. Odvaha vás před nestvůrami nezachrání. Jen máte větší naději.

Dolph a Zerbrowski složili upíra k zemi. John na něj šel s kůlem a palicí. Už léta jsem nepoužila kůl. Dávám přednost brokovnici. Na druhou stranu já jsem pokroková lovkyně upírů.

Upír byl mrtvý. Nebylo nutné do něj zatloukat kůl, ale já jen seděla u zdi a dívala se. Raději hrát na jistotu. Kůl zajel do těla snáz než jindy, protože jsem pro něj připravila díru. Pistoli jsem pořád držela v ruce. Ještě nebyl důvod ji schovávat. Sklep stále zíval prázdnou temnotou. Kde byl jeden upír, tam jich často bývá víc. Nechám si zbraň připravenou.

Dolph a Zerbrowski vešli s revolvery v rukou do poničeného sklepení. Měla bych vstát a jít s nimi, ale zdálo se mi pro tu chvíli velice důležité, abych zvládla dýchat. Cítila jsem, jak se mi krev žene cévami. Každý tep srdce mi zněl hlasitě. Je krásné být naživu. Je to bída, že jsem nedokázala zachránit toho kluka. Jo, děsná bída.

John poklekl vedle mě. „Jsi v pohodě?“

Přikývla jsem. „Jasně.“

Podíval se na mě, jako by tomu nevěřil, ale mlčel. Myslí mu to rychle.

Ve sklepení se rozsvítilo světlo. Výrazné žluté světlo, hřejivé jako letní den. „Jéééžiš,“ zaslechla jsem Zerbrowskiho.

Vstala jsem a skoro upadla. Třásla se mi kolena. John mě zachytil za paži a já se na něj upřeně dívala tak dlouho, dokud mě nepustil. Napůl se usmál. „Pořád jsi těžký případ.“

„Já vždycky,“ odsekla jsem.

Měli jsme spolu dvakrát rande. Chyba. Spolupráce pak byla poněkud trapná a on se nedokázal smířit s tím, že jsem ženská verze jeho samotného. Má takovou tu starou jižanskou představu o tom, jaká by měla dáma být. Dáma by neměla nosit pistoli a trávit většinu času

po kolena v krvi a mrtvolách. Na takový přístup mám dvouslovnou odpověď. Jo, přesně tu.

U jedné zdi bylo roztříštěné velké akvárium. Byla v něm původně morčata nebo krysy nebo králíci. Teď v něm byly jen jasné cákance krve a kousky srsti. Upíři maso nejedí, ale když dáte malá zvířátka do skleněné nádoby a tu pak hodíte proti zdi, tak máte malá zvířátka nasekaná na kostičky. Nezbylo z nich dost na to, aby se to dalo vyškrábnout lžící.

Nedaleko hromady střepů se povalovala hlava, pravděpodobně mužská, soudě podle krátkých vlasů a sestřihu. Nešla jsem blíž, abych se ujistila. Nechtěla jsem vidět jeho tvář. Dneska v noci jsem byla statečná až dost. Už si nic dalšího nemusím dokazovat.

Tělo bylo v jednom kuse, ale jen stěží. Vypadalo, jako by upír vrazil ruce do hrudního koše, popadl hrst žeber a trhl. Hrudní koš téměř rozervaný ve dví, pohromadě ho držel jen pruh růžové svalové tkáně a vnitřní orgány.

„Ta hlava má špičáky," ozval se Zerbrowski.

„To je upíří poradce," odtušila jsem.

„Co se stalo?"

Pokrčila jsem rameny. „Poradce se asi skláněl nad upírem, když náš mrtvý povstal. Upír zabil poradce, rychle a nepříliš čistě."

„Proč by zabíjel upířího poradce?" zeptal se Dolph.

Znova jsem pokrčila rameny. „Bylo to víc zvíře než člověk, Dolphe. Probudilo se na neznámém místě a nad ním se skláněl neznámý upír. Reagovalo jako každé jiné lapené zvíře a bránilo se."

„Proč ho poradce nedokázal ovládnout? Proto tu přece byl."

„Jediná osoba, která dokáže ovládnout animálního upíra, je vyšší upír, který ho stvořil. Poradce nebyl dost mocný."

„Co teď?" zeptal se John. Schoval zbraň. Já stále ještě ne. Z nějakého důvodu jsem se s ní v ruce cítila líp.

„Teď půjdu na třetí pracovní oživovací schůzku dnešní noci."

„Prostě jen tak?"

Podívala jsem se na něj, připravena se na někoho naštvat. „Co mám podle tebe dělat, Johne? Zhroutit se s křikem v záchvatu? Mrtvým by to nepomohlo a vážně by mě to naštvalo."

Povzdechl si. „Kdybys jen byla taková, jak vypadáš."

Vrátila jsem pistoli do podpažního pouzdra, usmála se na Johna a sdělila mu: „Jdi někam."

Jo, to jsou ta slova.

19

Většinu krve jsem si z rukou a obličeje smyla v umývárně v márnici. Zkrvavenou kombinézu jsem uložila do kufru auta. Byla jsem čistá a reprezentativní, nebo alespoň tak reprezentativní, jak to pro dnešek šlo. Bert říkal, že se s tím novým chlápkem mám setkat u třetího klienta. Oakglenský hřbitov, deset hodin. Teoreticky by ten nový už měl mít za sebou dvě oživené zombie a bude jenom sledovat, jak oživím tu třetí. Mně to tak vyhovovalo.

Bylo 10.35, než jsem zastavila u Oakglenského hřbitova. Pozdě. Ksakru. Na nového oživovatele to určitě udělá mohutný dojem, o klientovi ani nemluvě. Paní Doughalová je čerstvá vdova. Ovdověla před pěti dny. Její drahý zesnulý manžel nezanechal žádnou závěť. Vždycky měl v úmyslu to zařídit, ale víte, jak to je, pořád to odkládal. Měla jsem oživit pana Doughala před dvěma právníky, dvěma svědky, třemi Doughalovými dospělými dětmi a zlatým prasetem navrch. Minulý měsíc vyšlo úřední rozhodnutí, že čerstvě mrtví, zemřelí před týdnem nebo kratší dobou, mohou být oživeni a ústně nadiktovat závěť. Rodině Doughalových to ušetří polovinu dědictví. Samozřejmě bez nákladů za právníky.

Vedle úzké štěrkové cesty se táhla řada zaparkovaných aut. Pneumatiky působily na trávě učiněné peklo, ale když zaparkujete na straně, nikdo už po cestě neprojede. I když – kolik lidí potřebuje hřbitovní silničku v půl jedenácté v noci? Oživovatelé, kněží vúdú, puberťáci kouřící travku, nekrofilové a satanisti. Člověk musí být členem legálního náboženství a mít písemné svolení, aby mohl provádět rituály na hřbitově po setmění. Nebo musí být oživovatel. My propustku nepotřebujeme. Především proto, že nemáme špatnou pověst kvůli lidským obětem. Několik shnilých jablek opravdu pokazilo kněžím vúdú reputaci. Jakož křesťanka tak nějak zahlížím na satanismus. Chci říct: oni přece koneckonců jsou ti špatní, ne?

Jakmile jsem došlápla na cestu, ucítila jsem to. Magie. Někdo se snaží povolat z hrobu mrtvého – a to někde velmi blízko.

Nováček už oživil dvě zombie. Zvládne třetí? Charles a Jamison zvládnou jen dvě za noc. Kde našel Bert někoho tak mocného za tak krátkou dobu?

Prošla jsem kolem pěti aut nepočítaje to moje. Kolem hrobu se tlačil téměř tucet lidí. Ženy na sobě měly kostýmky, muži všichni v obleku. Je neuvěřitelné, kolik lidí se upraví, když jdou na hřbitov. Jediný důvod, proč většina lidí půjde na hřbitov, je pohřeb. Spousta klientů se tak oblékne. Poloformálně, do černého.

Mužský hlas předříkával pozůstalým přivolávači formuli: „Andrewe Doughale, povstaň. Přijď k nám, Andrewe Doughale, přijď.“

Magie ve vzduchu houstla, až jsem ji cítila jako závaží. Sotva jsem se mohla pořádně nadechnout. Magie se rozlévala vzduchem, byla silná, ale nejistá. Cítila jsem váhání jako závan chladného vzduchu. Tenhle oživovatel bude mocný, ale ještě je mladý. Z jeho magie čišela nevyzkoušenost a nespoutanost. Jestli je mu víc než jedenadvacet, tak sežeru vlastní klobouk.

Tak ho Bert našel. Je to ještě dítě, mocné dítě. A oživuje svou třetí zombii za jednu noc. Hrome.

Zůstala jsem ve stínu pod vysokými stromy. Oživovatel byl malý, možná o pár centimetrů vyšší než já, čili přinejlepším metr šedesát. Na sobě měl bílou sváteční košili a černé kalhoty. Krev na košili zaschla v téměř černých skvrnách. Budu ho muset naučit, jak se oblékat, stejně jako to Manny naučil mě. Oživování se pořád ještě učí neformálně. Neexistují vysokoškolské kurzy, kde by vám vysvětlili, jak povolávat mrtvé z hrobu.

Vypadal velice svědomitě, jak tam stál a povolával Andrewa Doughala z hrobu. Dav právníků a příbuzných se krčil v nohách hrobu. Nikdo z pokrevních příbuzných nestál uprostřed krvavého kruhu spolu s novým oživovatelem. Obvykle za náhrobkem necháte stát někoho z rodiny, aby ona nebo on mohl zombii ovládat. Takhle ji může ovládat jen oživovatel. Ale nebylo to přehlédnutí, byl to zákon. Mrtvý mohl být povolán a požádán, ať nadiktuje svou poslední vůli, jenom pokud ho ovládal pouze oživovatel nebo nějaká nezainteresovaná osoba.

Mohyla pokrytá květinami se zachvěla a zpod ní vyrazila bledá ruka, která hrábla do prázdna. Dvě ruce, temeno hlavy. Zombie se sápala z hrobu, jako by ji někdo tahal na provázcích.

Nový oživovatel se zapotácel. Padl na kolena do měkké hlíny a uvadajících květin. Magie zeslábla a zakolísala. Ukousl si ze zombie větší kus, než dokáže zvládnout. Mrtvý se dál snažil dostat z hrobu. Dál se pokoušel uvolnit si nohy, ale nikdo ho neovládal. Lawrence Kirkland oživil zombii, ale nedokáže ji ovládnout. Zombie si bude dělat, co chce, a nebude nikoho, kdo by způsobil, že jí to nebude jedno. Neovladatelné zombie kazí oživovatelům reputaci.

„Je vám něco?“ zeptal se jeden z právníků.

Lawrence Kirkland zavrtěl hlavou, ale byl příliš vyčerpaný na to, aby promluvil. Uvědomuje si vůbec, co udělal? Myslím, že ne. Na to není dost vyděšený.

Přešla jsem k choulící se skupince. „Postrádali jsme vás tu, slečno Blakeová,“ řekl právník. „Váš… společník se asi necítí dobře.“

Věnovala jsem jim svůj nejlepší profesionální úsměv. Vidíte, všechno je v pořádku. Zombie se nechystá propadnout vražednému šílenství. Věřte mi.

Přistoupila jsem k okraji kruhu nakresleného krví. Vnímala jsem ho jako vítr, který mě tlačí zpátky. Kruh byl uzavřený a já byla venku. Nedostanu se dovnitř, pokud mi to Lawrence nedovolí.

Zvedl se na všechny čtyři, ruce zabořené v květinách na hrobě. Hlavu měl svěšenou, jako by byl příliš unavený na to, aby ji zvedl. Pravděpodobně skutečně byl.

„Lawrenci," řekla jsem tiše. „Lawrenci Kirklande."

Pomalu otočil hlavu. I ve tmě jsem v jeho světlých očích četla vyčerpání. Paže se mu třásly. Bože dobrý, stůj při nás.

Naklonila jsem se tak blízko, aby přihlížející nemohli slyšet, co říkám. Co nejdéle se pokusíme udržet iluzi, že tohle je normální průběh. Když budeme mít štěstí, zombie prostě jenom odejde. Když budeme mít smůlu, tak někomu ublíží. Mrtví většinou živým celkem odpouštějí, ale ne vždycky. Pokud Andrew Doughal někoho ze svých příbuzných nenáviděl, tak to bude dlouhá noc.

„Lawrenci, musíš porušit kruh a pustit mě dovnitř," zašeptala jsem.

Jen se na mě díval zakalenýma očima, v nichž nebyl ani záblesk pochopení. Do háje.

„Otevři kruh, Lawrenci. Hned."

Zombie se vyhrabala až po kolena. Bílá sváteční košile vynikala proti tmavému pohřebnímu obleku. Nepohodlně oblečený až na věčnost. Doughal vypadal na oživlou mrtvolu docela dobře. Byl bledý, měl husté šedé vlasy. Ten kluk si s třetí zombií za noc poradil slušně. Jestli ji teď dokážu ovládnout, tak jsme v suchu.

„Lawrenci, otevři kruh, prosím!"

Něco řekl, příliš potichu na to, abych ho zaslechla. Naklonila jsem se, kam až mi to kruh dovolil, a zeptala se: „Co?"

„Larry. Jmenuju se Larry."

Usmála jsem se. Tohle bylo příliš absurdní. Stará se o to, že mu říkám Lawrence místo Larry, zatímco se tu z hlíny hrabe šílená zombie. Možná mu z toho tlaku hráblo. Ne.

„Otevři kruh, Larry."

Plazil se dopředu, málem spadl obličejem do květin. Přejel rukama přes krvavou čáru. Magie se zlomila. Kruh moci zmizel jako lusknutím prstů. Teď je to na mně.

„Kde máš nůž?"

Pokusil se ohlédnout přes rameno, ale nepovedlo se mu to. Na druhé straně hrobu jsem zahlédla odlesk čepel v měsíčním světle.

„Odpočívej," řekla jsem. „Postarám se o to."

Schoulil se do těsného klubíčka, pažemi si objal kolena, jako by mu byla zima. Nechala jsem ho pro tuhle chvíli být. První na pořadí večera musí být zombie.

Nůž ležel vedle vykuchané slepice, kterou Larry použil, aby mrtvého povolal. Popadla jsem nůž a obrátila se tváří v tvář k zombii stojící na hrobě. Andrew Doughal se opíral o svůj vlastní náhrobní kámen a snažil se zorientovat. Pro člověka je těžké být mrtvý. Chvíli to trvá, než se proberou mrtvé mozkové buňky. Vědomí tak nějak nevěří tomu, že by mělo fungovat. Ale postupně fungovat začne.

Vyhrnula jsem si rukáv kožené bundy a zhluboka se nadechla. Je to jediné, co se dá dělat, ale líbit se mi to nemusí. Přejela jsem ostřím přes zápěstí. Objevila se tenká tmavá linka. Kůže se otevřela a začala téct krev, v měsíčním světle téměř černá. Bolest byla ostrá a bodavá. Malá zranění vždycky bolí víc než velká… zpočátku.

Ranka je malá a nezůstane po ní jizva. Nedokážu obnovit kruh, pokud neříznu do zápěstí sebe nebo někoho jiného. Obřad už příliš pokročil, takže nešlo vzít další slepici a začít znova. Musím tenhle rituál zachránit, jinak bude zombie volná, bez pána. Zombie bez pána mají tendenci žrát lidi.

Zombie se pořád ještě opírala o náhrobek. Prázdnýma očima hleděla do dálky. Kdyby byl Larry dost silný, Andrew Doughal mohl být schopen mluvit a sám přemýšlet. Teď byl jen mrtvola čekající na rozkazy nebo nějakou zatoulanou myšlenku.

Vylezla jsem na mohylu gladiol, chryzantém a karafiátů. Vůně květin se mísila se zatuchlým pachem mrtvoly. Stála jsem po kolena v uvadajících květech a zamávala krvácejícím zápěstím zombii před obličejem.

Světlé oči sledovaly ruku, prázdné a mrtvé jako oči leklé ryby. Andrew Doughal nevnímal, ale něco jiného ano. Něco, co cítilo krev a znalo její cenu.

Vím, že zombie nemají duši. Ve skutečnosti mohu oživit mrtvého až po třech dnech. Tak dlouho trvá, než duše odejde. Čistě náhodou přesně tak dlouho trvá upírům, než povstanou. Představte si to.

Ale jestli to není duše, co zbylo v těle, tak co to je? Magie, magie moje nebo Larryho. Možná. Ale v té mrtvole cosi přebývalo. Když je duše pryč, něco jiného zaplnilo prázdné místo. Když proběhlo oživování správně, tak to byla magie. A teď? Teď nevím. Ani si nejsem jistá, že to chci vědět. Co na tom záleží, pokud se mi podaří dostat nás z loje? Jo. Možná, že když si to budu opakovat, tak tomu i sama uvěřím.

Nabídla jsem mrtvole krvácející zápěstí. Tvor na chvíli zaváhal. Jestli odmítne, tak fakt nevím, co dál.

Zombie mě pozorovala. Upustila jsem nůž a zmáčkla kůži kolem rány. Vyvalila se hustá lepkavá krev. Zombie mě chytila za ruku. Bledé prsty byly silné a studené. Sklonila hlavu k ráně a přisála se k ní. Živila se z mého zápěstí, křečovitě tiskla čelisti a polykala tak hluboce a rychle, jak jen dokázala. Budu mít rekordně odporný cucflek. Přinejmenším to bolelo.

Pokusila jsem se odtáhnout ruku, ale zombie se přisála ještě pevněji. Nechce mě pustit. Paráda.

„Larry, můžeš vstát?“ zeptala jsem se tiše. Pořád jsme se snažili předstírat, že je všechno v pořádku. Zombie přijala krev. Teď ji můžu ovládat, pokud se mi povede ji přimět, aby mě pustila.

Larry se na mě pomalu podíval. „Jasně,“ řekl. Zvedl se na nohy, opíral se přitom o hromadu hlíny. Když konečně stál, zeptal se: „Co dál?“

Dobrá otázka. „Pomoz mi ho odtrhnout.“ Pokusila jsem se uvolnit si zápěstí, ale nemrtvý se držel jako klíště,

Larry chytil mrtvolu a zatáhl. Nepomohlo to.

„Zkus vzít za hlavu,“ poradila jsem mu.

Pokusil se mrtvolu odtáhnout za vlasy, ale zombie necítí bolest. Larry vpáčil prst nemrtvému do pusy a s tichým mlasknutím tak přerušil sání. Oživovatel vypadal, že je mu špatně. Chudák. Ale byla to moje ruka.

Otřel si prst do kalhot, jako by se dotkl něčeho slizkého. Nijak jsem s ním nesoucítila.

Řezná rána už začínala rudnout. Zítra tam bude setsakra hnusná modřina.

Zombie stála na svém hrobě a dívala se na mě. V očích bylo cosi živého, osobnost při vědomí. Otázka je, jestli je to ta správná osobnost.

„Jste Andrew Doughal?“ zeptala jsem se.

Olízl si rty a odpověděl: „Ano, jsem.“ Mluvil hrubým hlasem zvyklým přikazovat. Na mě to dojem neudělalo. Byla to moje krev, co mu dalo hlas. Mrtví jsou doopravdy němí, doopravdy zapomenou, kdo a co byli, dokud se nenapijí čerstvé krve. Homér měl pravdu. Člověk si pak říká, co všechno z Iliady je ještě pravda.

Stiskla jsem si druhou rukou řeznou ránu a ustoupila dozadu za hrob. „Teď zodpoví vaše otázky,“ oznámila jsem. „Ale ať jsou jednoduché. Má za sebou perné ležení v hrobě.“

Právníci se neusmáli. Ani se jim ani nedivím. Mávla jsem na ně, ať jdou blíž. Drželi se vzadu. Štítiví právníci? To určitě.

Paní Doughalová šťouchla svého právníka. „Skončeme s tím. Stojí nás to majlant.“

Chystala jsem se říct, že si neúčtujeme minuty, ale pokud vím, Bert to zařídil tak, že cena je tím vyšší, čím déle je mrtvý při sobě. Což není vlastně tak špatný nápad. Andrew Doughal je pro dnešní noc v pořádku. Odpovídal na otázky kultivovaným srozumitelným hlasem. Pokud jste si nevšímali, jak se mu v měsíčním světle leskne kůže, tak vypadal jako živý. Ale nechte ho pár dní nebo týdnů. Shnije. Všichni shnijí. Když Bert přišel na způsob, jak přinutit klienty, aby své mrtvé vrátili do hrobu dřív, než z nich začnou odpadávat kousky, tak tím lépe pro mě.

Máloco je smutnější než pohled na rodinu, která veze svou drahou starou maminku zpátky na hřbitov a pach rozkladu se snaží přehlušit drahou voňavkou.

Nejhorší byla klientka, která svého manžela před návratem na hřbitov vykoupala. Většinu jeho masa pak musela přinést v igelitce. V teplé vodě prostě maso sklouzlo z kostí.

Larry ustoupil, zakopl o květináč. Zachytila jsem ho a narazil do mě, pořád ještě se sotva držel na nohou.

Usmál se. „Díky… za všechno.“ Díval se na mě z bezprostřední blízkosti. Navzdory chladu říjnové noci mu po tváři stékal pramínek potu.

„Máš s sebou kabát?“

„V autě.“

„Dojdi si pro něj a vem si ho na sebe. Uženeš si smrt, jak se potíš v téhle zimě.“

Úsměv se rozšířil v zakřenění. „Rozkaz, šéfe.“ V nepřirozeně široce otevřených očích mu byla vidět větší část bělma. „Vytáhla jsi mě od okraje propasti. Na to nezapomenu.“

„Vděčnost je skvělá věc, chlapče, ale dojdi si pro kabát. Když budeš ležet doma s chřipkou, tak nebudeš moct pracovat.“

Larry přikývl a pomalu se vydal k autu. Dosud šel nejistě, ale šel. Krvácení ze šrámu na zápěstí téměř ustalo. Uvažovala jsem, jestli mám v autě dost širokou leukoplast, abych ránu stáhla. Pokrčila jsem rameny a následovala Larryho k autu. Hluboké soudní hlasy právníků se nesly říjnovou nocí. Slova se vracela ozvěnou mezi stromy. Na koho se tady sakra snaží udělat dojem? Mrtvolám je to jedno.

20

Larry a já jsme seděli ve studené podzimní trávě a sledovali právníky, jak dávají dohromady závěť. „Berou to tak vážně,“ poznamenal Larry.

„Je to jejich práce brát všechno vážně," odtušila jsem.

„Když je člověk právník, tak nemůže mít smysl pro humor?"

„Naprosto ne."

Zašklebil se. Krátké kudrnaté vlasy měl tak jasně zrzavé, až přecházely skoro do oranžova. Oči měl měkce modré jako jarní nebe. Vlasy i oči jsem pozorovala ve světle dopadajícím zevnitř našich dvou aut. Ve tmě vypadal Larry šedooký a hnědovlasý. Hrozně by mě štvalo, kdybych musela jako svědek popisovat někoho, koho jsem viděla jen ve tmě.

Larry Kirkland měl mléčně světlou pleť, jakou mívají někteří zrzci. Vzhled završovala spousta zlatavých pih. Vypadal jako přerostlá loutka hloupého Honzy. Myslím tím, že byl roztomilý. Když je tak malý – na muže opravdu malý –, určitě by se mu nelíbilo označení roztomilý. Je to jeden z mých nejméně oblíbených mazlivých přívlastků. Myslím, že kdyby do toho měli všichni nevysocí lidé co mluvit, tak by slovo „roztomilý" bylo vyškrtnuto z našeho jazyka. Vím, že bych taky hlasovala pro vyškrtnutí.

„Jak dlouho už jsi oživovatelem?" zeptala jsem se.

Podíval se na svítící ciferník na hodinkách. „Asi tak osm hodin."

Zírala jsem na něj. „Tohle je tvoje úplně první práce vůbec?"

Přikývl. „To ti o mně pan Vaughn neřekl?"

„Bert jenom řekl, že najal nového oživovatele jménem Lawrence Kirkland."

„Jsem posledním rokem na Washingtonské univerzitě a v tomhle semestru si mám najít brigádu v oboru."

„Kolik ti je?"

„Dvacet. Proč?"

„Vždyť ještě ani nejsi plnoletý."

„Tak nemůžu chlastat a chodit do kina na pornofilmy. Žádná škoda, pokud nás práce nezavede na taková místa." Podíval se na mě a naklonil se blíž. „Musíme v rámci práce chodit na pornofilmy?" Tvář měl neutrálně příjemnou a nebylo poznat, jestli si dělá legraci nebo ne. Vsadila bych se, že si dělá srandu.

„Dvacet je v pohodě." Zavrtěla jsem hlavou.

„Nevypadáš, že dvacet je v pohodě."

„Tvůj věk mě netrápí."

„Ale něco tě trápí."

Nevěděla jsem, jak to vyjádřit, ale ve tváři měl něco milého a veselého. Byl to obličej někoho, kdo se častěji směje, než pláče. Vypadal zářivě čistý jako nová mince a já nechtěla, aby se to změnilo. Nechtěla jsem být ten, kdo ho přinutí padnout do špíny a překulit se.

„Ztratil jsi někdy někoho blízkého? Myslím tím z rodiny."

Veselí se mu vytratilo z obličeje. Vypadal jako vážně se tvářící chlapeček. „Mluvíš vážně?“

„Smrtelně.“

Zakroutil hlavou. „Nerozumím.“

„Prostě jen odpověz na otázku. Zatratil jsi někdy někoho blízkého?“

Zavrtěl hlavou. „Dokonce ještě žijí všichni moji prarodiče.“

„Zažil jsi někdy na vlastní kůži násilí?“

„Na střední škole jsem se dostával do rvaček.“

„Proč?“

Zakřenil se. „Mysleli si, že malý znamená slabý.“

Musela jsem se usmát. „A tys jim ukázal, že to tak není.“

„Sakra, ne. Čtyři roky mě tloukli jako žito.“ Uculil se.

„Vyhrál jsi někdy rvačku?“

„Někdy ano.“

„Ale vítězství na tom není to důležité.“

Upřeně se na mě díval vážným pohledem. „Ne, to není.“

Na okamžik mezi námi zavládlo téměř dokonalé porozumění. Společná minulost nejmenších dětí ve třídě. Léta, kdy jste byli ten poslední, koho si vyberou při tělocviku do družstva. Samozřejmý terč šikany. Když je člověk malý, může být kvůli tomu zlý. Byla jsem si jistá, že si rozumíme, ale protože jsem žena, musela jsem to vyjádřit slovy. Mužům často stačí tenhle sajrajt ve stylu čtení myšlenek, ale někdy se spletete. Já jsem potřebovala vědět.

„Důležité na tom je snést výprask a nevzdat se,“ řekla jsem.

Přikývl. „Schytat výprask a pokračovat dál.“

Teď, když se mi povedlo pokazit náš první okamžik dokonalého souznění tím, že jsem nás oba přiměla o tom mluvit, byla jsem spokojená. „Kromě školních bitek jsi někdy zažil násilí?“

„Chodím na rockové koncerty.“

Zavrtěla jsem hlavou. „To není totéž.“

„Chceš tím něco říct?“ zeptal se.

„Neměl ses snažit oživit tu třetí zombii.“

„Dokázal jsem to, ne?“ Znělo to defenzivně, ale já na něj tlačila dál. Když chci něco říct, tak možná nejsem zrovna okouzlující, ale jsem neúprosná.

„Oživil jsi ji a ztratil nad ní kontrolu. Kdybych nepřišla, zombie by se urvala ze řetězu a někomu by ublížila.“

„Je to jen zombie. Zombie nenapadají lidi.“

Zírala jsem na něj, snažila se zjistit, jestli si dělá srandu. Nedělá. Do háje. „Ty o tom opravdu nevíš, co?“

„O čem?“

Složila jsem obličej do dlaní a pomalu počítala do deseti. Nebyl to Larry, na koho jsem byla naštvaná, byl to Bert, ale Larry byl vhodný terč, na který jsem mohla ječet. Budu muset čekat do zítřka, abych mohla ječet na Berta, ale Larry je přímo tady. Jaké štěstí.

„Zombie se ti vymkla z rukou, Larry. Kdybych nepřišla a nenakrmila ji krví, našla by si krev sama. Chápeš?“

„Myslím, že ne.“

Povzdechla jsem si. „Zombie by na někoho zaútočila. Do někoho by se zakousla.“

„Zombie útočící na lidi jsou jenom pověra, jenom strašidelná historka.“

„To tě teď učili ve škole?“ zeptala jsem se.

„Ano.“

„Půjčím ti nějaká starší čísla časopisu *Oživovatel*. Věř mi, Larry, zombie útočí na lidi. Viděla jsem lidi, které nějaká zombie zabila.“

„Snažíš se mi jen nahnat strach.“

„Vyděšený bys byl lepší než hloupý.“

„Oživil jsem tu zombii. Co ode mě ještě chceš?“ Vypadal naprosto zmatený.

„Chci, abys pochopil, co se tady málem dneska v noci stalo. Chci, abys pochopil, že to, co děláme, není hra. Nejsou to salonní triky. Je to skutečné a může to být nebezpečné.“

„Dobrá.“ Poddal se příliš rychle. Ve skutečnosti tomu nevěří. Zlehčuje moje slova. Ale jsou věci, které někomu nemůžete prostě říct. On nebo ona si něco z toho musí zažít na vlastní kůži. Přála jsem si, abych mohla Larryho zabalit do celofánu a uložit na poličku, aby byl v klidu a bezpečí, nedotčený, ale takhle to v životě nefunguje. Pokud zůstane v oboru dost dlouho, novota se odře. Ale to nemůžete říkat někomu, komu je dvacet a nikdy se ho nedotkla přítomnost smrti. Nevěří na bubáky.

Ve dvaceti jsem věřila na všechno. Najednou jsem se cítila stará.

Larry vytáhl z kapsy u kabátu krabičku cigaret.

„Prosím, řekni mi, že nekouříš,“ povzdechla jsem si.

Podíval se na mě, oči tak nějak rozšířené a překvapené. „Ty nekouříš?“

„Ne.“

„Nemáš ráda lidi, kteří kouří ve tvé přítomnosti?“ Vyslovil to jako otázku.

„Ne,“ odpověděla jsem.

„Hele, právě teď se cítím dost hrozně. Potřebuju si zapálit, okej?“

„Potřebuješ?“

„Jo, potřebuju.“ Jednu úzkou dlouhou cigaretu držel mezi dvěma prsty pravé ruky. Krabička zmizela zpátky do kapsy. Vytáhl laciný

plastový zapalovač. Upřeně mě pozoroval. Ruce se mu třásly jenom trochu.

Do háje. Oživil tři zombie během své první pracovní noci a já si míním promluvit s Bertem o moudrosti rozhodnutí poslat Larryho pracovat samotného.

Navíc jsme pod širým nebem. „Poslož si."

„Dík."

Zapálil si cigaretu a zhluboka vdechl nikotin a dehet. Z úst a nosu se mu vyvalil dým podobný bledým přízrakům. „Už se cítím líp."

Pokrčila jsem rameny. „Jenom ať nekouříš, když budeme oba v jednom autě."

„Není problém." Konec cigarety oranžově zažhnul do tmy, jak znovu potáhl. Podíval se přese mě, nechal kouř, ať se mu vine mezi rty, a poznamenal: „Už nás volají."

Obrátila jsem se a opravdu na nás jeden z právníků mával. Cítila jsem se jako domovník, kterého volají, aby uklidil veškerou nezbytnou špínu. Vstala jsem a Larry mě následoval.

„Jsi si jistý, že se na tohle cítíš dost dobře?" zeptala jsem se.

„Neoživil bych ani chcíplého mravence, ale myslím, že se zvládnu dívat na tvou práci."

Pod očima měl tmavé stíny a kůži kolem úst příliš napjatou, ale jestli si chce hrát na velkého drsňáka, kdo jsem já, abych mu bránila? „Fajn. Tak do toho."

Z kufru jsem vyndala sůl. Mít s sebou potřeby na oživování zombií je dokonale legální. Předpokládám, že mačeta, kterou používám na sekání hlav slepicím, by se dala použít jako zbraň, ale zbytek je považován za neškodný. Je vidět, co ví náš zákonodárný systém o zombiích.

Andrew Doughal se vzpamatoval. Pořád vypadal trochu voskově bledý, ale tvář měl vážnou, zaujatou, živou. Rukou si uhladil vkusné klopy saka. Podíval se na mě svrchu nejenom proto, že byl vyšší, ale protože byl dobrý v dívání se na někoho svrchu. Někteří lidé mají skutečný talent k tomu, aby se povyšovali nad druhé.

„Víte, co se děje, pane Doughale?" zeptala jsem se zombie.

Podíval se na mě, lehce nakrčil svůj patricijský nos. „Pojedu se svou ženou domů."

Povzdechla jsem si. Nesnáším, když si zombie neuvědomují, že jsou po smrti. Chovají se tak… lidsky.

„Pane Doughale, víte, proč jste na hřbitově?"

„Co se děje?" zeptal se jeden z právníků.

„Zapomněl, že je mrtvý," odpověděla jsem tiše.

Zombie na mě naprosto arogantně hleděla. Andrew musel být zaživa neskutečná osina za krkem, ale i pitomci jsou občas k politování.

„Nevím, o čem to tu blábolíte," prohlásila zombie. „Zjevně trpíte nějakým bludem."

„Dokážete vysvětlit, proč jste tady na hřbitově?" zeptala jsem se.

„Vám nemusím nic vysvětlovat."

„Vzpomínáte si, jak jste se na hřbitov dostal?"

„My… jeli jsme autem, samozřejmě." Do hlasu se mu vkradla první stopa tísně.

„Jen hádáte, pane Doughale. Ve skutečnosti si nepamatujete, že byste sem přijel autem, že ne?"

„Já… já…" Podíval se na svou ženu, na své odrostlé děti, ale ti všichni odcházeli k autům. Nikdo se ani neohlédl. Byl mrtvý, o tom není pochyb, ale většina rodin prostě neodešla jen tak. Mohli být zděšení, smutní nebo projevovat odpor, ale nikdy nebyli nevšímaví. Doughalovi mají podepsanou závěť a odcházejí. Mají své dědictví. Ať si starý tatík zaleze zpátky do hrobu.

„Emily?" zavolal.

Zaváhala, strnula, ale jeden ze synů ji popadl za paži a rychle ji odváděl k autům. Styděla se, nebo měla strach?

„Chci jít domů," vykřikl za nimi. Arogance se vytratila a zůstal jen ten odporný strach, zoufalá touha nevěřit. Cítí se tak živý. Jak by mohl být po smrti?

Jeho žena se napůl otočila. „Je mi to líto, Andrew." Její dospělé děti ji nastrkaly do nejbližšího auta. Člověk by si myslel, že jsou řidiči spolčení s bankovními lupiči, tak rychle vyrazili pryč.

Právníci a sekretářky odjeli tak rychle, jak jim zdvořilost dovolovala. Všichni udělali, proč sem přišli. S mrtvolou skončili. Problém byl, že „mrtvola" se za nimi dívala jako dítě, které nechali samotné ve tmě.

Proč se nemůže dál chovat jako arogantní hajzl?

„Proč mě opouštějí?" zeptal se.

„Zemřel jste, pane Doughale, skoro před týdnem jste zemřel."

„Ne, to není pravda."

Larry mi stanul po boku. „Opravdu jste mrtvý, pane Doughale. Sám jsem vás povolal z hrobu."

Díval se z jednoho na druhého. Začínaly mu docházet výmluvy. „Necítím se mrtvý."

„Věřte nám, pane Doughale, jste mrtvý," ujistila jsem ho.

„Bude to bolet?"

Spousta zombií se na to ptala. Bude návrat do hrobu bolet? „Ne, pane Doughale, nebolí to. Slibuju."

Zhluboka, roztřeseně se nadechl a přikývl. „Jsem mrtvý, opravdu mrtvý?“

„Ano.“

„Pak mě uložte zpátky, prosím.“ Sebral se a našel v sobě ztracenou hrdost. Byla to učiněná noční můra, když zombie odmítala uvěřit. Mohla jsem ji uložit k odpočinku i tak, ale klienti ji museli držet na hrobě, zatímco zombie křičela. Stalo se mi to jen dvakrát, ale oba případy si pamatuji, jako by to bylo minulo noc. Některé věci čas neobrousí.

Hodila jsem mu na hruď hrst soli. Znělo to jako déšť se sněhem padající na střechu. „Solí tě poutám ke tvému hrobu.“

V ruce jsem držela dosud zkrvavený nůž. Otřela jsem mu srážející se krev o rty. Neucukl. Věřil. „Krví a ocelí tě poutám ke tvému hrobu, Andrewe Doughale. Odpočívej v pokoji a již se nevracej.“

Zombie padla na květinovou mohylu. Květy se přelily přes tělo jako tekutý písek a přesně tak ho pohltily zpátky do hrobu.

Chvíli jsme stáli na prázdném hřbitově. Jediným zvukem bylo sténání větru vysoko ve větvích a smutná poslední letošní píseň cvrčků. Jak to bylo v té pohádce *Šarlotina pavučina?* Cvrčci zpívali: „Léto skončilo, léto je pryč. Skončilo, je pryč, skončilo, je pryč. Léto umírá, umírá.“ Stačí první mráz a umírat budou cvrčci. Byli jako vyděšená babka, která všem vyprávěla, že padá nebe. Až na to, že v tomhle případě měli cvrčci pravdu.

Najednou cvrčci ztichli, jako by někdo zmáčkl vypínač. Zadržela jsem dech, napínala uši. Nebylo slyšet nic než vítr, ale přesto… Ramena jsem měla strnulá napětím, až mě bolela. „Larry?“

Obrátil ke mně nevinný pohled. „Co je?“

Tam, o tři stromy dál vlevo – mužská silueta vykreslená měsíčním světlem. Koutkem oka jsem zahlédla pohyb vpravo. Víc než jeden. Tma jako by ožila pohledy skrytých očí. Víc než dva.

Využila jsem Larryho, aby mě skryl z dohledu, vytáhla jsem zbraň a držela ji podél stehna, aby nebyla vidět.

Larryho oči se rozšířily. „Ježíšikriste, co se děje?“ Hlas se změnil v chraptivý šepot. Neprozradil nás. Bod pro něj. Začala jsem ho směrovat k autu, pomalu… To jen vaši obvodní oživovatelé skončili svou noční práci a vracejí se domů k zaslouženému odpočinku.

„Tam ve tmě někdo je.“

„Jde po nás?“

„Spíš po mně.“

„Proč?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nemám čas ti to vysvětlovat. Až řeknu utíkej, tak poletíš k autu jako namydlenej blesk.“

„Jak víš, že nám chtějí ublížit?“ Oči měl vytřeštěné. Teď je taky uviděl. Stíny, které se stahují blíž, lidé ve tmě.

„Jak víš, že nám nechtějí ublížit?“ zeptala jsem se ho.

„Na tom něco je,“ uznal. Dýchal rychle a mělce. Byli jsme tak šest metrů od aut.

„Utíkej,“ sykla jsem.

„Cože?“ vyjekl vystrašeně.

Popadla jsem ho za paži a strhla ho za sebou, do trysku k autům. Zbraň jsem nechala skloněnou k zemi a doufala, že ať je to kdokoli, tak pistoli čekat nebude.

Larry běžel sám, trochu supěl strachem, trochu z kouření a taky nejspíš každý druhý den neběhá šest a půl kilometru.

Před auta vkročil nějaký muž. Pozvedl velký revolver. Já už zvedala browning. Vystřelila jsem dřív, než jsem mohla pořádně zamířit. Záblesk jasně šlehl do tmy. Muž sebou trhl, nebyl zvyklý na to, že by se na něj střílelo. Jeho výstřel hvízdl do tmy kamsi po naší levici. Strnul na těch několik vteřin, které mi trvalo zamířit a vystřelit znova. Zhroutil se na zem a už nevstal.

„Sakra,“ vydechl Larry jako slabý povzdech.

„Má pistoli!“ vykřikl kdosi.

„Kde je Martin?“

„Zastřelila ho!“

Martin byl asi ten s revolverem. Pořád se nehýbal. Nevěděla jsem, jestli jsem ho zabila nebo ne. Nebyla jsem si jistá, jestli mi to není jedno, dokud nevstane a nebude po nás zase střílet.

Moje auto bylo blíž. Vrazila jsem Larrymu do ruky klíčky. „Otevři dveře, otevři dveře u spolujezdce, pak nastartuj auto. Rozuměls?“

Přikývl, pihy výrazně kontrastovaly s bledým oválem obličeje. Musím se spolehnout na to, že nezpanikaří a neodjede beze mě. Neudělal by to schválně, ale ze strachu.

Ze všech směrů se sbíhaly postavy. Musí jich tu být tucet nebo víc. Vítr přinášel zvuk běžících nohou šelestících v trávě.

Larry překročil tělo. Z bezvládné ruky jsem vykopla pětačtyřicítku. Zbraň zmizela z dohledu kamsi pod auto. Kdyby mě netlačil čas, zkusila bych nahmátnout tep. Vždycky radši vím, jestli jsem někoho zabila. Hlášení policii pak jde mnohem hladčeji.

Larry otevřel dvířka od auta a nakláněl se, aby otevřel dveře pro spolujezdce. Zamířila jsem na jednu z běžících siluet a zmáčkla spoušť. Postava zakopla, upadla a dala se do křiku. Ostatní zaváhali. Nejsou zvyklí, že na ně někdo střílí. Chudáčci malincí.

Vklouzla jsem do auta a zaječela: „Jeď, jeď, jeď!“

Larry vyrazil, od kol odlétla sprška štěrku. Zadní kola sklouzla ve smyku, čelní světla se zběsile zhoupla. „Nerozmázni nás o strom, Larry.“

Zalétl pohledem ke mně. „Promiň.“ Auto zpomalilo z rychlosti, která člověku obrací žaludek, na rychlost, kdy je potřeba křečovitě se chytit kličky u dveří. Drželi jsme se mezi stromy, což nebylo nejhorší.

Světla sklouzla ze stromů, bílý záblesk náhrobků. Auto prolétlo zatáčkou, pršel štěrk. Uprostřed silnice se rýsovala mužská postava. Jeremy Ruebens z organizace *Lidé především*, stál zářivě bledý v dosahu světel. Stál uprostřed rovného úseku cesty. Pokud se dostaneme přes zatáčku, která leží za ním, tak budeme na silnici a v bezpečí.

Auto začalo zpomalovat.

„Co to děláš?“ zeptala jsem se.

„Nemůžu ho prostě srazit!“

„Setsakra můžeš.“

„Nemůžu!“ Neznělo to pobouřeně, ale vyděšeně.

„Jenom s námi hraje hru, kdo vyměkne dřív, Larry. On uhne.“

„Jsi si jistá?“ Hlas malého kluka, který se ptá, jestli v té skříni je opravdu je strašidlo.

„Jsem si jistá. Šlápni na to a dostaň nás odtud.“

Šlápl na plyn. Auto poskočilo dopředu a vyrazilo k malé vzpřímené postavě Jeremyho Ruebense.

„On se nehýbá,“ vydechl Larry.

„Však on uhne.“

„Jsi si jistá?“

„Věř mi.“

Kmitl pohledem ke mně, pak zpátky na cestu. „Doufej, že máš pravdu,“ zašeptal.

Věřila jsem tomu, že sebou Ruebens hne. Opravdu. Ale i kdyby neblufoval, tak jediná cesta odtud byla buď kolem něj, nebo přes něj. Výběr záležel na něm.

Čelní světla ho zalila jasně bílou září. Jeho oči v malé, zachmuřené tváři nás záštiplně sledovaly. Nehýbal se.

„On tam pořád stojí,“ vyjekl Larry.

„Uhne.“

„Do hajzlu,“ sykl Larry. Naprosto jsem s ním souhlasila.

Světla najela na Jeremyho Ruebense a on se vrhl stranou. Ozvalo se zasyknutí látky, jak se jeho kabát otřel o bok auta.

Těsně, setsakra těsně.

Larry nabral rychlost, proletěl poslední zatáčkou a poslední rovinkou. Vyjeli jsme na silnici provázeni sprškou štěrku a kvílením

pneumatik. Ale dostali jsme se ze hřbitova. Dokázali jsme to. Díky ti, Bože.

Larryho ruce na volantu byly naprosto bílé. „Už můžeš zpomalit," řekla jsem mu. „Jsme v bezpečí."

Polkl tak ztěžka, že jsem to zřetelně slyšela, a přikývl. Auto se začalo pomalu blížit k povolené rychlosti. Na tváři se Larrymu leskly kapky potu, který neměl nic společného se studenou říjnovou nocí.

„Jsi v pořádku?"

„Nevím." Jeho hlas zněl tak nějak dutě. Šok.

„Vedl sis dobře."

„Myslel jsem, že ho přejedu. Myslel jsem, že ho srazím autem."

„On si to myslel taky, jinak by neuskočil."

Larry se na mě podíval. „Co kdyby neuhnul?"

„Uhnul."

„A kdyby ne?"

„Pak bychom přejeli přes něj a stejně bychom byli v bezpečí na silnici."

„Ty bys ho klidně nechala přejet, že ano?"

„Podstatou věci je přežití, Larry. Jestli se s tím nedokážeš vyrovnat, najdi si jiný obor."

„Na oživovatele se přece nestřílí."

„Tohle byli členové organizace *Lidé především*, pravičácké fanatické skupiny, která nenávidí všechno, co je spojené s nadpřirozenem." No a co, tak jsem vynechala detaily o osobní návštěvě Jeremyho Ruebense. Co ten kluk neví, to mu neublíží.

Sledovala jsem jeho bledou tvář. Očí se zdály prázdné. Setkal se s drakem, s maličkým dráčkem v poměru k ostatním, ale jakmile člověk jednou uvidí násilí, už nikdy nebude jako dřív. Když se musí poprvé rozhodnout jestli žít nebo zemřít, jestli my nebo oni, změní ho to navždycky. Není cesty zpět. Pozorovala jsem Larryho šokovaný výraz a přála si, aby to mohlo být jinak. Přála jsem si, abych ho mohla zachovat čistého, netčeného, plného nadějí. Ale jak říká moje babička z otcovy strany: „Kdyby z přání byli koně, jezdili by všichni."

Larry se poprvé setkal s mým světem. Jedinou otázkou je, jestli si bude chtít dát druhé kolo nebo jestli uteče. Pradávné otázky – utéct, nebo zůstat a bojovat? Nebyla jsem si jistá, jak chci, aby Larry volil. Kdyby se sakra držel dál ode mě, mohl by žít déle. Ale možná taky ne. Něco získat, něco ztratit.

21

„A co moje auto?“ zeptal se Larry.

Pokrčila jsem rameny. „Máš ho pojištěné, ne?“

„Ano, ale…“

„Když se jim nepovedlo rozmlátit nás, mohli by se rozhodnout rozmlátit tvé auto.“

Podíval se na mě, jako by si nebyl jistý, jestli si nedělám srandu. Nedělám.

Najednou se před námi ze tmy vynořilo kolo. V záblesku světel se mihla bledá tvář dítěte. „Pozor!“

Larryho oči kmitly zpátky na silnici dost rychle na to, aby zahlédl rozšířené vyděšené dětské oči. Zakvílely brzdy a dítě zmizelo z úzkého pruhu světel. Než auto smykem zastavilo, ozvalo se zaskřípění a žuchnutí. Larry těžce dýchal. Já nedýchala vůbec.

Hřbitov byl po naší pravici. Byli jsme příliš blízko na to, abychom zastavili, ale… ale, do háje, vždyť to bylo děcko.

Podívala jsem se zadním okénkem ven. Z kola zbyla pokroucená troska. Dítě leželo jako naprosto nehybný uzlíček. Bože, prosím, ať není mrtvé.

Usoudila jsem, že členové *Lidé především*, sotva mají dost představivosti, aby měli v záloze dítě coby návnadu. Jestli je to past, tak je dobrá, protože bych nenechala tu drobnou postavičku zhroucenou u silnice.

Larry svíral volant tak křečovitě, až se mu třásly ruce. Jestli jsem si předtím myslela, že je bledý, tak jsem se mýlila. Vypadal jako nemocný duch.

„Je… zraněný?“ vymáčkl ze sebe hlubokým a hrubým hlasem s náznakem slz. Chtěl říct něco jiného než zraněný. Jenom se nemohl přinutit použít to slovo začínající na „m“. Ještě ne. Ne, pokud se tomu mohl vyhnout.

„Zůstaň v autě,“ přikázala jsem.

Neodpověděl. Jen tam seděl a upřeně zíral na své ruce. Nepodíval se na mě. Ale ksakru, nebyla to moje vina. Že dneska v noci pozbyl svou nevinnost, nebyla moje vina. Tak proč se cítím, jako by byla?

Vylezla jsem z auta, browning po ruce pro případ, že by nás ti blázni chtěli pronásledovat na silnici. Mohli dostat zpátky tu pětačtyřicítku a začít po nás střílet. Dítě se nehýbalo. Byla jsem příliš daleko na to, abych viděla, jestli se mu zvedá a klesá hrudník. Jo, tím to bude. Byla jsem od něj asi na metr.

Prosím, žij…

Dítě leželo natažené na břiše, jednu paži uvězněnou pod tělem, pravděpodobně zlomenou. Když jsem k němu poklekala, sledovala jsem temný hřbitov. Ze tmy se nehrnuli žádní pravičáčtí šílenci. Dítě bylo oblečené v typickém šatstvu malých kluků: pruhované tričko, šortky a malé tenisky. Kdo ho poslal ven do studené noci oblečeného na léto? Jeho matka. Nějaká žena ho s láskou oblékla a poslala ho ven na smrt?

Hnědé kudrnaté vlasy měl hedvábné, dětsky jemné. Kůže na krku chladná na dotek. Šok? Příliš brzy na to, aby to byl chlad smrti. Čekala jsem, že na krku nahmátnu tep, ale nepovedlo se mi to. Mrtvý. Prosím, Bože, prosím.

Chlapec zvedl hlavu a tiše zasténal. Žije. Díky ti, Bože.

Pokusil se obrátit, ale padl zpátky na silnici. Vyjekl.

Larry vylezl z auta a šel k nám. „Je v pořádku?“

„Žije.“

Chlapec byl rozhodnutý se obrátit, tak jsem ho vzala za ramena a pomohla mu. Snažila jsem se udržet mu pravou paži u těla. Uviděla jsem velké hnědé oči, kulatou dětskou tvář a v pravé ruce nůž větší než dítě samo. „Řekni mu, ať ti se mnou pomůže,“ zašeptalo. Mezi dětskými rty bylo vidět drobné špičáky. Nůž skončil přitisknutý k mému břichu těsně nad ledvinkou. Špička sklouzla pod koženou bundu a dotkla se trička pod ní. Zažila jsem jeden z těch strnulých okamžiků, kdy se čas zpomaleně vleče jako v noční můře. Měla jsem všechen čas světa na to, abych se rozhodla, jestli zradím Larryho nebo zemřu. Nikdy nevydáš člověka nestvůrám. To je moje zásada. Otevřela jsem ústa a zaječela: „Utíkej!“

Upír mě nebodl. Jen strnul. Chtěl mě živou. Proto ten nůž a ne tesáky. Vstala jsem a upír na mě jen zíral. Nemá záložní plán. Prima.

Auto stálo, z otevřených dveří padalo do tmy světlo. Čelní světla vytvářela široké divadelní kruhy. Larry tam jen strnule nerozhodně stál. „Zpátky do auta!“ zavřískla jsem.

Ustoupil zpátky k otevřeným dveřím auta. V dosahu světel se objevila nějaká žena. Byla oblečená v dlouhém bílém kabátě, který měla rozepnutý přes velice pěkný smetanovo-bronzový kalhotový kostým. Otevřela ústa a vycenila ve světle zuby, zaleskly se špičáky.

„Za tebou!“ vykřikla jsem v běhu.

Larry na mě zíral. Jeho pohled směřoval za moje záda. Oči měl rozšířené. Slyšela jsem za sebou ťapkání drobných nohou. Larryho obličej zkřivil výraz hrůzy. Je tohle první upír, kterého kdy v životě viděl?

Vytáhla jsem pistoli, ale pořád jsem ještě běžela. Za běhu člověk netrefí ani vrata od stodoly. Mám upíra před sebou i za sebou. Hodím si mincí.

Upírka se vyhoupla na kapotu auta a dlouhým ladným skokem se vrhla dopředu, přímo na Larryho, kterého strhla na silnici.

Nemohla jsem ji střelit, aniž bych riskovala, že trefím jeho. V poslední vteřině jsem se otočila a přiložila pistoli z bezprostřední blízkosti k obličeji dětského upíra.

Oči se mu rozšířily. Zmáčkla jsem spoušť. Něco mě udeřilo zezadu. Výstřel šel naprázdno a já ležela na břiše na cestě, na zádech něco většího než koš na pečivo.

Měla jsem vyražený dech. Ale otočila jsem se a pokusila se namířit zbraň na toho na svých zádech. Jestli hned něco neudělám, tak se možná už nebudu nikdy muset starat o možnost dýchat.

Chlapec se na mě vrhl, nůž kmitl dolů. Obracela jsem pistoli, ale příliš pomalu. Vykřikla bych, kdyby se mi dostávalo dechu. Nůž mi projel skrz rukáv u bundy. Cítila jsem, jak se čepel zabodla do cesty. Měla jsem uvězněnou paži. Zmáčkla jsem spoušť a výstřel šel neškodně do tmy.

Zkroutila jsem si krk, jak jsem se snažila zjistit, kdo nebo co mě drží. Byl to co. V červeném přísvitu zadních světel od auta jsem spatřila plochou tvář, vysoké lícní kosti, úzké, téměř šikmé oči a dlouhé rovné vlasy. Kdyby byl ještě o něco etničtější, musel by být vytesaný z kamene, obklopený hady a aztéckými bohy.

Natáhl se přese mě, sevřel mi pravou ruku, tu přibodnutou, tu, v níž jsem dosud držela pistoli. Vmáčkl mi zápěstní kůstky do kovu zbraně. Hlas mě hluboký a tichý. „Pusť tu pistoli, nebo ti rozdrtím ruku.“ Stiskl mě tak, až jsem zalapala po dechu.

Larry vykřikl vysokým žalostným hlasem.

Křik je tady až pro chvíle, kdy nemám nic lepšího na práci. Otřela jsem si levý rukáv o silnici, takže jsem ho odhrnula z hodinek a náramku. V měsíčním světle se zaleskly tři malé křížky. Upír zasyčel, ale ruku s pistolí nepustil. Přejela jsem mu náramkem přes zápěstí. Ostrý pach spáleného masa. Pak mě volnou rukou chytil za levý rukáv. Držel se jenom rukávu, ale odtáhl od sebe mou levačku, takže jsem se ho kříži nemohla dotknout.

Kdyby byl čerstvě mrtvý, už jenom pohled na kříže by ho obrátil s křikem na útěk. Ale on nebyl jen starý. Byl prastarý. Chtělo by to víc než jen posvěcené kříže, abych si ho sundala ze zad.

Larry znovu vykřikl.

Já vykřikla taky, protože jsem nemohla nic jiného dělat krom toho, že bych nepustila zbraň a upír by mi rozdrtil zápěstí. To není efektivní. Nechtějí mě mrtvou, ale zraněnou, zraněnou klidně. Útočník by mi z ruky mohl udělat krvavou kaši. Upustila jsem pistoli, vykřikla a trhla nožem, kterým jsem měla znehybněnou paži. Pokusila jsem se

vytrhnout upírovi svůj levý rukáv z ruky, abych mu mohla otisknout kříže do masa.

Nad hlavami nám třeskl výstřel. Všichni jsme strnuli a ohlédli se zpátky ke hřbitovu. Jeremy Ruebens a spol. získali zpátky pistoli a střílejí po nás. Myslí si, že jsme se spřáhli s nestvůrami? Dělají si hlavu s tím, koho zastřelí?

„Alejandro, pomoz mi!“ vykřikl ženský hlas kdesi za námi. Upír mi zničehonic zmizel ze zad. Netušila jsem proč, a bylo mi to jedno. Zůstalo u mě jen nestvůrné dítě, sklánělo se nade mnou a pozorovalo mě velkýma tmavýma očima.

„Nezranil jsem tě?“ zeptal se chlapec.

Byla to tak nečekaná otázka, že jsem na ni odpověděla. „Ne.“

Vypadal zklamaně. Přidřepl si vedle mě, ručky si opřel o stehna. „Chtěl jsem tě říznout, abych mohl olízat krev.“ Hlas měl pořád dětský, vždycky bude dětský. Ale z očí mu přímo sálalo nepatřičné vědění. Je starší než Jean-Claude, mnohem starší.

Zadní světlo mého auta roztříštila kulka, která prolétla chlapci těsně nad hlavou. Obrátil se k fanatikům s velmi nedětsky vyceněnými zuby. Pokusila jsem se vytrhnout nůž z cesty, ale byl zaražený hluboko. Nedokázala jsem s ním hnout.

Chlapec se odplížil do tmy, zmizel s lehkým závanem větru. Vyrazil na fanatiky. Bůh jim pomoz.

Ohlédla jsem se přes rameno. Larry ležel na zemi, k níž ho tiskla nějaká žena s dlouhými vlnitými hnědými vlasy. Muž, který mě předtím znehybnil, Alejandro, a další žena zápolili s upírkou, která Larryho držela. Chtěla ho zabít a oni se jí v tom snažili zabránit. To se mi zdálo jako dobrý plán.

Naším směrem hvízdla další kulka. Ani vzdáleně nemohla zasáhnout. Polopřidušený výkřik a už žádné další výstřely. Dostal ho ten chlapec? Je Larry zraněný? A co ksakru udělat, abych sebe i jeho zachránila?

Vypadalo to, že upíři mají plné ruce práce. Jestli chci něco dělat, tak to musím udělat teď. Pokusila jsem se levačkou rozepnout svou koženou bundu, ale zip se na půl cestě zasekl. Skvělé. Zakousla jsem se do lemu bundy, využila jsem zuby místo uvězněné ruky. Rozepnuto. Co dál?

Z levačky jsem si s pomocí zubů stáhla rukáv, ten jsem si složila pod bok a vykroutila se z něj. Vytáhnout pak pravou paži z přišpendleného rukávu už byla hračka.

Alejandro popadl hnědovlásku a hodil ji přes auto. Zmizela do tmy, ale neslyšela jsem ji dopadnout. Možná umí létat. Jestli ano, nechci to vědět.

Larry se téměř ztrácel za záclonou světlých vlasů. Druhá upírka se nad ním skláněla jako princ, který se chystá dát kouzelný polibek. Alejandro ji chytil za předlouhé vlasy a trhnutím ji zvedl na nohy. Odhodil ji ke straně auta. Zapotácela se, ale neupadla, chňapla po něm jako pes na vodítku.

Obešla jsem je širokým obloukem, kříže jsem držela před sebou jako ve všech těch starých filmech. Až na to, že jsem nikdy neviděla lovce upírů s náramkem pro štěstí.

Larry se zvedl na všechny čtyři, pořád se trochu kymácel. Hlas měl vysoký, téměř hysterický. Jen opakoval pořád dokola: „Krvácím, krvácím."

Dotkla jsem se ho na paži a on sebou trhl, jako bych ho kousla. Oči měl vytřeštěné, po krku mu stékala krev, v měsíčním světle černá. Ona ho kousla, Kriste Ježíši, ona ho kousla.

Bledá žena se pořád snažila dostat k Larrymu. „Necítíš tu krev?" Byla to prosba.

„Ovládej se, nebo to udělám za tebe." Alejandrův hlas zazněl jako tlumený výkřik. Vztek v jeho slovech by mohl řezat a sekat. Bledá upírka znehybněla.

„Už jsem v pořádku." V hlase jí zazněl strach. Nikdy jsem neslyšela, že by jeden upír byl vyděšený… k smrti z jiného upíra. Ať si to spolu vyřídí. Já mám lepší věci na práci. Například vymyslet, jak se dostat přes zbývající upíry k autu.

Alejandro jednou rukou narazil upírku o auto. V levačce držel mou pistoli. Rozepnula jsem si nákotník se stejnými křížky. K upírovi se nejde připlížit. I čerstvě mrtví jsou lekavější než dlouhoocasá kočka v místnosti plné houpacích křesel. Protože jsem neměla možnost se připlížit, zkusila jsem přímý přístup.

„Ona ho kousla, ty parchante! Kousla ho!" Zatahala jsem ho za košili na zádech, jako bych tím chtěla upoutat jeho pozornost. A upustila jsem mu kříže za límec.

Vykřikl.

Křížky z náramku jsem mu přejela přes ruku. Upustil zbraň a já ji chytila. Záda mu olízl modrý plamen. Zatínal prsty a drásal látku, ale na kříže nedosáhl. Hoř, ohýnku, hoř.

S křikem se otočil. Otevřenou dlaní mě zasáhl do tváře. Najednou jsem letěla. Dopadla jsem zády napřed na silnici. Pokusila jsem se, aby co největší sílu nárazu schytaly paže, ale hlava mi odskočila dozadu a uhodila o zem.

Svět se utopil v černých skvrnách. Když se mi rozjasnilo vidění, dívala jsem se na bledou tvář. Dlouhé, žlutobílé vlasy barvy nedozrálé kukuřice se mi otřely o tvář, když si upírka klekla, aby se napila.

V pravačce jsem pořád svírala browning. Zmáčkla jsem spoušť. Upírka sebou trhla dozadu, jako by ji někdo odstrčil. Pozadu spadla na cestu, z rány v žaludku se řinula krev, ale byla to malá ranka ve srovnání s dírou, kterou má teď v zádech. Doufám, že jsem jí rozstřelila páteř.

Vyštrachala jsem se na nohy.

Upír Alejandro si strhl košili. Kříže dopadly na silnici jako jezírko roztavených modrých plamínků. Nemrtvý měl zčernalá záda, tu a tam pokrytá puchýři, které tomu dodávaly šmrnc. Obrátil se na mě a já ho střelila do hrudi. Výstřel byl ukvapený a nesložil ho.

Larry chytil upíra za kotník. Alejandro šel dál, vlekl Larryho za sebou po asfaltu, jako by to bylo dítě. Pak popadl Larryho za paži a zvedl ho trhnutím na nohy. Oživovatel přehodil upírovi přes hlavu řetěz. Těžký stříbrný kříž vybuchl v plamenech. Alejandro zavřískl.

„Rychle do auta!“ vykřikla jsem.

Larry vklouzl na sedadlo řidiče a sunul se dál, až se ocitl na místě spolujezdce. Dveře na téhle straně auta zabouchl a zamkl, ať už to mělo být k čemukoli. Nemrtvý přetrhl řetěz a odhodil kříž mezi stromy podél cesty. Kříž se kmitl z dohledu jako padající hvězda.

Zapadla jsem do auta, zabouchla za sebou a zamkla. Zacvakla jsem pojistku browningu a položila si ho mezi kolena.

Upír Alejandro se zkroutil bolestí, příliš zraněný na to, aby nás přímo v tu chvíli pronásledoval. Prima.

Zařadila jsem rychlost a vyrazila. Zadní kola dostala smyk. Zpomalila jsem na pouhou rychlost světla a auto se na silnici srovnalo. Valili jsme to temným tunelem v kruhu chvějícího se světla a stínů stromů. A na konci našeho tunelu stála postava s dlouhými hnědými vlasy vlajícími ve větru. Upírka, která se předtím vrhla na Larryho. Prostě jen stála uprostřed silnice. Prostě jen stála. Uvidíme, jestli upíři taky hrají „kdo vyměkne“. Budu se muset řídit vlastní radou. Sešlápla jsem plyn až pod podlahu. Auto vyrazilo kupředu. Upírka tam jen stála, jak jsme se na ni řítili.

V poslední vteřině jsem si uvědomila, že ona neuhne a já na to už nemám čas. Brzy zjistíme, jak v praxi funguje moje teorie o autech a upíří odolnosti. Kde má člověk vzít stříbrné auto, když ho zrovna potřebuje?

22

Čelní světla přelétla přes upírku jako světlomet. Zahlédla jsem bledou tvář, hnědé vlasy, vyceněné špičáky. Když jsme do ní narazili,

jeli jsme už skoro stovkou. Auto se otřáslo. Hnědovláska se překulila přes kapotu až bolestně zpomaleným pohybem. A přesto se všechno dělo příliš rychle na to, abych mohla jakkoli zasáhnout. Narazila do předního skla, ozval se ostrý, praskavý zvuk. Zaskřípěl kov.

Přední sklo se stalo shlukem pavučinových prasklin. Najednou jsem se snažila dívat skrz špatnou stranu rozbitého krystalu. Bezpečností sklo vydrželo. Neroztříštilo se a nerozsekalo nás na pentličky. Jenom setsakra důkladně popraskalo – a já neviděla na silnici. Dupla jsem na brzdy.

Skrz sklo prorazila ruka, na Larryho pršely blyštivé střepy. Vykřikl. Ruka ho chytila za košili a táhla ho k rozlámaným zubům rozbitého okna.

Trhla jsem volantem doleva, jak neprudčeji jsem mohla. Auto se roztočilo a jediné, co jsem mohla udělat, bylo pustit plyn, nechat na pokoji brzdy a vézt se.

Larry se jako o život držel dveří a sedadlové opěrky pro hlavu. Křičel a bránil se, aby ho upírka nevytáhla skrz zubaté sklo. Vyslala jsem rychlou modlitbičku a pustila volant. Auto se bezmocně otočilo. Přitiskla jsem k té ruce kříž. Kůže se zaškvířila a zabublala. Ruka pustila Larryho a zmizela dírou v rozbitém skle.

Popadla jsem volant, ale bylo o setinu vteřiny pozdě. Auto se zřítilo ze silnice do příkopu. Znovu zaúpěl kov a něco pod autem se zlomilo, něco velkého. Hodilo to se mnou na dveře u řidiče. Larry přepadl přese mě. Pak jsme se oba sesypali na opačnou stranu. A pak bylo po všem. Ticho bylo překvapivé. Jako bych najednou ohluchla. Jako obrovská hučící prázdnota v uších.

Někdo zamumlal. „Díky Bohu.“ Já.

Dveře na straně spolujezdce se odpadly jako ořechová skořápka. Odtáhla jsem se od otvoru. Larry zůstal opuštěně zírat. Něco ho vytáhlo z auta. Sklouzla jsem na podlahu u předních sedadel a zamířila pistolí směrem, jímž zmizel Larry.

Uviděla jsem Larryho a snědou ruku, která ho držela za krk tak těsně, že jsem nevěděla, jestli může oživovatel dýchat. Podél pistole jsem hleděla do opálené tváře upíra Alejandra. S nečitelným výrazem mi oznámil: „Roztrhnu mu krk.“

„Ustřelím ti hlavu,“ opáčila jsem. Skrz rozbité čelní sklo zašátrala bledá ruka. „Dej si odjezd nebo o ten pěkný ksichtík přijdeš.“

„On zemře dřív,“ řekl upír. Ale ruka zmizela ven. V upírově angličtině byla slyšet intonace z nějakého jiného jazyka. Emoce mu propůjčovaly přízvuk.

Larry měl široce otevřené vytřeštěné oči. Dýchal mělce a příliš rychle. Projeví se na něm následky překysličení – jestli se jich dožije.

„Vyber si," řekl upír. Hlas měl mdlý, prostý úplně všeho. Larryho oči naplněné hrůzou mluvily dost za oba.

Zajistila jsem pistoli a podala ji pažbou napřed do upírovy natažené ruky. Byla to chyba a já to věděla, ale věděla jsem taky, že tu nemůžu sedět a dívat se, jak Alejandro rozerve Larrymu hrdlo. Některé věci jsou důležitější než fyzické přežití. Musíte pak být schopni podívat se sami sobě do tváře v zrcadle. Vzdala jsem se pistole z téhož důvodu, z jakého jsem zastavila kvůli tomu dítěti. Nebylo na výběr. Já patřím mezi ty hodné. Klaďáci jsou připraveni se obětovat. Je to něco jako zásada.

23

Larryho tvář byla jako krvavá maska. Ani jeden šrám nevypadal vážně, ale nic nekrvácí tak jako mělká rána na hlavě. Bezpečnostní sklo nebylo navrhováno jako upírovzdorné. Možná bych měla napsat výrobcům a navrhnout jim to.

Po ruce, kterou pořád držel Larryho, stékala Alejandrovi krev. Upír si zastrčil mou pistoli vzadu za opasek. Zacházel s ní, jako by věděl, jak ji použít. Škoda. Někteří upíři jsou technofobové. Někdy to člověku poskytne výhodu.

Larryho krev stékala upírovi přes hřbet ruky. Lepkavá a teplá jako rozteklé želé. Upír na krev nereagoval. Železné sebeovládání. Zadívala jsem se do jeho téměř černých očí a cítila tah staletí, jako by se v těch očích rozpínala obrovská křídla. Svět se zavlnil. Cosi se mi rozpínalo v hlavě, cosi klesalo do hlubin. Natáhla jsem ruku, abych se něčeho chytila, čehokoli, co by mi zabránilo v pádu. Něčí ruka zachytila moji. Studená a hladká kůže. Ucukla jsem a padla zády na auto.

„Nedotýkej se mě! Nikdy se mě nedotýkej!"

Upír tam nejistě stál, jednou zkrvavenou rukou držel Larryho krk, druhou ruku měl nataženou směrem ke mně. Bylo to velmi lidské gesto. Larrymu začínaly lézt oči z důlků.

„Dusíš ho."

„Promiň," odtušil upír a pustil oživovatele.

Larry padl na kolena a lapal po dechu. První nádech byl jako syčivý výkřik, prosba o vzduch.

Chtěla jsem se Larryho zeptat, jak mu je, ale neudělala jsem to. Na mně teď je, abych nás odtud pokud možno dostala živé. Navíc jsem celkem měla představu, jak se asi Larry cítí. Zraněný. Není třeba pokládat stupidní otázky.

No, možná tady je jedna stupidní otázka. „Co chceš?“ zeptala jsem se.

Alejandro se na mě podíval a já se odolala touze pohlédnout mu do tváře, když k němu mluvím. Bylo to těžké. Nakonec jsem zůstala zírat na díru, kterou mu moje kulka prorazila ze strany v hrudníku. Velice malá ranka a už přestala krvácet. To se hojí tak rychle? Do háje. Sledovala jsem ránu tak upřeně, jak jsem jen dokázala. Odolávala jsem touze po očním kontaktu. Není snadné být drsná, když někomu zíráte na hrudník. Ale mám za sebou léta cviku z dob, než se Jean-Claude rozhodl podělit se se mnou o svůj „dar“. Cvik… no, však víte.

Upír mi neodpověděl, tak jsem se zeptala znova, hlas tichý a klidný. Neznělo to jako řeč někoho, kdo má strach. Bod pro mě. „Co chceš?“

Cítila jsem, jak se na mě upír dívá, skoro jako by mi přejel rukou po těle. Roztřásla jsem se a nemohla se ovládnout. Larry se ke mně doplazil, hlavu svěšenou, při každém pohybu odkapávala krev.

Poklekla jsem vedle něho. Než jsem se stihla kousnout do jazyka, vypadla ze mě hloupá otázka. „Není ti nic?“

Pozvedl ke mně oči hledící z krvavé masky. „Nic, co by pár stehů nespravilo,“ dostal ze sebe nakonec. Snaží se vtipkovat. Chtěla jsem ho obejmout a slíbit mu, že nejhorší je za námi. Nikdy neslibujte, co nemůžete splnit.

Ne že by se upír přímo pohnul, ale něco přesunulo mou pozornost zpátky k němu. Stál až po kolena v podzimní ostřici. Oči jsem měla na úrovni jeho opasku, takže musí být zhruba stejně vysoký jako já. Na muže je malý. Na bílého muže anglosaského původu a z dvacátého století. Spona na opasku se zlatě leskla a byla tvarovaná jako hrubá stylizovaná lidská postava. Ozdoba, stejně jako upírův obličej, jako by vypadly z aztéckého kalendáře.

Pod kůží mi projela touha podívat se mu do očí. Skutečně jsem o pár centimetrů pozvedla bradu, než mi došlo, co dělám. Do hajzlu. Zubáč se mi hrabe v hlavě, aniž bych si toho všimla. Ani teď, i když jsem věděla, že se mnou musel něco provést, jsem to necítila. Byla jsem slepá a hluchá jako každý turista.

No, možná ne jako každý turista. Ještě mě nikdo nesežvýkal, což pravděpodobně znamená, že chtějí něco víc než jen krev. Jinak bych byla mrtvá a Larry taky. Samozřejmě, pořád ještě mám posvěcené kříže. Co by mi mohla tahle bytost udělat, jakmile by mě zbavila křížů? Nechci to zjistit.

Jsme naživu. To znamená, že chtějí něco, co bychom jim nemohli poskytnout mrtví. Ale co?

„Co ksakru chcete?“

V zorném poli se mi objevila jeho ruka. Podával mi dlaň, aby mi pomohl vstát. Zvedla jsem se bez pomoci, stoupla jsem si trochu před Larryho.

„Řekni mi, děvče, kdo je tvůj pán, a já ti neublížím.“

„A kdo jiný mi pak ublíží?“

„Jsi chytrá. Ale přísahám, že odtud bezpečně odejdeš, pokud mi prozradíš to jméno.“

„Tak za prvé, nemám pána. Nejsem si ani jistá, jestli mám někoho, kdo by mi byl roven.“ Odolávala jsem touze podívat se mu do tváře, abych viděla, jestli pochopil vtípek. Jean-Claude by ho pochopil.

„Stojíš tady přede mnou a žertuješ?“ Jeho hlas zněl překvapeně, téměř pobouřeně. Fajn. Aspoň myslím.

„Nemám pána,“ opakovala jsem. Vyšší upíři vycítí pravdu a lež.

„Jestli tomuhle věříš, tak se sama obelháváš. Neseš dvě znamení vyššího. Pověz mi to jméno a já ho za tebe zničím. Osvobodím tě od toho… problému.“

Zaváhala jsem. Je starší než Jean-Claude. Mnohem starší. Mohl by být schopen zabít Vládce města. Což by samozřejmě znamenalo, že se tenhle upír stane Vládcem města. On a jeho tři pomahači. Čtyři upíři, čili o jednoho méně, než kolik jich vraždilo, ale jsem ochotna se vsadit, že tady někde kolem pobíhá pátý. Po jednom středně velkém městě nemůže pobíhat zase tolik šílených vyšších upírů.

Aby všem upírům v oblasti vládl vyšší, který masakruje civilisty, to není právě dobré. Řekněme, že mám zkrátka ten pocit.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nemůžu.“

„Chceš se od něj osvobodit, nebo ne?“

„Strašně moc.“

„Tak mě nech, ať tě osvobodím, slečno Blakeová. Ať ti pomohu.“

„Jako jsi pomohl tomu muži a té ženě, které jsi zavraždil?“

„Nezavraždil jsem je.“ Jeho hlas zněl velmi rozumě. Oči měl dost mocné na to, aby se v nich člověk utopil, ale hlas neměl tak silný. Neovládal magii hlasu. Jean-Claude je v tomhle lepší. Nebo Jasmína, když už jsme u toho. Je dobré vědět, že ne každé nadání se stejně dostaví s časem. Stáří není všechno.

„Tak jsi nezasadil smrtící úder. A co? Tvoji poskoci konají tvou vůli, ne svoji.“

„Byla bys překvapena, jak svobodnou vůli máme.“

„Nech toho.“

„Čeho?“

„Mluvíš tak zatraceně rozumně.“

Hlasem mu prosáklo zasmání. „Byla bys radši, kdybych řval a zuřil?“

Ano, ve skutečnosti ano, ale nahlas jsem to neřekla. „Neprozradím ti to jméno. A co teď?“

V zádech jsem ucítila závan větru. Pokusila jsem se obrátit, abych větru čelila. Vrhla se na mě žena v bílém. Zuby vyceněné, prsty zkřivené jako spáry, postříkaná cizí krví. Narazila do mě. Pozadu jsme spadly do trávy, ona zůstala navrchu. Vyrazila po mém krku jako had. Vrazila jsem jí levé zápěstí do obličeje. Jeden z křížů se jí otřel o rty. Záblesk světla, pach spáleného masa a upírka byla pryč, s křikem utekla do tmy. Nikdy jsem neviděla upíra běžet tak rychle. Ovlivňovala mou mysl? Ošálila mě tak obratně, i když mám svěcený kříž? Kolik krvesajů starších než pět set let může být v jedné smečce? Doufám, že jen dva. Ještě jeden navíc a jsou v přesile.

Vyškrábala jsem se na nohy. Vyšší upír klečel u trosek auta, opíral se o dlaně. Larryho nebylo nikde vidět. Hrudník se mi stáhl záchvěvem paniky. Pak jsem si uvědomila, že Larry zalezl pod auto, aby ho upír nemohl znova vzít jako rukojmí. Když všechno ostatní selže, schovej se. Králíkům to funguje.

Upír měl záda pokrytá puchýři, shrbená v bolestivém úhlu, jak se snažil Larryho vytáhnout zpod vraku. „Vytrhnu ti paži z kloubu, jestli sem okamžitě nepřijdeš!“

„Zní to, jako by ti kotě zalezlo pod postel,“ poznamenala jsem.

Alejandro se prudce otočil. Trhl sebou, jako by ho to bolelo. Skvělé.

Vycítila jsem pohyb za svými zády. Neodporovala jsem tomu pocitu. Řekněme, že to byly nervy. Obrátila jsem se, kříže připravené. Za mnou dva nemrtví. První byla světlovlasá žena. Výstřel asi minul její páteř. Škoda. Druhý upír by klidně mohl být její mužský dvojník. Oba syčeli a krčili se před kříži. Je milé vidět, že alespoň někomu to vadí.

Vyšší upír ke mně přistoupil zezadu, ale slyšela jsem ho. Buď byl neobratný kvůli popáleninám, nebo mi pomohly kříže. Stála jsem na půl cesty mezi třemi upíry, kříže tak nějak namířené na obě skupinky. Blonďáci pokukovali přes pozvednuté ruce, ale kříže je důkladně a doopravdy děsily. Vyšší ani nezaváhal. Vyrazil ke mně jako rozmazaná bleskurychlá šmouha. Uskočila jsem, snažila se udržet kříže mezi námi, ale popadl mě za levé předloktí. I když se křížky houpaly pár centimetrů od jeho kůže, nepustil mě.

Trhla jsem sebou, získala jsem od něj největší odstup, jaký byl možný, a uhodila ho veškerou silou na solar plexus. Zalapal po dechu, jeho ruka se mihla k mému obličeji. Hlava mi odskočila, v ústech jsem cítila krev. Sotva se mě dotkl, ale vyjádřil tím, co chtěl. Jestli se chci prát, vytluče ze mě duši.

Uhodila jsem ho do krku. Zakuckal se a vypadal překvapeně. Být zmlácená do placata je pořád setsakra lepší než být pokousána. Radši budu mrtvá než mít špičáky.

Sevřel ruku kolem mého pravého zápěstí a stiskl přesně dost na to, aby mi ukázal svou sílu. Ještě pořád se snažil mě spíš varovat než mi ublížit. Bodík pro něj.

Zvedl obě paže, čímž mě přitáhl blíž k sobě. Nechtěla jsem blíž, ale vypadalo to, že proti tomu nemůžu moc udělat. Pokud ovšem upíři nemají koule. Rána do krku ho bolela. Letmo jsem se podívala na jeho obličej, skoro tak blízko, že bych ho mohla políbit. Naklonila jsem se k němu a získala si co nejvíc prostoru. Přitahoval mě dál k sobě. Jeho vlastní setrvačnost pomáhala.

Zasáhla jsem ho tvrdě a zaryla koleno nahoru. Nebyl to žádný zkusmý úder. Alejandro se zhroutil dopředu, ale moje ruce nepustil. Nebyla jsem volná, ale byl to dobrý začátek a povedlo se mi zodpovědět pradávnou otázku. Upíři mají koule.

Trhl mi rukama za záda, uvěznil mě mezi svými pažemi a tělem. Jeho kůže najednou působila strnule, dřevěně a nepoddajně jako kámen. Ještě před vteřinou hřála a byla měkká a zranitelná. Co se stalo?

„Sundej jí to ze zápěstí," přikázal vyšší upír. Nemluvil ke mně.

Pokusila jsem se otočit hlavu, abych viděla, co mám za zády. Nic jsem neviděla. Oba bledí upíři byli stále schouleni při pohledu na odhalené kříže.

Něco se dotklo mého zápěstí. Trhla jsem sebou, ale Alejandro mě znehybněl. „Když se budeš bránit, pořeže tě."

Obrátila jsem hlavu co nejvíc dozadu a uviděla kulaté oči upířího chlapce. Získal zpátky nůž a teď jím šťouchal do náramku.

Vyšší upír mi tiskl paže tak, až jsem si myslela, že se mi tlakem roztrhnou jako na naklepaná plechovka limonády. Musela jsem zasténat, protože řekl: „Nechtěl jsem ti dnes v noci ublížit." Přitiskl mi rty až k uchu, do vlasů. „Vybrala sis sama."

Náramek s tichým prasknutím povolil. Cítila jsem, jak padá pryč do trávy. Vyšší upír se zhluboka nadechl, jako by se mu teď dýchalo lépe. Byl jen o pár centimetrů vyšší než já, ale držel obě má zápěstí v jedné drobné ruce, zaťal prsty, aby byl stisk pevnější. Bolelo to a já se snažila tiše a bezmocně neskučet.

Volnou rukou mi zajel do vlasů. Pak jich hrst sevřel v pěsti a zvrátil mi hlavu dozadu, aby mi viděl do očí. Oči měl tmavé, absolutně černé, bělmo zmizelo. „Zjistím jeho jméno, Anito, tak či onak."

Plivla jsem mu do obličeje.

Vykřikl. Zesílil stisk na mých zápěstích, až jsem vyjekla. „Mohl bych zařídit, aby to bylo příjemné, ale teď si myslím, že ti chci ublížit. Podívej se mi do očí, smrtelná, a zoufej si. Okusíš můj pohled a mezi námi nebude žádných tajemství.“ Ztišil hlas do téměř neslyšného šepotu. „Možná se napiju tvé mysli, jako jiní pijí krev, a nenechám za sebou nic než bezduchou schránku.“

Pohlédla jsem mu do očí a cítila, jak padám, dopředu, neskutečně dopředu a dolů, dolů do černoty, která je čistá a naprostá a nikdy nespatřila světlo.

24

Dívala jsem se do tváře, kterou jsem neznala. Majitel tváře si tiskl k čelu zkrvavený kapesník. Krátké vlasy, světlé oči, pihy. „Nazdar, Larry,“ pronesla jsem. Můj vlastní hlas mi zněl vzdáleně a cize. Nevzpomínala jsem si proč.

Pořád ještě byla tma. Larry si trochu očistil obličej, ale rána dosud krvácela. Nemohla jsem být mimo tak dlouho. Mimo? Kde mimo jsem byla? Vzpomínala jsem si jenom na oči, černé oči. Prudce jsem se posadila. Larry mě zachytil za paži, jinak bych padla zpátky.

„Kde jsou ti…“

„Upíři,“ dokončil za mě.

Opřela jsem se o jeho rameno a zamumlala: „Jo.“

Všude kolem nás stáli ve tmě lidé, tísnili se a šeptali si v malých skupinkách. Tmou prokmitávala světla policejního auta. Dva strážníci tiše stáli vedle auta, mluvil k nim nějaký muž, jehož jméno jsem si nemohla vybavit.

„Karl,“ řekla jsem.

„Co?“ nechápal Larry.

„Karl Inger. Ten vysoký muž, který mluví s policií.“

Larry přikývl. „Přesně tak.“

Vedle nás poklekl malý snědý chlapík. Jeremy Ruebens z *Lidé především*, které jsem naposled viděla, když po nás stříleli. Co se to ksakru děje?

Jeremy se na mě usmál. Vypadalo to upřímně.

„Co že se ke mně najednou chováte tak přátelsky?“

Usmál se ještě víc. „Zachránili jsme vás.“

Odtáhla jsem se od Larryho a sedla si bez opory. Chviličku se mi točila hlava a pak už to bylo lepší. Jo, v pohodě. „Řekni něco, Larry.“

Zalétl pohledem na Jeremyho Ruebense, pak zpátky na mě. „Zachránili nás.“

„Jak?“

„Tu upírku, co mě kousla, polili svěcenou vodou.“ Volnou rukou si podvědomě sáhl na krk. Všiml si, že jsem jeho gesto sledovala. „Bude nade mnou teď mít moc?“

„Když tě kousla, vstoupila ti zároveň do mysli?“

„Nevím. Jak se to pozná?“

Otevřela jsem pusu, abych mu to vysvětlila, ale pak ji zase zavřela. Jak popsat něco nepopsatelného? „Kdyby mě Alejandro, ten vyšší upír, kousl ve chvíli, kdy se mi vloupal do hlavy, měl by teď nade mnou moc.“

„Alejandro?“

„Tak ostatní upíři nazývají svého pána.“

Potřásla jsem hlavou, ale svět se zavíjel v černých vlnách a já musela ztěžka polknout, abych nezačala zvracet. Co to se mnou udělal? Už jsem několikrát zažila psychický útok, ale nikdy nezanechal takové následky.

„Sanitka je na cestě,“ řekl Larry.

„Nepotřebuju sanitku.“

„Byla jste přes hodinu v bezvědomí, slečno Blakeová,“ upozornil mě Ruebens. „Když jsme vás nemohli probrat, nechali jsme policisty, ať zavolají záchranku.“

Ruebens byl dost blízko na to, abych natáhla ruku a dotkla se ho. Vypadal přátelsky, přímo zářil – jako nevěsta ve svůj velký den. Proč si mě najednou tak oblíbil? „Takže tu upírku, která tě kousla, polili svěcenou vodou. Co dál?“ zeptala jsem se Larryho.

„Ostatní zahnali kříži a amulety.“

„Amulety?“

Ruebens vytáhl řetízek, na kterém visely dvě miniaturní knihy pobité kovem. Obě knihy by se mi s rezervou vešly do dlaně. „To nejsou amulety, Larry. To jsou židovské posvátné spisy.“

„Myslel jsem, že židé nosí Davidovu hvězdu.“

„Ta nepůsobí, protože je symbol rasy, ne skutečný náboženský symbol.“

„Takže něco jako miniaturní bible?“

Povytáhla jsem obočí. „Tóra obsahuje Starý zákon, takže ano, něco jako miniaturní bible.“

„Ochránila by bible nás křesťany?“

„Nevím. Možná. Jen na mě nikdy nezaútočili upíři, když jsem zrovna měla v ruce bibli.“ Což je pravděpodobně moje chyba. Kdy jsem si vlastně naposled četla z bible? Stává se ze mě sváteční křesťan? O duši se budu starat později, až se moje tělo nebude cítit tak strašně.

„Zavolejte saniťákům, ať nejezdí. Jsem v pořádku.“

„Nejste v pořádku," oponoval Ruebens. Natáhl se, jako by na mě chtěl sáhnout. Podívala jsem se na něj. Zarazil se uprostřed pohybu. „Dovolte nám, ať vám pomůžeme, slečno Blakeová. Máme společné nepřátele."

Přes tmavý trávník se k nám blížili policisté. Karl Inger šel s nimi, za chůze se s nimi tiše bavil.

„Ví policie o tom, že jste nejdřív stříleli po nás?"

Přes Ruebensovu tvář se cosi mihlo.

„Neví, že ne?"

„Zachránili jsme vás, slečno Blakeová, před osudem horším než smrt. Udělal jsem chybu, když jsem se vám snažil ublížit. Oživujete mrtvé, ale jestli jste opravdu nepřáteli upírů, pak jsme spojenci."

„Nepřítel mého nepřítele je můj přítel, co?"

Přikývl.

Policisté už byli skoro u nás, skoro na doslech. „Dobrá, ale jestli na mě ještě někdy namíříte zbraň, tak zapomenu, že jste mě zachránili."

„Už se to nikdy nestane, slečno Blakeová. Máte moje slovo."

Chtěla jsem poznamenat něco kousavého, ale policisté už byli u nás. Slyšeli by to. Neměla jsem v úmyslu Ruebense a jeho organizaci prásknout, takže jsem si musela schovat svůj náramně vtipný odpal na pozdější použití. Jak znám Ruebense, ještě budu mít příležitost.

Lhala jsem policii o tom, co *Lidé především* udělali, a lhala jsem o tom, co po mně Alejandro chtěl. Byl to jen další zaslepený útok, jaké už jsme tu měli dva. Dolphovi a Zerbrowskimu řeknu později pravdu, ale právě teď se prostě necítím na to, abych vysvětlovala celou tu zběsilost cizím lidem. Nejsem si ani jistá, že Dolphovi řeknu celou pravdu. Třeba skutečnost, že jsem téměř jistě Jean-Claudova lidská služebnice.

Ne, tohle zmiňovat nemusím.

25

Larryho auto byla mazda, nejnovější model. Upíři zaměstnali členy *Lidé především* natolik, že nikdo neměl čas auto zničit. Což bylo naše štěstí, protože moje auto bylo odepsané. Jasně, že budu muset jít na pojišťovnu, aby mi řekli, že auto je na odpis, ale dole v podvozku se něco velkého zlomilo a na silnici odkapávala tekutina tmavší než krev. Čumák vypadal, jako bychom srazili slona. Poznám odepsané auto, když ho vidím.

Několik posledních hodin jsme strávili na pohotovosti. Saniťáci trvali na tom, abych jela k doktorovi, a Larry potřeboval tři malé stehy na čele. Oranžové vlasy mu padaly do obličeje a skrývaly zranění. Jeho první jizva. První z mnoha, pokud zůstane v oboru a bude se motat kolem mě.

„Děláš svou novou práci – kolikže – čtrnáct hodin? Jak se ti zatím zamlouvá?“ zeptala jsem se.

Věnoval mi postranní pohled, pak zase věnoval pozornost silnici. Usmál se, ale nevypadalo to vesele. „Nevím.“

„Chceš být oživovatelem, až skončíš školu?“

„Myslel jsem si, že ano.“

Upřímnost. Vzácný dar. „Už si nejsi jistý?“

„Ne tak úplně.“

Nechala jsem to být. Instinkt mi velel mu to rozmluvit. Říct mu, aby šel do nějakého příčetného, normálního zaměstnání. Ale věděla jsem, že oživování mrtvých není jen povolání, které si vyberete. Pokud je „talent“ dost silný, musí člověk buď oživovat mrtvé, nebo riskovat, že se jeho moc náhodou uvolní. Říká vám něco obrat „smrt na silnici“? Mé nevlastní matce Judith rozhodně něco říká. Samozřejmě, že není nijak nadšená z mé práce. Myslí si, že je to odporné. Co jí mám říct? Má pravdu.

„Pro absolventa supernaturální biologie existují i jiná povolání.“

„Jaká? Práce v zoo? Práce exterminátora?“

„Učitel,“ vyjmenovávala jsem, „strážce přírodní rezervace, přírodovědec, polní biolog, výzkumník.“

„A ve kterém z těch zaměstnání dostanu tolik peněz?“

„Jsou peníze jediný důvod, proč chceš být oživovatelem?“ Byla jsem zklamaná.

„Chci dělat něco, co pomůže lidem. Co lepšího mám dělat než využít své odborné schopnosti k tomu, abych zbavil svět nebezpečných nemrtvých?“

Zírala jsem na něj. Ve ztemnělém autě jsem viděla jenom profil, tvář podsvícenou svitem z palubní desky. „Ty chceš být popravčí upírů, ne oživovatel.“ Nesnažila jsem se potlačit překvapení v hlase.

„Ano, to je můj konečný cíl.“

„Proč?“

„Proč to děláš ty?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Odpověz mi na otázku, Larry.“

„Chci pomáhat lidem.“

„Tak se staň policistou. U pořádkových sil potřebují lidi, kteří se vyznají v nadpřirozených bytostech.“

„Myslím, že jsem si dneska v noci vedl docela dobře.“

„Vedl.“

„Tak co je v nepořádku?“

Pokusila jsem se přijít na to, jak se vyjádřit v padesáti – nebo méně než padesáti – přesvědčivých slovech. „To, co se stalo dnes v noci, bylo hrozné, ale bude to horší.“

„Blížíme se k Olive. Kam mám zabočit?“

„Doleva.“

Auto najelo z dálnice na kruhový výjezd. Zastavili jsme na semaforu, do tmy blikal jenom blinkr.

„Nevíš, do čeho se ženeš,“ upozornila jsem ho.

„Tak mi to řekni.“

„Udělám něco lepšího. Ukážu ti to.“

„Co to má znamenat?“

„Na třetích semaforech odboč vpravo.“

Zajeli jsme na parkoviště. „První budova zprava.“

Larry zaparkoval na jediném volném místě, které našel. Na mém parkovacím místě. Moje ubohá maličká nova už se sem nevrátí.

Ve ztemnělém autě jsem si sundala bundu. „Rozsviť horní světlo,“ řekla jsem.

Udělal, co jsem chtěla. Je poslušnější, než jsem bývala já. Což bylo, vzhledem k tomu, že poslouchal mě, zcela v pořádku.

Ukázala jsem mu jizvy na pažích. „Popáleninu ve tvaru kříže mi udělali lidští služebníci jednoho upíra. Mysleli si, že je to vtipné. Široká jizva v ohybu lokte je od toho, jak mi jiný upír roztrhal paži na kusy. Terapeut tvrdí, že tu ruku znova plně ovládám jenom zázrakem. Čtrnáct stehů od dalšího lidského služebníka – a to je všechno jenom na rukou.“

„To není všechno?“ Tvář měl ve slabém světle bledou a cizí.

„Jeden upír mi vrazil do zad zlomený konec kůlu.“

Trhl sebou.

„A když už mi roztrhal paži, tak mi zároveň přerazil klíční kost.“

„Snažíš se mě vystrašit.“

„To se vsaď.“

„Nenechám se zastrašit.“

Už dnešní noc ho měla zastrašit, aniž bych mu ukazovala jizvy. Ale neodstrašila. Sakra, udrží se, jestli ho dřív nezabijou. „Dobrá, zůstaneš tu po zbytek semestru, skvělé, ale slib mi, že nepůjdeš lovit upíry beze mě.“

„Ale pan Burke…“

„Pomáhá popravovat upíry, ale nechodí je lovit sám.“

„Jaký je rozdíl mezi popravou a lovem?“

„Poprava znamená jen tělo, do kterého je potřeba zatlouct kůl, nebo upíra, který je úhledně přikovaný a čeká na poslední ránu.“

„A co je tedy lov?“

„Když vyrazím za upíry, kteří nás dneska v noci skoro zabili, to je lov.“

„A ty nevěříš, že by mě pan Burke naučil lovit?“

„Nevěřím, že by tě pan Burke udržel naživu.“

Larrymu se rozšířily oči.

„Nemyslím tím, že by ti úmyslně ublížil. Chci tím říct, že tvůj život nechci svěřit nikomu jinému než sobě.“

„Myslíš, že by to došlo tak daleko?“

„Už sakra málem došlo.“

Hodnou chvíli byl zticha. Sledoval své ruce, kterými přejížděl sem a tam po volantu. „Slibuju, že nepůjdu lovit upíry s nikým jiným než s tebou.“ Podíval se na mě, modromodrýma očima studoval mou tvář. „Ani s panem Rodriguezem? Pan Vaughn říkal, že právě ten vás učil.“

„Manny mě učil, ale už nechodí lovit upíry.“

„Proč ne?“

Podívala jsem se do jeho čistých modrých očí a odpověděla: „Jeho žena má o něj příliš velký strach – a taky má čtyři děti.“

„Ty i pan Burke jste svobodní a bezdětní.“

„Přesně tak.“

„Já taky.“

Musela jsem se usmát. Taky jsem byla takhle dychtivá? Ne. „Nikdo nemá rád chytráky, Larry.“

Zakřenil se, takže vypadal na třináct. Ježíšikriste, proč se po dnešní noci neutíká schovat? Proč neutíkám já? Žádné odpovědi, nebo aspoň žádné, které by dávaly smysl. Proč to dělám? Protože jsem v tom dobrá, napadlo mě. Možná by v tom Larry taky mohl být dobrý. Možná, ale možná se tak jen dostane do hrobu.

Vystoupila jsem z auta a opřela se zády o otevřené dveře. „Jeď rovnou domů, a jestli nemáš náhradní kříž, tak si zítra jeden kup.“

„Dobrá,“ kývl.

Zabouchla jsem dveře za jeho vážnou upřímnou tváří. Vyšla jsem po schodech a neohlížela se. Nedívala jsem se, jak odjíždí, pořád ještě naživu, pořád ještě dychtivý po prvním setkání s nestvůrami. Jsem jen o čtyři roky starší než on. Čtyři roky. Jako by to byla staletí. Nikdy jsem nebyla takhle zelená. O to se postarala matčina smrt, když mi bylo osm. Ztratit v dětství jednoho z rodičů je způsob, jak přijít o zářivou nedotčenost.

Mám v úmyslu zkusit Larrymu rozmluvit práci popravčího upírů, ale pokud všechno ostatní selže, budu s ním spolupracovat. Jsou jenom dva druhy lovců upír: schopní a mrtví. Možná bych mohla z Larryho udělat dobrého lovce. Pořád lepší než ta druhá možnost.

26

Bylo 3.34, pátek ráno. Byl to dlouhý týden. Ale který týden letos nebyl dlouhý? Řekla jsem Bertovi, ať najme další posily. Najal Larryho. Proč z toho nejsem dvakrát šťastná? Protože Larry je jen další oběť čekající na tu správnou nestvůru. Bože, prosím, ochraňuj ho, prosím. Mou vinou už zemřelo právě tolik nevinných, kolik si myslím, že jsem schopna unést.

Chodba vydechovala klidem uprostřed noci. Jedinými zvuky byl hukot topení, tlumený dopad mých tenisek na koberci. Bylo už příliš pozdě na to, aby byl vzhůru někdo z mých sousedů pracujících přes den. A příliš brzy na to, aby vstávali. Dvě hodiny před úsvitem má člověk soukromí.

Otevřela jsem svůj nový zlodějovzdorný zámek a vešla do tmy svého bytu. Rozsvítila jsem světla, která zaplavila bílé stěny, koberec, pohovku a židli jasným svitem. Bez ohledu na to, jak má člověk dobré noční vidění, každý má rád světlo. Jsme denní tvorové bez ohledu na to, čím se živíme.

Odhodila jsem bundu na kuchyňskou linku. Byla příliš špinavá na to, abych ji pohodila na bílý gauč. Všude jsem měla bláto a kousky trávy. Ale jen velice málo krve. Noc nakonec skončila dobře.

Sundávala jsem si podpažní pouzdro, když jsem to ucítila. Vzdušné proudy se pohnuly, jako by jimi něco prošlo. Prostě jsem věděla, že nejsem sama.

Ruku jsem už měla na pažbě pistole, když ze dveří ztemnělé ložnice dolehl Edwardův hlas. „Nedělej to, Anito."

Zaváhala jsem, prsty na zbrani. „A jestli neposlechnu?"

„Zastřelím tě. Ty víš, že to udělám." Hlas měl tichý, sebejistě dravčí. Přesně takhle mluvil, když používal plamenomet. Poklidný a hladký jako cesta do pekel.

Odtáhla jsem ruku od pistole. Edward by mě zastřelil, kdybych ho k tomu přiměla. Radši na něj netlačit, ještě ne. Ještě ne.

Složila jsem ruce za hlavou, aniž jsem čekala, až mi to přikáže. Možná dostanu bodíky za to, že jsem spolupracující zajatec. Hm, asi ne.

Edward vystoupil ze tmy jako světlovlasý duch. Byl celý v černém kromě krátkých vlasů a bledého obličeje. V rukou v černých rukavicích držel devítku berettu a bez jediného zachvění mi mířil na hrudník.

„Nová pistole?" zeptala jsem se.

Rty mu zvlnil přízračný náznak úsměvu. „Ano. Líbí se ti?"

„Beretta je hezká zbraň, ale znáš mě."

„Jsi fanoušek browningů.“

Usmála jsem se na něj. Jen dva staří známí se baví o práci.

Přitiskl mi hlaveň zbraně k tělu, když mi bral browning. „Opři se.“

Opřela jsem se o opěradlo gauče a Edward mě prošacoval. Nebylo co najít, ale to Edward nevěděl. Nikdy nebyl neopatrný. Což je jeden z důvodů, proč ještě žije. Tohle a taky skutečnost, že je velice, velice schopný.

„Říkal jsi, že můj zámek nemůžeš vypáčit.“

„Přinesl jsem si lepší nářadí.“

„Takže to nebylo zlodějovzdorné.“

„Pro většinu lidí by bylo.“

„Ale pro tebe ne.“

Díval se na mě, oči prázdné a mrtvé jako zimní nebe. „Já nejsem většina lidí.“

Musela jsem se usmát.

Zamračil se na mě. „Řekni mi jméno Nejvyššího a tohle nebudeme mít zapotřebí.“ Ruka se zbraní se ani nezachvěla. Můj browning mu čouhal zpoza opasku. Doufám, že pamatoval na zajištění zbraně. Nebo možná doufám, že nepamatoval.

Otevřela jsem pusu, pak ji zavřela a jen se na něj dívala. Nemůžu Edwardovi vydat Jean-Clauda. Já jsem sice Popravčí, ale Edwardovi říkají upíři Smrt. Zasloužil si to jméno.

„Myslela jsem si, že mě dneska v noci budeš sledovat.“

„Když jsem viděl, jak jsi oživila zombii, tak jsem šel domů. Asi jsem tam měl zůstat. Kdo ti rozbil pusu?“

„Neřeknu ti ani popel. To přece víš.“

„Každý se zlomí, Anito, každý.“

„I ty?“

Znovu ten přízračný náznak úsměvu. „I já.“

„Někdo dokázal překonat Smrt? Povídej, povídej.“

Usmál se ještě víc. „Někdy jindy.“

„Je milé vědět, že bude nějaké jindy.“

„Nepřišel jsem tě zabít.“

„Jenom vyděsit nebo zmučit, abych ti prozradila jméno Nejvyššího, mám pravdu?“

„Máš,“ odtušil tichým hlubokým hlasem.

„Doufala jsem, že řekneš ‚nemáš‘,“ povzdechla jsem si.

Skoro pokrčil rameny. „Pověz mi jméno Vládce města, Anito, a já půjdu pryč.“

„Víš, že to nemůžu udělat.“

„Vím, že musíš, jinak tohle bude velice dlouhá noc.“

„Tak ať je to dlouhá noc, protože ti řeknu houby s octem.“

„Nenecháš se terorizovat.“

„Přesně tak.“

Potřásl hlavou. „Otoč se, opři se v pase o gauč a dej si ruce za záda.“

„Proč?“

„Prostě to udělej.“

„Abys mi mohl svázat ruce?“

„Udělej to. Hned.“

„Ani nápad.“

Znova se mračil. „Chceš, abych tě zastřelil?“

„Ne, ale nebudu taky tu jen tak stát, zatímco mě budeš svazovat.“

„Svazování nebolí.“

„Starosti mi dělá to, co přijde potom.“

„Věděla jsi, co udělám, když mi nepomůžeš.“

„Tak to udělej,“ poradila jsem mu.

„Nespolupracuješ.“

„Ach, jak mě to mrzí.“

„Anito!“

„Jenom nevěřím v to, že bych měla pomáhat lidem, kteří mě chtějí mučit. I když nevidím žádné bambusové třísky. Jak chceš někoho mučit bez bambusových třísek?“

„Nech toho,“ ucedil naštvaně.

„Čeho?“ Otevřela jsem doširoka oči a snažila se vypadat nevinně a neškodně, asi jako žabák Kermit z Muppet Show.

Edward se zasmál, tiché zahihňání bublalo a sílilo, až si musel dřepnout na zem, zbraň volně skloněnou. Díval se na mě jasnýma očima. „Jak tě mám mučit, když mě rozesmíváš?“

„Nemůžeš. To jsem měla v plánu.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, neměla. Jenom děláš děsně chytrou. Jako vždycky.“

„Jsem ráda, že sis toho všiml.“

Pozvedl ruku. „Už dost, prosím.“

„Budu tě rozesmívat, dokud nebudeš prosit o milost.“

„Prostě mi řekni to zatracený jméno. Prosím, Anito. Pomoz mi.“ Smích mu zmizel z očí jako slunce, které se ztrácí z oblohy. Sledovala jsem, jak se vytrácí humor i lidskost, až měl oči studené a prázdné jako panenka. „Nenuť mě, abych ti ublížil.“

Myslím, že jsem Edwardova jediná přítelkyně, ale to by mu nezabránilo, aby mi ublížil. Edward měl jednu zásadu: udělej, cokoli je třeba, abys dokončil svou práci. Když ho přiměju, aby mě mučil, udělá to; ale nechce to udělat.

„Tak, když ses tak hezky zeptal, zkus zopakovat tu první otázku,“ řekla jsem.

Zúžily se mu oči. „Kdo tě praštil přes pusu?“

„Vyšší upír," odpověděla jsem tiše.

„Pověz mi, co se stalo." Na můj vkus to znělo příliš jako rozkaz, ale on měl obě pistole.

Řekla jsem mu všechno, co se stalo. Všechno o Alejandrovi. O Alejandrovi, jehož stáří jsem ve své mysli vnímala tak silně, až mě bolely kosti. Přidala jsem jen jedinou lež ztracenou ve vší té pravdě. Řekla jsem, že Alejandro je Vládce města. Jeden z mých lepších nápadů, což?

„Opravdu nevíš, kde spí přes den?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Kdybych to věděla, řekla bych ti to."

„Proč ta změna postoje?"

„Dneska v noci se mě pokusil zabít. Krokodýl má smůlu."

„Tomu nevěřím."

Byla to příliš dobrá lež na to, abych ji promarnila, tak jsem se to pokusila zachránit. „Taky se zbláznil. Je to on a jeho poskoci, kdo zabíjejí nevinné občany."

Edward se ušklíbl nad tím „nevinné", ale nechal to být. „Altruistický motiv, kterému věřím. Kdybys nebyla tak zatraceně měkkosrdcatá, byla bys nebezpečná."

„Chci si do těch upírů taky praštit, Edwarde."

Upřel na mě své prázdné modré oči. Pak pomalu přikývl. „Pravda."

Podal mi zpátky pistoli, pažbou napřed. Těsný, stažený uzlíček, který jsem měla místo žaludku, se uvolnil. Mohla jsem vydechnout v dlouhém, hlubokém, úlevném povzdechu.

„Pokud zjistím, kde tenhle Alejandro přespává, chceš se přidat?"

Chvíli jsem o tom přemýšlela. Chci jít po pěti šílených upírech, z nichž dvěma je přes pět set let? Nechci. Chci na ně poslat Edwarda samotného? Ne, nechci. Což znamená…

„Jo, chci mít svůj díl."

Edward se usmál, široce a zářivě. „Miluju svou práci."

Opětovala jsem úsměv. „Já taky."

27

Jean-Claude ležel na bílé posteli s nebesy. Kůži měl jen o málo bělejší než přikrývky. Na sobě měl noční košili. Nízký límec lemovaly krajky a vytvářely na jeho hrudi krajkový výstřih. Další krajky spadaly od rukávů a téměř mu zakrývaly ruce. Mělo by to vypadat zženštile, ale na Jean-Claudovi to vypadalo naprosto mužně. Jak může člověk

mít na sobě bílou krajkovou košili a nevypadat hloupě? Jenže on vlastně není člověk. Tím to bude.

Černé vlasy se mu vlnily kolem krajkového límce. Zvaly k doteku. Zavrtěla jsem hlavou. Ani ve snu. Měla jsem na sobě něco dlouhého a hedvábného v odstínu modři skoro stejně tmavém jako jeho oči. V kontrastu vypadaly moje paže velmi bílé. Jean-Claude se zvedl na kolena a vztáhl ke mně ruku. Pozvání.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Je to jenom sen, *ma petite.* Ani tady ke mně nepůjdeš?“

„S tebou to nikdy není jenom sen. Vždycky to znamená něco víc.“

Nechal ruku klesnout na pokrývku, konečky prstů přejel po látce.

„Co se to se mnou snažíš udělat, Jean-Claude?“

Velmi upřeně se na mě zadíval. „Svést tě, samozřejmě.“

Samozřejmě. Že mě to nenapadlo.

Telefon u postele zazvonil. Byl to jeden z těch bílých luxusních telefonů, zdobený spoustou zlata. Ještě před chvílí tu žádný telefon nebyl. Znovu zazvonil a sen se roztříštil. Vzbudila jsem se a hrábla po telefonu.

„Prosím.“

„Jéje, vzbudil jsem tě?“ zeptal se Irving Griswold.

Zamžourala jsem na telefon. „Jo. Kolik je hodin?“

„Deset. Nejsem pako, abych volal brzy ráno.“

„Co chceš, Irvingu?“

„Nějaká mrzutá.“

„Šla jsem pozdě spát. Můžeš si nechat sarkasmus od cesty?“

„Já, tvůj oddaný přítel reportér, ti odpustím to nevrlé přivítání, když mi zodpovíš pár otázek.“

„Otázek?“ Vstala jsem, přitáhla si telefon k sobě. „O čem to mluvíš?“

„Je pravda, že tě členové *Lidé především* včera v noci zachránili, jak tvrdí?“

„Tvrdí? Můžeš mluvit v celých větách, Irvingu?“

„Jeremy Ruebens byl v ranních zprávách na *Channel five.* Tvrdil, že *Lidé především* ti včera v noci zachránili život. Že tě zachránili před upířím Vládcem města.“

„To teda ne.“

„Můžu tě citovat?“

Chvíli jsem o tom přemýšlela. „Ne.“

„Potřebuju tvé vyjádření pro noviny. Chci vytvořit příležitost k vyvrácení jejich argumentů z kořenů.“

„Vyvrácení z kořenů?“

„Vystudoval jsem anglistiku, abys věděla.“

„To vše vysvětluje.“

„Můžeš mi to popsat z tvého úhlu pohledu, nebo ne?“

Chvíli jsem nad tím uvažovala. Irving je můj přítel a dobrý reportér. Jestli už se s tou historkou objevil Jeremy Ruebens v ranních zprávách, potřebuji publikovat taky svůj náhled. „Dáš mi čtvrt hodinky, abych si udělala kafe a oblékla se?“

„Za exkluzivní rozhovor – klidně.“

„Tak za chvíli.“ Zavěsila jsem a vyrazila rovnou ke kávovaru. Měla jsem na sobě sportovní ponožky, džíny a příliš velké tričko, ve kterém jsem spala, když se Irving ozval znova. Na noční stolek vedle telefonu jsem si odložila hrnek horké kávy. Skořicovo-oříšková káva z obchodu V. J.’s Tea and Spice v Olive. Ráno už lepší nebude.

„Dobrá, tak povídej,“ vyzval mě.

„Ale, ale, Irvingu, jen tak bez předehry?“

„No tak, do toho, Blakeová, musím stihnout uzávěrku.“

Řekla jsem mu všechno. Musela jsem uznat, že *Lidé především* mi zachránili kejhák. Sakra. „Nemůžu potvrdit, že ten upír, kterého odtamtud odehnali, byl Vládce města.“

„Poslyš, já vím, že Nejvyšší je Jean-Claude. Dělal jsem s ním interview, vzpomínáš?“

„Vzpomínám.“

„Vím, že ten indiánskej týpek nebyl Jean-Claude.“

„Ale *Lidé především* to nevědí.“

„Dvojitá exkluzivitka, paráda.“

„Ne, neříkej, že Alejandro není Nejvyšší.“

„Proč ne?“

„Být tebou, nejdřív si to vyjasním s Jean-Claudem.“

Odkašlal si. „Jo, to není špatnej nápad.“ Znělo to nervózně.

„Působí ti Jean-Claude potíže?“

„Ne, proč se ptáš?“

„Na novináře lžeš dost špatně.“

„Já a Jean-Claude máme nějaké záležitosti jen mezi námi dvěma. Popravčí se to netýká.“

„Fajn. Jen si kryj záda, jasný?“

„Lichotí mi, že o mě máš starost, Anito, ale věř mi, že to zvládnu.“

Neodporovala jsem mu. Musela jsem mít vážně dobrou náladu. „Cokoli řekneš, Irvingu.“

Nechal to být, takže já taky. Nikdo nezvládne Jean-Clauda, ale to není můj problém. Vážně ne.

„Tohle bude na první stránce ranních novin. Zeptám se Jean-Clauda, jestli zmínit, že ten nový upír není Nejvyšší.“

„Skutečně bych ocenila, kdyby sis to nechal pro sebe.“

„Proč?“ zeptal se podezíravě.

„Možná by to nebyl tak špatný nápad, aby *Lidé především* věřili, že Alejandro je Nejvyšší.“

„Proč?“

„Aby nezabili Jean-Clauda.“

„Aha,“ vypadlo z něj.

„Jo.“

„Budu to mít na paměti.“

„Přesně tak.“

„Musím končit, uzávěrka volá.“

„Dobrá, Irvingu, ozvi se později.“

„Zatím, Anito. A díky.“ Zavěsil.

Pomalu jsem usrkávala dosud horkou kávu. První ranní šálek se nikdy nemá uspěchat. Kdyby se mi povedlo zařídit, aby *Lidé především* uvěřili té lži, jakou mi už zbaštil Edward, pak by nikdo nešel po Jean-Claudovi. Půjdou po Alejandrovi. Nejvyšší, který masakruje lidi. Předhoďte ten případ policii a jsme rázem proti upíří škodné v přesile. Jo, to se mi líbí.

Otázka zní, jestli mi to zblajznou všichni. Člověk nikdy neví, dokud to nezkusí.

28

Povedlo se mi dopít hrneček kafe a obléknout se, když telefon zazvonil podruhé. Jedno z těch nepříjemnějších rán.

„No?“ zahučela jsem.

„Slečna Blakeová?“ Velmi nejistý hlas.

„U telefonu.“

„Tady Karl Inger.“

„Omlouvám se, že jsem se ohlásila tak stroze. Co se děje, pane Ingere?“

„Říkala jste, že si se mnou promluvíte znovu, pokud přijdu s lepším plánem. Mám lepší plán.“

„Jak zabít Vládce města?“ Vyslovila jsem to jako otázku.

„Ano.“

Zhluboka jsem se nadechla a pomalu vydechla mimo telefon. Nechtěla jsem, aby si myslel, že se mi kvůli němu těžko dýchá. „Pane Ingere…“

„Prosím, vyslechněte mě. Minulou noc jsme vám zachránili život. To přece musí něco znamenat.“

Dostal mě. „Jaký je ten plán, pane Ingere?“

„Raději bych vám to řekl osobně.“

„Ještě několik hodin se neukážu v práci.“

„Mohl bych se stavit u vás doma?“

„Ne.“ Automatická odpověď.

„Neřešíte obchodní záležitosti doma?“

„Ne, pokud se tomu můžu vyhnout.“

„Jste podezřívavá.“

„Vždycky.“

„Můžeme se sejít někde jinde? Chci vás s někým seznámit.“

„S kým a proč?“

„Jméno vám nic neřekne.“

„Zkuste to.“

„Pan Oliver.“

„A křestní jméno?“

„Neznám.“

„Dobrá, tak proč se s ním mám sejít?“

„Má dobrý plán, jak zabít Vládce města.“

„Jaký?“

„Ne, myslím, že bude lepší, když vám ho pan Oliver vysvětlí osobně. Je mnohem přesvědčivější než já.“

„Jde vám to dobře,“ podotkla jsem.

„Takže se se mnou sejdete?“

„Jistě, proč ne?“

„To je skvělé. Víte, kde je Arnold?“

„Ano.“

„Přímo na okraji Arnoldu, na silnici Tesson Ferry, je jezero s možností placeného rybaření. Znáte to tam?“

Měla jsem dojem, že jsem jela kolem cestou ke dvěma vraždám. Všechny cesty vedou do Arnoldu. „Najdu to.“

„Kdy se tam můžeme setkat?“ zeptal se.

„Za hodinu.“

„Skvělé. Budu na vás čekat.“

„A bude u jezera taky ten váš pan Oliver?“

„Ne, odvezu vás k němu odtamtud.“

„Proč všechno to utajení?“

„To není utajení,“ řekl, hlas poklesl zahanbením. „Jen mi moc nejde popisovat někomu cestu. Bude jednodušší, když vás tam prostě dovezu.“

„Můžu jet za vámi svým autem.“

„Mám takový dojem, že mi zcela nevěříte, slečno Blakeová.“

„Zcela nevěřím nikomu, pane Ingere, nic osobního.“

„Ani lidem, kteří vám zachrání život?“

„Ani těm.“

Nechal to být, asi to tak bylo lepší, a pokračoval: „Setkáme se za hodinu u jezera.“

„Dobře.“

„Díky, že přijdete, slečno Blakeová.“

„Dlužím vám to. Ujistil jste se, že jsem si toho vědoma.“

„Zníte dotčeně, slečno Blakeová. Nechtěl jsem vás urazit.“

Povzdechla jsem si. „Nejsem uražená, pane Ingere. Jenom nerada komukoli něco dlužím.“

„Návštěva pana Olivera mezi námi smaže všechny dluhy. Slibuji.“

„Beru vás za slovo, Ingere.“

„Uvidíme se za hodinu.“

„Budu tam,“ potvrdila jsem.

Zavěsili jsme. „Sakra.“ Zapomněla jsem, že jsem ještě dneska nejedla. Kdybych si na to byla vzpomněla, tak jsem řekla dvě hodiny. Teď budu muset doslova něco popadnout cestou. Nesnáším jídlo v autě. Ale, hm, co je znamená trochu nepořádku mezi přáteli? Nebo taky mezi lidmi, kteří vám zachránili život? Proč mi tolik vadí, že Ingerovi něco dlužím?

Protože je to pravičácký magor. Fanatik. Nerada vstupuji do obchodních vztahů s fanatiky. A už vůbec se mi nelíbí, že jednomu takovému dlužím život.

No dobrá. Sejdu se s ním a pak si budeme kvit. Řekl to přece sám. Proč tomu jenom nevěřím?

29

Jezero Chip-Away tvoří asi půl akru umělé vodní plochy a tenký, zvýšený uměle vytvořený břeh. Stojí tam malý stánek, který prodává jídlo a návnadu. Obklopuje ho ploché štěrkové parkoviště. Nedaleko silnice stálo auto, nejnovější model, s nápisem „Na prodej“. Jezero s možností placeného rybaření a parkoviště ojetých aut v jednom. Úžasně chytré.

Po pravé straně parkoviště se táhl rozlehlý trávník, na něm zchátralá kůlna a něco, co vypadalo jako zbytky po nějaké velké industriální grilovací slavnosti. Trávník lemovaly siluety stromů, které postupně stoupaly do zalesněného kopce. Levou část jezera ohraničovala řeka Meramec. Zdá se mi divné mít volně tekoucí vodu tak blízko umělého jezera.

Toho chladného podzimního odpoledne tu stála jen tři auta. Vedle nablýskaného vínového Chrysleru Le Baron stál Inger. Hrstka rybářů

se sbalila a nahodili pruty nad vodu. Musí tu být úžasné rybaření, aby lidi vylezli do zimy.

Zaparkovala jsem své auto vedle Ingerova. Vykročil ke mně s úsměvem. Ruku napřaženou jako realitní agent, který je rád, že jsem si přišla prohlédnout jeho nemovitost. Ať mi chce nacpat cokoli, tak nemám zájem. Tím jsem si skoro jistá.

„Jsem tak rád, že jste přišla, slečno Blakeová.“ Sevřel mou ruku oběma svýma, srdečně, dobrácky, neupřímně.

„Co chcete, pane Ingere?“

Úsměv mu trochu povadl. „Nevím, co tím myslíte, slečno Blakeová.“

„Ale ano, víte.“

„Ne, opravdu nevím.“

Dívala jsem se na jeho zmatený výraz. Možná trávím příliš mnoho času ve společnosti zrádných hadů. Za chvíli člověk zapomene, že ne každý na světě je zrádný had. Jenže předpokládat to nejhorší prostě šetří čas.

„Omlouvám se, pane Ingere. Já… Víte, trávím příliš mnoho času pátráním po zločincích. Člověk pak zcyničtí.“

Pořád vypadal zmateně.

„To je jedno, pane Ingere. Prostě mě vezměte za tím Oliverem.“

„Panem Oliverem,“ opravil mě.

„Jistě.“

„Pojedeme mým autem?“ Ukázal na svého chryslera.

„Pojedu za vámi ve svém.“

„Vy mi nevěříte.“ Vypadal ublíženě. Většina lidí asi není zvyklá, že je někdo podezřívá z provinění dřív, než se něčím provinili. Zákon říká, že člověk je nevinen, dokud se neprokáže opak, ale pravda je taková, že když se dost často setkáváte s bolestí a smrtí, každý je vinen, dokud se neprokáže opak.

„Dobrá, tak mě odvezte.“

Vypadal velice potěšeně. Přímo to hřálo u srdce.

Navíc jsem s sebou měla dva nože, tři kříže a pistoli. Ať vinen či nevinen, já jsem připravená. Nepředpokládala jsem, že bych ty zbraně potřebovala na pana Olivera, ale později, později bych je potřebovat mohla. Je načase vyrazit po zuby ozbrojená, připravená na nejhorší – i na horší než nejhorší.

30

Inger jel přes Old Highway 21 směrem na East Rock Creek. Rock Creek je úzká silnice plná zatáček, kde se sotva vyhnou dvě auta. Inger jel dostatečně pomalu kvůli zatáčkám, ale dostatečně rychle na to, aby se člověk nenudil.

Stály tu letité staré farmy, ale i nové domy na parcelách, kde byla půda jasně rudá jako otevřená rána. Inger odbočil k jedné z těch nových parcel. Byla plná velkých, velmi moderních, luxusně vypadajících domů. Podél štěrkové cesty rostly tenké stopkovité stromy přivázané k laťkám. Ubohé stromečky se chvěly v podzimním větru, několik překvapených lístků se dosud drželo tenoučkých větví. Býval tady les, než ho vybagrovali. Proč stavební podnikatelé nechají zničit všechny vzrostlé stromy a pak sázejí nové, které nebudou ještě desítky let vypadat k ničemu?

Zastavili jsme před srubem z falešných klád, který byl větší než jakýkoli skutečný srub, který jsem kdy viděla. Příliš mnoho skla, na dvoře odhalená hlína barvy rzi. Bílý štěrk, kterým byla posypaná příjezdová cesta, sem museli dovézt zdaleka. Veškerý místní štěrk je stejně červený jako půda.

Inger se vydal kolem auta, asi mi chtěl otevřít dveře. Otevřela jsem si sama. Inger vypadal poněkud ztraceně, ale on to nějak zvládne. Nikdy jsem nepochopila, proč by si naprosto zdravý člověk nemohl sám otevřít dveře. Obzvlášť dveře od auta, kde musí muž obejít celé auto a žena jenom sedí a čeká jako… tvrdé Y.

Inger mě vedl ke schodům na verandu. Hezká veranda, dost široká na to, aby se na ní dalo posedávat za očekávaných letních večerů. Právě teď ji ale tvořilo jen holé dřevo a velké okno se zataženými červenými závěsy se vzorem kol od vozu. Nesmírně rustikální.

Zaklepal na vyřezávané dřevěné dveře. Střed dveří zdobilo okénko z olovnatého skla, vysoké a třpytivé, spíš na okrasu než na to, aby se jím někdo díval. Inger nečekal, až někdo otevře, ale odemkl si vlastními klíči a vstoupil. Zjevně neočekával odpověď – tak proč klepal?

Dům se halil v těžkém šeru díky opravdu hezkým závěsům, které byly všechny zatažené kvůli vtíravému slunci. Leštěné dřevěné podlahy byly zcela holé. Římsa nad krbem byla prázdná, krb studený. Všechny místnosti voněly jako nové a neužívané, jako nové hračky o Vánocích. Inger neváhal. Sledovala jsem jeho široká záda přes dřevěnou předsíň. Neohlížel se, aby zjistil, jestli držím krok. Když jsem se rozhodla, že ho nenechám, aby mi otevřel dveře, tak on se zjevně rozhodl, že není třeba dalších zdvořilostí.

To mi vyhovuje.

Ze síně vedlo několik dveří umístěných daleko od sebe. Inger zaklepal na třetí zleva. „Vstupte," odpověděl čísi hlas.

Inger otevřel a vešel. Podržel mi dveře a stanul vzpřímeně u nich. Nebyla to zdvořilost. Stál jako voják v pozoru. Kdo je uvnitř, že přiměl Ingera srazit kufry? Je jen jeden způsob, jak to zjistit.

Vstoupila jsem.

Několik oken obrácených k severu, všechna se zataženými těžkými závěsy. Místnost protínal tenký paprsek světla a dopadal na velký čistý stůl. V rozměrném křesle za stolem seděl muž.

Na muže byl malý, skoro bych řekla střízlík nebo trpaslík. Chtěla jsem říct trpaslík, ale neměl ani výraznou čelist, ani zakrslé paže. V obleku šitém na míru se rýsovala zcela vyvinutá postava. Téměř neměl bradu a jeho ustupující čelo přitahovalo pozornost k širokému nosu a výrazným nadočnicovým obloukům. Něco na té tváři mi bylo povědomé, jako bych ji už někde viděla. Přesto jsem věděla, že jsem nepotkala nikoho, kdo by vypadal jako on. Měl velmi jedinečný obličej.

Zírala jsem na něj. Byla jsem zahanbená a nelíbilo se mi to. Podívala jsem se mu do očí. Byly dokonale hnědé a usmívaly se. Černé vlasy měl bezchybně prostříhané v drahém, pečlivě vyfoukaném účesu. Seděl v křesle za čistým vyleštěným stolem a usmíval se na mě.

„Pane Olivere, tohle je Anita Blakeová," oznámil Inger, který dosud strnule stál u dveří.

Oliver vstal a obešel stůl, aby mi podal svou malou, zcela nedeformovanou ruku. Neměřil víc než metr třicet. Stisk ruky měl pevný, mnohem silnější, než jsem čekala. Krátký stisk a cítila jsem sílu ukrytou v drobném těle. Nevypadal svalnatě, ale měl v sobě jakousi nenucenou sílu, patrnou ve tváři, v rukou, v postoji.

Je malý, ale nemyslí si, že by to byla vada. To se mi líbí. Cítím se úplně stejně.

Usmál se stisknutými rty a sedl si zpátky do velkého křesla. Inger přinesl z rohu židli a postavil ji naproti stolu. Sedla jsem si. Inger zůstal stát u teď už zavřených dveří. Tvrdohlavě stál v pozoru. Respektoval toho muže v křesle. Mně se docela začínal líbit. To se mi stalo poprvé. Pravděpodobněji budu někoho okamžitě podezřívat, než aby se mi zamlouval.

Uvědomila jsem si, že se usmívám. Cítila jsem se v jeho přítomnosti příjemně a pohodlně, jako by to byl můj oblíbený a důvěryhodný strýček. Zamračila jsem se na něj. Co se to se mnou sakra děje?

„O co jde?" zeptala jsem se.

Usmál se, v očích mu kmitly hřejivé jiskřičky. „Co máte na mysli, slečno Blakeová?“

Hlas měl tichý, hluboký, znělý, jako káva se smetanou. Skoro jsem cítila tu chuť. Příjemně hřejivý pro uši. Znám jenom jeden další hlas, který dokáže něco podobného.

Zírala jsem na tenký proužek světla, který dopadal jen pár centimetrů od Oliverovy paže. Je přece jasný den! On přece nemůže být… Nebo může?

Pozorovala jsem jeho velmi živou tvář. Nebylo v ní ani stopy po oné jinakosti, kterou se vyznačují upíři. A přesto… jeho hlas, příjemný útulný pocit… ani jedno z toho není přirozené. Nikdy se mi lidé nelíbí ani jim nedůvěřuji od první chvíle. Nemám v úmyslu s tím teď začínat.

„Jste dobrý,“ poznamenala jsem. „Velice dobrý.“

„Co máte na mysli, slečno Blakeová?“ Do hřejivé měkkosti jeho hlasu bych se mohla schoulit jako pod oblíbenou deku.

„Nechte toho.“

Zvědavě se na mě podíval, jako by byl zmatený. Byla to dokonalá nápodoba a já pochopila proč. Nebyla to nápodoba. Viděla jsem prastaré upíry, ale nikdy žádného, který by byl schopen vydávat se za člověka. Ne takhle dokonale. Mohli byste s ním jít kamkoli a nikdo by to nepoznal. No, skoro nikdo.

„Věřte mi, slečno Blakeová, nesnažím se nic dělat.“

Ztěžka jsem polkla. Je to pravda? Je tak zatraceně mocný, že ovlivňování mysli a okouzlující hlas používá automaticky? Ne. Jestli to dokáže ovládat Jean-Claude, tak tahle bytost taky.

„Nechte toho hrabání v mysli a používání hlasu, ano? Jestli chcete řešit obchodní záležitosti, tak do toho, ale ty triky si odpusťte.“

Usmál se ještě víc, ale pořád ještě ne dost na to, aby byly vidět špičáky. Po pár stech letech se určitě umí velice dobře usmívat tímhle způsobem.

Pak se zasmál. Byl to úžasný smích, jako teplá voda dopadající z velké výšky. Člověk by do ní mohl skočit a koupat se a cítil by se skvěle.

„Nechte toho! Nechte toho!“

Když tlumil smích, zableskly tesáky. „Moje – jak vy tomu říkáte – triky jste neprohlédla díky těm dvěma upířím znamením, ale díky vašemu přirozenému nadání, nemám pravdu?“

Přikývla jsem. „Většina oživovatelů ho má.“

„Ale ne do takové míry jako vy, slečno Blakeová. Jste také velmi mocná. Cítím to na kůži. Jste nekromantka.“

Chystala jsem se to popřít, ale zarazila jsem se. Lhát někomu takovému je zbytečné. Je starší než cokoli, o čem se mi kdy snilo,

starší než jakákoli z mých nočních můr. Ale nebolely mě z něj kosti. Byl příjemný, příjemnější než Jean-Claude, příjemnější než cokoli na světě.

„Mohla bych být nekromantka. Rozhodla jsem se jí nestat."

„Ne, slečno Blakeová, mrtví na vás reagují. Všichni mrtví. I já cítím určitý tah."

„Chcete tím říct, že mám určitou moc i nad upíry?"

„Kdybyste se naučila využívat svůj talent, slečno Blakeová, tak ano, máte jistou moc nad všemi mrtvými ve všech jejich podobách."

Chtěla jsem se zeptat, jak toho mám dosáhnout, ale zarazila jsem se. Vyšší upír mi asi nebude chtít pomoci získat vliv nad svými následovníky. „Děláte si ze mě legraci."

„Ujišťuji vás, slečno Blakeová, že to myslím velice vážně. Je to vaše potenciální moc, co k vám přitahuje Vládce města. Chce tuto vzmáhající se sílu ovládnout, protože se bojí, že by se mohla obrátit proti němu."

„Jak tohle víte?"

„Cítím ho skrze znamení, která na vás vložil."

Jen jsem na něj zírala. Dokáže vycítit Jean-Clauda. Doprčic.

„Co ode mě chcete?"

„Jste velmi přímá, to se mi líbí. Lidský život je příliš krátký na marnění času trivialitami."

Byla to výhrůžka? Dívala jsem se do jeho usměvavé tváře a nedokázala jsem to poznat. V očích mu pořád ještě jiskřilo a pořád jsem z něj měla příjemný a hřejivý pocit. Pohled z očí do očí. To není nejlepší nápad. Pozorovala jsem desku stolu a cítila se lépe. Nebo hůř. Teď jsem se mohla začít bát.

„Inger říkal, že máte plán, jak zabít Vládce města. Jaký je to plán?" řekla jsem s očima upřenýma na stůl. Kůže mi trnula touhou zvednout pohled. Podívat se mu do očí, nechat přes sebe proudit uklidňující teplo. Usnadnit si všechna rozhodnutí.

Zavrtěla jsem hlavou. „Držte se dál od mého vědomí, nebo tenhle rozhovor skončil."

Znovu se zasmál, hřejivě a opravdově. Naskočila mi husí kůže. „Jste opravdu dobrá. Celá staletí jsem nepotkal člověka, který by se vám mohl rovnat. Nekromancie. Uvědomujete si, jak vzácný je to talent?"

Ve skutečnosti jsem to nevěděla, ale řekla jsem: „Ano."

„Prosím, neobtěžujte se mi lhát, slečno Blakeová."

„Nejsme tady, abychom se bavili o mně. Buď mi předložte svůj plán, nebo odcházím."

„Já jsem ten plán, slečno Blakeová. Cítíte mou moc, odliv a příliv tolika staletí, o nichž se vašemu nicotnému pánovi ani nesnilo. Jsem starší než sám čas.“

Tomu jsem nevěřila, ale nechala jsem to plavat. Je starý dost. Nebudu se s ním hádat, pokud se tomu můžu vyhnout.

„Vydejte mi svého pána a já vás zbavím jeho znamení.“

Vzhlédla jsem, pak rychle sklopila pohled. Pořád ještě se na mě usmíval, ale ten úsměv už nevypadal skutečně. Byla to přetvářka stejně jako všechno ostatní. Byla to jen velice dobrá přetvářka.

„Pokud cítíte mého pána přes znamení, nemůžete si ho prostě najít sám?“

„Cítím jeho moc, soudím, nakolik důstojným protivníkem by mi byl, ale neznám jeho jméno ani sídlo. To je mi skryto.“ Hlas měl teď velice vážný, nesnažil se mě očarovat. Nebo jsem si alespoň myslela, že se nesnaží. To mohl být taky klam.

„Co ode mě chcete?“

„Jeho jméno a kde přes den spí.“

„Nevím, kde přes den spí.“ Byla jsem ráda, že to je pravda, protože Oliver by vycítil lež.

„Tak jeho jméno, povězte mi jeho jméno.“

„Proč bych měla?“

„Protože se chci stát Vládcem města, slečno Blakeová.“

„Proč?“

„Tolik otázek. Copak nestačí, že bych vás vyprostil z jeho moci?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne.“

„Proč by vás mělo zajímat, co se stane s ostatními upíry?“

„Nezajímá, ale než vám předám vládu nad všemi upíry v bezprostředním okolí, ráda bych věděla, co s tou veškerou mocí máte v úmyslu dělat.“

Znovu se rozesmál. Tentokrát to byl jenom smích. Snaží se.

„Jste ten nejtvrdohlavější smrtelník, jakého jsem potkal za velmi dlouhou dobu. Líbí se mi tvrdohlaví lidé. Dotáhnou věci do konce.“

„Odpovězte na mou otázku.“

„Myslím, že je špatné, aby upíři byli řádnými občany. Chci, aby věci byly znovu tak jako dřív.“

„Proč byste měl chtít, aby upíři byli znovu loveni?“

„Jsou příliš mocní na to, aby se směli neovladatelně šířit. Mnohem rychleji než násilím nakonec ovládnou lidskou rasu přes legislativu a hlasovací právo.“

Vzpomněla jsem si na Církev věčného života, nejrychleji se šířící vyznání v zemi. „Řekněme, že máte pravdu. Jak byste to zastavil?“

„Zakázal bych upírům volit nebo účastnit se jakýchkoli aktivit kolem legislativy.“

„Ve městě jsou další vyšší upíři.“

„Máte na mysli Malcolma, hlavu Církve věčného života.“

„Ano.“

„Sledoval jsem ho. Nepodaří se mu pokračovat v sólovém tažení za legalizaci upírů. Zakážu mu to a rozpustím církev. Určitě stejně jako já považujete církev za větší nebezpečí.“

Považuji, ale nesnáším představu, že bych měla souhlasit s prastarým vyšším upírem. Tak nějak mi to přišlo nesprávné.

„St. Louis je ohnisko politických aktivit plné podnikavých upírů. Je nutné je zastavit. Jsme dravci, slečno Blakeová. Nic na světě to nemůže změnit. Musíme se vrátit zpátky k časům, kdy jsme byli loveni, jinak nastane konec lidské rasy. Jistě si toho jste vědoma.“

Byla jsem si toho vědoma. Věřila jsem tomu. „Proč by vás mělo zajímat, že nastane konec lidské rasy? Už k ní stejně nepatříte.“

„Jako nejstarší žijící upír mám povinnost dohlížet na nás, slečno Blakeová. Tahle nová práva se začínají vymykat kontrole a je potřeba to zastavit. Jsme příliš mocní na to, abychom měli tolik svobody. Lidé mají právo na to být lidští. Za starých časů přežili z upírů jen ti nejsilnější, nejchytřejší nebo ti, kdo měli největší štěstí. Lidští lovci upírů pobili ty hloupé, neopatrné a násilnické. Bez tohoto systému, který držel nemrtvé na uzdě a síly v rovnováze, se obávám, co se stane za pár desítek let.“

Celým srdcem jsem souhlasila. Jaksi mě to děsilo. Souhlasila jsem s nejstarší bytostí, jakou jsem kdy potkala. Má pravdu. Můžu mu vydat Jean-Clauda? Mám mu vydat Jean-Clauda?

„Souhlasím s vámi, pane Olivere, ale nemůžu ho vám ho prostě vydat jen tak. Nevím vlastně proč, ale nemůžu.“

„Loajalita. To obdivuji. Rozmyslete si to, slečno Blakeová, ale ať vám to netrvá příliš dlouho. Musím začít uskutečňovat svůj plán co nejrychleji.“

Přikývla jsem. „Chápu. Já… Dám vám odpověď za pár dní. Jak vás mohu kontaktovat?“

„Inger vám dá vizitku s telefonním číslem. Můžete s ním bezpečně mluvit, jako bych to byl já sám.“

Obrátila jsem se na Ingera, který dosud stál v pozoru u dveří. „Vy jste jeho lidský služebník, že ano?“

„Dostalo se mi té cti.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Musím už jít.“

„Neciťte se špatně, že jste nepoznala Ingera jako mého lidského služebníka. Nemá viditelné znamení. Jak by jinak mohl být mýma lidskýma ušima, očima a rukama, kdyby všichni věděli, že náleží mně?“

Na tom něco je. Na tom toho je docela hodně. Vstala jsem, on také. Podal mi ruku.

„Omlouvám se, ale vím, že dotek usnadňuje ovlivňování mysli."

Svěsil ruku zpátky podél boku. „Nemusím se vás dotýkat, abych mohl ovlivňovat vaše vědomí, slečno Blakeová." Hlas měl úžasný, zářivý a jasný jako vánoční ráno. Stáhlo se mi hrdlo, horké slzy se draly do očí. Do háje, do háje, do háje, do háje.

Ustoupila jsem ke dveřím a Inger mi je otevřel. Oni mě prostě nechají odejít. Nevtrhne mi násilím do hlavy, aby zjistil jméno Vládce města. Skutečně mě odtud nechá odejít. To dokazuje, že spíš než cokoli jiného, stojí na straně klaďáků. Protože prostě mohl mou mysl vyždímat dosucha. Ale nechal mě jít.

Inger za námi pomalu a uctivě zavřel dveře.

„Jak je starý?" zeptala jsem se.

„Vy jste to nepoznala?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Jak je starý?"

Inger se usmál. „Mně je přes sedm set let. Pan Oliver byl už prastarý, když jsem se s ním poprvé setkal."

„Je mu víc než tisíc let."

„Proč si to myslíte?"

„Setkala jsem se s upírkou, které bylo něco málo přes tisíc. Byla děsivá, ale neměla takovouhle moc."

Usmál se. „Jestli chcete vědět, jak starý opravdu je, musíte se ho zeptat sama."

Chvíli jsem se dívala na Ingerův usměvavý obličej. Vzpomněla jsem, kde jsem viděla tvář podobnou Oliverově. Na vysoké škole jsem měla přednášky z antropologie. Viděla jsem tam obrázek, který vypadal přesně jako Oliver. Byla to rekonstrukce lebky *Homo erectus.* Takže Oliverovi by bylo přes milion let.

„Bože můj," vydechla jsem.

„Co se děje, slečno Blakeová?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Nemůže být tak starý."

„Jak starý je ‚tak'?"

Nechtěla jsem to říct nahlas, jako bych to tím mohla uvést ve skutečnost. Milion let. Jak mocný bude upír za milion let?

Přes síň k nám přicházela nějaká žena, šla z nitra domu. Pohupovala se a šla bosá, nehty na nohou namalované na jasně červenou stejně jako nehty u rukou. Přepásané šaty ladily s lakem na nehty. Nohy měla dlouhé a bledé, ale byla to bledost, která by se opálila, kdyby k tomu bylo dost sluníčka. Husté, dokonale černé vlasy jí spadaly až k pasu. Líčení měla bezchybné, rty šarlatové. Usmála se na mě. Mezi rty probleskly tesáky.

Ale nebyla upír. Neměla jsem naprosto páru, co je zač, ale věděla jsem, že není upír. Pohlédla jsem letmo na Ingera. Nevypadal právě nadšeně.

„Neměli bychom jít?“ zeptala jsem se.

„Ano.“ Ustupoval k hlavním dveřím a já ustupovala za ním. Ani jeden z nás nespouštěl z očí zubatou krásku, která se k nám plížila přes místnost.

Vyrazila plynulým během, který byl tak rychlý, že se téměř nedal sledovat. Takhle běhají lykantropové. Ale ona nebyla ani lykantrop.

Prolétla kolem Ingera a vyrazila po mně. Vzdala jsem se své chladné důstojnosti a pozpátku jsem doběhla k hlavním dveřím. Ale černovláska na mě byla příliš rychlá, příliš rychlá proti jakémukoli smrtelníkovi.

Popadla mě za pravé předloktí. Vypadala zmateně. Cítila pouzdro s nožem, které jsem měla na paži. Zdálo se, že neví, co to je. Bod pro mě.

„Co jsi?“ Hlas jsem měla pevný, beze stopy strachu. Jsem velká drsná lovkyně upírů. Jo. Přesně tak.

Otevřela ústa ještě víc, jazykem si olízla špičáky. Zuby měla delší než upír. S takovými zuby nemůže nikdy zavřít ústa.

„Co se stane s těmi špičáky, když zavřeš pusu?“ zeptala jsem se.

Zamrkala na mě, úsměv se jí vytratil z tváře. Znovu přejela zuby jazykem a ony se zatáhly zpátky do horního patra.

„Zatažitelné tesáky. Super,“ poznamenala jsem.

Zatvářila se velice vážně. „Jsem ráda, že se ti představení líbilo, ale je toho ještě tolik k vidění.“ Znovu vytáhla zuby. Rozevřela čelisti, téměř to vypadalo jako zívnutí, špičáky se hezky zaleskly v tlumených paprscích slunce, které pronikly škvírami v závěsech.

„Panu Oliverovi by se nelíbilo, že jí vyhrožuješ,“ ozval se Inger.

„Slábne. Začíná být sentimentální.“ Zaryla mi prsty do paže silněji, než jak by to dokázal člověk její konstituce.

Držela mě za pravou paži, takže jsem nemohla sáhnout pro pistoli. Na nože jsem mohla zapomenout z téhož důvodu. Možná bych s sebou měla nosit víc pistolí.

Zasyčela na mě, divoký proud vzduchu, jaký by lidské hrdlo nikdy nevytvořilo. Jazyk, který jí kmitl z úst, byl rozeklaný.

„Ježíšikriste… Co jsi zač?“

Zasmála se a v tu chvíli to neznělo přirozeně. Možná to bylo tím rozeklaným jazykem. Zorničky se jí zúžily ve štěrbiny, duhovky přímo před mýma očima nabyly zlatavě žlutou barvu.

Trhla jsem paží, ale držela mě v ocelovém sevření. Padla jsem na podlahu. Sklonila ruku, ale nepustila mě.

Naklonila jsem se na levý bok, stáhla nohy pod sebe a veškerou silou ji kopla do pravého kolena. Podlomila se jí noha. Vykřikla a upadla, ale pustila mě.

Něco se jí začalo dít s nohama. Jako by srůstaly k sobě, kůže se napínala. Nikdy jsem nic takového neviděla a nemínila jsem s tím začínat.

„Melanie, co to děláš?“ ozvalo se za námi. Oliver stál v předsíni, jen kousek od jasnějšího světla v obývacím pokoji. Jeho hlas zněl jako padající skály a lámané stromy. Bouře, která sestávala jen ze slov, ale přesto šlehala a řezala.

Bytost ležící na zemí se před tím hlasem nakrčila. Od pasu dolů její tělo vypadalo jako hadí. Nějaký druh hada. Ježíšikriste.

„Je to lamie,“ řekla jsem tiše. Ustoupila jsem a opřela se zády o vstupní dveře, ruku na klice. „Myslela jsem si, že byly vyhubeny.“

„Tahle je poslední,“ odtušil Oliver. „Mám ji s sebou, protože se obávám, co by mohla udělat, kdybych ji zanechal jejím vlastním tužbám.“

„Které zvíře dokážete přivolat?“ zeptala jsem se.

Povzdechl si a já v tom jediném povzdechu cítila léta smutku. Lítost příliš hlubokou na to, aby se dala vyjádřit slovy. „Hady. Dokážu přivolat hady.“

Přikývla jsem. „Jistě.“ Otevřela jsem dveře a ustoupila na sluncem zalitou terasu. Nikdo se mě nesnažil zadržet.

Dveře se za mnou zavřely a za chvíli vyšel Inger. Byl celý strnulý vztekem. „Hluboce se vám za ni omlouváme. Je to jen zvíře.“

„Oliver by ji měl držet víc u huby.“

„Snaží se.“

Přikývla jsem. Věděla jsem své o snažení se. Jeden dělá, co může. Ale bytost, která dokáže ovládnout lamii, může ovlivňovat mou mysl od rána do večera, a já to vůbec nemusím poznat. Nakolik jsou moje důvěra a přání všeho nejlepšího skutečné a nakolik je vytvořil Oliver?

„Odvezu vás zpátky.“

„Buďte tak hodný.“

Vyrazili jsme pryč. Potkala jsem poprvé v životě lamii a pravděpodobně nejstarší bytost žijící na světě. Dneska mám zkurveně šťastnej den.

31

Když jsem odemykala dveře, slyšela jsem zvonit telefon. Ramenem jsem otevřela a běžela k telefonu. Dostala jsem se k němu na páté zazvonění a skoro jsem zaječela:

„Prosím?“

„Anito?“ Ronnie to vyslovila jak otázku.

„Jo, jsem to já.“

„Zníš zadýchaně.“

„Musela jsem běžet k telefonu. Co se děje?“

„Vzpomněla jsem si, odkud znám Cala Ruperta.“

Chvíli mi trvalo, než jsem si vzpomněla, o kom mluví. První upíří oběť. Na momentík jsem zapomněla, že tady vyšetřuju vraždy. Trochu jsem se za to styděla. „Povídej, Ronnie.“

„Minulý rok jsem dělala nějakou práci pro místní právnickou firmu. Jeden z jejich právníků se specializuje na sestavování závětí zahrnujících posmrtné záležitosti.“

„Vím, že Rupert takovou závěť měl. Díky tomu jsem mu mohla vrazit kůl do srdce a nečekat na příkaz k exekuci.“

„Ale věděla jsi taky, že Reba Bakerová měla tutéž závěť u téhož právníka?“

„Kdo je Reba Bakerová?“

„Pravděpodobně ta zavražděná žena.“

Stáhl se mi žaludek. Stopa. Skutečná horká stopa. „Proč si to myslíš?“

„Reba Bakerová byla mladá, světlovlasá a nepřišla na pracovní schůzku. Nebere telefon. Volali jí do práce a dva dny tam nebyla.“

„Což je stejná doba, po kterou je mrtvá.“

„Přesně.“

„Zavolej seržantovi Rudolfovi Storrovi. Řekni mu, co jsi právě řekla mně. Odkaž se na mě, aby ses k němu dostala.“

„Nechceš, abychom to ověřily samy?“

„Ani blbou náhodou. Tohle je policejní záležitost. Jsou v tom dobří. Nech je, ať si zaslouží svou výplatu.“

„Ale, s tebou není žádná sranda.“

„Ronnie, zavolej Dolphovi. Předej to policii. Setkala jsem se s těmi upíry, kteří tu zabíjejí lidi. Nechceme ze sebe udělat terče.“

„Cože ses?“

Povzdechla jsem si. Zapomněla jsem, že Ronnie o tom neví. Řekla jsem jí nejkratší verzi, která ještě dávala smysl. „Detaily doplním v sobotu ráno, až půjdeme cvičit.“

„Zmákneš to?“

„Zatím to jde.“

„Kryj si záda, jasný?“

„Jako vždycky. A ty taky.“

„Já nikdy nemám za patami zdaleka tolik lidí jako ty.“

„Buď za to vděčná.“

„Jsem.“ Zavěsila.

Máme stopu. Možná i souvislosti. Až na útok na mě. Já do toho nezapadám. Po mně šli, aby dostali Jean-Clauda. Všichni chtějí Jean-Claudovo místo. Problém je, že tady nejde abdikovat. Jde jenom umřít. Líbilo se mi, co mi Oliver chtěl říct. Souhlasím s ním, ale můžu prostě obětovat Jean-Clauda na oltář zdravého rozumu? Ksakru.

Prostě nevím.

32

Bertova kancelář byla malá a světle modře vymalovaná. Bert si myslí, že to na klienty působí uklidňujícím dojmem. Já si myslím, že to působí chladně, ale to se ostatně k Bertovi hodilo. Můj šéf měří přes metr osmdesát, má široká ramena a konstituci bývalého univerzitního ragbyového hráče. Trošku mu narůstá břicho od příliš vydatného jídla a nedostatku pohybu, ale v obleku za sedm set dolarů se nesl obstojně. Za ty peníze by v tom obleku měl jít schovat i Tádž Mahál.

Je opálený, šedooký a skoro bílé vlasy nosí na ježka. Barva je přirozená, ne daná stářím.

Seděla jsem naproti němu přes stůl, na sobě jsem měla pracovní oblečení. Červenou sukni, sako stejné barvy a téměř šarlatovou blůzu, kvůli níž jsem se musela upravit trochou make-upu, abych nevypadala ve tváři úplně mrtvolně bledá. Sako je ušité tak, aby nebylo vidět podpažní pouzdro.

Larry seděl na židli vedle mě oblečený v modrém obleku, bílé košili a měňavě modré kravatě. Kůže kolem stehů vykvetla v krásnou mnohabarevnou modřinu přes čelo. Krátké zrzavé vlasy to nedokázaly zakrýt. Vypadal, jako by ho někdo praštil do hlavy baseballovou pálkou.

„Mohl kvůli tobě umřít, Berte,“ vyjela jsem.

„Nebyl vůbec v nebezpečí, dokud ses neukázala ty. Ti upíři šli po tobě, ne po něm.“

Měl pravdu a to se mi nelíbilo. „Pokusil se oživit třetí zombii.“

Bertovi zasvítila jindy chladná očka. „Ty dokážeš oživit tři za noc?“

Larry měl dost cti v těle, aby se zatvářil zahanbeně. „Skoro.“

Bert se zamračil. „Co znamená skoro?“

„Znamená to, že zombii oživil, ale ztratil nad ní kontrolu. Kdybych tam nebyla a nenapravila to, tak jsme měli na krku řádící zombii.“

Naklonil se dopředu, ruce složené na stole, očka velmi vážná. „Je to pravda, Larry?“

„Obávám se že ano, pane Vaughne.“

„To mohlo být velmi závažné, Larry! Chápeš to?“

„Závažné?“ sykla jsem. „Mohla to být pěkně krvavá pohroma. Zombie mohla sežrat někoho z našich klientů!“

„No tak, Anito, není důvod, proč toho chlapce děsit.“

Vstala jsem. „Ale je.“

Bert se na mě zamračil. „Kdybys nepřišla pozdě, nemusel se pokoušet tu poslední zombii oživovat.“

„Ne, Berte. Tohle všechno na mě nesvedeš. Poslal jsi ho první noc samotného. Samotného, Berte.“

„A on to zvládl slušně,“ dodal Bert.

Potlačila jsem touhu zaječet, protože by to ničemu nepomohlo. „Berte, je to dvacetiletý student. Tohle je pro něj jen zatracenej seminář. Jestli kvůli tomu umře, nebude to vypadat zrovna dobře.“

„Můžu něco říct?“ ozval se Larry.

„Ne,“ odsekla jsem.

„Ale jistě,“ řekl Bert.

„Jsem už dospělý. Postarám se o sebe.“

Chtěla jsem to zpochybnit, ale když jsem se podívala do jeho modromodrých očí, tak to prostě nešlo. Je mu dvacet. Vzpomínám si na sebe samu, když mi bylo dvacet. Ve dvaceti jsem znala všechno. Další rok mi trvalo, než jsem pochopila, že nevím nic. Pořád ještě se snažím něčemu přiučit, než mi bude třicet, ale poněkud nestíhám.

„Kolik ti bylo, když jsi pro mě začala pracovat?“ zeptal se Bert.

„Cože?“

„Kolik ti bylo let?“

„Jedenadvacet. Právě jsem vystudovala vysokou školu.“

„Kdy ti bude dvacet jedna, Larry?“ zeptal se Bert.

„V březnu.“

„Vidíš, Anito, je jen o pár měsíců mladší. Je mu tolik, kolik bylo tobě.“

„To je něco jiného.“

„Proč?“ zeptal se Bert.

Nedokázala jsem to vyjádřit slovy. Larry má dosud všechny prarodiče. Nikdy nezažil smrt a násilí. Já ano. On je nevinný. Já už léta nebyla nevinná. Jak to ale vysvětlit Bertovi, aniž bych ranila Larryho city? Žádný dvacetiletý muž nechce slyšet, že nějaká žena

toho ví o světě víc než on. Některé kulturní stereotypy mají tuhý kořínek.

„Poslal jsi mě za prací s Mannym a ne samotnou.“

„Larry měl jít s tebou, ale tys měla nějaké policejní záležitosti.“

„To není fér, Berte, a ty to víš.“

Pokrčil rameny. „Kdybys dělala svou práci, nebyl by sám.“

„Měli jsme tu dvě vraždy. Co mám podle tebe dělat? Říct promiňte, vážení, ale musím hlídat nového oživovatele. Těch zavražděných je mi vážně líto.“

„Mě nikdo nemusí hlídat,“ namítl Larry.

Oba jsme ho ignorovali.

„Máš tady u Oživovatelé Inc. práci na plný úvazek.“

„O tomhle už jsme se hádali, Berte.“

„Při příliš mnoha příležitostech.“

„Jsi můj šéf, Berte. Udělej, co uznáš za vhodné.“

„Nepokoušej mě.“

„Poslyšte, lidi,“ skočil nám Larry do hádky, „začínám mít pocit, že mě používáte jako záminku pro to, abyste se mohli hádat. Nenechte se unést, ano?“

Oba jsme se na něj obrátili. Neustoupil, jen opětoval pohled. Bodík pro něj.

„Jestli se ti nelíbí, jak dělám svou práci, Berte, tak mě vyhoď, ale přestaň mě omezovat.“

Bert pomalu vstal, jako leviatan, jenž se vynořuje z vln. „Anito…“

Zazvonil telefon. Všichni jsme na něj chvíli zírali. Pak ho Bert konečně zvedl a zavrčel: „Ano, co je?“

Chvilku poslouchal, pak upřel pohled na mě. „To je pro tebe.“ Hlas měl neuvěřitelně mírný. „Detektiv seržant Storr, policejní záležitosti.“

Bert se usmíval, přímo zářil upřímností.

Beze slova jsem natáhla ruku po sluchátku. Podal mi ho. Pořád se usmíval, šedá očička mu jiskřila. Špatné znamení.

„Ahoj, Dolphe, co se děje?“

„Jsme v kanceláři těch právníků, o níž nám řekla tvoje kamarádka Veronica Simsová. Je od ní hezké, že volala nejdřív tobě a ne nám.“

„Vám zavolala jako druhým, ne?“

„Jo.“

„Co jste zjistili?“ Nenamáhala jsem se mluvit potichu. S trochou opatrnosti není jedna strana rozhovoru příliš přínosná.

„Ta mrtvá žena je Reba Bakerová. Identifikovali ji podle fotek z márnice.“

„Příjemný způsob, jak zakončit pracovní týden,“ poznamenala jsem.

Dolph si toho nevšímal. „Obě oběti byly klienty a měly závěti ohledně posmrtné péče. Pokud by zemřeli na upíří kousnutí, chtěli být probodnuti kůlem a pak spáleni.“

„To mi zní docela jako stopa.“

„Jak ale upíři přišli na to, že ti dva mají takovou závěť?“

„Zkoušíš mě, Dolphe? Někdo jim to řekl.“

„To vím,“ odtušil znechuceně.

Viděla jsem, že mi něco ušlo. „Co ode mě čekáš, Dolphe?“

„Všech jsme se vyptávali a přísahal bych, že mluvili pravdu. Mohl by někdo něco prozradit a pak si to nepamatovat?“

„Myslíš, jestli by upír nemohl ovlivňovat mysl tak, že by si to zrádce pak nepamatoval?“

„Ano.“

„Jistěže mohl.“

„Kdybys tu byla, dokázala bys poznat, komu se upíři hrabali v hlavě?“

Podívala jsem se letmo na tvář svého šéfa. Jestli prošvihnu další noc během nejrušnější sezóny, mohl by mě vyhodit. Jsou dny, kdy si myslím, že mi na tom nesejde. Tohle nebyl jeden z nich. „Hledejte výpadky paměti. Hodiny, nebo dokonce celé noci.“

„Něco dalšího?“

„Pokud někdo předával informace upírům, tak si na to možná nevzpomene, ale schopný hypnotizér bude schopen tu vzpomínku vyvolat.“

„Někdo mi tu povykuje něco o právech a povoleních. Máme povolení prohledat jenom složky, ne jejich mysli.“

„Zeptej se ho, jestli chce být dnes v noci zodpovědný za dalšího zavražděného – s tím, že to bude někdo z jeho vlastních klientů?“

„Zeptám se jí. Majitelka firmy je žena.“

Jak zahanbující. Jsem já to ale sexistka. „Zeptej se jí, jestli chce vysvětlovat rodinám svých klientů, proč mařila vaše vyšetřování.“

„Klienti se to nedozví, pokud jim to neřekneme.“

„To je pravda.“

„Ale to by bylo vydírání, slečno Blakeová.“

„Ale? Že by?“

„Tys musela být v minulém životě policajt. Jsi příliš mazaná na to, abys byla cokoli jiného.“

„Díky za kompliment.“

„Doporučíš nám nějakého hypnotizéra?“

„Alvina Thormunda. Vydrž vteřinku a já ti nadiktuju jeho číslo.“ Vytáhla jsem tenké pouzdro na vizitky. Snažím se s sebou nosit jen vizitky, které čas od času potřebuji. S Alvinem jsme několikrát

spolupracovali v případě upířích obětí, které měly amnézii. Nadiktovala jsem Dolphovi číslo.

„Díky, Anito.“

„Dejte mi vědět, co jste zjistili. Možná budu schopna identifikovat upíra, který je do toho zapletený.“

„Chceš u toho být, až je necháme hypnotizovat?“

Letmo jsem se podívala po Bertovi. Pořád ještě měl příjemný, uvolněný výraz. Bert v nejnebezpečnější náladě.

„Myslím, že ne. Prostě to sezení nahrajte. Pokud bude třeba, poslechnu si to později.“

„Později může znamenat další mrtvolu,“ podotkl. „Tvůj šéf ti dělá potíže?“

„Jo.“

„Chceš, abych si s ním promluvil?“ zeptal se Dolph.

„Myslím, že ne.“

„Vážně kvůli tomu tak hrozně prudí?“

„Jako obvykle.“

„Dobrá. Zavolám tomu Thormundovi a nahraju sezení. Dám ti vědět, jestli cokoli zjistíme.“

„Pošli zprávu na pager.“

„Jasně.“ Zavěsil. Nenamáhal se loučit. To Dolph ostatně nikdy.

Podala jsem sluchátko zpátky Bertovi. Zavěsil ho a pořád se na mě díval tím příjemným výhružným pohledem. „Musíš dneska v noci k policii?“

„Ne.“

„Čím jsme si vysloužili tu čest?“

„Nech si ten sarkasmus, Berte.“ Obrátila jsem se k Larrymu. „Připraven jít, chlapče?“

„Kolik je ti let?“ zeptal se Larry.

Bert se zakřenil.

„Proč by to mělo být důležité?“ zajímala jsem se.

„Prostě odpověz, jo?“

Pokrčila jsem rameny. „Čtyřiadvacet.“

„Jsi jen o čtyři roky starší než já. Tak mi neříkej chlapče.“

Musela jsem se usmát. „Platí, ale už musíme jít. Musíme oživovat mrtvoly a vydělávat peníze.“ Koukla jsem po Bertovi.

Opíral se v křesle, ruce s krátkými prsty složené na břiše. Šklebil se.

Zatoužila jsem mu ten škleb smazat z obličeje pěstí. Odolala jsem. Kdo říká, že se nedokážu ovládat?

33

Byla hodina před rozbřeskem. A všichni Kdovíci dole v Kdovicích spali ve svých postýlkách a o ničem nevěděli. Pardon, špatná kniha. Když jsem vzhůru až do svítání, tak jsem pak zralá na pohlavek. Byla jsem vzhůru celou noc a učila jsem Larryho, jak být dobrým oživovatelem respektujícím zákon. Nejsem si jistá, jestli by Bert to poslední ocenil, ale já to ocením určitě.

Hřbitov byl malý okázalý rodinný hřbitůvek. Úzká dvouproudá silnička vedla kolem kopce a najednou člověk zahlédl pruh štěrku vedle cesty. Máte pak jen pár vteřin, abyste se rozhodli, jestli tam zabočíte. Pak jste na místě. Svah posetý náhrobními kameny. Stoupání je tak strmé, až to vypadá, že by rakve měly sjet dolů.

Stáli jsme ve tmě pod baldachýnem stromů, jejichž listí nám šepotalo nad hlavou. Po obou stranách cesty se táhly husté lesy. Hřbitůvek tvořil jen úzký prostor vedle cesty, ale bylo o něj dobře postaráno. Dosud žijící členové rodiny dohlíželi na údržbu. Ani jsem si nechtěla představit, jak na tom svahu sekají trávu. Možná že systém provazů a kladek zajišťoval, že se sekačka nepřevrhne a nevyrobí další mrtvolu.

Naši poslední klienti večer odjeli zpátky do civilizace. Oživila jsem pět zombií. Larry oživil jednu. Ano, mohl by oživit dvě, ale už nám došla tma. Povolat mrtvého z hrobu netrvá tak dlouho, alespoň mně ne, ale člověk musí počítat s časem na přesun. Za čtyři roky jsem oživovala jen dvě zombie na tomtéž hřbitově ve stejnou noc. Většinu času člověk stráví zběsilým řízením, aby stihl všechny schůzky.

Mé ubohé auto bylo odtaženo do servisu, ale lidé od pojišťovny si ho ještě neprohlédli. Bude jim trvat dny nebo týdny, než mi řeknou, že je na odpis. Nebyl čas si na tuhle noc půjčit auto, takže Larry řídil. Byl by se mnou, i kdybych auto měla. Já jsem ten, kdo věčně držkoval, že nemá žádného pomocníka, tak si ho musím sama zaučit. Je to tak asi spravedlivé.

Vítr se prohánět korunami stromů. Po cestě šelestily suché listy. Noc byla plná drobných uspěchaných šramotů. Spěchajících, spěchajících… k čemu? Ke svátku Všech svatých. Halloween byl cítit ve vzduchu.

„Mám rád noci, jako je tahle," poznamenal Larry.

Ohlédla jsem se po něm. Oba jsme stáli s rukama v kapsách a dívali se do tmy. Užívali jsme si večera. Oba jsme taky byli od zaschlé kuřecí krve. Prostě taková pěkná obyčejná noc.

Ozval se můj pager. Vysoké zapípání znělo v tiché větrné noci nepatřičně. Zamáčkla jsem ho. Pípání milosrdně utichlo. Malé

světélko mi ukázalo telefonní číslo, které mi nic neříkalo. Doufám, že to není Dolph. Protože neznámé číslo takhle pozdě v noci – nebo brzy ráno – znamená další vraždu. Další mrtvolu.

„Pojď, musíme se dohrabat k nějakému telefonu."

„Kdo je to?"

„Nejsem si jistá." Vydala jsem se dolů z kopce.

Následoval mě. „Kdo si myslíš, že to je?" zeptal se.

„Možná policie."

„Ty vraždy, které vyšetřuješ?"

Ohlédla jsem se po něm a narazila si koleno o náhrobek. Chvíli jsem tam stála se zadrženým dechem, jak mnou prolétla bolest. „Kurvaaa!" zasyčela jsem tiše a procítěně.

„Jsi v pohodě?" Larry mě vzal za paži.

Odtáhla jsem se od něj a on nechal ruku klesnout. Nejsem moc na náhodné doteky. „V pohodě." Popravdě to pořád bolelo, ale co? Potřebuju se dostat k telefonu a bolest bude ustupovat, čím víc budu chodit. Vážně.

Opatrně jsem se vydala dál a snažila se vyhnout dalším tvrdým překážkám. „Co víš o těch vraždách?"

„Jenom že pomáháš policii s nadpřirozenými zločiny a že tě to odvádí od tvé oživovatelské práce."

„To ti řekl Bert."

„Ano, pan Vaughn."

Už jsme byli u auta. „Podívej, Larry, jestli budeš pracovat pro Oživovatele Inc., tak musíš zapomenout na ty pány a slečny. Nejsme tvoji profesoři. Jsme spolupracovníci."

Usmál se, záblesk bílé ve tmě. „Dobře, si… Anito."

„To je lepší. Teď pojeďme najít telefon."

Jeli jsme do Chesterfieldu vedeni teorií, že jakožto v nejbližším městě tam bude taky nejbližší telefon. Skončili jsme u řady telefonních automatů na parkovišti u zavřeného servisu. Servis matně svítil do tmy, ale nad telefony zářila halogenová pouliční světla a měnila noc v den. Kolem lamp tančily můry a hmyz. Rychlé míhající se siluety netopýrů prolétaly do jasu a zase do tmy v honbě za kořistí.

Vytočila jsem číslo, zatímco Larry čekal v autě. Má ode mě bod za diskrétnost. Telefon zazvonil dvakrát. Pak se ozval něčí hlas. „Anito, jsi to ty?"

Byl to Irving Griswold, reportér a přítel. „Irvingu, proč mě sakra sháníš v tuhle šílenou hodinu?"

„Jean-Claude tě chce dnes v noci vidět. Hned." Hlas měl uspěchaný a nejistý.

„Proč jsi to ty, kdo mi předává vzkaz?" Obávala jsem se, že odpověď se mi vůbec nebude líbit.

„Jsem vlkodlak," odtušil.

„Co to s čím má co společného?"

„Tys to nevěděla?" Znělo to překvapeně.

„Nevěděla co?" Začínala jsem být naštvaná. Nesnáším hru na dvacet otázek.

„Zvířata, jimž vládne Jean-Claude, jsou vlci."

To vysvětlovalo vlkodlaka Stephena a tu černošku. „Proč jsi tam tehdy v noci nebyl, Irvingu? Pustil tě z vodítka?"

„To od tebe není fér."

Má pravdu. Není. „Promiň, Irvingu. Jen se cítím provinile, protože jsem vás dva seznámila."

„Chtěl jsem interview s Vládcem města. Rozhovor jsem dostal."

„Stálo to za to?" zeptala jsem se.

„Bez komentáře."

„To je moje hláška."

Zasmál se. „Můžeš dorazit do Cirkusu prokletých? Jean-Claude má nějaké informace o vyšším upírovi, který tě napadl."

„O Alejandrovi?"

„To je on."

„Budeme tam co nejdřív, ale svítání už bude setsakra blízko, než se dostaneme na nábřeží."

„Kdo je to my?"

„Zaškoluju nového oživovatele. Poveze mě." Zaváhala jsem. „Řekni Jean-Claudovi, ať si dneska v noci odpustí všechny drsárny."

„Řekni si mu to sama."

„Zbabělče."

„Jistě, madam. Uvidíme se, jakmile se sem dostanete. Zatím."

„Zatím, Irvingu." Několik vteřin jsem držela předoucí sluchátko a pak zavěsila. Irving patří Jean-Claudovi. Jean-Claude může povolávat vlky stejně, jako pan Oliver volá hady. Stejně jako Nikolaos povolávala krysy nebo krysodlaky. Všechno jsou to nestvůry. Jde jen o výběr příchuti.

Vklouzla jsem zpátky do auta. „Chceš získat víc zkušeností s upíry, nemám pravdu?" Zapnula jsem si bezpečnostní pás.

„Samozřejmě," kývl Larry.

„Tak se ti jich dnes v noci dostane."

„Co tím chceš říct?"

„Vysvětlím to cestou. Nemáme moc času do rozbřesku."

Larry zařadil rychlost a vyjel z parkoviště. V matném světle palubní desky vypadal tak dychtivý. Dychtivý a velmi, velmi mladý.

34

Cirkus prokletých na noc zavíral. Nebo na den? Když jsme zaparkovali před skladištěm, byla ještě tma, ale na východě se už objevil pruh světla. Ještě před hodinou by nebylo parkovací místo ani v rozumné blízkosti Cirkusu prokletých. Ale turisti odcházejí, když se upíři ukládají ke spánku.

Podívala jsem se na Larryho. Obličej měl špinavý od zaschlé krve. Já taky. Až teď mě napadlo, že bychom nejdřív měli najít nějaké místo, kde se umýt. Vzhlédla jsem k východní obloze a zavrtěla hlavou. Nemáme čas. Svítání se blíží.

Zubatí klauni nad stanem stále ještě zářili a otáčeli se, ale byl to unavený tanec. Nebo jsem to možná já, kdo byl unavený.

„Tady mě ve všem následuj, Larry. Nikdy nezapomínej, že jsou to nestvůry. Bez ohledu na to, jak lidsky vypadají, nejsou to lidé. Nesundávej si kříž, nedovol jim, aby se tě dotýkali, a nedívej se jim přímo do očí."

„To vím z přednášek. Měl jsem dva semestry studia upírů."

Zavrtěla jsem hlavou. „Přednášky jsou na nic, Larry. Tohle je skutečnost. Když o tom čteš, na realitu tě to nepřipraví."

„Měli jsme externí přednášející. Někteří z nich byli upíři."

Povzdechla jsem si a nechala to plavat. Bude se to muset naučit sám. Jako všichni ostatní. Jako já.

Velké dveře byly zamčené. Zaklepala jsem. O chvíli později se dveře otevřely, na prahu stál Irving. Neusmíval se. Vypadal jako baculatý cherubín, měl jemné kudrnaté vlasy spadající přes uši a na hlavě velkou lysinu. Na malém kulatém nose mu seděly kulaté brýle s drátěnou obroučkou. Oči se mu trochu rozšířily, když jsme vešli dovnitř. Na světle vypadala krev jako přesně to, čím byla.

„Co jste to dneska v noci vyváděli?" zeptal se.

„Oživovali mrtvé," odtušila jsem.

„Larry Kirkland, Irving Griswold. Je novinář, takže cokoli řekneš, může být použito proti tobě."

„Poslyš, Blakeová, nikdy jsem tě necitoval, když jsi řekla, že to nemám dělat. To mi musíš přiznat."

Přikývla jsem. „Přiznáno."

„Čeká na vás dole," oznámil Irving.

„Dole?" zamumlala jsem.

„Je skoro ráno. Musí být pod zemí."

Aha. „Jistě," kývla jsem, ale žaludek se mi stáhl. Když jsem byla naposled pod Cirkusem prokletých, tak jsem šla zabít Nikolaos. Toho dne bylo hodně zabíjení. Hodně krve. Trochu jí bylo mojí.

Irving nás vedl ztichlou halou. Někdo přehodil vypínač a všechna světla byla tlumená. Průčelí atrakcí byla zavřená a zamčená, přes plyšová zvířata byly přehozené obaly. Vůně kukuřice na špejli a cukrové vaty visela ve vzduchu jako voňavý přízrak, ale i pachy byly mdlé a unavené.

Minuli jsme strašidelný dům, na jehož vršku tiše stála čarodějnice v životní velikosti a upírala do prázdna vypoulené oči. Byla zelená a na nose měla bradavici. Nikdy jsem nepotkala čarodějnici, která by vypadala jinak než normálně. Rozhodně nejsou zelené a bradavice se dají chirurgicky odstranit.

Další byl skleněný dům. Ztemnělé ruské kolo se tyčilo nad vším ostatním. „Náhle si připadám jak ten, kdo kráčí sám zpustlou hodovní síní. Světla již zmizela, po girlandách ozvěna, krom mne odešli všichni," zarecitovala jsem.

Irving se po mně ohlédl. „Thomas Moore, *Častokrát za tiché noci*."

Usmála jsem se. „Nemohla jsem si vzpomenout na název, kterým bych se zachránila. Nezbude mi než s tebou souhlasit."

„Vystudoval jsem kombinaci žurnalistika – anglická literatura."

„Vsadím se, že to druhé se ti jako novináři strašně hodí."

„Jo, když můžu, tak do práce propašuju trochu kultury." Znělo to uraženě, ale já věděla, že Irving přehrává. Cítila jsem se líp, když si mě dobíral. Bylo to prostě milé a normální. Dneska v noci potřebuju cokoli milého v dosahu.

Do úsvitu zbývala hodina. Jakou škodu může Jean-Claude napáchat za hodinu? Raději to nechci vědět.

Ve zdi byly zasazeny těžké dřevěné dveře s nápisem „Vstup povolen pouze oprávněnému personálu".

Projednou jsem si přála, abych neměla přístup povolen.

Maličká místnost za dveřmi byl kumbálek, kde od stropu visela jediná holá žárovka. Za druhými dveřmi byly schody dolů. Schodiště bylo skoro dost široké na to, abychom po něm všichni tři šli vedle sebe, ale jenom skoro. Irving šel první, jako bychom pořád ještě potřebovali průvodce. Dalo se jít jenom dolů. Jak věštecké.

Schody prudce zatáčely za roh. Ozval se šelest látky, vycítila jsem pohyb. Okamžitě jsem měla pistoli v ruce a připravenou. Není třeba jediné myšlenky. Stačí spousta a spousta praxe.

„Tu nebudeš potřebovat," uklidňoval mě Irving.

„To tvrdíš ty."

„Myslel jsem, že jste s Nejvyšším přátelé," ozval se Larry.

„Upíři nemají přátele."

„A co takhle středoškolští učitelé přírodopisu?" Zpoza rohu vyšel Richard Zeeman. Na sobě měl tmavozelený svetr se vzorem lesa

vyvedeným v hnědé a světlejší zelené. Svetr mu sahal skoro až ke kolenům, na mě by to byly šaty. Rukávy měl vyhrnuté nad lokty. Zbytek oblečení tvořily džíny a bílé tenisky. „Jean-Claude mě poslal nahoru, abych na vás čekal."

„Proč?" zeptala jsem se.

Pokrčil rameny. „Zdál se mi nervózní. Na nic jsem se neptal."

„Nejsi hloupý."

„Pohněme sebou," pobídl nás Irving.

„Ty vypadáš taky neklidně, Irvingu."

„On zavolá a já poslechnu, Anito. Jsem zvíře, které ovládá."

Vztáhla jsem ruku k jeho paži, ale uhnul. „Myslel jsem si, že si můžu hrát na člověka, ale on mi ukázal, že jsem zvíře. Jenom zvíře."

„Nedovol, aby ti tohle dělal."

Podíval se na mě, do očí mu vstoupily slzy. „Nemůžu mu v tom zabránit."

„Měli bychom jít. Je skoro ráno," připomněl Richard.

Za tu větu jsem na něj upřela nevraživý pohled.

Pokrčil rameny. „Bude lepší, když Vládce nenecháme čekat. Sama to víš."

Věděla jsem to. Přikývla jsem. „Máš pravdu. Nemám právo být na tebe naštvaná."

„Díky."

Potřásla jsem hlavou. „Tak do toho."

„Můžeš tu pistoli schovat," upozornil mě.

Zadívala jsem se na browning. Mám ho ráda v ruce. Co se týče bezpečnosti, je to pořád lepší než držet plyšového medvídka. Schovala jsem ho. Vždycky ho můžu znova vytáhnout.

U paty schodiště byly poslední dveře – menší, opatřené těžkým železným zámkem. Irving vytáhl velký černý klíč a vložil ho do zámku. Ozvalo se cvaknutí dobře naolejovaného mechanismu a vlkodlak otevřel dveře. Irvingovi byl svěřen klíč od dveří pod schody. Jak hluboko je do toho namočený? A dokážu ho vytáhnout?

„Momentíček," řekla jsem.

Všichni se na mě otočili. Jsem středem pozornosti. Skvělé. „Nechci, aby se Larry setkal s Nejvyšším, ani aby věděl, kdo to je."

„Anito…" začal Larry.

„Ne, Larry. Dvakrát jsem už byla napadena přesně kvůli téhle informaci. Jde tady rozhodně o věci, které nutně potřebuješ vědět. A tohle nepotřebuješ vědět."

„Nepotřebuju, abys mě chránila," namítl.

„Poslechni ji," poradil mu Irving. „Říkala mi, že se mám držet dál od Nejvyššího. Odpověděl jsem, že se o sebe umím postarat. A spletl jsem se. Hnusně jsem se spletl."

Larry si zkřížil paže na hrudi, na tváři umazané od krve se usadil tvrdohlavý výraz. „Postarám se o sebe.“

„Irvingu, Richarde, chci, abyste mi něco slíbili. Čím míň toho ví, tím víc je v bezpečí.“

Oba přikývli.

„To nikoho nezajímá, co si o tom myslím já?“ dožadoval se Larry.

„Ne,“ odsekla jsem.

„Sakra, nejsem malý dítě!“

„Hádat se můžete později,“ přerušil ho Irving. „Vládce města čeká.“

Larry se chystal něco říct. Pozvedla jsem ruku. „Lekce číslo jedna: nikdy nenechávej čekat nervózního vyššího upíra.“

Larry otevřel pusu, aby se hádal, pak se zarazil. „Dobrá, dohadovat se budeme později.“

Na to později jsem se vůbec netěšila, ale hádat se s Larrym o tom, jestli jsem vůči němu příliš ochranitelská, bylo pořád lepší než to, co na mě čeká za dveřmi. Tím jsem si byla jistá. Larry ne, ale brzy se to dozví. A není naprosto nic, co bych mohla udělat, abych tomu zabránila.

35

Strop se klenul nahoru do temnoty. Splývaly od něj dlouhé černé a bílé hedvábné závěsy, které vytvářely stěny z látky. V kroužku tu stály minimalistické černostříbrné židle. Střed místnosti zabíral konferenční stolek z tmavého dřeva. Jediný okrasný předmět byla černá váza s kyticí bílých lilií. Pokoj vypadal napůl nedokončeně, jako by tu chyběly obrazy rozvěšené po stěnách. Ale jak pověsit obraz na látkovou zeď? Jsem si jistá, že Jean-Claude to určitě časem nějak vymyslí.

Věděla jsem, že zbytek místnosti je obrovský rozlehlý kamenný sklad, ale jediné, co z něj zůstalo, byl vysoký strop. Na zemi byl dokonce černý měkký huňatý koberec.

Na jedné z černých židlí seděl Jean-Claude. Seděl uvolněně, zkřížené kotníky, ruce složené na břiše. Měl jednoduchou sváteční košili, až na to, že její přední část byla průsvitná. Lem a knoflíky, manžety a límec byly neprůhledné, ale hrudník prosvítal skrz vrstvu tylu. Zahnědlá popálenina ve tvaru kříže se jasně vyjímala na bledé kůži.

U nohou mu seděla Marguerite, hlavu položenou na jeho kolenou jako poslušný pes. Její světlé vlasy a světle růžový kalhotový kostým se do černobílého pokoje nehodily.

„Vidím, že sis pořídil nové tapety," poznamenala jsem.

„Špetka pohodlí," odtušil Jean-Claude.

„Jsem připravena na setkání s Vládcem města."

Oči se mu rozšířily, tvář začala nabývat tázavého výrazu.

„Nechci, aby se s Nejvyšším setkal můj nový spolupracovník. Právě teď je to zřejmě nebezpečná informace."

Jean-Claude se ani nepohnul. Jen se na mě díval, jednou rukou nepřítomně hladil Marguerite po vlasech. Kde je Jasmína? Někde v rakvi, bezpečně zalezlá před blížícím se úsvitem.

„Vezmu tě s sebou samotnou, aby ses setkala s… Nejvyšším," řekl nakonec. Hlas měl neutrální, ale já za slovy postřehla náznak smíchu. Nebylo to poprvé, co mě Jean-Claude shledal zábavnou, a pravděpodobně to nebude ani naposled.

Vstal jediným ladným pohybem, Marguerite nechal klečet vedle prázdné židle. Vypadala nespokojeně. Usmála jsem se na ni, ona po mně střelila zlým pohledem. Popichovat Marguerite bylo dětinské, ale hned jsem se cítila líp. Každý potřebuje nějaké hobby.

Jean-Claude odhrnul záclony stranou, za nimi se rozzívla temnota. Až v tu chvíli jsem si uvědomila, že v místnosti je nenápadné elektrické světlo, nepřímé osvětlení zabudované do samotných zdí. Za závěsy nebylo nic než odlesky pochodni. Jako by ten jeden pruh látky odděloval moderní svět s veškerým pohodlím. Za ním je už jen kámen, oheň a tajemství, která lze jen šeptat v temnotě.

„Anito?" zavolal za mnou Larry. Vypadal nejistě, možná dokonce vyděšeně. Ale nejnebezpečnější bytost v celé místnosti si odvádím s sebou. Larry bude s Irvingem a Richardem v bezpečí. Nemyslím si, že by Marguerite byla nebezpečná, když tu není Jasmína, aby ji měla na vodítku.

„Zůstaň tady, Larry, prosím. Vrátím se, jakmile to půjde."

„Buď opatrná."

Usmála jsem se. „Já vždycky."

Zakřenil se. „Jo, jasně."

Jean-Claude mi naznačil směr a já šla, následovala jsem mávnutí jeho bledé ruky. Záclona za námi zapadla a odřízla nás od světla. Tma se kolem nás sevřela jako pěst. U vzdálené zdi pomrkávala světla pochodní, ale nedokázala rozehnat rozpínající se temnotu.

Jean-Claude mě vedl do tmy. „Nechceme, aby nás tvůj kolega zaslechl." Jeho hlas zněl šeptavě v temnotě, zvedal se jako vítr, který se opře o závěsy.

Srdce mi téměř tlouklo o žebra. Jak to ksakru dělá? „Tohle divadýlko si nech pro někoho, na koho to udělá dojem.“

„Odvážná slova, *ma petite*, ale cítím tlukot tvého srdce až v ústech.“ Poslední slovo na mě dýchlo, jako by mi právě přejel rty po šíji. Na pažích mi naskočila husí kůže.

„Jestli si chceš hrát až do rána, tak mně to nevadí, ale Irving mi říkal, že máš nějaké informace o tom vyšším upírovi, který na mě zaútočil. Máš nějaké, nebo jsi lhal?“

„Nikdy jsem ti nelhal, *ma petite*.“

„Ale no tak.“

„Polopravdy nejsou totéž co lži.“

„To asi závisí na tom, na jaké straně se zrovna nacházíš.“

Potvrdil to přikývnutím. „Sedneme si na protější stranu, ke zdi, z doslechu?“

„Klidně.“

Klekl si do úzkého kruhu světla jedné z pochodní. Světlo mi dávalo výhodu a já to oceňovala. Ale nemělo smysl mu to říkat.

Sedla jsem si naproti němu, zády ke zdi. „Tak, co všechno víš o Alejandrovi?“

Upřeně se na mě díval, ve tváři zvláštní výraz.

„Co?“ vysoukala jsem ze sebe.

„Pověz mi všechno, co se minulou noc stalo, *ma petite*, všechno o Alejandrovi.“

Na můj vkus to znělo příliš jako rozkaz, ale cosi v jeho očích, ve tváři… nejistota, skoro strach. To je hloupost. Čeho by se měl Jean-Claude od Alejandra obávat? Vskutku, čeho? Pověděla jsem mu všechno, na co jsem si vzpomněla.

Tvář měl pečlivě bezvýraznou, krásnou a neskutečnou jako obraz. Barvy zůstaly, ale život a pohyb se vytratil. Vložil si prst mezi rty a pomalu ho zasunul do úst. Když ho vytáhl na světlo, na kůži se leskly sliny. Natáhl ruku ke mně. Odtáhla jsem se.

„O co se to snažíš?“

„Setřít ti z tváře krev, nic víc.“

„To sotva.“

Vydal slabounký povzdech, který mi přejel po kůži jako vítr. „Vždycky všechno komplikuješ.“

„Těší mě, že sis toho všiml.“

„Potřebuji se tě dotknout, *ma petite*. Myslím si, že ti Alejandro něco udělal.“

„Co?“

Zavrtěl hlavou. „Něco nemožného.“

„Hádanky si odpusť, Jean-Claude.“

„Myslím si, že tě označil.“

Zírala jsem na něj. „Co tím chceš říct?“

„Označil tě, Anito Blakeová, vložil na tebe první znamení, stejně jako já.“

Zavrtěla jsem hlavou. „To není možné. Dva upíři nemohou mít téhož lidského služebníka.“

„Přesně.“ Natáhl se ke mně. „Dovol mi ověřit si teorii, *ma petite*, prosím.“

„Co znamená ověřit teorii?“

Řekl něco tichého a hrubého francouzsky. Nikdy předtím jsem ho neslyšela klít. „Je už ráno a já jsem unavený. Tvoje otázky způsobí, že něco naprosto jednoduchého zabere celý zatracený den.“ V jeho hlase zazněl skutečný vztek, ale pod ním únava a náznak strachu. Ten strach mě děsil. Jean-Claude má být nedotknutelná stvůra. Stvůry se přece nebojí jiných stvůr.

Povzdechla jsem si. Nebylo by lepší to prostě vyřídit, rychle jako výstřel? Možná. „Dobrá, kvůli času. Ale dej mi nějaký nástin toho, co mám očekávat. Víš, že nemám ráda překvapení.“

„Musím se tě dotknout a hledat nejdřív svoje znamení, pak to jeho. Neměla jsi tak snadno podlehnout jeho pohledu. To se nemělo stát.“

„Ať to máme za sebou,“ vyzvala jsem ho.

„To je ti můj dotek tak odporný, že se na něj musím připravovat jako na bolest?“

Vzhledem k tomu, že téměř přesně to jsem dělala, tak jsem si nebyla jistá, co odpovědět. „Prostě to udělej, Jean-Claude, než si to rozmyslím.“

Znovu si vložil prst do úst.

„Musíš to udělat takhle?“

„Prosím, *ma petite.*“

Zavrtěla jsem se u studené kamenné zdi. „No dobrá, už tě nebudu přerušovat.“

„Dobře.“ Klekl si přede mne. Prstem mi přejel po pravé tváři, na kůži zůstala vlhká stopa. Zaschlá krev se pod jeho dotekem drolila. Naklonil se ke mně, jako by mě chtěl políbit. Položila jsem dlaně na jeho hruď, abych mu zabránila se mě dotknout. Pod tylovou košilí jsem cítila jeho pevnou a hladkou kůži.

Trhla jsem sebou zpátky a praštila se hlavou o zeď. „Ksakru.“

Usmál se. Oči se mu ve světle pochodní modře třpytily. „Věř mi.“ Naklonil se ke mně, rty nad mými ústy. „Neublížím ti,“ zašeptal mi na ústa, jemný vánek.

„Jo, jasně,“ zamumlala jsem, ale znělo to tiše a nejistě.

Otřel se o mně rty, pak mi je lehce přitiskl na ústa. Polibek postupně přesunul na tvář. Rty měl jemné jako hedvábí, něžné jako

plátky kopretiny a horké jako polední slunce. Přejel mi po kůži, až se zastavil nad krční tepnou.

„Jean-Claude?“

„Alejandro žil, když byla Aztécká říše ještě pouhým snem,“ zašeptal mi do kůže. „Byl tady, aby přivítal Španěly a sledoval pád Aztéků. Přežil, zatímco ostatní zemřeli nebo zešíleli.“ Jazyk kmitl ven, vlhký a horký.

„Nech toho.“ Pokusila jsem se od něj odtáhnout. Jeho srdce mi tlouklo proti dlaním. Posunula jsem ruce výš k jeho krku. Hlavní krční tepna mi pulzovala pod prsty. Položila jsem palec nad jedno z jeho jemných víček. „Skonči to. Pořád lepší než drátem do oka, ne?“ sykla jsem. Hlas mi přeskakoval strachem a ještě něčím horším… touhou.

Cítila jsem blízkost jeho těla pod rukama, jeho rty na kůži – jakási skrytá část mě samé to chtěla. Chtěla jeho. Tak toužím po Nejvyšším. A co? Nic nového. Jeho oko se mi chvělo pod palcem a já si říkala, jestli to dokážu. Dokážu vyrazit jedno z těch krásných očí v barvě půlnoční modři? Dokážu ho oslepit?

Přejel mi rty po kůži. Dotek zubů, tvrdý dotek špičáků na krku. A najednou zněla odpověď ano. Napjala jsem se, abych stiskla – a upír byl pryč jako sen… nebo noční můra.

Stál přede mnou, shlížel na mě, oči měl celé tmavé, beze stopy bělma. Odrhnul rty a odhalil lesknoucí se tesáky. Kůži měl bílou jako mramor, zdála se zářit zevnitř, a přesto byl krásný.

„Alejandro na tebe vložil první znamení, *ma petite.* Sdílíme tě. Nevím jak, ale sdílíme. Ještě dvě znamení a budeš moje. Ještě tři a budeš jeho. Nebylo by lepší být moje?“

Znovu si ke mně klekl, ale dával si pozor, aby se mě nedotkl. „Toužíš po mně, jako žena touží po muži. Není to lepší, než aby si tě někdo cizí vzal násilím?“

„Nežádal jsi mě o souhlas s prvními dvěma znameními. Nechtěla jsem je.“

„Žádám tě o souhlas teď. Dovol mi podělit se s tebou o třetí znamení.“

„Ne.“

„Budeš raději sloužit Alejandrovi?“

„Nebudu sloužit nikomu.“

„Tohle je válka, Anito. Nemůžeš být neutrální.“

„Proč ne?“

Vstal a začal přecházet v úzkém kruhu. „Copak to nechápeš? Vraždy jsou výzva mojí autoritě a jeho znamení je další výzva. Sebere mi tě, pokud bude moci.“

„Nepatřím ti. Nepatřím ani jemu.“

„To, oč jsem se já snažil, abys přijala a věřila v to, to ti on nacpe do krku.“

„Jsem uprostřed válečné zóny nemrtvých kvůli tvým znamením.“

Zamrkal, otevřel ústa, pak je zase zavřel.

„Ano,“ řekl nakonec.

Vstala jsem. „Díky moc.“ Prošla jsem kolem něj. „Jestli máš o Alejandrovi nějaké další informace, pošli mi dopis.“

„Tohle všechno nepřejde jenom proto, že si to přeješ.“

Zastavila jsem se před záclonou. „To sakra dobře vím sama. Dost intenzivně jsem si přála, abys mě nechal na pokoji ty!“

„Chyběl bych ti, kdybych tu nebyl.“

„Nefandi si.“

„A ty sama sobě nelži, *ma petite.* Já bych ti poskytl partnerství. On ti poskytne jen otroctví.“

„Kdybys vážně věřil těm žvástům o partnerství, nevnutil bys mi první dvě znamení násilím. Zeptal by ses. Podle všeho, co vím, třetí znamení nemůže být vloženo bez souhlasu.“ Zírala jsem na něj. „To je ono, co? Na třetí znamení potřebuješ mou pomoc nebo tak něco. Liší se od prvních dvou. Ty hajzle.“

„Třetí znamení bez tvé… pomoci by bylo jako znásilnění místo milování. Nenáviděla bys mě po celou věčnost, kdybych si tě vzal násilím.“

Obrátila jsem se k němu zády a vzala za závěs. „Tos pochopil správně.“

„Alejandrovi bude jedno, že ho nenávidíš. Chce jen ublížit mně. Nebude tě žádat o svolení. Prostě si tě vezme.“

„Umím se o sebe postarat.“

„Jako ses o sebe postarala včera večer?“

Alejandrova mysl se přese mě převalila a já o tom ani nevěděla. Jak se můžu bránit proti něčemu takovému? Zavrtěla jsem hlavou a trhnutím rozhrnula oponu. Světlo bylo tak jasné, až mě oslnilo. Stála jsem v ostré záři a čekala, až si oči přivyknou. Do zad mi dýchla chladivá temnota. Světlo bylo v kontrastu s tmou žhavé a dotěrné, ale cokoli je lepší než šepoty v noční temnotě. Oslepená světlem, nebo oslepená tmou? Vždycky si radši zvolím světlo.

36

Larry ležel na zemi, hlavu v Jasmínině klíně. Upírka ho držela za zápěstí. Marguerita tiskla jeho tělo pod sebou. Olizovala mu krev z tváře, pomalu a dlouze. Richard ležel zhrouceně na podlaze, z obličeje

mu tekla krev. Opodál se válelo cosi dalšího. Hýbalo se to a svíjelo. Přelévaly se po tom vlny šedé srsti jako voda. Vzhůru se vymrštila ruka, pak se stáhla jako vadnoucí květina, masem prorazily lesklé hroty zlámaných kostí. Prsty se zkroutily, maso vlnící se přes odhalenou tkáň. Všechno to živé maso a žádná krev. Kosti vyjížděly ven a zapadaly zpátky, vydávaly vlhké mlaskavé zvuky. Na černý koberec dopadly kapky čiré tekutiny. Ale žádná krev.

Vytáhla jsem browning a zamířila někam mezi Jasmínu a toho tvora na zemi. Zády jsem stála k zácloně, ale ustoupila jsem od ní. Někdo by skrz ni mohl příliš snadno hrábnout.

„Pusť ho! Hned!“

„Neublížily jsme mu,“ odtušila Jasmína.

Marguerite se naklonila k Larrymu, jednou rukou mu sáhla do slabin.

„Anito!“ Oči měl rozšířené, obličej bledý. Pihy vystupovaly jako inkoustové skvrny.

Vystřelila jsem pár centimetrů od Jasmíniny hlavy. Třesknutí zaznělo ostře a odrazilo se ozvěnou. Jasmína na mě vycenila zuby. „Vyrvu mu krk dřív, než ten kohoutek zmáčkneš podruhé.“

Zamířila jsem na hlavu Marguerite, přímo nad jedno modré oko. „Ty zabiješ jeho, já zabiju Marguerite. Jsi ochotna uzavřít obchod?“

„Jasmíno, co to děláš?“ Jean-Claude se objevil za mými zády. Očima jsem zalétla k němu, pak zpátky k Marguerite. Jean-Claude není nebezpečný. Teď.

Tvor na zemi se zvedl na čtyři roztřesené nohy a oklepal se jako pes, který vylezl z vody. Byl to obrovský vlk. Zvíře pokryté hustou šedohnědou srstí, huňatou a suchou, jako by ho právě někdo vykoupal a vyfénoval. Tekutina vytvořila na koberci velkou kaluž. Všude kolem se válely kousky oblečení. Vlk z toho všeho povstal nově zformovaný, znovuzrozený.

Na černém skleněném konferenčním stolku ležely úhledně složené kulaté brýle s drátěnou obroučkou.

„Irvingu?“

Vlk vydal tiché napůl zavrčení, napůl štěknutí. Znamenalo to ano?

Vždycky jsem věděla, že Irving je vlkodlak, ale vidět to na vlastní oči bylo něco zcela jiného. Až do té chvíle jsem tomu vlastně nevěřila, ne doopravdy. Při pohledu do světlehnědých vlčích očí jsem uvěřila.

Marguerite teď ležela na zemi za Larrym. Pažemi mu objala hrudník, nohama obemkla pas. Většina jejího těla byla skrytá za ním.

Strávila jsem příliš mnoho času zíráním na Irvinga. Teď nemůžu Marguerite střelit, aniž bych riskovala, že zasáhnu Larryho. Jasmína klečela vedle nich, jednou rukou držela Larryho za vlasy. „Zlomím mu vaz.“

„Neublížíš mu, Jasmíno,“ pronesl Jean-Claude. Stál vedle konferenčního stolku. Vlk stanul vedle něj a tiše vrčel. Upír pohladil vlka po hlavě.

„Odvolej své psy, Jean-Claude, nebo ten člověk zemře.“ Napjala Larryho krk do jediné bledé prohnuté linie, aby dodala svým slovům důraz. Obvaz, který skrýval upíří kousnutí, spadl. Margueritin jazyk kmitl mezi rty, olízla napnutou kůži.

Vsadila bych se, že zvládnu střelit Marguerite mezi oči, zatímco olizovala Larrymu krk, ale Jasmína by mu mohla zlomit vaz a nejspíš by to udělala. Nemohla jsem to riskovat.

„Dělej něco, Jean-Claude,“ sykla jsem. „Jsi Vládcem města. Měly by tě poslouchat.“

„Ano, Jean-Claude, jen mi poruč.“

„Co se to tady děje, Jean-Claude?“ zeptala jsem se.

„Zkouší mě.“

„Proč?“

„Jasmína chce být Vládkyní města. Ale není dost silná.“

„Byla jsem dost silná na to, bych zabránila tobě a tvé služebnici slyšet jeho křik. Richard tě volal jménem, ale tys nic neslyšel, protože jsem ti v tom zabránila.“

Richard stál přímo za Jean-Claudem. V koutku úst měl rozmazanou krev. Na pravé tváři měl malou ranku, z níž mu po obličeji tekla krev. „Snažil jsem se ji zastavit.“

„Nesnažil ses dost,“ odtušil Jean-Claude.

„Hádejte se mezi sebou potom,“ uťala jsem je. „Právě teď máme problém.“

Jasmína se zasmála. Ten zvuk mi přejel po zádech, jako by na mě někdo vysypal plechovku červů. Otřásla jsem se a rozhodla se v tu chvíli, že Jasmínu stihnu na místě zastřelit. Uvidíme, jestli je vyšší upír opravdu rychlejší než letící kulka.

Se zasmáním Larryho pustila a vstala. Marguerite se ho pořád držela. Zvedl se na všechny čtyři, blondýnka na něm seděla jako na koni, paže a nohy stále ještě ovinuté kolem něj. Smála se a líbala ho na krk.

Kopla jsem ji do obličeje, jak nejsilněji jsem dokázala. Sklouzla z Larryho a zůstala omráčená ležet na zemi. Jasmína vyrazila dopředu a já vystřelila, mířila jsem na hrudník. Jean-Claude mě uhodil do paže. Kulka minula.

„Potřebuju ji živou, Anito.“

Stáhla jsem se od něj. „Je šílená.“

„Ale potřebuje mou pomoc v boji s druhým vyšším,“ vyložila Jasmína.

„Zradí tě, když bude mít možnost,“ namítla jsem.

„Stejně ji potřebuji.“

„Když nezvládneš Jasmínu, jak chceš ksakru bojovat s Alejandrem?“

„Nevím,“ řekl. „To je to, cos chtěla slyšet? Nevím.“

Larry se nám pořád ještě choulil u nohou.

„Zvládneš vstát?“

Podíval se na mě, oči se mu leskly neprolitými slzami. Opřel se o jednu ze židlí, aby se zvedl, a skoro upadl. Chytila jsem ho za paži, pistoli pořád v pravačce. „Pojď, Larry, jdeme odtud.“

„To zní skvěle.“ Hlas mě neuvěřitelně stísněný, zápolil s pláčem.

Propracovali jsme se ke dveřím, já podpírala Larryho při chůzi, pistoli stále v ruce, neurčitě namířenou na cokoli v místnosti.

„Jdi s nimi, Richarde. Dohlédni, ať se bezpečně dostanou k autu. A už mě podruhé nezklam tak jako dnes.“

Richard ignoroval výhrůžku, prošel kolem nás a podržel nám dveře. Prošli jsme jimi, aniž bychom se obrátili zády k upírům a vlkodlakovi. Když dveře zapadly, vydechla jsem a až teď jsem si uvědomila, že jsem zadržovala dech.

„Už můžu jít sám,“ ozval se Larry.

Pustila jsem ho. Opřel se dlaní o zeď, ale jinak se zdál v pořádku. První slza mu pomalu stekla po tváři. „Dostaň mě odtud.“

Schovala jsem zbraň. Teď už bude k ničemu. Richard i já jsme předstírali, že nevidíme Larryho slzy. Velice tiché slzy. Kdyby se člověk nedíval přímo na něj, nevěděl by, že oživovatel pláče.

Snažila jsem se přijít na něco, co říct, cokoli. Ale co jsem mohla říct? Viděl nestvůry a vyděsily ho k smrti. Vyděsily k smrti i mě. Vyděsily by k smrti kohokoli. Teď už to Larry věděl. Možná to za tu bolest stálo. Možná ne.

37

Venku se po ulicích rozlévalo těžké zlatavé světlo brzkého rána. Vzduch byl chladný a prodchnutý řídkou mlhou. Neviděli jsme řeku, ale cítili jsme ji. Dojem vody ve vzduchu, díky němuž byl každý nádech čistší a osvěžující.

Larry vytáhl klíčky od auta.

„Zvládneš řídit?“ zeptala jsem se ho.

Přikývl. Slzy zaschly v tenounké cestičky táhnoucí se po tváři. Nenamáhal se je setřít. Už neplakal. Byl tak zachmuřený, jak to jen šlo, a stejně vypadal jako přerostlá loutka. Otevřel dvířka a nastoupil, natáhl se napříč, aby odemkl dveře spolujezdce.

Richard tam stál. Chladný vítr mu smetl vlasy do obličeje. Projel si pramínky rukou, aby je odhrnul. To gesto bylo bolestně povědomé. Tohle dělal vždycky. Richard se na mě usmál, ale nebyl to Phillipův úsměv. Byl jasný a otevřený a za jeho hnědýma očima nebylo nic skrytého.

V koutku úst a na tváři mu zasychala krev.

„Vypadni odtud, dokud ještě můžeš, Richarde."

„Odkud?"

„Bude tu válka mezi nemrtvými. Nechceš být chycen mezi nimi."

„Pochybuji, že by mě Jean-Claude nechal odejít," poznamenal. Když to říkal, už se neusmíval. Nemohla jsem si vybrat, jestli mu to víc sluší, když se usmívá, nebo když je vážný.

„Lidem se nevede příliš dobře mezi nestvůrami, Richarde. Vypadni, pokud můžeš."

„Ty jsi člověk."

Pokrčila jsem rameny. „Někteří lidé by nesouhlasili."

„Já bych souhlasil." Natáhl se ke mně. Zůstala jsem stát a neustoupila. Konečky prstů mi přejel po tváři, hřál, byl velice živý.

„Uvidíme se ve tři odpoledne, pokud nebudeš příliš unavená."

Zavrtěla jsem hlavou a on nechal ruku klesnout od mého obličeje. „Nenechala bych si to ujít."

Znovu se usmál. Zcuchané vlasy mu spadly do obličeje. Já si udržuju ofinu zastřiženou tak, aby mi nepadala do očí, alespoň většinou. Prostříhávání je prostě úžasné.

Otevřela jsem dveře u spolujezdce. „Uvidíme se odpoledne."

„Přinesu s sebou tvůj kostým."

„Za co půjdu?"

„Za nevěstu z doby občanské války," odtušil.

„Znamená to krinolínu?"

„Pravděpodobně ano."

Zamračila jsem se. „A co budeš ty?"

„Důstojník Konfederace."

„Budeš moct mít kalhoty," protestovala jsem.

„Pochybuji, že by mi šaty padly."

Povzdechla jsem si. „Ne, že bych nebyla vděčná, Richarde, ale…"

„Krinolína není zrovna ve tvém stylu?"

„Ani zdaleka ne."

„Moje nabídka byla špinička a všechno bláto, jímž bychom se zvládli proplazit. Večírek byl tvůj nápad."

„Vyvlékla bych se z toho, kdybych mohla."

„Možná to bude stát za všechny potíže, když tě uvidím ustrojenou. Začínám mít dojem, že je to vzácnost."

Larry se naklonil přes sedadlo. „Můžete sebou hodit? Potřebuju cigaretu a trochu se vyspat.“

„Hned jsem u tebe.“ Obrátila jsem se zpátky k Richardovi, ale najednou jsem nevěděla, co říct. „Uvidíme se.“

Pokývl. „Tak zatím.“

Nastoupila jsem do auta a Larry vyrazil dřív, než jsem si zapnula bezpečnostní pás. „Kam ten spěch?“

„Chci se odtud dostat co nejdál.“

Podívala jsem se na něj. Pořád ještě byl bledý.

„Jsi v pořádku?“

„Ne, nejsem.“ Pohlédl na mě, modré oči projasnil vztek. „Jak můžeš být tak v klidu po tom, co se právě stalo?“

„Po minulé noci jsi byl taky klidný. Minulou noc tě kousl upír.“

„Ale to bylo něco jiného,“ namítl. „Ta žena mi olizovala stopu po kousnutí a…“ Zaťal ruce do volantu tak silně, až se mu třásly.

„Minulou noc tě zranili víc. Čím je tohle horší?“

„Minulou noc to bylo násilné, ale ne… zvrácené. Ti upíři něco chtěli. Jméno Vládce města. Tihle nechtěli nic, byli jen…“

„Krutí,“ navrhla jsem.

„Ano, krutí.“

„Jsou to upíři, Larry. Nejsou to lidé. Neřídí se stejnými pravidly.“

„Dneska v noci by mě zabila z rozmaru.“

„Ano, zabila.“

„Jak dokážeš vydržet v jejich blízkosti?“

Pokrčila jsem rameny. „Je to moje práce.“

„A je to taky moje práce.“

„Nemusí být, Larry. Prostě odmítni pracovat na upířích případech. Většina ostatních oživovatelů to tak dělá.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, nevzdám se.“

„Proč ne?“

Chvíli mlčel. Zabočil na Dvousetsedmdesátou a zamířil na jih. „Jak ses mohla bavit o rande na odpoledne po tom, co se právě stalo?“

„Musíš taky žít, Larry. Pokud necháš tuhle práci, aby tě pozřela zaživa, nikdy to nezvládneš.“ Prohlížela jsem si jeho tvář. „Neodpověděl jsi na mou otázku.“

„Kterou otázku?“

„Proč se nechceš vzdát představy být popravčím upírů?“

Larry zaváhal, soustředil se na řízení. Najednou se zdálo, že ho velice zajímají okolojedoucí auta. Podjeli jsme pod železničním mostem, po obou stranách se táhla skladiště. Spousta oken byla rozbitých nebo úplně vytlučených. Z nadjezdu se táhla dolů rez.

„Hezká část města,“ poznamenal.

„Vyhýbáš se odpovědi. Proč?“

„Nechci o tom mluvit.“

„Ptala jsem se tě na tvou rodinu; říkal jsi, že jsou všichni naživu. A co přátelé? Ztratil jsi přítele, kterého zabili vampové?“

Letmo na mě pohlédl. „Proč se na to ptáš?“

„Znám příznaky, Larry. Jsi odhodlaný zabíjet nestvůry, protože s nimi máš nevyřízené účty, nemám pravdu?“

Nahrbil ramena a díval se přímo před sebe. Křečovitě zaťal a zase uvolnil spodní čelist.

„No tak, mluv, Larry.“

„Městečko, ze kterého pocházím, je malé, má asi patnáct set obyvatel. Když jsem byl pryč, prvním rokem na vysoké škole, smečka upírů zavraždila dvanáct lidí. Neznal jsem je, nikoho z nich jsem pořádně neznal. Znal jsem je od vidění, zdravili jsme se, ale to bylo všechno.“

„Pokračuj.“

Znovu se na mě podíval. „O vánočních prázdninách jsem šel na pohřby. Všechny ty rakve, všechny ty rodiny. Můj otec je lékař, ale nemohl je zachránit. Nikdo je nemohl zachránit.“

„Vzpomínám si na ten případ,“ poznamenala jsem. „Elbert, Wisconsin, před třemi lety, že ano?“

„Ano, jak to víš?“

„Dvanáct lidí je spousta na to, aby je zabil jediný upír. Dostalo se to do novin. Brett Colby byl lovec upírů, kterého na tu práci najali.“

„Nikdy jsem ho neviděl, ale rodiče mi o něm řekli. Znělo to, jako by byl kovboj, který přijede do města, aby vystřílel špatňáky. Našel a zabil pět upírů. Pomohl městu, když to nikdo jiný nedokázal.“

„Pokud chceš jen pomáhat lidem, Larry, tak se staň sociálním pracovníkem nebo doktorem.“

„Jsem oživovatel. Mám vrozenou odolnost vůči upírům. Myslím, že Bůh chtěl, abych je lovil.“

„Ježkovy oči, Larry, nevydávej se do svaté války, nebo skončíš pod drnem.“

„Můžeš mě učit.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Larry, tohle není osobní. Nesmí to být osobní. Pokud dovolíš, aby se ti do cesty pletly emoce, buď tě zabijou, nebo dočista zblázníš.“

„Budu se učit, Anito.“

Prohlížela jsem si jeho profil. Vypadal tak tvrdohlavě. „Larry…“ zarazila jsem se. Co jsem měla říct? Co koho z nás přivedlo do téhle branže? Možná, že jeho důvody jsou stejně dobré jako ty moje, možná lepší. Není to jenom láska k zabíjení jako u Edwarda. A nebesa vědí, že potřebuju pomoc. Bude tu příliš mnoho upírů na mou ubohou maličkost.

„Dobrá, budu tě učit, ale budeš dělat, co ti řeknu, když ti to řeknu. Žádné dohadování.“

„Cokoli řekneš, náčelníku.“ Krátce se na mě zakřenil, pak se obrátil zpátky k silnici. Vypadal, že si oddechl. Vypadal odhodlaný, a tak mladý.

Ale všichni jsme byli jednou mladí. To přejde, stejně jako nevinnost a smysl pro fair play. Jediné, co nakonec zbude, je dobrý instinkt pro přežití. Dokážu to Larryho naučit? Dokážu ho naučit, jak přežít? Bože, prosím, ať ho to naučím a ať kvůli mně nezemře.

38

V 9.05 mě Larry vysadil před domem, kde bydlím. Už dávno jsem měla být v posteli. Vytáhla jsem ze zadního sedadla svou sportovní tašku. Nechtěla jsem si zapomenout svoje oživovatelské vybavení. Zamkla jsem a zabouchla dveře, pak jsem se opřela o dveře spolujezdce. „Uvidíme se dneska večer, v pět hodin, tady, Larry. Ustanovila jsem tě svým řidičem, dokud nebudu mít nové auto.“

Přikývl.

„Pokud se dostanu domů pozdě, nedovol Bertovi, aby tě poslal ven samotného, jasné?“

Podíval se na mě. Tvář měl hluboce zamyšlenou, ale nad čím, to jsem nedokázala vyčíst. „Myslíš, že se o sebe nedokážu postarat?“

Věděla jsem, že se o sebe nedokáže postarat, ale neřekla jsem to nahlas. „Je to tvoje druhá noc v téhle branži. Dopřej sobě i mně trochu oddechu. Naučím tě, jak lovit upíry, ale naše primární povolání je oživování mrtvých. Snaž se na to nezapomínat.“

Přikývl.

„Larry, kdyby se ti zdály noční můry, neznepokojuj se. I mně se občas zdají.“

„Jasně.“ Zařadil rychlost a já musela zavřít dveře. Asi už o tom nechtěl mluvit. Nic z toho, co jsme viděli, by mi nepřivolalo noční můry, ale chtěla jsem, aby byl Larry připravený, pokud vůbec mohou pouhá slova někoho připravit na to, co děláme.

Sousedovic rodina nakládala šedou dodávku chladicími boxy a piknikovými košíky. Muž se usmál. „Nemyslím si, že by se příliš mnoho dní ještě vydařilo tak pěkně jako tenhle.“

„Asi máte pravdu.“ Příjemné nezávazné řeči, jaké vedete s lidmi, jejichž jméno neznáte, ale jejichž tváře často vídáte. Jsme sousedi, tak se vzájemně zdravíme a loučíme, ale nic víc. Tak mi to vyhovuje.

Když přijdu domů, nechci, aby se někdo zastavil a chtěl půjčit hrnek práškového cukru.

Jedinou výjimkou je paní Pringlová, a ta chápe mou touhu po soukromí.

Byt byl vyhřátý a uvnitř tichý. Odemkla jsem dveře a opřela jsem se o ně. Hmmm, jsem doma. Pohodila jsem koženou bundu na gauč a ucítila jsem parfém. Květinový a jemný, s pudrovou příchutí, jakou mají jen ty opravdu drahé. Nebyla to moje značka.

Vytáhla jsem browning a stanula zády ke dveřím. Zpoza rohu jídelny vyšel cizí muž. Vysoký, štíhlý, černé vlasy, vepředu střižené nakrátko, vzadu dlouhé podle nejnovější módy. Jen tam stál, opíral se o zeď, paže založené na hrudi, usmíval se na mě.

Zpoza pohovky vystoupil druhý muž, menší, svalnatější, blonďák. Usmíval se. Sedl si na gauč, ruce tak, abych je mohla vidět. Nikdo z nich neměl zbraně, nebo alespoň žádné, kterých bych si všimla.

„Kdo ksakru jste?“

Z ložnice vyšel vysoký černoch. Měl úhledný knír a oči skryté za tmavými brýlemi.

Spolu s ním přišla lamie. Byla v lidské podobě, na sobě stejné červené šaty jako včera. Dneska měla na nohou šarlatové boty na vysokém podpatku, ale jinak se nic nezměnilo.

„Čekali jsme na vás, slečno Blakeová.“

„Kdo jsou ti muži?“

„Můj harém.“

„Nerozumím.“

„Patří mi.“ Přejela rudými nehty černochovi po ruce, dost silně na to, aby zanechala tenký krvavý šrám. On se jen usmál.

„Co chcete?“

„Chce vás vidět pan Oliver. Poslal nás, abychom vás přivedli.“

„Vím, kde je jeho dům. Můžu tam dojet sama.“

„Ne, ne, museli jsme se přestěhovat,“ opáčila a vplula do pokoje. „Nějaký nechutný nájemný lovec se včera pokusil Olivera zabít.“

„Jaký nájemný lovec?“ Byl to Edward?

Mávla rukou. „Nebyli jsme formálně představeni. Oliver mi nedovolil ho zabít, takže nám utekl a my se museli stěhovat.“

Znělo to rozumně, ale… „Kde je teď?“

„Zavezeme vás k němu. Venku máme auto.“

„Proč pro mě nepřijel Inger?“

Pokrčila rameny. „Oliver přikazuje a já poslouchám.“ Přes půvabnou tvář se mihl výraz – nenávisti.

„Jak dlouho už je tvým pánem?“

„Příliš dlouho,“ odtušila.

Zírala jsem na ně všechny, pistoli pořád v ruce, ale na nikoho jsem nemířila. Nechtěli mi ublížit. Tak proč se mi nechce schovávat zbraň? Protože jsem viděla, v co se lamie proměnila, a vyděsilo mě to.

„Proč mě Oliver potřebuje vidět tak brzy?“

„Chce vaši odpověď.“

„Ještě jsem se nerozhodla, jestli mu vydám Vládce města.“

„Vím jen, že mi řekl, ať vás přivedu. Když to neudělám, bude se zlobit. Nechci být potrestána, slečno Blakeová. Prosím, pojďte s námi.“

Jak potrestáte lamii? Je jen jeden způsob, jak to zjistit. „Jak by vás potrestal?“

Lamie se na mě upřeně zadívala. „To je velmi osobní otázka.“

„Neměla být.“

„Zapomeňte na to.“ Houpavě vykročila směrem ke mně. „Půjdeme?“ Zastavila se přímo přede mnou, dost blízko na to, abych se jí dotkla.

Začínala jsem si připadat hloupě s pistolí v ruce, tak jsem ji schovala. Nikdo mě neohrožoval. Jak neotřelý přístup.

Za normálních okolností bych jim stejně navrhla, že za nimi pojedu svým autem, ale moje auto je zničené. Takže… pokud se mám sejít s Oliverem, musím jet s nimi.

Chci se sejít s Oliverem. Nejsem ochotna vydat mu Jean-Clauda, ale jsem ochotna vydat mu Alejandra. Nebo ho alespoň zverbovat, aby nám proti Alejandrovi pomohl. Taky chci vědět, jestli to byl Edward, kdo se ho pokusil zabít. Zase tolik nás v branži není. Kdo jiný to mohl být?

„Dobrá, pojďme,“ rozhodla jsem. Vzala jsem si koženou bundu z pohovky a otevřela dveře. Naznačila jsem jim, ať jdou ven. Muži vyšli beze slova, lamie za nimi.

Zamkla jsem za námi. Zdvořile na mě čekali na chodbě. Lamie se zavěsila do vysokého černocha. Usmála se. „Chlapci, jeden z vás nabídne dámě rámě.“

Blonďák a černovlasý se na mě obrátili. Černovlasý se usmál. Neviděla jsem tolik usmívajících se lidí od doby, co jsem kupovala své poslední ojeté auto.

Oba mi nabídli rámě, jako v nějakém starém filmu. „Promiňte, pánové, ale nepotřebuju eskortu.“

„Vycvičila jsem je, aby se chovali jako gentlemani, slečno Blakeová. Využijte toho. V dnešní době máme jen vzácně málo gentlemanů.“

O to bych se nehádala, ale taky jsem nechtěla pomoc ze schodů. „Cením jsi toho, ale jsem v pořádku takhle.“

„Jak chcete, slečno Blakeová.“ Obrátila se k oběma mužům. „Vy dva se budete o slečnu Blakeovou obzvlášť starat.“ Otočila se zpátky ke mně. „Žena by měla vždycky mít víc než jednoho muže.“

Potlačila jsem touhu pokrčit rameny. „Cokoli řeknete.“

Zářivě se na mě usmála a odkráčela chodbou zavěšená do svého muže. Zbylí dva se tak nějak zařadili vedle mě. Lamie se otočila přes rameno. „Tady Ronald je můj oblíbenec. Promiňte, ale nedělím se o něj.“

Musela jsem se usmát. „To je v pořádku, nejsem hamižná.“

Rozesmála se, vysoký potěšený zvuk s náznakem hihňání. „Nejste hamižná. To je skvělé, slečno Blakeová. Nebo vám smím říkat Anito?“

„Klidně Anito.“

„Pak mi říkejte Melanie.“

„Jistě.“ Následovala jsem ji a Ronalda chodbou. Blonďák a Usměvavý se drželi každý po jednom mém boku, ze strachu, že bych zakopla a ukopnu si nohu. Nedostaneme se ze schodů, aniž by jeden z nás spadl.

Obrátila jsem se k Blonďákovi. „Myslím, že se zavěsím do vás.“ Usmála jsem se na Usměvavého. „Můžete nám udělat trochu místa?“

Zamračil se, ale ustoupil dozadu. Provlékla jsem levou ruku přes Blonďákovu nabídnutou paži. Předloktí se mu pod mou dlaní vzdouvalo a já nedokázala poznat, jestli zatíná svaly nebo je prostě tak svalnatý. Ale všichni jsme bezpečně sešli ze schodů, osamocený Usměvavý uzavíral průvod.

Lamie a Ronald čekali u velkého černého Lincolnu Continental. Ronald podržel lamii dveře, pak vklouzl na místo řidiče.

Usměvavý vyrazil dopředu, aby otevřel dveře pro mne. Jak jsem jen mohla vědět, že to udělá? Obvykle si na takovéhle chování stěžuju, ale tohle celé bylo příliš podivné. Jestli to nejhorší, co se mi dneska stane, je, že mi budou přespříliš dychtiví muži otevírat dveře, tak budu v pohodě.

Blonďák se usadil vedle mě, čímž mě posunul doprostřed sedadla. Druhý oběhl auto a nastupoval na druhé straně. Skončím mezi nimi zasendvičovaná. Žádné velké překvapení.

Lamie jménem Melanie se otočila na sedadle a podepřela si bradu o paži. „Klidně se s nimi cestou pomazli. Jsou oba velmi dobří.“

Dívala jsem se do jejích nadšených očí. Zdálo se, že mluví vážně. Usměvavý natáhl paži přes opěradlo, otřel se mi o ramena. Blonďák se mě pokusil vzít za ruku, ale vykroutila jsem se mu. Rozhodl se sáhnout mi na koleno. O nic lepší.

„Příliš nefandím sexu na veřejnosti,“ podotkla jsem. Přendala jsem Blonďákovi ruku zpátky do jeho klína.

Usměvavý mi ovinul paži kolem ramen. Posunula jsem se na sedadle dopředu, pryč od nich obou. „Řekni jim, ať toho nechají," požádala jsem lamii.

„Chlapci, slečna nemá zájem."

Muži se ode mě odtáhli, každý tak daleko na svou stranu auta, jak to jen šlo. Nohama se pořád ještě lehce dotýkali mých, ale alespoň už ničím jiným.

„Děkuji," řekla jsem.

„Pokud si to cestou rozmyslíš, klidně jim řekni. Milují, když mohou poslouchat rozkazy, že ano, chlapci?"

Oba muži s úsměvem přikývli. Teda jsme my to ale šťastná partička? „Pochybuji, že si to rozmyslím."

Lamie pokrčila rameny. „Jak chceš, Anito, ale chlapci budou tuze zklamaní, pokud jim alespoň nedáš polibek na rozloučenou."

Tohle začíná být divné. Pardon – ještě divnější. „Nikdy nikoho nelíbám hned na prvním rande."

Rozesmála se. „To se mi líbí. Nám všem – nemám pravdu, chlapci?" Všichni tři muži souhlasně zamručeli. Měla jsem pocit, že by zapanáčkovali, kdyby jim to přikázala. Haf, haf. Budu zvracet.

39

Jeli jsme na jih po Dvoustésedmdesáté. Silnici lemovaly prudké příkopy zarostlé travou a malé stromky. Na svazích stále stejné domky, ploty dělily jeden nevelký dvorek od druhého. Na mnoha z nich stály vysoké stromy. Dvousetsedmdesátá je důležitá dálnice, která protíná St. Louis, ale téměř vždycky je tu dojem přírody a otevřeného prostoru. Lehce zvlněná krajina se nikdy úplně neztratí z dohledu.

Odbočili jsme na Sedmdesátou Západní směrem k St. Charles. Krajina se po obou stranách otevírala do rozlehlých rovných polí, která byla plná vysoké zlaté kukuřice, zralé ke sklízení. Za polem stála moderní skleněná budova, na ní reklama na piána a na zastřešený minigolf. Opuštěný velkoobchod a parkoviště pro ojetá auta se táhlo směrem k mostu Blanchette.

Levou stranu silnice křižovaly příkopy plné vody, které chránily krajinu před zatopením. Spolu s vysokými skleněnými budovami se přistěhoval průmysl. Nejblíž k silnici stojí Omni Hotel, dokonce i s fontánou.

Levou stranu cesty, až k řece Missouri, lemoval lesní porost, který byl zaplavován ještě pořád příliš často na to, aby ho vykáceli a

postavili tu domy. Jak jsme vjeli do St. Charles, stromy se táhly dál na druhém břehu.

St. Charles záplavy nezasahovaly, takže tu byly obytné budovy, nákupní středisko, luxusní supermarket s domácími zvířátky, kino, drogerie, bufet Old Country a knihkupectví Appleby's. Krajina se ztrácela za reklamními billboardy a hotely řetězce Red Roof. Je těžké si zapamatovat, že přímo za vámi teče Missouri a tady kdysi býval les. Těžko pro všechny budovy vidět krajinu.

Jak jsem tak seděla ve vyhřátém autě, slyšela jen zvuk kol na silnici a tlumené hlasy z předního sedadla, uvědomila jsem si, jak moc jsem unavená. I když jsem uvízla mezi dvěma muži, chtělo se mi spát. Zívla jsem.

„Jak je to ještě daleko?"zeptala jsem se.

Lamie se obrátila na předním sedadle. „Nudíš se?"

„Ještě jsem se nevyspala. Jen chci vědět, jak dlouho ještě bude trvat cesta."

„Omlouvám se za způsobené nepohodlí," odtušila. „Už to není daleko, že ne, Ronalde?"

Zavrtěl hlavou. Od chvíle, kdy jsme se setkali, neřekl ani slovo. Umí vůbec mluvit?

„Kam přesně jedeme?" Zdálo se, že na tu otázku nechtějí odpovědět, ale možná odpovědí, když ji naformuluji trochu jinak.

„Zhruba pětačtyřicet minut cesty za St. Peters."

„Blízko Wentzville?" zeptala jsem se.

Přikývla.

Hodina tam a téměř dvě hodiny zpátky. Takže domů se dostanu zhruba v jednu. Dvě hodiny spánku. Skvělé.

St. Charles jsme nechali za sebou a znovu se objevila krajina – po obou stranách pole za dobře udržovanými ploty z ostnatého drátu. Na nízkých zvlněných kopcích se pásl dobytek. Jediným znamením civilizace byla benzinová pumpa nedaleko silnice. Daleko od cesty stál velký dům s dokonalým travnatým výběhem, který se táhl až k cestě. Po trávě ladně přebíhalo několik koní. Pořád jsem čekala, že zahneme na jeden z těch úžasných pozemků, ale všechny jsme je minuli.

Konečně jsme zabočili na úzkou cestu. Cedule označující ulici byla tak zrezlá a pokroucená, že jsem ji nedokázala přečíst. Silnička byla úzká a naprosto venkovská. Po obou stranách se táhl příkop. Tráva, plevel a loňské divizny, které rostly až do výše hlavy a propůjčovaly cestě dojem divočiny. Čekalo tu na sklizení pole uschlých zežloutlých fazolí. Tu a tam se mezi plevelem objevovaly uzounké příjezdové cesty sypané štěrkem a u nich zrezlé poštovní schránky jako důkazy, že tu stojí domy. Ale většina domů se jen mihla

mezi stromy. Nad silnicí létaly nahoru a dolů vlaštovky. Asfalt prudce končil a auto vjelo na štěrk.

Štěrk drkotal a chřestil pod koly. Kolem cesty se táhly zalesněné svahy. Občas se ještě objevil nějaký ten dům, ale bylo jich méně a stály dál od sebe. Kam to jedeme?

Štěrk končil a cestu tvořila jen holá červená hlína, tu a tam velké červené kameny. Kola zajížděla do hlubokých vyjetých kolejí. Auto nadskakovalo a proráželo si cestu, jak to šlo. Je to jejich auto. Jestli ho chtějí zničit tím, že pojedou přes vyježděné stopy, je to jejich věc.

Nakonec i hlína zmizela v hrubém kruhu skal. Některé z kamenů byly skoro stejně velké jako auto. Zastavili jsme. Oddechla jsem si, že taky existuje něco, přes co by Ronald s tím autem nejel.

Lamie se obrátila ke mně. Usmívala se, přímo zářila. Je nějaká moc nadšená. Něco není v pořádku. Nikdo není nadšený, pokud něco nechce. Něco velkého. Co chce ta lamie? Co chce Oliver?

Vystoupila z auta. Muži ji následovali jako dobře vycvičení psi. Zaváhala jsem, ale když už jsem se dostala takhle daleko, tak můžu klidně zjistit, co po mně Oliver chce. Vždycky můžu říct ne.

Lamie se znova zavěsila do Ronalda. S vysokými podpatky na skalnatém terénu to bylo rozumné opatření. Já jsem ve svých spolehlivých teniskách pomoc nepotřebovala. Blonďák a Usměvavý mi oba nabídli rámě. Ignorovala jsem je. Dost hraní. Jsem unavená a nelíbí se mi, že mě táhli až na tenhle konec světa. Ani Jean-Claude mě nikdy netáhl na nějaké opuštěné zapadlé lesnaté místo. On je městský typ. Ovšem Oliver mi taky připadal jako městský typ. Je vidět, že upíra nemůžete soudit podle jednoho setkání.

Skály stoupaly nahoru do kopce. Spousta balvanů se zřítila dolů ze svahů a teď tvořily zhroucené rozbité hromádky. Ronald zvedl Melanii do náruče a přenesl ji přes nejhorší část cesty.

Zarazila jsem oba muže, než mi to mohli nabídnout. „Zvládnu to sama. Ale stejně díky.“

Vypadali zklamaně. „Melanie nám řekla, že se o vás máme starat. Jestli zakopnete a upadnete na kamení, bude s námi nespokojená,“ řekl blonďák.

Tmavovlasý přikývl.

„Zvládnu to, vážně, hoši.“ Vydala jsem se první, nečekala jsem, abych zjistila, co budou dělat. Cesta byla zrádná, posetá drobnými kamínky. Vyškrábala jsem se přes skálu větší, než jsem sama. Oba muži mě těsně následovali, ruce natažené, připraveni mě chytit, kdybych padala. Nikdy jsem nechodila s někým, kdo by byl takhle paranoidní.

Někdo zaklel. Ohlédla jsem se a uviděla černovlasého rozpláclého na zemi. Musela jsem se usmát. Nečekala jsem, až mě doženou. Mám

dost toho opečovávání a myšlenka, že se dneska nevyspím, mi přivodila dost špatnou náladu. Naše nejdůležitější noc v roce a já ji prošvihnu. Oliver by měl mít na srdci něco vážně důležitého.

Za vysokou hromadou kamínků se otevírala černá proláklina. Jeskyně. Ronald vnesl lamii dovnitř, aniž na mě čekal. Jeskyně? Oliver se přestěhoval do jeskyně? Nějak to nesouhlasilo s mou představou o něm, jak seděl ve své moderní pracovně zalité sluncem.

U vchodu do jeskyně se ještě drželo světlo, ale o pár metrů dál panovala neprostupná tma. Čekala jsem na okraji pruhu světla, nejistá, co mám dělat. Moji dva pečovatelé přišli za mnou. Z kapes vytáhli malé baterky. Pramínky světla vypadaly uboze tenounké oproti okolní temnotě.

Blonďák šel první. Usměvavý jako poslední. Šla jsem mezi slabými proužky světla. Nezřetelná jasná skvrnka mi dopadala pod nohy, abych nezakopla o roztroušené kamínky, ale většina chodby byla dokonale hladká. Středem podlahy zurčel úzký pramínek vody, trpělivě si prokousával cestu kamenem. Podívala jsem se nahoru, ke stropu mizejícímu ve tmě. Tohle všechno vytvořila voda. Působivé.

Na tváři jsem cítila chladný a vlhký vzduch. Byla jsem ráda, že na sobě mám koženou bundu. Tady nikdy není teplo, ale taky nikdy opravdu zima. Proto naši předkové žili v jeskyních. Regulovaná teplota po celý rok.

Široká cesta se větvila směrem doleva. Temnotou se neslo hluboké zurčení a šplíchání vody. Spousty vody. Blonďák přelétl světlem přes proud, který tekl přes většinu levé chodby. Říčka byla černá a vypadala hluboká a studená.

„Rybářské boty jsem si s sebou nevzala," poznamenala jsem.

„Nedělej si z ní legraci. Naší paní se to nebude líbit," ozval se Usměvavý. „Půjdeme hlavní chodbou." V polosvětle vypadal velice vážně.

Blonďák pokrčil rameny, pak namířil baterku přímo dopředu. Pramínek vody se na skále rozšiřoval v tenkém vějíři, ale pořád tu bylo po obou stranách spousta suché skály. Zatím si nohy nenamočím.

Vydali jsme se podél levé stěny. Dotkla jsem se jí, abych udržela rovnováhu, a ucukla jsem. Stěna byla slizká od vody a rozpouštějících se minerálů.

Usměvavý se mi začal smát. Smát se bylo nejspíš dovoleno.

Podívala jsem se po něm, zamračila se, pak jsem dala dlaň zpátky na zeď. Stěna nebyla až tak odporná. Jen mě to překvapilo. Už jsem sahala na horší věci.

Temnotu naplnil zvuk vody valící se z obrovské výšky. Před námi byl vodopád. K tomuhle zjištění jsem nepotřebovala vidět.

„Jak vysoký si myslíte, že je ten vodopád?" zeptal se Blonďák.

Tmou pronikalo dunění vody. Obklopovalo nás. Pokrčila jsem rameny. „Tři až šest metrů, možná víc.“

Namířil baterku na pramínek vody, který padal z necelých patnácti centimetrů. Malý vodopádek tvořil jen tenký pramínek. „Jeskyně násobí zvuk a působí, že zní jako hřmění,“ vysvětlil.

„Hezký trik,“ přikývla jsem.

Široká kamenná římsa stoupala v sestavě drobných vodopádů k široké skalnaté základně. Na okraji římsy seděla lamie, nohy v botách na vysokém podpatku spuštěné přes okraj. Výstup zhruba dva metry, ale strop mizel nad našimi hlavami v černotě. To bylo to, co vytvářelo ozvěnu dopadu vody.

Ronald stál Melanii za zády jako správný bodyguard, ruce složené před sebou. Nedaleko nich byl široký průchod, který vedl dál do jeskyně směrem k prameni potůčku.

Blonďák vylezl nahoru a podal mi ruku.

„Kde je Oliver?“

„Přímo tamhle,“ odtušila lamie. V hlase jí zazněl náznak smíchu, jako by to byl vtip, který jsem nepochopila. Velmi pravděpodobně vtip na můj účet.

Ignorovala jsem Blonďákovu ruku a vylezla jsem na římsu sama. Ruce jsem měla pokryté tenkou vrstvou světle hnědého bláta a vody, což je dokonalý recept na slizkost. Odolala jsem touze otřít si je o džíny a poklekla jsem u malé kaluže, kterou napájely vodopády. Voda byla ledově studená, ale umyla jsem si ruce a hned jsem měla lepší pocit. Osušila jsem si je o džínsy.

Lamie seděla a její muži stáli kolem ní jako by pózovali pro rodinnou fotku. Na někoho čekali. Na Olivera. Kde vězí?

„Kde je Oliver?“

„Obávám se, že nepřijde.“ Hlas přicházel z prostoru přede mnou, z hloubky jeskyně. Ustoupila jsem, ale nemohla jsem jít příliš daleko, aniž bych šlápla přes okraj.

Obě baterky se obrátily k průchodu jako malé reflektory. Do tenkých proužků světla vstoupil Alejandro. „Dnes v noci se s Oliverem nesejdete, slečno Blakeová.“

Sáhla jsem po pistoli dřív, než se mohlo stát cokoli dalšího. Světla zhasla a já zůstala v naprosté tmě spolu s vyšším upírem, lamií a třemi nepřáteli. Dneska nemám nijak skvělý den.

40

Padla jsem na kolena, zbraň v ruce a blízko u těla. Temnota byla neproniknutelná jako samet. Neviděla jsem si na ruku těsně před obličejem. Zavřela jsem oči, snažila jsem se soustředit na sluch. Tam. Zvuk podrážek na kameni. Pohyb vzduchu, jak se ke mně kdosi blížil. Mám třináct stříbrných kulek. Brzy zjistíme, jestli lamiím vadí stříbro. Alejandro už dostal stříbrnou kulku do hrudi a fasádu mu to pocuchalo pramálo.

Jsem pěkně v hajzlu.

Kroky už byly skoro u mě. Cítila jsem blízko sebe něčí tělo. Otevřela jsem oči. Bylo to jako dívat se do hladké ebenové koule, dokonalá čerň. Ale cítila jsem, jak nade mnou někdo stojí. Zůstala jsem na kolenou, zvedla jsem zbraň na úroveň žaludku nebo dolní části hrudníku a vystřelila.

Záblesky výstřelu byly jako blesky v temnotě, blesky modrého plamene. V zášlehu světla jsem viděla, jak Usměvavý padl dozadu. Slyšela jsem, jak přepadl přes okraj, pak už nic. Nic, jen tma.

Čísi ruce mě popadly za předloktí, neslyšela jsem vůbec nic. Alejandro. Vykřikla jsem, když mě vytáhl na nohy.

„Tvoje pistolka mi neublíží.“ Jeho hlas zněl tiše a blízko. Nevzal mi pistoli. Nebál se jí. Což by měl.

„Melanii jsem nabídl svobodu, jakmile budou jak Oliver, tak Vládce města mrtvý. Tobě nabízím věčný život, věčné mládí – a možnost přežít.“

„Vložil jsi na mě první znamení.“

„Dnes v noci na tebe vložím druhé.“ Hlas měl tichý a obyčejný ve srovnání s Jean-Claudem, ale důvěrnost tmy a jeho ruce na mé kůži způsobily, že slova znamenala víc, než by měla.

„A jestli nechci být tvou lidskou služebnicí?“

„Tak si tě vezmu stejně, Anito. Když tě Vládce města ztratí, uškodí mu to. Přijde o následovníky i sebedůvěru. Přesně tak, Anito, vezmu si tě. Přidej se ke mně dobrovolně a čeká tě potěšení. Odporuj mi a čeká tě agónie.“

Využila jsem jeho hlas, abych mu zamířila na hrdlo. Pokud se mi podaří přestřelit mu páteř, ať starý víc než tisíc let nebo ne, mohl by umřít. Mohl by. Bože, prosím.

Vystřelila jsem. Dostal kulku do krku. Trhl sebou dozadu, ale nepustil mě. Dvě další kulky do krku, jedna do čelisti. S výkřikem mě od sebe odhodil.

Skončila jsem na zádech v ledově studené vodě.

Temnotu proťalo světlo baterky. Stál tam blonďák. Dokonalý terč. Vystřelila jsem a světlo zhaslo, ale neslyšela jsem výkřik. Uspěchala jsem výstřel a minula. Sakra.

Potmě nemůžu slézt ze skály. Spadla bych a zlomila bych si nohu. Takže jediná zbývající cesta byla dál do jeskyně. Pokud se mi tam povede dostat.

Alejandro pořád ještě křičel, neartikulovaně, zuřivě. Výkřiky se odrážely ozvěnou mezi skalními stěnami, až jsem byla nejen oslepená, ale i ohluchlá.

Škrábala jsem přes vodu, zády jsem se opřela o zeď. Možná, že když já neslyším je, tak oni neslyší mě.

„Seberte jí pistoli," ozvala se lamie. Přesunula se, zdálo se, že stojí vedle zraněného upíra.

Čekala jsem v temnotě na nějaké znamení, že po mně jdou. Tvář mi ovanul chladný vzduch. Nebyl to nikdo z nich, kdo by se blížil. Jsem tak blízko průchodu, který vede dál do jeskyně? Mohla bych prostě vyklouznout? Ve tmě, když nevím, jestli tam jsou jámy nebo voda dost hluboká na to, abych se v ní utopila? To nezní jako dobrý nápad. Možná bych je tu všechny mohla pozabíjet. Hm, leda ve snu.

Přes ozvěny Alejandrova křiku se ozval další zvuk. Vysoké syčení, jako od obrovského hada. Lamie mění podobu. Musím vypadnout dřív, než se jí to povede. Téměř těsně vedle mě vystříkla voda. Vzhlédla jsem, ale neviděla jsem nic, jen naprostou černotu.

Necítila jsem nic, ale voda znovu zašplouchala. Namířila jsem a vystřelila. Záblesk světla odhalil Ronaldovu tvář. Sluneční brýle byly pryč. Oči měl žluté, se svislými zorničkami. To všechno jsem zahlédla v kratičkém záblesku z pistole. Vystřelila jsem dvakrát do toho obličeje s kočičíma očima. Ronald vykřikl, v ústech se ukázaly tesáky. Panebože. Co je zač?

Ať už byl Ronald cokoli, padl na záda. Slyšela jsem, jak dopadl do vody se stříknutím příliš hlasitým na tak mělké jezírko. Neslyšela jsem, že by se pohnul poté, co padl. Je mrtvý?

Alejandro přestal křičet. Je taky mrtvý? Plíží se blíž? Je už skoro u mě? Držela jsem pistoli před sebou a snažila se ve tmě něco vycítit, cokoli.

Cosi těžkého drhlo o skálu. Stáhl se mi žaludek. Lamie. Do hajzlu.

A je to. Ramenem jsem zahnula za roh do průchodu. Plížila jsem se po kolenou, opírala se jednou rukou. Nechtěla jsem běžet, pokud nebudu muset. Vyrazím si mozek o nějaký stalaktit nebo spadnu do nějaké bezedné propasti. No dobrá, možná ne bezedné, ale jestli spadnu nějakých deset metrů, tak ani nemusí být bezedná. Mrtvý je mrtvý tak jako tak.

Skrz boty a nohavice mi prosákla ledová voda. Pod dlaní jsem cítila kluzkou skálu. Plazila jsem se, jak nejrychleji to šlo, rukou jsem hmatala po nějakém svahu, nějakém nebezpečí, které jsem nemohla vidět.

Tmu naplnil těžký klouzavý zvuk. Lamie. Už se proměnila. Budou na kluzkých kamenech rychlejší její šupiny, nebo budu rychlejší já? Chtěla jsem vstát a utíkat. Utíkat co nejdál a co nejrychleji to půjde. Ramena mi trnula touhou se odtud dostat.

Hlasité šplíchnutí oznámilo, že se dostala do vody. Pohybuje se rychleji, než se já dokážu plazit, na to bych si klidně vsadila.

A jestli poběžím… a natáhnu se a upadnu do bezvědomí? Pořád lepší se pokusit než se tu nechat chytit, jak se tu zoufale plazím blátem jako myš.

Vyškrábala jsem se na nohy a dala se do běhu. Levou ruku jsem držela před sebou, abych si chránila obličej, ale ostatní jsem ponechala náhodě. Neviděla jsem vůbec nic. Prchala jsem ze všech sil, slepá jako krtek, žaludek zkroucený v očekávání propasti, která se mi rozzívne pod nohama.

Zvuk klouzajících šupin se vzdaloval. Jsem rychlejší. Skvělé.

Pravým ramenem jsem se praštila o kus skály. Úder mě vrhl k protější stěně. Paže mi ochabla od ramene po konečky prstů. Upustila jsem zbraň. Zbývají mi tři kulky, ale bylo by to lepší než nic. Opřela jsem se o zeď, držela se za paži a čekala, až se mi do ní vrátí cit. Uvažovala jsem, jestli se mi povede ve tmě najít pistoli, uvažovala jsem, jestli to stihnu.

Z chodby se směrem ke mně prokmitlo světlo. Blížil se Blonďák. Riskoval život, pokud bych měla pistoli. Ale já ji neměla. Nárazem do té římsy jsem si mohla zlomit ruku. Cit se mi vracel. Spolu s bolestivou vlnou mravenčení a tepavou bolestí tam, kde jsem narazila do skály. Potřebuju baterku. Co kdybych se schovala a získala Blonďákovo světlo? Mám dva nože. Pokud vím, on není ozbrojený. To skýtá jisté možnosti.

Světlo se pohybovalo pomalu, přelétalo ze strany na stranu. Možná mám čas. Vstala jsem a hmatala po výčnělku, o který jsem si málem urvala paži. Byla to římsa a za ní puklina. Tvář mi ovanul chladný vzduch. Úzká chodbička. Pro mě ve výši ramen, takže pro Blonďáka tak ve výši obličeje. Perfektní.

Opřela jsem se dlaněmi o římsu a vytáhla se nahoru. Pravá paže zaprotestovala, ale dalo se to snést. Vlezla jsem do tunelu, ruce před sebou, abych nahmátla případné stalaktity nebo další kamenné římsy. Nic než malý prázdný prostor. Kdybych byla větší, vůbec bych se sem nevešla. Sláva těm, kdo jsou drobní.

Vzala jsem nůž do levačky, pravačka se mi pořád trochu třásla. Mám šikovnější pravou ruku jako většina praváků, ale cvičím i levou – od doby, kdy mi upír zlomil pravou paži a včasné využití levačky bylo to jediné, co mě zachránilo. Nic vás nepřiměje cvičit tak jako blízkost smrti.

Krčila jsem na kolenou v chodbě, nůž v ruce, pravou rukou jsem udržovala rovnováhu. Na tohle budu mít jenom jednu příležitost. Nedělala jsem si iluze o svých šancích proti atletickému muži, který mě vahou předčí přinejmenším o pětačtyřicet kilo. Pokud nezabere první útok, tak mě Blonďák rozmlátí na kaši nebo mě vydá lamii. Radši bych se nechala zmlátit.

Čekala jsem ve tmě, nůž připravený, abych někomu podřízla krk. Když se na to podíváte takhle, vůbec to není hezké. Ale nezbytné to je, není-liž pravda?

Už byl skoro u mě. Úzký pramínek světla vypadal v kontrastu s temnotou velmi jasný. Pokud namíří baterku směrem k mému úkrytu dřív, než dojde až k němu, jsem v háji. Nebo pokud projde blízko k levé straně tunelu a ne pode mnou… Dost. Světlo už bylo skoro pode mnou. Slyšela jsem, jak se brodí vodou, blíží se. Držel se pravé stěny, přesně jak jsem chtěla.

Jeho světlé vlasy se dostaly do zorného úhlu téměř na úrovni mých kolen. Vyrazila jsem dopředu a on se otočil. Pootevřel překvapeně ústa. Pak jsem mu zaťala nůž ze strany do krku. Mezi zuby se mu blýskly tesáky. Čepel zaskřípala o páteř. Popadla jsem ho pravačkou za dlouhé vlasy, zalomila jsem mu krk a vyrvala nůž ven zepředu skrz hrdlo. Krev vystříkla v překvapené sprše. Nůž a levou ruku jsem od ní měla vlhkou.

S hlasitým šplíchnutím padl na zem. Slezla jsem z římsy a doskočila vedle jeho těla. Baterka se odkutálela do vody, stále ještě svítila. Vylovila jsem ji. Browning ležel skoro Blonďákovi pod rukou. Pistole byla mokrá, ale to nevadilo. Z většiny moderních zbraní můžete střílet i pod vodou a budou fungovat. Je to jedna z věcí, která usnadňuje terorismus.

Pramínek vody zbarvila krev. Posvítila jsem si zpátky do chodby. Drobná skvrnka světla orámovala lamii. Melaniiny dlouhé černé vlasy jí splývaly přes horní polovinu těla. Ňadra měla vysoká a výrazná, s tmavými, téměř červenými bradavkami. Od pasů dolů byla slonovinově bílá se světle zlatými klikatými čarami. Dlouhé břišní šupiny měla bílé s černými skvrnkami. Vztyčila se na dlouhém pevném ocase a mezi rty jí směrem ke mně prokmitl rozeklaný jazyk.

Alejandro stanul za ní, byl pokrytý krví, ale šel a hýbal se. Chtělo se mi zaječet „Proč už konečně nechcípneš?“, ale to by nepomohlo. Možná že by nepomohlo vůbec nic.

Lamie se plazila dál chodbou. Pistole zabila jejího muže s tesáky a Ronalda s hadíma očima. Na ní jsem to ještě nezkoušela. Co můžu ztratit?

Zamířila jsem světlo na její bledou hruď a pozvedla pistoli.

„Jsem nesmrtelná. Tvoje směšné kulky mi neublíží.“

„Pojď ještě o něco blíž a tvou teorii podrobíme zkoušce,“ opáčila jsem.

Plazila se ke mně, pohupovala pažemi jakoby v rytmu s chůzí. Celé tělo se sunulo díky mohutnému vlnění svalnatého ocasu. Vypadalo to podivně přirozeně.

Alejandro zůstal stát opřený o zeď. Je zraněný. Hurá!

Nechala jsem ji přiblížit se na tři metry. Dost blízko na to, abych ji zasáhla, dost daleko na to, abych vyrazila pryč jako namydlený blesk, kdyby to nezabralo.

První kulka ji zasáhla těsně nad levé ňadro. Zapotácela se. Zasáhla jsem ji, ale rána se zavřela jako voda, hladce a beze stopy. Lamie se usmála.

Jenom trošku jsem pozvedla pistoli a střelila přímo ke kořeni jejího dokonalého nosu. Znovu se zapotácela, ale rána ani nezačala krvácet. Prostě se zahojila. Normální kulky mají přesně takovýhle účinek na upíry.

Vrátila jsem pistoli do podpažního pouzdra, obrátila se a dala se na útěk.

Z hlavní chodby vedla široká puklina. Musela bych si sundat koženou bundu, abych se tudy mohla protáhnout. Poslední, co bych chtěla, je uváznout a mít za sebou lamii, která by se ke mně mohla dostat. Zůstala jsem v hlavním tunelu.

Chodba byla hladká a rovná, kam až jsem dohlédla. V různých úhlech do ní vyčnívaly římsy, z některých tekla voda, ale plazit se po břiše s hadem v zádech není moje představa o ideálním trávení volného času.

Můžu běžet rychleji, než se ona dokáže plazit. Hadi, dokonce ani obří hadi, prostě nejsou tak rychlí. Dokud nenarazím na slepou uličku, tak to zvládám. Bože, přeju si tomu věřit.

Pramínek byl tak hluboký, že mi sahal po kotníky. Voda byla tak studená, že jsem sotva cítila nohy. Běh pomáhal. Soustředila jsem se na své tělo, na pohyb, na běh, snahu neupadnout, snahu nemyslet na to, co je za mnou. Opravdový chyták je ovšem otázka, jestli tu je jiná cesta ven. Jestli je nedokážu zabít a nedokážu se dostat kolem nich a je tu jen jeden východ, tak tohle projedu.

Běžela jsem dál. Běhám šest a půl kilometru třikrát týdně plus něco navíc. Dokážu vytrvale běžet. Navíc – mám nějakou jinou možnost?

Voda plnila průchod a byla pořád hlubší. Už jsem běžela po kolena ve vodě. Zpomalovalo mě to. Dokáže se lamie pohybovat vodou rychleji než já? Nevím. Prostě nevím.

Do zad se mi opřel závan větru. Obrátila jsem se, ale nic tam nebylo. Vzduch byl hřejivý a slabě voněl květinami. Lamie? Má snad nějakou jinou možnost, jak mě dostat, krom toho, že mě bude pronásledovat? Ne. Lamie dokážou sesílat iluze pouze na muže. To je jejich zvláštní schopnost. Já nejsem muž, takže jsem v bezpečí.

Tvář mi ovanul lehký vánek, hřejivý a vonící silnou vůní čerstvě vykopaných zelených kořínků. Co se to děje?

„Anito."

Prudce jsem se otočila, ale nikdo tam nebyl. Kruh světla ukazoval jen chodbu a vodu. Žádný jiný zvuk než šplíchání vody. Ale přesto… teplý vánek mě pohladil po tváři a vůně květin zesílila.

Najednou mi došlo, co to je. Vzpomněla jsem si, jak jsem prchala nahoru po schodech před vichrem, který tam nemohl být, na záři dvou vznášejících se očí z modrého plamene. Druhé znamení.

Bylo to odlišné, necítila jsem květiny, ale věděla jsem, že to je ono. Alejandro se mě nemusí dotknout, aby na mě vložil znamení, o nic víc než předtím Jean-Claude.

Uklouzla jsem na kluzkých kamenech a spadla až po krk do vody. Vyškrábala jsem se na nohy, hladina mi sahala ke stehnům. Džíny jsem měla nasáklé a ztěžklé. Brodila jsem se dopředu a snažila se utíkat, ale na běh tu bylo příliš hluboko. Bude rychlejší plavat.

Ponořila jsem se do vody, baterku jsem pevně svírala v ruce. Kožená bunda mě táhla dolů a zpomalovala mě. Stoupla jsem si, shodila bundu a pustila ji po proudu. Štvalo mě, že jsem o ni přišla, ale jestli to přežiju, budu mít možnost koupit si novou.

Byla jsem šťastná, že mám košili s dlouhým rukávem a ne svetr. Zatracená zima na to, abych si svlékla cokoli dalšího. Plavala jsem rychleji. Hřejivý vánek mě zalechtal na tváři, horký oproti chladu vody.

Nevím, co mě přimělo ohlédnout se, snad jen pocit. Dva černočerné body se vznášely vzduchem směrem ke mně. Kdyby černota mohla hořet, tak tohle bylo přesně ono. Černý plamen, který se ke mně snášel s prohřátým vánkem vonícím květinami.

Přede mnou se tyčila skalní stěna. Proud tekl pod ni. Chytila jsem se skály a zjistila, že mezi hladinou a stropem tunelu jsou zhruba dva centimetry prostoru a vzduchu. Vypadalo to na dobrý recept, jak se utopit.

Šlapala jsem vodu a svítila baterkou po okolí průchodu. Tam! Úzká kamenná plošina, na niž bych mohla vylézt a, dáli Bůh, další chodba. Suchá.

Vytáhla jsem se na plošinu, ale vítr mě zasáhl jako hřejivá ruka. Cítila jsem se příjemně a v bezpečí. Což byla lež.

Obrátila jsem se, černé plameny nade mnou kroužily jako démonické světlušky. „Anito, přijmi."

„Táhni do pekel!" přitiskla jsem se zády ke zdi, obklopena horkým tropickým vánkem. „Prosím, nedělej to." Ale dokázala jsem jenom zašeptat.

Plameny pomalu klesly. Uhodila jsem do nich. Prošly mi rukou jako přízrak. Vůně květin byla sladká skoro k zadušení. Plameny mi přešly do očí a na okamžik jsem viděla svět skrze kousky barevných plamenů a černotu, která jako by byla světlem.

Pak už nic. Moje vidění bylo zas mé vlastní. Hřejivý vánek se postupně vytratil. Vůně květin se mě držela jako nějaký drahý parfém.

Zaslechla jsem zvuk něčeho velkého, co se pohybovalo tmou. Pomalu jsem pozvedla baterku, abych si posvítila do snědé tváře noční můry.

Rovné černé vlasy měl střižené nakrátko a uhlazené kolem úzkého obličeje. Zlaté oči se štěrbinami zorniček se na mě nehybně upíraly bez jediného mrknutí. Štíhlá horní polovina těla za sebou vlekla bezvládnou dolní část. Blíž ke mně.

Od pasu dolů měl průsvitnou kůži. Pořád ještě bylo možné rozeznat nohy a genitálie, ale všechny části se míchaly dohromady a vytvářely hrubý hadovitý obrys. Odkud se berou malé lamie, pokud neexistují lamií samci? Zírala jsem na to, co kdysi bývalo lidskou bytostí, a křičela jsem.

Otevřel ústa a já uviděla záblesk tesáků. Zasyčel, po bradě mu tekly sliny. V těch očích se svislou zorničkou nezbylo naprosto nic lidského. Lamie byla lidštější než on, ale kdybych se já měnila v hada, možná bych taky zešílela. Možná, že šílenství bylo požehnáním.

Vytáhla jsem browning a střelila ho z bezprostřední blízkosti do úst. Trhl sebou zpátky a zavřískl, ale netekla mu krev, neumíral. Ksakru.

Z dálky dolehl výkřik, nesl se k nám ozvěnou: „Raju!" Lamie křičela kvůli svému druhovi – nebo ho varovala.

„Anito, neubližuj mu." To byl Alejandro. Alespoň že musí ječet. Už mi nemůže našeptávat do mysli.

Bytost se sunula ke mně, ústa otevřená, tesáky vytažené.

„Řekněte jemu, ať neubližuje mně!" zařvala jsem zpátky.

Browning jsem měla bezpečně v podpažním pouzdru a už mi stejně došly náboje. Čekala jsem, baterku v jedné ruce, nůž v druhé. Jestli se sem dostanou včas, aby ho zastavili, budu ráda. Příliš jsem nesázela na stříbrný nůž, když mu neublížily stříbrné kulky, ale nedám se složit bez boje.

Ruce měl zkrvavené od toho, jak se vlekl přes kamení. Nikdy bych si nepomyslela, že uvidím cokoli horšího než proměnu v upíra, ale tohle bylo horší a plazilo se to ke mně.

Bylo to mezi mnou a suchou chodbou, ale pohybovalo se to překvapivě pomalu. Přitiskla jsem se zády ke zdi a zvedla se na nohy. On – nebo to – vyrazilo rychleji, zjevně to šlo po mně. Vyrazila jsem kolem něj, ale chytil mě za kotník a trhnutím složil na zem.

Bytost mě chytila za nohy a začala si mě přitahovat k sobě. Posadila jsem se a zabodla mu nůž do ramene. Vykřikl, po paži mu tekla krev. Nůž uvázl v kosti a nestvůra mi ho vytrhla z ruky.

Zaklonil se dozadu a zakousl se mi do lýtka, zaryl tesáky do masa. Vykřikla jsem a vytáhla druhý nůž.

Nestvůra zvedla hlavu, z úst jí tekla krev, na zubech se leskly těžké žluté kapky.

Vrazila jsem čepel do jednoho zlatého oka. Bytost zavřískla a zahltila nás ozvěnami. Otočila se na záda, ruce zaťaté, spodní část těla sebou tloukla. Převalila jsem se spolu s ní a veškerou silou zarazila nůž hlouběji.

Cítila jsem, jak špička nože drhne o lebku. Nestvůra sebou dál mlátila a bojovala, ale byla natolik zraněná, nakolik jsem jí jen dokázala ublížit. Nechala jsem nůž v oku, ale ten z ramene jsem vyškubla.

„Raju! Ne!“

Namířila jsem baterku na lamii. Její bledá horní polovina těla se ve světle vlhce leskla. Alejandro stál vedle ní. Vypadal už skoro vyléčený. Nikdy jsem neviděla upíra, který by se dokázal uzdravit takhle rychle.

„Zabiju tě za jejich smrt,“ prohlásila lamie.

„Ne, to děvče je moje.“

„Zabila mého druha. Musí zemřít!“

„Dnes v noci na ni vložím třetí znamení. Bude mou služebnicí. To je dostatečná pomsta.“

„Ne!“ vykřikla lamie.

Čekala jsem, kdy začne působit jed, ale zatím mě kousnutí jen bolelo, nepálilo ani nic jiného. Podívala jsem se na suchý tunel. Ale oni mě prostě budou sledovat a já je nedokážu zabít, ne takhle, ne dnes. Ale přijdou další dny.

Vklouzla jsem zpátky do proudu. Pořád tam byly jen dva centimetry vzduchu. Riskovat utopení nebo zůstat a buď se nechat zabít lamií, nebo zotročit upírem. Muka volby.

Svezla jsem se do tunelu, ústa přitisknutá k mokrému stropu. Mohla jsem dýchat. Možná dnešek přežiju. Zázraky se dějí.

Drobné vlnky začaly šplíchat o stěny tunelu. Jedna z nich se mi přelila přes tvář a já polkla vodu. Šlapala jsem vodu tak lehce, jak to jen šlo. Byl to můj vlastní pohyb, co rozvlnilo hladinu. Utopím sama sebe.

Zůstala jsem nehybná, dokud se voda neuklidnila, pak jsem se zhluboka nadechla, několikrát, prudce a rychle za sebou, abych si roztáhla plíce a pojmula co nejvíc vzduchu. Ponořila jsem se pod vodu a kopala nohama. Tunel byl příliš úzký na cokoli jiného než kraulové nohy. Hrudník jsem měla stažený, krk mě bolel touhou se nadechnout. Vynořila jsem se a políbila skálu. Nebyly tam už ani ty dva centimetry vzduchu. Voda mi stříkla do nosu, zakašlala jsem a nalokala se ještě víc. Přitiskla jsem se co nejtěsněji ke skále, mělce jsem dýchala, pak znova pod vodu, kopala jsem a kopala, co mi síly stačily. Pokud se tunel zaplní vodou dřív, než jím proplavu, tak tady umřu.

Co když ten tunel nekončí? Co když je tu jenom voda? Zpanikařila jsem, zuřivě jsem kopala, světlo baterky zběsile tančilo po zdech, poletovalo jako zbloudilá modlitba.

Prosím, Bože, prosím, nenech mě tu takhle umřít.

Hrudník mě pálil, hrdlo jako by mělo vybuchnout nedostatkem vzduchu. Světlo začal slábnout. Pak mi došlo, že to jsou mé oči, které přestávají vidět. Omdlím tady a utopím se. Vyrazila jsem k hladině a nahmátla jsem volný prostor.

Zalapala jsem po vzduchu, ten nádech bolel celou cestu do plic. Byla jsem u skalnatého břehu, kde se táhla jediná jasná linka slunečního světla. Nahoře ve stěně je prasklina. Sluneční světlo kouzlilo ve vzduchu mlžný závoj. Vyplazila jsem se na skálu, kašlala a znovu se učila dýchat.

V rukou jsem pořád držela nůž a baterku. Nevzpomínám si, že jsem je nepustila. Skálu pokrývala vrstva šedého bláta. Plazila jsem se jím k sesutým kamenům, které otevřely prasklinu ve zdi.

Pokud se mi povedlo dostat se skrz tunel, jim by se to mohlo podařit taky. Nečekala jsem, až mi bude líp. Vrátila jsem nůž do pochvy, baterku uložila do kapsy a začala se plazit.

Byla jsem celá od bláta, ruce rozedřené do krve, ale dostala jsem se k prasklině. Byla to tenká puklina, ale skrz ni jsem viděla stromy a svah kopce. Bože, vypadá to úžasně.

Cosi se vynořilo za mnou.

Obrátila jsem se.

Alejandro se vynořil z vody na slunce. Jeho kůže okamžik vzplanula. Upír vykřikl a potopil se do vody, z dosahu žhavého slunečního světla.

„Hoř, ty hajzle, hoř.“

Vynořila se lamie.

Vklouzla jsem do pukliny a uvízla. Přitahovala jsem se rukama a odstrkovala nohama, ale bláto klouzalo a já se nemohla dostat na druhou stranu.

„Zabiju tě.“

Škubla jsem zády a vložila všechny síly do pokusu vykroutit se z té zatracené díry. Skála mi sedřela kůži na zádech, cítila jsem, že mi teče krev. Vypadla jsem na svah a kutálela se, dokud jsem se nezastavila o strom.

Lamie se dostala k prasklině. Sluneční světlo jí nevadilo. Snažila se dostat skrz, škrábala o kámen, ale se svým širokým hrudníkem se nemohla protáhnout. Hadí tělo možná mohla zúžit, ale lidskou polovinu ne.

Ale čistě pro jistotu jsem se zvedla na nohy a vyrazila dolů po svahu. Byl tak strmý, že jsem musela jít od stromu ke stromu, jak jsem se snažila nespadnout dolů. Přímo před sebou jsem slyšela svištění aut. Silnice. A podle zvuku dost rušná.

Seběhla jsem dolů, nechala jsem setrvačnost, aby mě nesla rychleji a rychleji ke zvuku aut. Už jsem zahlédla cestu mezi stromy.

Vypotácela jsem se na okraj silnice, pokrytá šedým blátem, oslizlá, promáčená na kost. V podzimním vzduchu jsem se třásla zimou. Nikdy mi nebylo líp. Dvě auta prosvištěla kolem, nikdo se nevšímal mého mávání. Možná to bylo tou pistolí v podpažním pouzdře.

Zabrzdila a zastavila mi zelená mazda. Řidič se naklonil a otevřel dveře pro spolujezdce. „Naskoč si.“

Edward.

Zírala jsem do jeho modrých očí, tvář měl bezvýraznou a nečitelnou jako kočka – a stejně tak byl spokojený sám se sebou. Bylo mi to jedno. Vklouzla jsem na sedadlo a zamkla za sebou dveře.

„Kam?“ zeptal se.

„Domů.“

„Nepotřebuješ do nemocnice?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Zase jsi mě sledoval.“

Usmál se. „V lesích jsem tě ztratil.“

„Městský chlapečku.“

Usmál se ještě víc. „Žádná taková oslovení. Vypadáš, jako bys právě rupla u zkoušky na mladou skautku.“

Chystala jsem se něco říct, ale pak jsem se zarazila. Měl pravdu a já byla příliš unavená na to, abych se hádala.

41

Seděla jsem na okraji vany a na sobě jsem neměla nic než velkou plážovou osušku. Osprchovala jsem se, odmyla a spláchla bláto a krev do kanálu. Až na krev, která mi pořád ještě tekla z hlubokých šrámů na zádech. Edward k ráně přiložil menší ručník a přitiskl.

„Jakmile to přestane krvácet, ovážu ti to," řekl.

„Díky."

„Zdá se, že tě vždycky slepuju dohromady."

Letmo jsem se po něm ohlédla přes rameno a trhla jsem sebou. „Už jsem ti to nejednou oplatila."

Usmál se. „Pravda."

Ranky na rukou už jsem měla obvázané. Vypadalo to jako opálená varianta na ruku mumie.

Jemně se dotkl stop po zubech na mém lýtku. „Tohle mi dělá starosti."

„Mně taky."

„Nenastala žádná ztráta barvy." Vzhlédl ke mně. „Nebolí to?"

„Ne. Nebyl ještě úplně proměněný v lamii, možná nebyl tak jedovatý. Navíc – myslíš si, že kdekoli v St. Louis bude k sehnání protijed na kousnutí lamie? Už dvě stě let jsou považované za vyhynulý druh."

Edward prohmatal zranění. „Necítím, že by to otékalo."

„Už je to přes hodinu, Edwarde. Kdyby ten jed měl začít působit, tak už by začal."

„Jo." Upřeně se díval na kousnutí. „Jen na to dávej pozor."

„Nevěděla jsem, že ti to není jedno."

Tvář měl bezvýraznou, prázdnou. „Bez tebe by tenhle svět byl mnohem méně zajímavý." Hlas měl neutrální, bez emocí. Jako by tu vůbec nebyl. Přesto to byla poklona. Od Edwarda to byla velká poklona.

„Edwarde, kroť své nadšení."

Letmo se usmál, oči zůstaly modré a vzdálené jako zimní nebe. Jsme svého druhu přátelé, dobří přátelé, ale nikdy ho doopravdy nepochopím. Na Edwardovi je toho příliš mnoho, nač se nedá sáhnout, co není ani vidět.

Věřila jsem, že kdyby na to došlo, tak by mě zabil, kdyby bylo třeba. Teď už si nejsem tak jistá. Jak se můžete přátelit s někým, koho podezíráte, že by vás mohl zabít? Další ze záhad života.

„Krvácení přestalo," poznamenal. Přetřel ránu dezinfekcí, pak začal to místo obvazovat. Zazněl zvonek.

„Kolik je hodin?" zeptala jsem se.

„Tři.“

„Do hajzlu.“

„Co se děje?“

„Mám rande.“

„Ty? Máš rande?“

Zamračila jsem se na něj. „Není to až zas tak velká věc.“

Edward se šklebil jako ona příslovečná kočka. Vstal. „Jsi celá zafačovaná. Pustím ho dovnitř.“

„Buď milý, Edwarde.“

„Já a milý?“

„Dobrá, prostě ho zkus nezastřelit.“

„Myslím, že to zvládnu.“ Edward vyšel z koupelny, aby pustil Richarda dovnitř.

Co si Richard pomyslí, když ve dveřích narazí na jiného muže? Edward to určitě nijak nevylepší. Pravděpodobně ho pozve, aby se posadil, aniž by vysvětlil, co je zač. Nebyla jsem si jistá, jestli to dokážu vysvětlit sama.

„Tohle je můj kamarád zabiják.“ Hm, asi ne. Možná kolega, lovec upírů.

Dveře do ložnice byly zavřené, takže jsem se mohla v soukromí obléknout. Zkusila jsem si vzít podprsenku, ale zjistila jsem, že mě příšerně bolí záda. Takže podprsenku ne. To zužovalo možnosti, co si obléknout, pokud jsem nechtěla Richardovi umožnit, aby si toho prohlédl mnohem víc, než jsem měla původně v plánu. Taky jsem chtěla mít možnost ohlídat si to kousnutí. Což vylučuje kalhoty.

Většinou spím v příliš velkém tričku a kombinace s džínami pro mě tvoří dostačující župan. Ale vlastním jeden skutečný župan. Je pohodlný, hezky celý černý, hedvábný na dotek a absolutně neprůhledný.

Patří k němu ještě černá hedvábná košilka, ale rozhodla jsem se, že to by bylo o trochu přátelštější, než jsem měla v úmyslu. Navíc košilka není pohodlná. Luxusní spodní prádlo zřídkakdy bývá pohodlné.

Vytáhla jsem župan zezadu ze skříně a natáhla si ho. Byl hladký a příjemný na tělo. Přitáhla jsem si ho tak, že obšitý lem jsem měla dostatečně vysoko na hrudi a černý pásek jsem si uvázala velice pevně. Nestála jsem o žádné neplánované sklouznutí.

Chvíli jsem poslouchala za dveřmi a neslyšela jsem nic. Žádný rozhovor, žádné kroky, nic. Otevřela jsem dveře a vyšla ven.

Richard seděl na pohovce, přes jejíž opěradlo visela přehozená hromada kostýmového oblečení. Edward vařil kávu v kuchyni, jako by mu to tu patřilo.

Richard se obrátil, když jsem vešla. Oči se mu rozšířily jenom trochu. Vlasy pořád ještě mokré ze sprchy a vlnící se župan – co si asi myslí?

„Hezký župan," komentoval Edward.

„Dárek od jednoho příliš optimistického přítele."

„Mně se líbí," ozval se Richard.

„Nech si chytré poznámky, nebo můžeš prostě odejít."

Pohledem zalétl k Edwardovi. „Vyrušil jsem tě?"

„To je můj spolupracovník, nic víc." Zamračila jsem se na Edwarda s tím, ať se jen opováží zkusit cokoli říct. Usmál se a nalil nám všem třem kávu.

„Posaďme se ke stolu," řekla jsem. „Nepiju kafe na bílé pohovce."

Edward postavil hrníčky na malý stolek. Sám se opřel o kuchyňské skříňky a nám dvěma přenechal židle.

Richard nechal svůj kabát na gauči a usadil se naproti mně. Měl na sobě zelenomodrý svetr s tmavším modrým vzorem na hrudi. Barva zdůrazňovala dokonalou hněď jeho očí. Zdálo se, že má vyšší lícní kosti. Jeho pravou tvář hyzdila úzká náplast. Ve vlasech mu tančily jemné zlatohnědé odlesky. Je úžasné, co s člověkem udělá správná barva.

Skutečnost, že v černé vypadám skvěle, mi neušla. Z výrazu v Richardově tváři jsem vyčetla, že si toho taky všiml, ale očima pořád zalétával k Edwardovi.

„Já a Edward jsme spolu byli lovit upíry, kteří vraždí ve městě."

Oči se mu rozšířily. „Zjistili jste něco?"

Podívala jsem se na Edwarda.

Pokrčil rameny. Je to moje návštěva.

Richard se drží kolem Jean-Clauda. Patří mezi Jean-Claudova stvoření? Myslím, že ne, ale na druhou stranu… Opatrnost je vždycky lepší. Jestli se mýlím, omluvím se mu později. Jestli mám pravdu, zklamu se v něm, ale budu ráda, že jsem mlčela.

„Řekněme, že pro dnešek jsme prohráli."

„Jsi naživu," poznamenal Edward.

Na tom něco je.

„Ty jsi dneska málem zemřela?" Richardův hlas zněl pobouřeně.

Co jsem měla říct? „Byl to těžký den."

Pohlédl na Edwarda, pak zpátky na mě. „Nakolik je to vážné?"

Ukázala jsem mu obvázané ruce. „Šrámy a odřeniny. Nic vážného."

Edward schoval úsměv za okraj hrnku s kávou.

„Řekni mi pravdu, Anito," nedal se odbýt Richard.

„Nedlužím ti žádné vysvětlení." Znělo to defenzivně, ale opravdu jen trošku.

Richard se zadíval na své ruce, pak vzhlédl ke mně. V očích měl výraz, z něhož se mi stáhlo hrdlo. „Máš pravdu. Nic mi nedlužíš.“

Uvědomila jsem si, že ze sebe soukám vysvětlení. „Dalo by se říct, že jsem šla jeskyňařit bez tebe.“

„Co tím chceš říct?“

„Skončila jsem tím, že jsem plavala zatopeným tunelem, abych unikla nepřátelům.“

„Jak zatopeným?“

„Až ke stropu.“

„Mohla ses utopit.“ Konečky prstů se dotkl mé ruky.

Usrkla jsem kávu a odtáhla od něj ruku, ale cítila jsem to místo, kde na mě sáhl, jako by se tam držel zbytek vůně. „Ale neutopila jsem se.“

„O to nejde,“ namítl.

„Ano, o to jde. Jestli se mnou chceš chodit, musíš si zvyknout na způsob, kterým pracuju.“

Přikývl. „Máš pravdu, máš pravdu.“ Mluvil tiše. „Jen jsi mě zaskočila. Dneska jsi málem umřela a sedíš tady a piješ kafe, jako by na tom nebylo nic zvláštního.“

„Pro mne na tom nic zvláštního není, Richarde. Jestli to nezvládneš, tak bychom se možná ani neměli pokoušet o vztah.“ Zachytila jsem Edwardův výraz. „Čemu se křeníš?“

„Tvé uhlazenosti a zdvořilosti v jednání s muži.“

„Jestli mi nechceš být s něčím nápomocen, prostě vypadni.“

Položil hrnek na linku. „Nechám vás dvě hrdličky o samotě.“

„Edwarde!“

„Odcházím.“

Vyprovodila jsem ho ke dveřím. „Ještě jednou díky, že jsi tam byl, i když jsi mě sledoval.“

Vytáhl jednoduchou bílou vizitku, na níž bylo černě vytištěno telefonní číslo. To bylo všechno, žádné jméno, žádné logo. Ale co by asi tak bylo vhodné? Zkrvavená dýka nebo možná pistole, od jejíž hlavně se kouří? „Pokud mě budeš potřebovat, zavolej na tohle číslo.“

Edward mi nikdy předtím nedal číslo. Byl jako přízrak – byl tady, když se mu zachtělo, a byl pryč, když se tak rozhodl. Číslo se dá vystopovat. Tím číslem mi projevil hodně velkou důvěru. Možná by mě ani nezabil.

„Děkuju ti, Edwarde.“

„Dám ti radu. Lidé pracující v naší branži nejsou dobrými partnery.“

„Vím.“

„Čím se tamten živí?“

„Učí přírodovědu na střední škole.“

Edward jen zavrtěl hlavou. „Hodně štěstí.“ S touhle poslední hláškou odešel.

Uložila jsem vizitku do kapsy županu a šla zpátky za Richardem. Je to učitel přírodopisu, ale zároveň se zdržuje v blízkosti nestvůr. Viděl dost špíny a nepolekalo ho to, alespoň ne příliš. Zvládne to? Zvládnu to já? Jedno rande, a už řeším problémy, které nikdy nemusejí přijít. Můžeme mít jeden druhého plné zuby už po jednom společném večeru. Už se mi to stalo.

Zadívala jsem se na Richardovu hlavu a uvažovala, jestli jsou ty kudrny stejně hebké, jak vypadají. Okamžitá touha. Zahanbující, ale ne tak neobvyklá. Dobrá, u mě docela neobvyklá.

Nohou mi projela ostrá bolest. Nohou, do níž mě kousla ta skorolamie. Prosím, ne. Opřela jsem se o linku. Richard se na mě zmateně díval.

Odhrnula jsem župan. Lýtko mi otékalo a kůže se barvila do šarlatova. Jak to, že jsem si toho nevšimla? „Zmínila jsem se ti, že mě dneska kousla lamie?“

„Děláš si srandu,“ vydechl.

Zavrtěla jsem hlavou. „Myslím, že mě budeš muset vzít do nemocnice.“

Vstal a uviděl, jak vpadá moje lýtko. „Panebože! Posaď se.“

Začínala jsem se potit. V bytě nebylo horko.

Richard mi pomohl na pohovku. „Anito, lamie už jsou dvě stovky let vyhubené. Nikdo nebude mít protijed.“

Zírala jsem na něj. „Asi už to rande nestihneme.“

„Ne, sakra, nebudu tu sedět a dívat se, jak umíráš. Lykantropové nemohou podlehnout otravě.“

„Myslíš tím, že mě dotáhneš ke Stephenovi a necháš ho, aby mě kousl?“

„Něco takového.“

„To radši umřu.“

Cosi mi kmitlo očima, cosi, co jsem nedokázala rozluštit. Možná bolest. „Myslíš to vážně?“

„Ano.“ Projela mnou prudká vlna nevolnosti. „Budu zvracet.“ Pokusila jsem se vstát a dostat se do koupelny, ale zhroutila jsem se na bílý koberec a zvracela jsem krev. Červenou, jasnou, čerstvou. Umřu na vnitřní krvácení.

Richardova ruka na mém čele byla chladná, ovinul mi paži kolem pasu. Zvracela jsem, dokud jsem nebyla prázdná a naprosto vyčerpaná. Richard mě zvedl na gauč. Viděla jsem úzký pruh světla lemovaný temnotou. Temnota užírala světlo a já tomu nemohla zabránit. Cítila jsem, jak odplouvám pryč. Nebolelo to. Ani jsem neměla strach.

Poslední, co jsem slyšela, byl Richardův hlas. „Nenechám tě umřít.“

Byla to hezká myšlenka.

42

Sen začal. Seděla jsem uprostřed obrovské postele s nebesy. Závěsy byly z těžkého modrého sametu v barvě půlnoční oblohy. Pod rukama jsem cítila hebkou sametovou pokrývku. Na sobě jsem měla bílý župan s krajkou u krku a na rukávech. Nikdy jsem nevlastnila nic takového. Stejně jako nikdo v tomhle století.

Na zdech byly zlatomodré tapety. V obrovském krbu plál oheň, pokojem tančily stíny. V koutě pokoje stál Jean-Claude, ponořený v oranžových a černých stínech. Na sobě měl stejnou košili jako posledně, tu zčásti průsvitnou.

Přešel ke mně, stíny vrhané ohněm mu tančily ve vlasech a po tváři, třpytily se mu očích.

„Proč mě v těchhle snech nikdy neoblékneš do něčeho normálního?“

Zaváhal. „Tenhle župan se ti nelíbí?“

„Pekelně.“

Slabě se usmál. „Vždycky ses uměla vyjadřovat, *ma petite*.“

„Ksakru, přestaň mi tak říkat.“

„Jak chceš, Anito.“ Něco na způsobu, jak vyslovil mé jméno, se mi ani trochu nelíbilo.

„Co máš za lubem, Jean-Claude?“

Stanul vedle postele a rozepnul si první knoflík na košili.

„Co děláš?“

Další knoflík, pak další, potom si vykasal košili z kalhot a nechal ji sklouznout na podlahu. Odhalený hrudník měl jen o trochu méně bílý než můj župan. Bradavky bledé a tvrdé. Pod břichem mu začínal pruh tmavých chloupků, který mizel pod okrajem kalhot a fascinoval mě.

Upír si vlezl na postel.

Odtáhla jsem se a schoulila se do bílého županu jako nějaká hrdinka špatného viktoriánského románu. „Mě takhle snadno nesvedeš.“

„Na jazyku cítím tvou touhu, Anito. Chceš vědět, jaký by byl dotek mé kůže na tvém nahém těle.“

Vyškrábala jsem se z postele. „Do hajzlu, nech mě na pokoji. Myslím to vážně.“

„Je to jen sen. Nedovolíš si ani toužit ve snu?“

„S tebou to nikdy není jen sen.“

Najednou stál přede mnou. Neviděla jsem, že se přiblížil. Objal mě a spojil ruce za mými zády a už jsme leželi na zemi před krbem. Ohnivé stíny mu tančily po nahých ramenou. Kůži měl hladkou, zranitelnou a bez poskvrnky – tak jemnou, že bych se jí chtěla dotýkat věčně. Ležel na mě, svou vahou mě tiskl k podlaze. Cítila jsem obrys jeho těla proti svému.

„Jen jeden polibek a nechám tě vstát.“

Dívala jsem se do jeho očí v barvě půlnoční modři z bezprostřední blízkosti. Nedokázala jsem odpovědět. Odvrátila jsem obličej, abych se nemusela dívat na jeho dokonalou tvář. „Jeden polibek?“

„Máš moje slovo,“ zašeptal.

Obrátila jsem se zpátky k němu. „Tvoje slovo má houby cenu.“

Jeho tvář se naklonila nad mou, rty se téměř dotkly. „Jediný polibek.“

Rty měl hebké a něžné. Políbil mě na tvář, pak přejel po tváři dolů, až ke krku. Jeho vlasy se mi otřely o obličej. Myslela jsem si, že všechny ty kudrny budou hrubé, ale byly jemné jako vlasy dítěte, hedvábně hladké. „Jeden polibek,“ zašeptal, ústa přitisknutá k mému krku, jazykem přejel přes krční tepnu.

„Nech toho.“

„Sama to chceš.“

„Nech toho, hned!“

Popadl mě za vlasy, zvrátil mi hlavu dozadu. Odhrnul rty a odhalil špičáky. Oči měl jako nejhlubší modř beze stopy bělma.

„NE!“

„Vezmu si tě, *ma petite*, i když je to pro záchranu tvého života.“

Trhl hlavou dolů jako útočící had. Probrala jsem se s pohledem upřeným na strop, který jsem nepoznávala.

Od stropu v jemném vějíři splývaly černé a bílé závěsy. Postel byla povlečená černým saténem a všude bylo poházených příliš mnoho polštářů. Všechny buď černé, nebo bílé. Na sobě jsem měla černou košilku se špagetovými ramínky. Na dotek zřejmě pravé hedvábí a dokonale mi padla.

Na podlaze vysoký bílý koberec, do něhož bych zapadla po kotníky. V protějších rozích pokoje stál toaletní stolek a prádelník z černého laku. Posadila jsem se a uviděla se v zrcadle. Krk jsem měla nedotčený, beze stop po kousnutí. Byl to jenom sen, jenom sen, ale ve skutečnosti jsem věděla, že jde o víc. Ložnice nesla nezaměnitelné stopy Jean-Claudova stylu.

Umírala jsem na otravu. Jak jsem se sem dostala? Jsem pod Cirkusem prokletých nebo někde úplně jinde. Pravé zápěstí mě bolelo.

Měla jsem na něm bílý obvaz. Nevzpomínala jsem si, že bych se v jeskyni takhle poranila.

Zírala jsem na sebe do zrcadla nad toaletním stolkem. V bílém negližé vypadala moje pleť bílá, dlouhé vlasy stejně černé jako košilka. Rozesmála jsem se. Hodím se k nábytku. Hodím se k tomuhle zatracenému nábytku.

Za bílým závěsem se otevřely dveře. Za drapériemi jsem zahlédla kamennou zeď. Měl na sobě jenom hedvábné pyžamo s potaženými knoflíky. Přešel ke mně, byl naboso. Odhalený hrudník vypadal stejně v mém snu, až na jizvu ve tvaru kříže. Ta ve snu nebyla. Kazila jeho mramorovou dokonalost, tak nějak působila, že vypadal skutečnější.

„Peklo," utrousila jsem. „Rozhodně peklo."

„Copak, *ma petite*?"

„Přemýšlela jsem, kde to jsem. Jestli jsi tu ty, tak musím být v pekle."

Usmál se. Vypadal příliš spokojený, jako dobře nakrmený had.

„Jak jsem se sem dostala?"

„Richard tě přivezl."

„Takže jsem opravdu umírala na otravu. To nebyla součást snu?"

Posadil se na vzdálený okraj postele, aby byl co nejdál ode mě, a zároveň si mohl sednout. „Obávám se, že ten jed byl až příliš skutečný."

„Ne, že bych si stěžovala, ale proč nejsem mrtvá?"

Přitáhl si kolena k hrudi ve zvláštně zranitelném gestu. „Zachránil jsem tě."

„Vysvětli."

„Vždyť víš."

Zavrtěla jsem hlavou. „Řekni mi to."

„Třetí znamení."

„Nemám žádné stopy po kousnutí."

„Ale zápěstí máš pořezané a obvázané."

„Ty hajzle."

„Zachránil jsem ti život."

„Pil jsi mou krev, když jsem byla v bezvědomí."

Téměř nepostřehnutelně přikývl.

„Ty zkurvysyne!"

Dveře se znovu otevřely a vešel Richard. „Ty parchante, jak jsi mě mu mohl vydat?"

„Nezdá se, že by nám byla příliš vděčná, Richarde."

„Řekla jsi, že bys radši zemřela, než se stala lykantropem."

„Radši bych umřela, než se stala upírem."

„Nekousl tě. Nestane se z tebe upír."

„Budu až na věčnost jeho otrokyně. Bezva výběr."

„Je to jen třetí znamení, Anito. Ještě nejsi jeho služebnice.“

„O to nejde.“ Zlobně jsem na něj zírala. „Copak to nechápeš? Radši bych, abys mě nechal umřít, než abys udělal něco takového.“

„Sotva to je osud horší než smrt,“ poznamenal Jean-Claude.

„Krvácela jsi z nosu a očí. Vykrvácela bys mi v náručí.“ Richard udělal pár kroků k posteli, pak se zastavil. „Nemohl jsem tě nechat umřít.“ Vztáhl ruce v bezmocném gestu.

Vstala jsem, oblečená v hedvábné košilce, a zadívala se na ně oba. „Možná, že Richard si nevěděl rady, ale ty jsi věděl, co si o tom myslím, Jean-Claude. Ty nemáš žádné ospravedlnění.“

„Možná jsem taky nemohl stát a dívat se, jak umíráš. Pomyslela jsi na to?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Co obnáší třetí znamení? Jakou další moc ti to nade mnou dává?“

„Mohu ti teď našeptávat do mysli i mimo sny. A i ty sama jsi teď silnější, *ma petite*. Je teď velice těžké tě zabít. Jed nezapůsobí vůbec.“

Dál jsem vrtěla hlavou. „Nechci to slyšet. Tohle ti nezapomenu, Jean-Claude.“

„Myslel jsem si to,“ odtušil. Vypadal zahloubaně.

„Potřebuju oblečení a svézt domů. Dneska v noci mám práci.“

„Anito, dneska jsi dvakrát málem umřela. Jak můžeš…“

„Nech si to, Richarde. Dneska v noci potřebuju pracovat. Potřebuju něco, co je moje a ne jeho. Ty vlezlej parchante!“

„Najdi jí nějaké šatstvo a vezmi ji domů, Richarde. Potřebuje čas, aby si zvykla na tuhle změnu.“

Sledovala jsem Jean-Clauda, stále ještě schouleného na kraji postele. Vypadal zbožňováníhodně, a kdybych měla pistoli, na místě bych ho zastřelila. Strach se stáhl v tvrdý studený kámen v žaludku. Jean-Claude má v úmyslu ze mě udělat svou lidskou služebnici, ať se mi to líbí nebo ne. Můžu křičet a protestovat, ale on si toho ani nevšimne.

„Přibliž se ke mně ještě jednou, Jean-Claude, z jakéhokoli důvodu, a zabiju tě.“

„Teď už nás poutají tři znamení. I tobě by má smrt ublížila.“

Zasmála jsem se a znělo to hořce. „Opravdu si myslíš, že mě to zajímá?“

Díval se na mě, tvář klidnou, nečitelnou, půvabnou. „Ne.“ Obrátil se k nám oběma zády. „Vezmi ji domů, Richarde. Ačkoli cestu tam ti nezávidím.“ Ohlédl se po mně a usmál se. „Umí být docela hlasitá, když je naštvaná.“

Chtěla jsem na něj plivnout, ale to by nestačilo. Nemohla jsem ho hned na místě zabít, tak jsem to nechala být. Z nouze ctnost.

Následovala jsem Richarda ze dveří a neohlížela jsem se. Nechtěla jsem vidět upírův dokonalý profil v zrcadle nad toaletním stolkem.

Upíři by neměli mít odraz v zrcadle ani duši. Tenhle má to první. Má i to druhé? Záleží na tom? Ne, rozhodla jsem se, vůbec na tom nezáleží. Vydám Jean-Clauda Oliverovi. Vydám město panu Oliverovi. Přichystám vraždu Vládce města. Ještě jedno znamení a budu navždycky jeho. Ani náhodou. To si dřív dohlédnu na jeho smrt, i kdybych měla umřít s ním. Nikdo mi nic nevnutí – ani věčnost ne.

43

Skončila jsem v jedněch z těch šatů, jejichž pas má člověk asi tak ve výši kyčlí. Skutečnost, že šaty mi byly asi o tři čísla větší, tomu právě nepomohla. Boty mi padly, í když byly na vysokém podpatku. Lepší než jít bosá. Richard zapnul v autě topení, protože jsem odmítla jeho kabát.

Hádali jsme se a ještě jsme neměli za sebou ani první rande. To byl rekord i na mě.

„Jsi naživu," řekl už posedmdesáté.

„Ale za jakou cenu?"

„Věřím, že každý život je vzácný. Ty ne?"

„Nechoď na mě s filozofií, Richarde. Vydal jsi mě zrůdám a ty mě využily. Copak nechápeš, že Jean-Claude hledal záminku, aby mi tohle provedl?"

„Zachránil ti život."

Tohle byla zjevně mez jeho argumentů. „Ale neudělal to proto, aby mi zachránil život. Udělal to, protože chce, abych byla jeho otrokyně."

„Lidský služebník není otrok. Je téměř opakem. Nebude nad tebou mít téměř žádnou moc."

„Ale bude mít možnost mi mluvit do hlavy, vtrhnout mi do snů." Zavrtěla jsem hlavou. „Nenech se od něj oblbnout."

„Jsi nerozumná," namítl.

Tak to by stačilo. „Já jsem ten, komu rozřízli zápěstí a z koho se napil Vládce města. Napil se mojí krve, Richarde."

„Já vím."

Něco na způsobu, jakým to vyslovil, mě zarazilo. „Ty ses díval, ty úchylnej hajzle."

„Ne, tak to nebylo."

„Tak jak to bylo?" Seděla jsem, ruce zkřížené na břiše, a zlobně si ho měřila. Tak to je vodítko, na kterém ho Jean-Claude drží. Richard je voyeur.

„Chtěl jsem si být jistý, že udělá jen to, co je nezbytné pro záchranu tvého života.“

„Co dalšího by mohl udělat? Pil mou krev, ksakru.“

Richard se najednou soustředil na silnici, nedíval se na mě. „Mohl tě znásilnit.“

„Krvácela jsem z očí a z nosu, jak jsi říkal. To mi nezní příliš romanticky.“

„Zdálo se, že ho všechna ta krev vzrušuje.“

Zírala jsem na něj. „Myslíš to vážně?“

Přikývl.

Seděla jsem tam a cítila, jak mi chlad proniká až do chodidel. „Proč tě napadlo, že by mě mohl znásilnit?“

„Vzbudila ses na černém prostěradle. To první bylo bílé. Položil tě na něj a začal tě svlékat. Sundal ti župan. Všude byla krev. Rozetřel si ji po obličeji, ochutnal. Další upír mu podal malý zlatý nožík.“

„Byli tam další upíři?“

„Bylo to jako rituál. Obecenstvo se zdálo hrát důležitou roli. Řízl tě do zápěstí a napil se, ale jeho ruce… Dotýkal se tě na prsou. Řekl jsem mu, že jsem tě sem přinesl, abys přežila, ne proto, aby tě mohl znásilnit.“

„To muselo mít vážně úspěch.“

Richard najednou ztichl.

„Co je?“

Zavrtěl hlavou.

„Řekni mi to, Richarde. Myslím to vážně.“

„Jean-Claude vzhlédl, obličej celý od krve, a řekl: ‚Nečekal jsem tak dlouho, abych si vzal to, co chci, aby mi dala dobrovolně. Je to pokušení.‘ Pak se na tebe zadíval a cosi se mu usadilo ve tváři, Anito. Bylo to neskutečně děsivé. On opravdu věří, že změníš názor. Že ho budeš… milovat.“

„Upíři nemilují.“

„Jsi si tak jistá?“

Podívala jsem se na něj, pak stranou. Zírala jsem z okénka na denní světlo, které právě začínalo blednout. „Upíři nemilují. Nemůžou.“

„Jak to víš?“

„Jean-Claude mě nemiluje.“

„Možná tě miluje nejvíc, jak to dokáže.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Koupal se v mé krvi. Rozřízl mi zápěstí. To není moje představa o lásce.“

„Možná, že to je jeho představa.“

„Pak je na mě příliš divná.“

„Dobře, ale uznej, že tě možná miluje, nakolik je toho jen schopen.“

„Ne.“

„Myšlenka na to, že tě miluje, tě dělí, nemám pravdu?“

Dívala jsem se z okénka, jak nejupřeněji to šlo. Nechtěla jsem o tom mluvit. Chtěla jsem odestát celý tenhle zatracený den.

„Nebo je to něco jiného, čeho se bojíš?“

„Nevíš, o čem mluvíš.“

„Ano, bojíš se.“ Zněl tak sebejistě. Neznal mě dost dobře na to, aby si byl tak jistý.

„Řekni to nahlas, Anito. Řekni to jen jednou a nebude se to zdát tak strašné.“

„Nemám, co bych řekla.“

„Tvrdíš mi, že žádná část tebe po něm netouží. Ani jediný kousek tebe by nemohl opětovat jeho lásku.“

„Nemiluju ho. Tím jsem si jista.“

„Ale?“

„Jsi neodbytný.“

„Ano.“

„Dobrá, přitahuje mě. To je to, co jsi chtěl slyšet?“

„Jak přitahuje?“

„Do toho ti sakra nic není.“

„Jean-Claude mě varoval, že se od tebe mám držet dál. Chci jen vědět, jestli se vám opravdu do něčeho nepletu. Jestli tě přitahuje, možná bych měl ustoupit.“

„Je to nestvůra, Richarde. Viděl jsi ho. Nemůžu milovat nestvůru.“

„A kdyby byl člověk?“

„Je to egoistický majetnický parchant.“

„Ale kdyby byl člověk?“

Povzdechla jsem si. „Kdyby byl člověk, možná bychom na něco přišli, ale i kdyby žil, Jean-Claude umí být neskutečnej hajzl. Pochybuji, že by to fungovalo.“

„Ale ani to nezkusíš, protože je nestvůra.“

„Je mrtvý, Richarde, je to chodící mrtvola. Nesejde na tom, jak pohledný je, jak je zajímavý, stejně je mrtvý. Nechodím s mrtvolami. Člověk musí mít nějakou sebeúctu.“

„Takže mrtvoly nikdy.“

„Mrtvoly nikdy.“

„A co lykantropové?“

„Proč? Chceš mě dát dohromady se svým kamarádem?“

„Jsem jen zvědavý, kde máš hranici, přes niž nejdeš.“

„Lykantropie je nemoc. Ti lidé už přežili nějaký příšerný útok. Bylo by to jako vinit oběť znásilnění.“

„Chodila jsi někdy s kožoměncem?“

„Nikdy na to nedošlo.“

„S čím dalším bys nikdy nechodila?“

„Asi bych hned pro začátek vyloučila bytosti, které nikdy nebyly lidmi. Vážně jsem o tom zatím nepřemýšlela. Proč tě to zajímá?“

Potřásl hlavou. „Jsem jen zvědavý.“

„Proč na tebe už nejsem naštvaná?“

„Možná proto, že jsi ráda, že žiješ, ať byla cena jakákoli.“

Zajel na parkoviště před mým domem. Larryho auto už stálo a běželo na neutrál na mém parkovacím místě. „Možná jsem ráda, že žiju, ale o ceně ti něco povím, až zjistím, jaká doopravdy byla.“

„Nevěříš Jean-Claudovi?“

„Nevěřila bych mu ani, že měsíční světlo je stříbrné.“

Richard se usmál. „Omlouvám se za to rande.“

„Možná to můžeme někdy zkusit znova.“

„To bych rád.“

Otevřela jsem dvířka a roztřeseně jsem stála na studeném vzduchu. „Ať se stane cokoli, Richarde, díky, žes na mě dával pozor.“ Zaváhala jsem, pak jsem dodala: „Ať nad tebou má Jean-Claude jakýkoli vliv, zbav se ho. Dostaň se od něj pryč. Umřeš kvůli němu.“

Jen přikývl. „Dobrá rada.“

„Kterou se nebudeš řídit.“

„Kdybych mohl, řídil bych se jí, Anito. Prosím, věř mi.“

„Co na tebe má, Richarde?“

Zavrtěl hlavou. „Přikázal mi, abych ti to neříkal.“

„A taky ti přikázal, abys se mnou nechodil.“

Pokrčil rameny. „Měla bys jít. Přijdeš pozdě do práce.“

Usmála jsem se. „Navíc mi umrzne zadek.“

Opětoval úsměv. „Ty se vážně umíš vyjadřovat.“

„Strávila jsem příliš mnoho času ve společnosti policajtů.“

Zařadil rychlost. „Přeju bezpečnou pracovní noc.“

„Budu se snažit.“

Přikývl. Zavřela jsem dveře. Richard se nezdál být ochotný mluvit o tom, co na něj Jean-Claude má. No, žádné pravidlo neříká, že hned na prvním rande musíme hrát na pravdu. Navíc je fakt, že přijdu pozdě do práce.

Zaťukala jsem na Larryho okénko od auta. „Musím se převléknout, pak hned přijdu dolů.“

„Kdo tě sem přivezl?“

„Partner.“ A u toho zůstalo. Bylo to jednodušší vysvětlení než pravda. Navíc to byla skoro pravda.

44

Tohle je jediná noc v roce, kdy nám Bert dovoluje obléknout do práce černou. Myslí si, že ta barva je příliš strohá na normální pracovní dobu. Měla jsem na sobě černé džíny a halloweenový svetr s řadou velkých šklebících se dýňových luceren ve výši žaludku. Přehodila jsem přes sebe černý svetr na zip a natáhla si černé tenisky. I moje podpažní pouzdro a browning se k tomu hodily. Ve vnitřním pouzdru u kalhot jsem měla svou záložní zbraň. Ve sportovní tašce jsem měla dva zásobníky navíc. Nahradila jsem nůž, který jsem musela nechat v jeskyni. V kapse u bundy jsem měla derringer a dva další nože, jeden vzadu u páteře, další v pouzdru na zápěstí. Nesmějte se. Brokovnici jsem nechala doma.

Jestli Jean-Claude zjistí, že jsem ho zradila, tak mě zabije. Zjistím, kdy zemřel? Pocítím to? Něco mi říkalo, že ano.

Vzala jsem vizitku, kterou mi dal Karl Inger, a vytočila číslo. Jestli to musím udělat, tak raději rychle.

„Prosím?“

„Je to pan Karl Inger?“

„Ano, je. Kdo volá?“

„Tady Anita Blakeová. Potřebuju mluvit s panem Oliverem.“

„Rozhodla jste se vydat nám Vládce města?“

„Ano.“

„Pokud chvilku počkáte, zavolám pana Olivera.“ Položil sluchátko. Slyšel jsem jeho kroky odeznívat, až nastalo úplné ticho. Lepší než hudba v pozadí.

Kroky se vracely, pak se ozvalo: „Zdravím, slečno Blakeová, jsem tak rád, že voláte.“

Polkla jsem, až to zabolelo. „Vládcem města je Jean-Claude.“

„Nebral jsem ho v úvahu. Není příliš mocný.“

„Skrývá své schopnosti. Věřte mi, je mnohem silnější, než se zdá.“

„Proč ta změna názoru, slečno Blakeová?“

„Vložil na mě třetí znamení. Chci se ho zbavit.“

„Slečno Blakeová, jste-li natřikrát připoutána k upírovi, a ten pak zemře, může to být pro tělo značný šok. Mohlo by vás to zabít.“

„Chci se ho zbavit, pane Olivere.“

„I kdybyste měla zemřít?“

„I kdybych měla zemřít.“

„Jak rád bych vás potkal za jiných okolností, Anito Blakeová. Jste pozoruhodný člověk.“

„Ne. Jen jsem toho viděla už příliš mnoho. Nedovolím mu, aby si mě vzal.“

„Nezklamu vás, slečno Blakeová. Postarám se, aby zemřel.“

„Kdybych tomu nevěřila, neřekla bych vám to.“

„Cením si vaší důvěry.“

„Ještě jednu věc byste měl vědět. Lamie se vás dnes pokusila zradit. Je spolčená s dalším vyšším upírem jménem Alejandro.“

„Opravdu?“ Jeho hlas zněl pobaveně. „A co jí nabídl?“

„Svobodu.“

„Ano, to by bylo pro Melanii pokušení. Držím ji velmi zkrátka.“

„Snažila se zplodit potomky. Věděl jste o tom?“

„Co tím chcete říct?“

Pověděla jsem mu o těch mužích, především o tom posledním, který už byl téměř proměněný.

Chvíli mlčel. „Byl jsem velice nepozorný. Vyřídím si to s Melanii i Alejandrem.“

„Dobře. Ocenila bych, kdybyste mi zítra zavolal a řekl mi, jak to všechno proběhlo.“

„Abyste si byla jistá, že je mrtvý.“

„Ano.“

„Zavolám vám já sám nebo Karl. Ale nejdřív mi řekněte, kde najdeme Jean-Clauda?“

„V Cirkusu prokletých.“

„Jak případné.“

„To je všechno, co vám mohu říct.“

„Děkuji vám, slečno Blakeová. A veselý Halloween.“

Musela jsem se zasmát. „Bude to pekelná noc.“

Tiše se zahihňal. „Přesně tak. Na shledanou, slečno Blakeová.“ Sluchátko v ruce oněmělo.

Zírala jsem na telefon. Musela jsem to udělat. Musela jsem. Tak proč mám tak stažený žaludek? Proč mám nutkání Jean-Claudovi zavolat a varovat ho? Je to vlivem znamení, nebo měl Richard pravdu? Miluji Jean-Clauda jakýmsi podivným zvráceným způsobem? Bože, chraň, doufám, že ne.

45

Bylo po setmění, svátek Všech svatých. Larry a já jsme za sebou měli dvě pracovní schůzky. On oživil jednu zombii a já tu druhou. Jeho čeká ještě jedna, mě tři. Hezká normální noc.

To, co měl na sobě Larry, normální nebylo. Larry nás pobízel, ať si oblečeme něco vhodného pro dnešní svátek. Já jsem si vybrala svetr. Larry zvolil kostým. Měl na sobě montérky z modré džínoviny, bílou

sváteční košili s vyhrnutými rukávy, slamák a pevné boty. Když jsem se ho ptala, odpověděl: „Jsem Huckleberry Finn. Copak mi ta role nesedne?“

Při jeho rudých vlasech a pihách mu ta role sedla. Na košili teď měl krev, ale byl Halloween. Byla tu spousta lidí pocákaných falešnou krví. Dneska v noci jsme dokonale zapadli.

Zapípal mi pager. Podívala jsem se na číslo. Dolph. Sakra.

„Kdo je to?“ zeptal se Larry.

„Policie. Musíme najít nějaký telefon.“

Letmo se podíval na hodiny na palubní desce. „Máme čas navíc. Co takhle McDonald’s hned vedle dálnice?“

„Fajn.“ Modlila jsem se, aby to nebyla další vražda. Potřebovala jsem hezkou normální noc. Vzadu v hlavě se mi pořád dokola přehrávaly dvě věty, jako zapamatovaný útržek písně: „Jean-Claude dnes v noci zemře. Vydala jsi ho.“

Zdálo se mi nesprávné zabít ho takhle z bezpečné vzdálenosti. Nepodívat se mu do očí a nezmáčknout kohoutek sama, nedat mu možnost, aby mě zabil jako první. Fair play a všechno to kolem. Do prdele s fair play. Je to buď on, nebo já. Nebo ne?

Larry zaparkoval u McDolanda. „Půjdu si koupit colu, zatímco budeš telefonovat. Dáš si něco?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Jsi v pohodě?“

„Jasně. Jen doufám, že to není další vražda.“

„Ježíšikriste, to mě nenapadlo.“

Vystoupili jsme z auta. Larry šel do jídelny. Já zůstala u vchodu s telefonním automatem.

Dolph to zvedl po třetím zazvonění. „Seržant Storr.“

„Tady Anita. Co se děje?“

„Konečně jsme zlomili toho koncipienta, co dodával informace upírům.“

„Skvělé. Myslela jsem si, že to je další vražda.“

„Dneska v noci ne. Ten vamp má důležitější věci na práci.“

„Co tím chceš říct?“

„Má v plánu vyslat všechny upíry ve městě, aby na Halloween masakrovali lidi.“

„To nemůže. Jenom Vládce města by to mohl udělat, a jen pokud by byl neuvěřitelně mocný.“

„To mě taky napadlo. Možná, že se ten upír zcvoknul.“

Napadla mě taková myšlenka, děsivá myšlenka. „Máš popis toho upíra?“

„Upírů,“ opravil mě.

„Přečti mi to.“

Slyšela jsem šelestění papírů, pak: „Malý, tmavý, velmi zdvořilý. Spolu s upířím šéfem byl dvakrát viděn ještě jeden upír. Středně vysoký, indián nebo Mexičan, delší černé vlasy.“

Stiskla jsem sluchátko tak pevně, až se mi roztřásla ruka. „Říkal ten upír, proč by chtěl masakrovat lidi?“

„Chtěl zdiskreditovat legalizaci vampyrismu. Není to na upíra dost divná motivace?“

„Jo,“ vydechla jsem. „Dolphe, tohle by se mohlo stát.“

„Cože?“

„Pokud tenhle vyšší upír dokáže zabít Vládce města a převzít vládu před úsvitem, mohl by to vybalit.“

„Co můžeme udělat?“

Zaváhala jsem a málem mu řekla, ať chrání Jean-Clauda, ale to není záležitost pro policii. Musí se starat o zákony a policejní brutalitu. Není způsob, jak sebrat tvora jako je Oliver živého. Ať se dneska v noci stane cokoli, musí to být trvalé.

„Řekni něco, Anito.“

„Musím jít, Dolphe.“

„Ty něco víš. Pověz mi to.“

Zavěsila jsem, taky jsem si vypnula pager. Vytočila jsem číslo do Cirkusu prokletých. Zvedla to nějaká žena s příjemným hlasem. „Cirkus prokletých, uskutečníme všechny vaše noční můry.“

„Musím mluvit s Jean-Claudem. Je to nutné.“

„Právě teď je zaneprázdněn. Mám mu něco vyřídit?“

Ztěžka jsem polkla, snažila jsem se neječet. „Tady Anita Blakeová, lidská služebnice Jean-Clauda. Řekněte mu, ať hne zadkem a okamžitě jde k telefonu.“

„Já…“

„Jestli si s ním okamžitě nepromluvím, tak to bude stát lidské životy.“

„Dobrá, dobrá.“ Nechala mě čekat a pustila mi zmrzačenou verzi písničky High Flying od Toma Pettyho.

Larry vyšel ven, v ruce colu. „Co se děje?“

Zavrtěla jsem hlavou. Potlačila jsem touhu poskakovat nahoru a dolů, ale to by nedostalo Jean-Clauda k telefonu o nic dřív. Stála jsem naprosto nehybně, jednu ruku jsem si tiskla k žaludku. Co jsem to udělala? Prosím, ať už není pozdě.

„*Ma petite?*“

„Díkybohu.“

„Co se stalo?“

„Teď poslouchej. Jeden vyšší upír je na cestě k Cirkusu prokletých. Dala jsem mu tvoje jméno a adresu útočiště. Jmenuje se pan Oliver a je starý jako něco příšerně starého. Je starší než

Alejandro. Ve skutečnosti si myslím, že je Alejandrovým pánem. Všechno to byl jeho plán, jak mě přimět, abych zradila a vydala mu město, a já na to skočila.“

Mlčel tak dlouho, až jsem se zeptala: „Slyšel jsi mě?“

„Opravdu jsi mě chtěla zabít?“

„Řekla jsem ti, že to udělám.“

„Ale teď mě varuješ. Proč?“

„Oliver chce ovládnout město, aby mohl poslat všechny upíry masakrovat lidi. Chce návrat starých časů, kdy byli upíři loveni. Říkal, že legalizovaný vampyrismus se šíří příliš rychle. S tím souhlasím, ale nevěděla jsem, co chce udělat.“

„Tak abys zachránil své milované smrtelníky, teď zradíš Olivera.“

„Tak to není. Ksakru, Jean-Claude, soustřeď se na důležité věci. Nepřátelé jsou na cestě. Možná už tam jsou. Musíš se bránit.“

„Aby byli lidé v bezpečí.“

„Aby byli i tvoji upíři v bezpečí. Vážně chceš, aby je Oliver ovládl?“

„Ne. Podniknu potřebná opatření, *ma petite*. Přinejmenším se nevzdáme bez boje.“ Zavěsil.

Larry na mě zíral, oči rozšířené. „Co se to ksakru děje, Anito?“

„Teď ne, Larry.“ Z tašky jsem vylovila Edwardovu vizitku. Neměla jsem další čtvrťák. „Nemáš čtvrťák?“

„Jasně.“ Podal mi minci bez dalších otázek. Hodný hoch.

Vytočila jsem číslo. „Prosím, zvedni to. Prosím, zvedni to.“

Zvedl to po sedmém zazvonění.

„Edwarde, tady Anita.“

„Co se stalo?“

„Co bys řekl tomu sejmout dva vyšší upíry starší než Nikolaos?“

Slyšela jsem, jak polkl. „S tebou si vždycky užiju tolik zábavy. Kde se sejdeme?“

„V Cirkusu prokletých. Máš brokovnici navíc?“

„U sebe ne.“

„Do hajzlu. Uvidíme se před vchodem, čím dřív, tím líp. Dneska v noci to jde všechno do kytek, Edwarde.“

„Zní to jako skvělý způsob trávení Halloweenu.“

„Uvidíme se na místě.“

„Zatím. A díky za pozvání.“ Myslel to vážně. Edward začal jako obyčejný vrah, ale zabíjet lidi mu přišlo příliš snadné, tak přešel na upíry a kožoměnce. Nesetkal se s ničím, co by nedokázal zabít, a co je život bez nějaké té drobné výzvy?

Podívala jsem se na Larryho. „Potřebuju si půjčit tvoje auto.“

„Nikam nejedeš beze mě. Slyšel jsem jenom tvou polovinu rozhovorů a nenechám se z toho vylejt.“

Chtěla jsem se začít hádat, ale na to nebyl čas. „Dobrá, tak jdem na to.“

Zakřenil se. Měl radost. Netušil, co se dneska v noci stane, proti čemu budeme stát. Já to věděla. A neměla jsem radost ani v nejmenším.

46

Stála jsem hned za dveřmi Cirkusu prokletých a sledovala příval kostýmů a jiskřivé lidskosti. Nikdy jsem to tu neviděla tak přeplněné. Edward stál vedle mě, na sobě měl černý plášť a masku umrlčí lebky. Smrt v masce smrti. Ohromně vtipné, není-liž pravda? Na zádech si nesl plamenomet, uzinu, a nebesa vědí, kolik dalších zbraní měl poschovávaných v oblečení. Larry vypadal pobledlý, ale odhodlaný. Měl v kapse můj derringer. O zbraních nic nevěděl. Derringer bylo opatření pro případ nejvyšší nouze, ale Larry nechtěl zůstat v autě. Příští týden, pokud se toho dožijeme, ho vezmu na střelnici.

Kolem nás prošla nějaká žena v ptačí masce, kolem ní se vznášela vůně peří a parfému. Musela jsem se podívat dvakrát, abych se ujistila, že je to jen kostým. Dnes je noc, kdy všichni kožoměnci mohou vyjít ven a lidé řeknou jen „hezká maska“.

Je halloweenová noc v Cirkusu prokletých. Cokoli je možné.

Přistoupila k nám štíhlá černoška, která měla na sobě jen bikiny a rafinovanou masku. Musela přijít až těsně ke mně, abych ji slyšela přes hučení davu. „Jean-Claude mě pro vás poslal.“

„Kdo jste?“

„Rashida.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Rashidě před dvěma dny odervali paži od těla.“ Upřeně jsem se zadívala na nedotčenou kůži na jejím rameni. „Nemůžete být Rashida.“

Pozvedla masku, abych jí viděla do tváře, a usmála se. „Hojíme se rychle.“

Věděla jsem, že lykantropové se hojí rychle, ale ne že tak rychle při tak rozsáhlém zranění. Člověk se celý život učí.

S pohupováním boků vplula do davu a my ji následovali. Levačkou jsem popadla Larryho za ruku. „Dneska v noci se drž u mě.“

Přikývl. Proplétala jsem se davem a držela ho za ruku jako dítě nebo milence. Nedokázala jsem ustát představu, že se mu něco stane. Ne, to nebyla pravda. Nedokázala jsem ustát představu, že by ho zabili. Smrt je dnes v noci největší strašidlo.

Edward se nám držel v patách. Tichý, jistý si tím, že bude brzy mít možnost něco zabít.

Rashida nás vedla k velkému pruhovanému cirkusovému stanu. Předpokládala jsem, že zpátky do Jean-Claudovy kanceláře. Muž ve slaměném klobouku a pruhovaném kabátě se na nás obrátil: „Omlouváme se, ale představení je vyprodané."

„To jsem já, Perry. Tohle jsou ti, na které Nejvyšší čekal." Palcem ukázala na nás.

Muž odtáhl stanovou plachtu a naznačil nám, ať jdeme dál. Nad horním rtem se mu leskly kapky potu. Bylo teplo, ale já měla pocit, že se nepotí horkem. Co se děje uvnitř stanu? Nemůže to být tak zlé, pokud pouštějí dovnitř dav, aby přihlížel. Nebo ano?

Světla byla jasná a žhavá. Začala jsem se pod košilí potit, ale kdybych si ji sundala, všichni by zírali na pistoli. To nesnáším.

Od stropu byly zavěšené kruhové opony, takže v obrovské cirkusové manéži vytvářely dva oddělené kruhové prostory. Obě skryté prostory byly obklopené světlomety. Závěsy se podobaly krystalům. S každým krokem, který jsem udělala, se přes látku přelévaly měňavé barvy. Nebyla jsem si jistá, jestli je to látkou nebo nějakým světelným klamem. Každopádně šikovný trik.

Rashida se zastavila kousek od zábradlí, které drželo zpátky dav. „Jean-Claude chtěl, aby byli všichni v kostýmech, ale už nemáme čas." Zatahala mě za svetr. „Odložte si bundu a bude to muset stačit."

Vytrhla jsem jí svetr z ruky. „O čem to mluvíte? Kostýmy?"

„Zdržujete představení. Zahoďte bundu a pojďte." Dlouhým ležérním skokem se přenesla přes zábradlí, bosá a krásná se nesla přes bílou podlahu. Ohlédla se po nás, naznačila nám, že ji máme následovat.

Zůstala jsem, kde jsem byla. Nikam nepůjdu, dokud mi to někdo nevysvětlí. Larry a Edward čekali se mnou. Diváci poblíž nás upřeně pozorovali a čekali, až předvedeme něco zajímavého.

Stáli jsme tam.

Rashida zmizela v jednom z kruhů za oponou.

„Anito."

Obrátila jsem se, ale Larry sledoval manéž. „Říkal jsi něco?"

Zavrtěl hlavou.

„Anito?"

Ohlédla jsem se po Edwardovi, ale nebyl to jeho hlas. „Jean-Claude?" zašeptala jsem.

„Ano, *ma petite*, jsem to já."

„Kde jsi?"

„Za závěsem, kam šla Rashida."

Potřásla jsem hlavou. Jeho hlas se trošku rozléhal, ale jinak byl tak normální, jak to jen u něj šlo. Pravděpodobně bych s ním mohla mluvit, aniž bych pohnula rty, ale pokud ano, tak jsem to nechtěla vědět. „Co se děje?“ zašeptala jsem.

„Já a pan Oliver máme gentlemanskou dohodu.“

„Nerozumím.“

„Ke komu to mluvíš?“ zeptal se Edward.

Zavrtěla jsem hlavou. „Vysvětlím později.“

„Pojď do mého kruhu, Anito a já ti všechno vysvětlím zároveň s tím, jak to budu vysvětlovat našemu obecenstvu.“

„Co jsi to udělal?“

„Udělal jsem to nejlepší, abych ušetřil životy, *ma petite*, ale někteří dnes v noci zemřou. Ale bude to v manéži, do níž budou povoláni jenom bojovníci. Dnes v noci nebudou umírat nevinní, ať zvítězí kdokoli. Dali jsme na to své slovo.“

„Budete spolu bojovat v manéži v rámci představení?“

„Bylo to to nejlepší, co jsem v takhle narychlo mohl udělat. Kdybys mě varovala před několika dny, možná jsem to mohl zařídit nějak jinak.“

Nevšímala jsem si toho. Navíc jsem se cítila provinile.

Sundala jsem si košili a přehodila ji přes zábradlí. Lidé, kteří seděli dost blízko na to, aby viděli mou pistoli, zalapali po dechu.

„Boj se bude odehrávat v manéži.“

„Před obecenstvem?“ zeptal se Edward.

„Jo.“

„Nechápu to,“ ozval se Larry.

„Ty zůstaneš tady, Larry.“

„Ani omylem.“

Zhluboka jsem se nadechla, pak pomalu vydechla. „Larry, nemáš žádnou zbraň. Neumíš zacházet s pistolí. Než se ti dostane nějakého výcviku, tak jsi kanónenfutr. Zůstaň tady.“

Zavrtěl hlavou.

Vzala jsem ho za paži. „Larry, prosím.“

Možná to bylo tím „prosím“ nebo pohledem v mých očích – ať už čímkoli, přikývl.

Hned se mi dýchalo o něco lépe. Ať se dnes v noci stane cokoli, Larry nezemře kvůli tomu, že jsem ho do toho navezla. Nebude to moje vina.

Přelezla jsem zábradlí a seskočila do manéže. Edward mě se zašelestěním černého pláště následoval. Ohlédla jsem se jen jednou. Larry tam stál a držel se zábradlí. Jak tam tak osamoceně stál, bylo na něm cosi zoufale ztraceného. Ale je v bezpečí. A to se počítá.

Dotkla jsem se třpytivé opony. Bylo to hrou světel. Zblízka byla látka bílá. Odhrnula jsem ji stranou a vstoupila, Edward za mnou.

Stálo tam mnohostupňové pódium i s trůnem uprostřed. U paty schodů stála Rashida a Stephen. Richardovy vlasy a odhalený hrudník jsem poznala ještě dřív, než si sundal z obličeje masku. Maska byla bílá s modrou hvězdičkou na tváři. Richard měl na sobě třpytivě modré turecké kalhoty a ladící vestu a boty. Všichni mají kostým kromě mě.

„Doufal jsem, že to nestihneš," poznamenal Richard.

„Cože? A prošvihnu největší halloweenový nářez všech dob?"

„Kdo to přišel s tebou?" zeptal se Stephen.

„Smrt," odtušila jsem.

Edward se uklonil.

„Tebe tak poslat pro smrt, *ma petite*."

Podívala jsem se až na vrcholek schodiště. Před trůnem stál Jean-Claude. Konečně měl na sobě to, co naznačovaly jeho košile, ale tohle bylo opravdu ono. Skutečný francouzský dvořan. Nevěděla jsem, jak popsat dobrou polovinu kostýmu. Černý kabátec, tu a tam vkusně zdobený stříbrem. Krátký poloviční plášť přehozený jen přes jedno rameno. Kalhoty měl nařasené a zakasané do bot sahajících do půli lýtek. Ohrnutý horní okraj bot lemovaly krajky. Kolem krku široký bílý límec. Z rukávů kabátce splývaly krajky. Na hlavě měl upír široký, téměř plochý klobouk se zalomeným obloukem černého a bílého peří.

Dav oblečený v kostýmech se rozestoupil na strany, uvolnil mi cestu nahoru po stupních k trůnu. Nějak se mi nechtělo tam jít. Zpoza opony doléhal hluk. Těžké předměty přemísťované sem a tam. Vynášeli další kulisy a rekvizity.

Letmo jsem se podívala na Edwarda. Prohlížel si dav, jeho pohled pronikal vším. Hledá oběti, nebo povědomé tváře?

Všichni měli kostým, ale jen velmi málo z nich mělo skutečně masku. Jasmína a Marguerite stály zhruba v polovině schodů. Jasmína měla šarlatové sárí, samé závoje a flitry. Její snědá tvář vyhlížela velmi přirozeně v kontrastu s červeným hedvábím. Marguerite měla na sobě dlouhé šaty s nadýchanými rukávy a širokým krajkovým límcem. Šaty byly z nějaké tmavomodré látky, jednoduché, nezdobené. Světlé vlasy měla vyčesané ve složitých lokýnkách stažených nad ušima a v malém drdolu na temeni. Její oblečení, stejně jako Jean-Claudovo, vypadalo ani ne tak jako kostým, ale spíš jako starodávný oděv.

Vystoupala jsem po schodech k nim. Jasmína rozhalila závoje dost na to, aby odhalila jizvu ve tvaru kříže, kterou jsem jí způsobila. „Tohle ti dneska v noci někdo oplatí."

„Ty osobně ne?“ zeptala jsem se.

„Ještě ne.“

„Tobě je úplně jedno, kdo vyhraje, že ano?“

Usmála se. „Jsem samozřejmě věrná Jean-Claudovi.“

„No jasně.“

„Stejně věrná jako ty, *ma petite.*“ Protáhla každou slabiku, usekla každou hlásku.

Nechala jsem ji, ať se mi směje za zády. Asi nejsem někdo, kdo by si mohl stěžovat ohledně věrnosti.

U Jean-Claudových nohou seděli dva vlci. Sledovali mě cizíma světlýma očima. V jejich pohledu nebylo nic lidského. Skuteční vlci. Kde sebral skutečné vlky?

Stála jsem dva schody od něj a jeho vlčích mazlíčků. Tvář měl nečitelnou, prázdnou a dokonalou.

„Vypadáš jako něco, co vypadlo ze *Tří mušketýrů*,“ poznamenala jsem.

„Velmi přesně, *ma petite.*“

„To je století, z něhož pocházíš?“

Usmál se úsměvem, který mohl znamenat cokoli nebo taky nic.

„Co se dneska v noci bude dít, Jean-Claude?“

„Pojď sem, staneš vedle mě, kde je místo pro mou lidskou služebnici.“ Natáhl ke mně bledou ruku.

Ignorovala jsem ruku a vystoupala nahoru. Mluvil se mnou v myšlenkách. Začínalo být hloupé se s ním dohadovat. Handrkování nezruší skutečnost.

Jeden z vlků vydal hluboké hrdelní zavrčení. Zaváhala jsem.

„Neublíží ti. Jsou to moje stvoření.“

Stejně jako já, pomyslela jsem si.

Jean-Claude nechal ruku klesnout k vlkovi. Zvíře se nahrbilo a olízlo mu dlaň. Opatrně jsem vlka obešla. Nevšímal si mě, veškerou pozornost věnoval upírovi. Ten vlk litoval, že na mě zavrčel. Udělal by cokoli, aby to napravil. Plazil se po zemi jako pes.

Stanula jsem napravo, kousek dál za vlkem.

„Vybral jsem ti hezký kostým.“

„Jestli je to cokoli, co se hodí k tomu tvému, tak si to na sebe nevezmu.“

Zasmál se hlubokým tlumeným smíchem. Stáhly se mi z toho vnitřnosti. „Zůstaň tady u trůnu spolu s vlky, zatímco budu mít proslov.“

„Opravdu budeme bojovat před obecenstvem?“

Vstal. „Samozřejmě. Tohle je Cirkus prokletých a dnešní noc je Halloween. Ukážeme jim představení, jaké dosud nikdy neviděli.“

„To je šílenství.“

„Možná, ale zabrání to Oliverovi strhnout na nás celou budovu.“

„To by dokázal?“

„Dokázal. A ještě spoustu dalších věcí, *ma petite*, pokud bychom se nedohodli na omezení využití takovýchto schopností.“

„Ty bys dokázal strhnout budovu?“

Usmál se a pro jednou mi dal přímou odpověď. „Ne, ale to Oliver neví.“

Musela jsem se usmát.

Usadil se na trůnu, jednu nohu přehozenou přes opěrku. Stáhl si klobouk níž, až jsem z jeho tváře viděla jenom ústa. „Pořád ještě nemůžu uvěřit, že jsi mě zradila, Anito.“

„Nedal jsi mi na výběr.“

„Opravdu bys mě radši nechala zabít, než abys přijala čtvrté znamení?“

„Jo.“

„Představení začíná, Anito,“ zašeptal.

Najednou zhasla všechna světla. Z publika se ozvaly výkřiky, jak se lidé ocitli v náhlé temnotě. Na obou stranách se zvedly opony. Najednou jsem stála na okraji kuželu světla. Světlomet zářil jako hvězda ve tmě. Jemně zalévalo Jean-Clauda a jeho vlky. Musela jsem uznat, že můj svetr s dýhovým vzorem se k nim tak úplně nehodí.

Jean-Claude vstal jediným plynulým pohybem, jako by ani neměl kosti. Sundal si klobouk a předvedl hlubokou důstojnou poklonu. „Dámy a pánové, dnes v noci spatříte velkou bitvu.“ Pomalu se vydal ze schodů. Světlo se pohybovalo s ním. Klobouk si nechal v ruce, využíval ho ke zdůraznění svých gest. „Bitvu o duši tohoto města.“

Zastavil se a kužel se rozšířil, takže ozářil dvě světlovlasé upírky. Obě ženy byly oblečené v krátkých šatečkách z dvacátých let, jedna v modrých, druhá v červených. Ukázaly tesáky a obecenstvo zalapalo po dechu. „Dnes v noci tu budou upíři, vlkodlaci, bohové a ďáblové.“ Každé slovo něčím naplnil. Když řekl „upíři“, jako by se člověku něco otřelo o krk. „Vlkodlaci“ sekli z temnoty, ozvaly se výkřiky. „Bohové“ lehce dýchli na kůži. „Ďáblové“ byli jako horký vítr, který ožehl tvář.

Ze tmy zaznívalo lapání po dechu a přidušené výkřiky.

„Něco z toho, co dnes v noci uvidíte, bude skutečnost, něco iluze. Co je co, to už je na vás.“ „Iluze“ se rozezněla v mysli ozvěnou jako pohled přes zrcadlo opakující se znova a znova. Poslední echo utichlo spolu se šepotem, který zněl jako úplně jiné slovo. Hlas šeptal „skutečnost“.

„Nestvůry tohoto města bojují o tomto Halloweenu o nadvládu. Pokud zvítězíme, pak všechno půjde pokojně dál jako předtím. Pokud zvítězí naši nepřátelé…“ Druhý světlomet ozářil vrcholek druhého

pódia. Chyběl tam trůn. Stál tam jen Oliver a lamie v celé své hadí kráse. Oliver měl na sobě pytlovité oblečení s velkými černými tečkami. Tvář měl nabílenou s nakresleným smutným úsměvem. Z jednoho výrazně nalíčeného oka stékala třpytivá slza. Na hlavě měl malý špičatý klobouček s jasně modrou bambulkou.

Klaun? Zvolil si, že bude klaun? Tak jsem si ho nepředstavovala. Ale lamie byla působivá, jak ho ovíjela dvoubarevným hadím tělem. Rukou v rukavici ji hladil po nahých prsou.

„Pokud zvítězí naši nepřátelé, tak zítra v noci nastane krvavá lázeň, jakou žádné město na světě dosud nezažilo. Budou se sytit masem a krví města, až ho zanechají vysáté a bez života.“ Zastavil se na půli cesty dolů. Teď se začal vracet nahoru. „Bojujeme za vaše životy, za vaše duše. Modlete se, ať zvítězíme, milí smrtelníci. Modlete se velmi, velmi usilovně.“

Usadil se na trůn. Jeden z vlků mu položil tlapu na koleno. Upír zvíře nepřítomně pohladil po hlavě.

„Smrt si přijde pro každého člověka,“ promluvil Oliver.

Světlomet u Jean-Clauda pohasl a zůstal jen Oliver jako jediné světlo v temnotě. Symbolismus jako vyšitý.

„Jednoho dne všichni zemřete. Při malé nehodě nebo po dlouhé nemoci. Čeká vás bolest a agónie.“ Diváci neklidně poposedávali na sedadlech.

„Chráníš mě před jeho hlasem?“ zeptala jsem se.

„Moje znamení tě chrání,“ odtušil Jean-Claude.

„Co cítí obecenstvo?“

„Ostrou bolest u srdce. Stáří, které zpomaluje organismus. Rychlý záblesk hrůzy z nějaké nehody, kterou si vybavují.“

Tmu naplnilo lapání po dechu, výkřiky a pláč, jak Oliverova slova dospěla ke každému člověku a nechala mu pocítit jeho smrtelnost.

Bylo to obscénní. Tvor, který přečkal miliony let, připomínal pouhým lidem, jak křehký je život.

„Jestli musíte zemřít, nebylo by lepší zemřít v našem nádherném objetí?“ Lamie se plazila po pódiu, aby se ukázala davu. „Mohla by si vás vzít tak sladce, jemně, něžně do temnoty noci. Činíme smrt oslavou, radostným odchodem. Žádné pochybnosti. Nakonec budete chtít její ruce na svém těle. Ukáže vám radosti, o nichž se snilo jen nemnoha smrtelníkům. Je smrt tak vysoká cena, když jednou zemřete tak jako tak? Nebylo by lepší zemřít s jejími rty na kůži než pomalým tikáním hodin času?“

Několik výkřiků. „Ano… Prosím…“

„Zastav ho,“ sykla jsem.

„Tohle je jeho chvíle, *ma petite.* Nemůžu ho zastavit.“

„Nabízím vám uskutečnění všech vašich nejtemnějších snů v naší náruči, přátelé. Pojďte k nám.“

Tmou zašelestil pohyb. Světla se rozzářila a lidé vstávali ze sedadel. Lidé, kteří přelézali zábradlí. Lidé, kteří přicházeli přijmout smrt.

Na světle všichni strnuli. Rozhlíželi se kolem jako spáči probuzení ze sna. Někteří se tvářili zahanbeně, ale jeden muž nedaleko zábradlí vypadal blízko pláči, jako by mu někdo oderval jakousi zářivou vizi. Padl na kolena, ramena se mu třásla. Vzlykal. Co viděl za Oliverovými slovy? Co cítil ve vzduchu? Bože, uchraň nás toho.

Díky světlům jsem uviděla, co přistěhovali do manéže, zatímco jsme čekali za oponami. Vypadalo to jako mramorový oltář, k němuž vedly schody. Byl umístěný, přichystaný, mezi oběma pódii. Na co? Obrátila jsem se k Jean-Claudovi, abych se zeptala, ale něco dalšího se dělo.

Rashida odstoupila od pódia, přiblížila se k zábradlí a lidem. Stephen, který měl na sobě něco, co vypadalo jako tangové plavky, přešel na opačnou stranu manéže. Téměř nahé tělo měl stejně hladké a bez jediného kazu jako Rashida. Říkala přece: „Hojíme se rychle.“

„Dámy a pánové, dáme vám chvíli na vzpamatování z prvních kouzel tohoto večera. Pak vám ukážeme některá z našich tajemství.“

Dav se usadil zpátky na sedadla. Uvaděč pomohl plačícímu muži zpět na jeho místo. V obecenstvu nastalo ticho. Nikdy jsem neslyšela, aby tak velký dav byl tak tichý. Bylo by slyšet spadnout špendlík.

„Upíři jsou schopni si na pomoc povolat zvířata. Mým zvířetem je vlk.“ Obešel nejvyšší plošinu pódia a ukázal na oba vlky. Stála jsem tam v kuželu světla a nebyla si jistá, co mám dělat. Nebyla jsem vystavována. Byla jsem prostě jen vidět.

„Ale umím povolat i lidské bratrance vlků. Vlkodlaky.“ Udělal široké, důstojné gesto. Zazněla hudba. Nejdřív tlumená a tichá, postupně stoupající v rozechvělém crescendu.

Stephen padl na kolena. Ohlédla jsem se a Rashida byla také na zemi. Promění se přímo na místě, před očima davu. Nikdy dřív jsem neviděla kožoměnce při proměně. Musela jsem si připustit jistou… zvědavost.

Stephen klesl na všechny čtyři. Holá záda měl prohnutá bolestí. Dlouhé světlé vlasy mu spadaly až na zem. Kůže na zádech se mu vlnila jako hladina, uprostřed vystupovala páteř jako hřeben. Vztáhl ruce, jako by se klaněl, tvář přitisknutou k zemi. Zlámaly se mu kosti v rukou. Zasténal. Pod kůží se mu cosi pohybovalo, jako by to byla plazící se drobná zvířata. Páteř se mu prohnula nahoru jako stan, který se zvedá a napíná sám od sebe. Ze zad mu začala rašit srst, neuvěřitelně rychle se šířila, jako fotografický trik. Zpod kůže

vyrážely kosti a tekla jakási vazká čirá tekutina. Tělo se napínalo a trhalo různými tvary. Svaly se svíjely jako hadi. Jak se kosti posouvaly skrz maso, ozývaly se těžkopádné mlaskavé zvuky. Vypadalo to, jako by si vlčí podoba probojovávala cestu ven z lidské schránky. Srst narůstala rychleji a rychleji, měla barvu tmavého medu. Skryla některé z proměn a já za to byla vděčná.

Z hrdla se mu vydralo cosi mezi výkřikem a zavytím. Konečně tu stála tatáž vlčí bytost, která tehdy v noci bojovala s obří kobrou. Vlkodlak pozvedl čumák k nebi a zavyl. Ten zvuk mi zježil všechny chlupy po těle.

Z druhé strany jako ozvěna odpovědělo druhé zavytí. Otočila jsem se a stála tam druhá vlčí bytost, ale tahle byla černočerná. Rashida?

Obecenstvo divoce tleskalo, dupalo a pokřikovalo.

Vlkodlaci se odplížili zpátky k pódiu. Přikrčili se u paty schodů, každý na jedné straně.

„Nemám nic tak okázalého, co bych vám nabídl.“ Světla se znovu soustředila na Olivera. „Mým stvořením je had.“ Lamie se kolem něj ovinula a zasyčela dost hlasitě, aby se to doneslo k divákům. Z úst jí vystřelil rozeklaný jazyk, jímž olízla Oliverovo nabílené ucho.

Ukázal k patě pódia. Po každé straně tam stála jedna postava zahalená v černém, tvář skrytou pod kápí. „Toto jsou má stvoření, ale ta si nechme jako překvapení.“ Podíval se přes manéž na nás. „Začněme.“

Světla znovu zhasla. Potlačila jsem touhu v husté tmě sáhnout po Jean-Claudovi. „Co se děje?“

„Bitva začíná,“ odvětil.

„Jak?“

„Zbytek večera jsme nenaplánovali, Anito. Bude to jako každá bitva, chaotické, násilné a krvavé.“

Světla se postupně rozsvěcela, až stan zaléval tlumený přísvit – jako soumrak nebo úsvit. „Začíná to,“ zašeptal Jean-Claude.

Lamie se plazila dolů ze schodů a obě strany se vrhly proti sobě. Nebyla to bitva. Bylo to jako všichni proti všem, spíš barová rvačka než válka.

Bytosti v kápích vyrazily dopředu. Zahlédla jsem pod kápěmi cosi hadovitého, ale ne zcela. Zaštěkal samopal a bytost zavrávorala dozadu. Edward.

Sbíhala jsem ze schodů, v ruce pistoli. Jean-Claude se ani nehnul. „Ty nejdeš dolů?“

„Opravdu velká bitva se odehraje tady nahoře, *ma petite*. Dělej, co můžeš, ale nakonec dojde na Oliverovu a moji moc.“

„Je starý milion let. Nemůžeš ho porazit.“

„Já vím.“

Chvíli jsme na sebe hleděli. „Mrzí mě to," řekla jsem.

„Mě taky, *ma petite,* Anito, mě taky."

Seběhla jsem ze schodů a přidala se k bitce. Hadí bytost se zhroutila, rozpůlena dávkou ze samopalu. Edward a Richard stáli zády k sobě, Richard držel v ruce revolver. Střílel do jednoho ze zahalených tvorů, kterého tím ale ani nezpomalil. Zamířila jsem podél paže a střelila do hlavy pod kápí. Bytost se zapotácela a obrátila se ke mně. Kapuce spadla dozadu a odhalila kobří hlavu velikosti koňské. Od krku dolů to byla žena, ale od krku nahoru… Jak moje, tak Richardova střelba ji ani neškrábla. Tvor vyrazil po schodech nahoru, ke mně. Netušila jsem, co to je, ani jak to zastavit. Veselý Halloween.

47

Bytost vyrazila ke mně. Upustila jsem browning a už jsem měla jeden z nožů způli vytažený, když mě útočník zasáhl. Skončila jsem na schodech, kobra mě tiskla k zemi. Zaklonila se, chystala se udeřit. Vytrhla jsem nůž. Had mi zaťal zuby do ramene. Vykřikla jsem a vrazila mu čepel do těla. Zbraň zajela pod kůži, ale netekla krev, stvůru to nebolelo. Kobra mi okusovala rameno, stříkala do těla jed a nůž jí nijak neubližoval.

Znova jsem vykřikla. V hlavě mi zazněl Jean-Claudův hlas: „Jed ti teď nemůže nijak ublížit."

Bolelo to jak čert, ale neumřu na to. S výkřikem jsem bodla kobře nůž do krku, protože jsem nevěděla, co jiného dělat. Zrůda se zakuckala. Po ruce mi tekla krev. Udeřila jsem znova a netvor se stáhl, na zubech krev. Zběsile zasyčel a odtrhl se ode mě. Ale já už pochopila. Slabé místo je tam, kde se hadí část těla setkává s lidskou.

Popadla jsem levačkou browning. Pravé rameno jsem měla rozervané. Zmáčkla jsem kohoutek a sledovala, jak z krku bytosti vytryskla krev. Kobra se obrátila na útěk a já ji nechala být.

Ležela jsem na schodech a držela si pravou paži u těla. Usoudila jsem, že nemám nic zlomeného, ale pekelně to bolelo. Rána ani nekrvácela tak, jak by měla. Pohlédla jsem na Jean-Clauda. Stál nehybně, ale cosi se kolem vlnilo, chvění horkého vzduchu. Oliver na svém pódiu byl úplně stejně strnulý. To byla opravdová bitva. Umírání tady dole nemělo valného významu, tedy kromě významu pro ty, kdo umírali.

Tiskla jsem si paži k žaludku a scházela ze schodů k Edwardovi a Richardovi. Než jsem došla k patě schodiště, už jsem se cítila líp. Dost dobře na to, abych si přendala pistoli do pravačky. Podívala jsem se na

ránu po kousnutí. Ať se propadnu, jestli se to nehojí. Třetí znamení. Léčím se jako kožoměnec.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Richard.

„Zdá se, že ano.“

Edward na mě zíral. „Měla bys umírat.“

„Vysvětlení později.“

Hadí bytost ležela u paty pódia, hlavu oddělenou od těla střelbou ze samopalu. Edward se učí rychle.

Ozval se výkřik, vysoký a pronikavý. Alejandro držel zkroucenou Jasmínu v náručí, jednu paži jí zalomil za záda, druhou rukou si tiskl její ramena k hrudi. Byla to Marguerite, kdo křičel. Zápolila s Karlem Ingerem, který ji držel. Byla příliš slabá. Jasmína zjevně taky.

Alejandro jí rozerval krk. Vykřikla. Překousl jí páteř, na obličej mu stříkla krev. Bezvládně mu padla do náruče. Trhnutí a druhou stranou jejího hrudníku vyrazila jeho ruka, rozdrtil jí srdce na krvavou kaši.

Marguerite skučela znova a znova. Karl ji pustil, ale zdálo se, že to nevnímá. Nehty si drásala tváře, až tekla krev. Padla na kolena, aniž si přestala zatínat nehty do obličeje.

„Ježíšikriste,“ vydechla jsem. „Zastavte ji.“

Karl se po mně podíval. Pozvedla jsem browning, ale Karl se skrčil za Oliverovy schody. Vyrazila jsem k Marguerite. Alejandro mi zahradil cestu.

„Chceš jí pomoci?“

„Ano.“

„Nech mě, ať na tebe vložím poslední dvě znamení, a já ti uhnu z cesty.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Město za jednu bláznivou lidskou služebnici? Pochybuji.“

„Anito, k zemi!“ Padla jsem na podlahu a Edward střelil přes mou hlavu zášleh plamene. Cítila jsem, jak mi přes temeno probublal závan žáru.

Alejandro zavřískl. Pozvedla jsem oči dost na to, abych viděla, jak hoří. Vztáhl jednu hořící ruku a já cítila, jak se přese mne něco přelilo zpátky… k Edwardovi.

Otočila jsem se. Edward ležel na zádech, snažil se zvednout na nohy. Znova zamířil ústí plamenometu. Padla jsem k zemi, aniž mi musel říkat.

Alejandro mávl rukou a plamen se obrátil nazpět směrem k Edwardovi.

Zabiják se urputně válel po zemi, snažil se uhasit plameny šlehající z pláště. Zahodil hořící masku umrlčí lebky. Oheň olizoval nádrž plamenometu. Richard pomohl Edwardovi vykroutit se z popruhů a

dali se na útěk. Já se přitiskla k podlaze, rukama jsem si kryla hlavu. Zemí otřásl výbuch. Když jsem vzhlédla, všude kolem pršely drobné hořící úlomky, ale to bylo všechno. Richard a Edward vykukovali zpoza druhé strany pódia.

Alejandro tam stál v ohořelých šatech, kůži pokrytou puchýři. Vydal se ke mně.

Vyškrábala jsem se na nohy a namířila na něj pistoli. Samozřejmě že pistole už předtím ničemu dvakrát nepomohla. Ustupovala jsem, až jsem narazila do schodů. Začala jsem střílet. Kulky zasáhly tělo. Upír sice krvácel, ale nezastavil se. Zbraň cvakla naprázdno. Obrátila jsem se a dala se na útěk.

Něco mě udeřilo do zad a srazilo mě na podlahu. Alejandro mi najednou klečel na zádech, jednou rukou mi zajel do vlasů, zvrátil mi hlavu dozadu.

„Zahoď ten samopal nebo jí zlomím vaz.“

„Zastřel ho!“ zaječela jsem.

Ale Edward upustil samopal na zem. Ksakru. Vytáhl pistoli a pečlivě zamířil. Alejandro sebou trhl, pak se zasmál. „Nemůžeš mě zabít stříbrnými kulkami.“

Zapřel se mi jedním kolenem o záda, aby mě udržel u země. V jeho dlani se zaleskl nůž.

„Ne,“ sykl Richard, „nezabije ji.“

„Podříznu jí krk, jestli se do toho budete plést, ale jestli nás necháte být, neublížím jí.“

„Edwarde, zabij ho!“

Na Edwarda se vrhla upírka, strhla ho na podlahu. Richard se ji od něj pokusil odtrhnout, ale na záda mu skočil malý upírek. Byla to ta žena a chlapec, které jsem viděla onu první noc.

„Když jsou teď tvoji přátelé zaměstnaní, dokončíme naše záležitosti.“

„Ne!“

Nůž mě jenom škrábl na kůži, ostře, bolestivě, ale byla to jen malá ranka. Upír se nade mnou sklonil. „Nebude to bolet, slibuju.“

Vykřikla jsem.

Rty se dotkl ranky, přisál se a pil. Neměl pravdu. Bolelo to. Obklopila mě květinová vůně. Topila jsem se v ní. Nic jsem neviděla. Svět byl hřejivý a sladce voňavý.

Když jsem znovu prohlédla a mohla znovu myslet, ležela jsem na zádech s pohledem upřeným ke stropu stanu. Někdo mě zvedl a objal. Držel mě Alejandro. Zranil se na hrudi těsně nad bradavkou. „Napij se.“

Zapřela jsem se dlaněmi proti němu, bránila jsem se. Vzal mě vzadu za krk, tiskl mě blíž k ráně.

„Ne!“

Vytáhla jsem druhý nůž a vrazila mu ho do hrudníku, snažila jsem se zasáhnout srdce. Zachrčel a chytil mě za ruku, zmáčkl tak, že jsem upustila nůž. „Stříbro ti nepomůže. Stříbro jsem překonal.“

Tiskl mi obličej k ráně a já se mu nemohla ubránit. Prostě jsem nebyla dost silná. Mohl by mi jednou rukou rozdrtit lebku, ale on mi jen přitlačil tvář k řezné ráně na své hrudi.

Zmítala jsem se, ale držel mi ústa přitisknutá k rance. Krev byla slaně sladká s kovovou pachutí. Byla to jen krev.

„Anito!“ Jean-Claude vykřikl moje jméno. Nebyla jsem si jistá, jestli nahlas nebo jen v mé mysli.

„Krev mojí krve, tělo mého těla, dva se stanou jedním. Jedno tělo, jedna krev, jedna duše.“ Kdesi hluboko uvnitř se ve mně něco zlomilo. Cítila jsem to. Přelila se přese mě hřejivá vlna. Kůže mě z toho brněla. Trnuly mi konečky prstů. Trhla jsem zády a prudce se narovnala. Zachytily mě silné paže, držely mě, kolébaly mě.

Něčí ruka mi odhrnula vlasy z tváře. Otevřela jsem oči a uviděla Alejandra. Už jsem se ho nebála. Byla jsem klidná, jako bych se vznášela.

„Anito?“ Edward. Pomalu jsem se ohlédla po hlase.

„Edwarde.“

„Co ti to udělal?“

Pokusila jsem se vymyslet, jak tohle vysvětlím, ale na mysl mi nepřišla vhodná slova. Posadila jsem se, jemně jsem se odtáhla od Alejandra.

Edwardovi u nohou ležela hromada mrtvých upírů. Stříbro možná nezraňuje Alejandra, ale docela určitě zraňovalo jeho lidi.

„Vytvoříme nové,“ řekl Alejandro. „Copak to neumíš vyčíst z mé mysli?“

A já to uměla. Teď, když jsem na to myslela. Ale nebylo to jako telepatie. Žádná slova. Já – jsem věděla, že myslí na moc, kterou díky mě právě získal. Nelitoval upíry, kteří zemřeli.

Z davu zazněly výkřiky.

Alejandro vzhlédl. Sledovala jsem jeho pohled. Jean-Claude klečel na kolenou, po boku mu stékala krev. Alejandro záviděl Oliverovi schopnost vysávat krev na dálku. Když jsem se stala Alejandrovou služebnicí, Jean-Clauda to oslabilo. Oliver ho dostal.

Celou dobu to bylo v plánu.

Alejandro mě k sobě přivinul a já se ho nesnažila zastavit. „Jsi nekromantka, Anito,“ zašeptal, rty těsně u mé tváře. „Máš moc nad mrtvými. Proto tě Jean-Claude chtěl jako svou služebnici. Oliver si myslí, že tě ovládá, protože ovládá mě, ale já vím, že jsi nekromantka. I když jsi služebnice, máš svobodnou vůli. Nemusíš poslouchat jako

ostatní. Jako lidská služebnice jsi sama o sobě zbraní. Můžeš udeřit na jednoho z nás a pustit nám žilou.“

„Cože?“

„Dohodli se, že ten, kdo prohraje, bude uvržen na oltář a ty mu probodneš srdce kůlem.“

„Co…“

„Jean-Claude jako potvrzení své moci. Oliver jako gesto, jímž ukáže, jak dokonale ovládá to, co kdysi patřilo Jean-Claudovi.“

Obecenstvo zalapalo po dechu. Oliver pomalu levitoval. Snesl se na zem. Pak vztáhl paže a Jean-Claude se vznesl.

„Do hajzlu,“ sykla jsem.

Jean-Claude visel téměř bezvědomý přímo ve vzduchu protkaném světlem. Oliver ho jemně složil na zem, na bílou podlahu cákla čerstvá krev.

Objevil se Karl Inger. Zvedl Jean-Clauda pod pažemi.

Kde jsou všichni? Rozhlédla jsem se a hledala pomoc. Černá vlkodlačka byla roztrhaná na kusy, některé části těla sebou ještě cukaly. Pochybovala jsem, že by i lykantrop dokázal vyléčit takovou hrůzu. Světlovlasý vlkodlak na tom nebyl o mnoho líp, ale Stephen se vlekl k oltáři. Jednu nohu měl odtrženou od těla, ale snažil se.

Karl položil Jean-Clauda na mramorový oltář. Po straně oltáře začala stékat krev. Inger upíra lehce držel za rameno. Jean-Claude by mohl vzpírat auto. Jak ho Karl udrží?

„Sdílí Oliverovu sílu.“

„Nech toho,“ ohradila jsem se.

„Čeho?“

„Odpovídat na otázky dřív, než jsem je položila.“

Alejandro se usmál. „Ušetří to tolik času.“

Oliver sebral bílý hladký kůl a kladivo. Podal mi je. „Je čas.“

Alejandro mi chtěl pomoci vstát, ale odstrčila jsem ho. Ať mám čtvrté znamení nebo ne, vstát dokážu sama.

„Ne!“ vykřikl Richard. Proběhl kolem nás k oltáři. Všechno se odehrávalo jako ve zpomaleném filmu. Richard se vrhl na Olivera. Nevysoký muž ho chytil za krk a vytrhl mu průdušnici.

„Richarde!“ Běžela jsem k němu, ale už bylo pozdě. Ležel na zemi a krvácel, pořád ještě se snažil dýchat, i když už neměl nic, čím by dýchal.

Poklekla jsem u něj, snažila se zastavit krvácení. Oči měl rozšířené, naplněné hrůzou. Edward stanul vedle mě. „Nemůžeš nic udělat. Není nic, co by mohl kdokoli z nás udělat.“

„Ne.“

„Anito.“ Odtáhl mě od Richarda. „Je pozdě.“

Plakala jsem, aniž jsem to věděla.

„Pojď, Anito. Znič svého starého pána, jak jsi po mně chtěla.“ Oliver mi podával kladivo a kůl.

Zavrtěl hlavou.

Alejandro mi pomohl vstát. Natáhla jsem se po Edwardovi, ale už bylo pozdě. Edward mi nemůže pomoci. Nikdo mi nemůže pomoci. Není způsob, jak vzít zpátky čtvrté znamení, vyléčit Richarda nebo zachránit Jean-Clauda. Ale alespoň do Jean-Clauda nezatluču kůl. Tomu můžu zabránit. To neudělám.

Alejandro mě vedl k oltáři.

Marguerite se doplazila k jedné straně pódia. Zůstala na kolenou, lehce se pohupovala dopředu a dozadu. Z tváře měla krvavou masku. Vyškrábala si oči.

Oliver, ruce v bílých rukavičkách potřísněných Richardovou krví, mi podal kůl a kladivo. Zavrtěla jsem hlavou.

„Vezmeš si to. Uděláš, co říkám.“ Klaunský obličejík se na mě mračil.

„Běž do prdele,“ opáčila jsem.

„Alejandro, teď ji ovládáš.“

„Je moje služebnice, pane, ano.“

Oliver mi znova podal kůl. „Tak ať ho dorazí.“

„Nemůžu ji nutit, pane.“ Alejandro se usmál, když to říkal.

„Proč ne?“

„Je nekromantka. Říkal jsem vám, že bude mít svobodnou vůli.“

„Nenechám si své velké gesto zkazit od jedné tvrdohlavé ženské.“

Pokusil se mě ovládnout. Cítila jsem, jak se přes moje vědomí přehnala jeho moc, ale přelila se přese mne a byla pryč. Jsem plnohodnotná lidská služebnice. Upíří triky na mě neplatí. Ani ty Oliverovy.

Zasmála jsem se a on mi vrazil facku. Ucítila jsem v puse chuť krve. Stál vedle mě a cítila jsem, jak se třese. Neskutečně zuřil. Kazila jsem mu jeho vítězství.

Alejandro byl potěšen. Cítila jsem jeho radost jako hřejivý dotek pod kůží.

„Doraž ho, nebo ti slibuju, že tě rozmlátím na krvavou kaši. Teď už nezemřeš tak snadno. Můžu ti ublížit víc, než si dokážeš představit, a ty se zase uzdravíš. Ale bolet to bude pořád stejně. Rozuměla jsi?“

Podívala jsem se na Jean-Clauda. Opětoval pohled. Jeho tmavomodré oči byly stejně krásné jako vždycky.

„Neudělám to.“

„Pořád ti na něm záleží. Po tom všem, co ti udělal?“

Přikývla jsem.

„Doraz ho teď, nebo ho zabiju pomalu. Budu mu obírat kousky masa z kostí, ale nezabiju ho. Dokud zůstane nedotčená hlava a srdce, tak nezemře, bez ohledu na to, co s ním udělám.“

Podívala jsem se na Jean-Clauda. Nemohla bych stát opodál a nechat Olivera, ať ho mučí, ne, pokud tomu můžu zabránit. Není čistá smrt lepší? Není?

Vzala jsem od Olivera kůl. „Udělám to.“

Oliver se usmál. „Rozhodla ses moudře. Jean-Claude by ti poděkoval, kdyby mohl.“

Dívala jsem se na Jean-Clauda, kůl v jedné ruce. Dotkla jsem se jeho hrudi nad vypálenou jizvou. Na dlani mi ulpěla krev.

„Udělej to hned!“ přikázal Oliver.

Obrátila jsem se k němu, levou ruku jsem natáhla pro kladivo. Jak mi ho podával, vrazila jsem mu osikový kůl do hrudi.

Karl vykřikl. Oliverovi se z úst vyvalila krev. Zdálo se, že strnul, jako by se nemohl hýbat s kůlem v srdci, ale nebyl mrtvý, ještě ne. Zaryla jsem mu prsty do hrdla a trhala, trhala velké kusy masa, až jsem se dostala k lesknoucí se vlhké páteři. Ovinula jsem ruce kolem chrupavek a zlomila je. Hlava mu klesla na stranu držená jen několika cáry svaloviny. Urvala jsem mu hlavu a hodila ji přes manéž.

Karl Inger ležel vedle oltáře. Poklekla jsem k němu a pokusila se nahmátnout tep, ale nepovedlo se mi to. Oliverova smrt ho zabila taky.

Alejandro stanul vedle mě. „Dokázala jsi to, Anito. Věděl jsem, že ho zvládneš zabít. Věděl jsem, že to zvládneš.“

Podívala jsem se na něj. „Teď zabij Jean-Clauda a společně budeme vládnout městu.“

„Ano.“

Vyrazila jsem rukama nahoru dřív, než jsem na to mohla pomyslet, než mi to mohl vyčíst z mysli. Vrazila jsem mu ruce do hrudního koše. Zapraskala žebra a poškrábala mě. Sevřela jsem jeho tlukoucí srdce a rozdrtila ho.

Nemohla jsem dýchat. Hrudník jsem měla stažený a bolelo to. Vytáhla jsem srdce ven z proražené rány. Padl, oči rozšířené a překvapené. Já padla s ním.

Zalapala jsem po vzduchu. Nemůžu dýchat, nemůžu dýchat. Ležela jsem přes tělo svého pána a cítila, jak moje srdce tluče za nás oba. On nezemře. Obemkla jsem mu prsty krk a stiskla. Cítila jsem, jak se moje ruce zatínají do masa, ale bolest byla zdrcující. Dusila jsem se krví, naší krví.

Ruce mi ochably. Nevěděla jsem, jestli ho pořád škrtím nebo ne. Necítila jsem nic než bolest. Pak i ta odplynula pryč a já padala, padala do temnoty, která nikdy nepoznala světlo a nikdy ho nepozná.

48

Probrala jsem se a nad sebou uviděla zašlý bílý strop. Chvíli jsem na něj mžourala. Na přikrývku dopadaly hřejivé obdélníky slunečního světla. Postel měla vysoký okraj z kovových tyčí. Do ruky jsem měla zavedenou infuzi.

Nemocnice. Takže nejsem mrtvá. Jak překvapivé.

Na malém nočním stolku byly květiny a několik balónků. Chvíli jsem jen tak ležela a užívala si skutečnost, že nejsem mrtvá.

Dveře se otevřely a jediné, co jsem viděla, byla obrovská kytice. Pak někdo květiny sklonil níž. Richard.

Myslím, že jsem přestala dýchat. Cítila jsem veškerou krev, která se mi hnala pod kůží. V hlavě mi slabě hučelo. Ne. Neomdlím. Nikdy jsem neomdlela. Konečně se mi podařilo ze sebe vypravit: „Jsi mrtvý."

Jeho úsměv se vytratil. „Nejsem mrtvý."

„Viděla jsem, jak ti Oliver rozerval hrdlo." Viděla jsem to před sebou jako vrstvu paměti. Viděla jsem, jak lapá po dechu, jak umírá. Zjistila jsem, že se zvládnu posadit. Nadzvedla jsem se a jehla se mi hnula pod kůží, zatáhla jsem za pásku. Byla to skutečnost. Všechno ostatní se mi zdálo neskutečné.

Pozvedl ruku ke svému krku, pak se zarazil. Polkl tak ztěžka, že jsem to slyšela. „Viděla jsi, jak mi Oliver roztrhal hrdlo, ale nezabilo mě to."

Zírala jsem na něj. Na tváři neměl obvaz. Ranka se zahojila. „Žádný člověk by to nepřežil," řekla jsem tiše.

„Já vím." Když to říkal, vypadal neuvěřitelně smutně.

Zachvátila mě panika, krk se mi stáhl tak, že jsem sotva mohla dýchat. „Co jsi zač?"

„Jsem lykantrop."

Zavrtěla jsem hlavou. „Vím, jaký z lykantropů vyzařuje pocit, jak se pohybují. Ty nejsi jeden z nich."

„Ale ano, jsem."

Dál jsem vrtěla hlavou. „Ne."

Přistoupil k posteli. Nejistě držel v ruce květiny, jako by nevěděl, co s nimi. „Jsem další v řadě na post vůdce smečky. Umím se vydávat za člověka. Jsem v tom dobrý."

„Lhal jsi mi."

Zavrtěl hlavou. „Nechtěl jsem."

„Tak proč jsi to udělal?"

„Jean-Claude mi přikázal, abych ti to neříkal."

„Proč?"

Pokrčil rameny. „Myslím, že věděl, jak to budeš nenávidět. Nepromíjíš klam a on to ví.“

Snažil by se Jean-Claude svévolně zničit možný vztah mezi mnou a Richardem? Kliďánko.

„Ptala ses, co na mě Jean-Claude má. Tohle je ono. Vůdce mé smečky mě Jean-Claudovi půjčil pod podmínkou, že se nikdo nedozví, kdo jsem.“

„Proč jsi tak zvláštní případ?“

„Nenechali by lykantropa učit děti – ani nikoho jiného, když už jsme u toho.“

„Jsi vlkodlak.“

„Je to lepší než být mrtvý?“

Upřeně jsem se na něj dívala. Oči měl stále stejně dokonale hnědé. Vlasy mu padaly do tváře. Chtěla jsem ho požádat, ať si sedne a nechá mě, abych mu ty vlasy prohrábla a odhrnula je z jeho úžasného obličeje.

„Jo, je to lepší než být mrtvý.“

Vydechl, jako by předtím zadržoval dech. Usmál se a podal mi květiny.

Přijala jsem je, protože jsem nevěděla, co jiného dělat. Byly to červené karafiáty s několika snítkami nevěstina závoje, který tvořil nad jasnou červení bělostný mlžný opar. Karafiáty voněly po sladkém hřebíčku. Richard je vlkodlak. Následník vůdce smečky. Umí se vydávat za člověka. Vzhlédla jsem k němu, vztáhla jsem k němu ruku. Chopil se jí a dlaň měl pevnou a horkou a živou.

„Teď, když jsme si vyjasnili, proč nejsi mrtvý ty, tak proč nejsem mrtvá já?“

„Edward ti dával srdeční masáž, dokud nedorazila záchranka. Doktoři nevědí, co ti způsobilo srdeční zástavu, ale nedošla jsi žádné trvalé újmy.“

„Jak jste vysvětlili policii všechna ta mrtvá těla?“

„Jaká těla?“

„Nech toho, Richarde.“

„Ve chvíli, kdy přijela záchranka, tam už nebyla žádná mrtvá těla.“

„Diváci to všechno viděli.“

„Ale co byla skutečnost, a co byla iluze? Policie získala od obecenstva stovku různých verzí. Jsou podezíraví, ale nic nám nemůžou dokázat. Cirkus je uzavřen, než se příslušné autority ujistí, že je bezpečný.“

„Bezpečný?“ Rozesmála jsem se.

Pokrčil rameny. „Stejně bezpečný, jako byl vždycky.“

Vyvlékla jsem ruku z Richardova sevření, oběma dlaněmi jsem si přitáhla květiny a znovu přivoněla. „Je Jean-Claude… naživu?“

„Ano.“

Projela mnou obrovská vlna úlevy. Nechci, aby byl mrtvý. Nechci, aby byl Jean-Claude mrtvý. Do háje. „Takže je pořád Vládcem města. A já jsem k němu pořád připoutaná.“

„Ne,“ odtušil Richard. „Jean-Claude mi řekl, abych ti to vyřídil. Jsi volná. Alejandrova znamení nějak zrušila jeho vlastní. Nemůžeš sloužit dvěma pánům, tak to říkal.“

Volná? Jsem volná? Dívala jsem se na Richarda. „Nemůže to být tak snadné.“

Richard se zasmál. „Tomuhle říkáš snadné?“

Vzhlédla jsem. Musela jsem se usmát. „Dobrá, nebylo to snadné, ale myslela jsem si, že nic menšího než smrt mi Jean-Clauda z krku nesundá.“

„Jsi šťastná, že jsou ta znamení pryč?“

Chystala jsem se říct „Samozřejmě“, ale zarazila jsem se. V Richardově tváři se usadilo cosi velmi vážného. On ví, co to znamená, když je někomu nabídnuta moc. Když je zajedno s nestvůrami. Může to být strašlivé a krásné.

„Ano,“ řekla jsem nakonec.

„Opravdu?“

Přikývla jsem.

„Nevypadáš příliš nadšeně.“

„Vím, že bych měla skákat radostí nebo tak něco, ale cítím se prostě prázdná.“

„V posledních pár dnech jsi toho prodělala hodně. Máš nárok být trochu přešlá.“

Proč nejsem šťastnější, že jsem se zbavila Jean-Clauda? Proč jsem si neoddechla, že už nejsem ničí lidská služebnice? Protože mi bude chybět? Hloupost. Nesmysl. Pravda.

Když je něco příliš tvrdé na to, abyste na to mysleli, myslete na něco jiného. „Takže teď všichni vědí, že jsi vlkodlak.“

„Ne.“

„Byl jsi v nemocnici, ale už ses uzdravil. Myslím, že jim to dojde.“

„Jean-Claude mě schoval, než jsem se vyléčil. Tohle je první den, co jsem na nohou.“

„Jak dlouho jsem byla mimo?“

„Týden.“

„Děláš si srandu.“

„Byla jsi tři dny v kómatu. Doktoři pořád ještě nevědí, co způsobilo, že jsi zase začala sama dýchat.“

Až takhle blízko jsem se dostala k onomu světu. Nevzpomínám si na žádné světlo na konci tunelu nebo utěšující hlasy. Cítila jsem se podvedená. „Nevzpomínám si.“

„Byla jsi v bezvědomí. Nečeká se, že si to budeš pamatovat.“

„Sedni si, než dostanu křeč z toho, jak na tebe pořád zírám nahoru.“

Přitáhl si židli a posadil se vedle postele, usmíval se na mě. Má hezký úsměv.

„Takže jsi vlkodlak.“

Přikývl.

„Jak se ti to stalo?“

Zadíval se dolů na podlahu, pak nahoru. Tvářil se tak vážně, až jsem litovala své otázky. Očekávala jsem dramatický příběh o přežití zběsilého útoku. „Dostal jsem špatnou dávku séra proti lykantropii.“

„Cože?“

„Slyšelas.“ Vypadal zahanbeně.

„Dostal jsi špatnou injekci?“

„Ano.“

Usmívala jsem se čím dál tím víc.

„To není vtipné,“ ohradil se.

Zavrtěla jsem hlavou. „Vůbec ne.“ Věděla jsem, že se mi lesknou oči, a to bylo všechno, co jsem mohla dělat, abych se nahlas nerozchechtala. „Musíš uznat, že to je hezká ironie.“

Povzdechl si. „Ještě si ublížíš. Poslouž si a klidně se směj.“

Poslechla jsem. Smála jsem se, až mě všechno bolelo, a Richard se přidal. Smích je taky nakažlivý.

49

O něco později, ještě ten den, jsem dostala tucet bílých růží se vzkazem od Jean-Clauda. Na lístku stálo: „Jsi ode mne osvobozena, chceš-li. Ale doufám, že mě chceš vidět stejně, jako já chci vidět tebe. Je to na tobě. Jean-Claude.“

Hodnou chvíli jsem zírala na květiny. Nakonec jsem je svěřila sestřičce, aby je dala někomu jinému nebo aby je vyhodila nebo ať s nimi sakra udělá, co uzná za vhodné. Prostě jsem je jen chtěla mít pryč z očí. No, tak mě Jean-Claude pořád přitahuje. Možná ho dokonce, v jakémsi temném koutě své duše, trochu miluji. Nesejde na tom. Láska k nestvůře dopadne pro člověka vždycky špatně. Tak to chodí.

Což mi připomíná Richarda. Patří mezi nestvůry, ale je živý. Což je oproti Jean-Claudovi značná výhoda. A o kolik je méně lidský než já: královna zombií, lovkyně upírů, nekromantka? Kdo jsem já, abych si stěžovala?

Nevím, kam zašantročili všechny ty kousky těl, ale žádný policajt se nikdy nepřišel zeptat. Ať jsem zachránila město nebo ne, pořád to byla vražda. Podle zákona neudělal Oliver nic, za co by si zasloužil smrt.

Pustili mě z nemocnice a já se vrátila do práce. Larry zůstal. Učí se, jak lovit upíry, Bůh ho ochraňuj.

Lamie se ukázala být skutečně nesmrtelná. Což nejspíš znamená, že lamie nemohou být vyhubené. Prostě jen musely být vždycky vzácné. Jean-Claude sehnal pro lamii zelenou kartu a zaměstnal ji v Cirkusu prokletých. Nevím, jestli jí dovolil se pářit nebo ne. Nepřiblížila jsem se k Cirkusu prokletých od chvíle, co mě pustili z nemocnice.

Já a Richard jsme konečně byli na prvním rande. Příští týden jdeme jeskyňařit. Sliboval, že nepolezeme do žádných zatopených tunelů. Má ty nejhebčí rty, jaké jsem kdy líbala. No, tak jednou do měsíce obroste srstí. Nikdo není dokonalý.

Jean-Claude to nevzdal. I nadále mi posílá dárky. Já je i nadále odmítám. Musím dál říkat ne, dokud to nevzdá nebo dokud peklo nezmrzne – podle toho, co nastane dřív.

Většina žen si stěžuje, že už nezbývají žádní svobodní heterosexuální muži. Mně by stačilo potkat nějakého, který je jenom člověk.

Laurell Kaye Hamiltonová

Americká autorka dark fantasy, narozena jako Laurell Kaye Kleinová 19. 2. 1963 ve vesničce Heber Springs poblíž Shirley v americkém státě Arkansas, po smrti matky během automobilové nehody v roce 1969 byla vychovávána babičkou v městečku Sims ve státě Indiana, kde také později vystudovala anglický jazyk a biologii. Spolu se svou rodinou bydlí v Arnoldu blízko St. Louis ve státě Missouri. Vedle lidových příběhů mělo na její rozhodnutí stát se spisovatelkou velký vliv setkání s tvorbou Roberta E. Howarda.

Do fantastiky vstoupila povídkou **House of Wizards** (1989) v časopise *Marion Zimmer Bradley Fantasy Magazine.* V následujících letech napsala dalších šest kratších prací, dnes se však již po delší dobu věnuje pouze románové tvorbě. V knižním debutu **Nightseer** (1992) popsala příběh půlelfky, která se díky schopnostem předpovídání stane vyvolenou na cestě za pomstou vraždy své matky, jež má na svědomí obávaná čarodějnice. Dále napsala román **Nightshade** (1992) z prostředí TV seriálu *Star Trek: Next Generation* a novelizaci z herního prostředí **Ravenloft: Death of a Darklord** (1995).

Do povědomí čtenářů fantastiky se zapsala především jako autorka románové série s hlavní hrdinkou Anitou Blakeovou, lovkyní upírů. Patří do ní prozatím tituly **Guilty Pleasures** (1993, č. Provinilé slasti / Triton 2006), **The Laughing Corpse** (1994, č. Rozesmátá mrtvola / Triton 2006), **Circus of the Damned** (1995, č. Cirkus prokletých / Triton 2006), **The Lunatic Cafe** (1996), **Bloody Bones** (1996), **The Killing Dance** (1997), **Burnt Offerings** (1998), **Blue Moon** (1998), **Obsidian Butterfly** (2000), **Narcissus in Chains** (2001), **Cerulean Sins** (2003), **Incubus Dreams** (2004) a **Danse Macabre** (2006). Anita Blakeová žije ve světě, kde jsou upíři, zombie či vlkodlaci běžnou součástí společnosti. Z různých důvodů přivádí mrtvé zpět k životu a neváhá se nechat najmout ani k lovu většinou mimo zákon postavených upírů. Život jí komplikuje láska k vysoce postavenému vlkodlakovi, která se neobejde bez četných problémů. Ne všechny se dají řešit s pomocí zbraní, s nimiž si Anita rozumí lépe než s většinou živých bytostí. Po třech svazcích vyšlo prvních šest knih společně pod tituly **Club Vampyre** (1998) a **The Midnight Cafe** (1998), další dva díly pak ještě v knize **Black Moon Inn(1999).**

Erotikou říznuté směsi dark fantasy a detektivky se drží rovněž série **A Kiss of Shadows** (2000), **A Caress of Twilight** (2002), **Seduced by Moonlight** (2004) a **A Stroke of Midnight** (2005). Princezna Meredith zde opustí říši nadpřirozena, které vládne její teta – Královna vzduchu a temnot – a ukryje se v moderním Los Angeles, kde si zařídí zcela novou identitu jako soukromá vyšetřovatelka Meredith Gentryová. Samozřejmě se však před svou minulostí nadlouho neschová a je nucena k návratu i proti své vůli. Právě otevřené využití motivů erotiky a násilí spojené s oblíbenou směsí fantastických a hororových témat činí z tvorby Laurell K. Hamiltonové vítané osvěžení nikterak bohaté nabídky tohoto žánru na českém trhu; snad se bude domácím čtenářům líbit stejně jako těm zahraničním.

Martin Šust

TRIFID

Laurell K. Hamiltonová
Cirkus prokletých

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2006
jako svou 1014. publikaci, v edici TRIFID svazek 195.
Vydání 1.
Z anglického originálu Circus of the Damned
přeložila Lucie Lukačovičová.
Fotografie na obálce Alžběta Trojanová.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Redakce Marie Bubníková.
Autorský medailon Martin Šust.
Vytiskla tiskárna EKON, Jihlava.

ISBN 80-7254-894-8
www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 189,– Kč
(členové SFK TRIFID 129,– Kč)